

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2014–2015

Posiedzenie w dniu 9 marca 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 132 z 14.4.2016.

SESJA 2015–2016

Posiedzenia od 10 do 12 marca 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 132 z 14.4.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 10 marca 2015 r.

2016/C 316/01 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie postępów w dążeniu do równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2013 r. (2014/2217(INI)) 2

2016/C 316/02 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2014/2158(INI)) 15

2016/C 316/03 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2013 (2014/2157(INI)) 30

Środa, 11 marca 2015 r.

2016/C 316/04 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania rocznego za rok 2013 dotyczącego ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych (2014/2155(INI)) 37

2016/C 316/05 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania z postępów Czarnogóry w 2014 r. (2014/2947(RSP)) 48

2016/C 316/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania z postępów byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii w 2014 r. (2014/2948(RSP))	54
2016/C 316/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania z postępów Serbii w 2014 r. (2014/2949(RSP))	61
2016/C 316/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską (2014/2950(RSP))	68
2016/C 316/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego – rok 2015 (2014/2221(INI))	75
2016/C 316/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. (2014/2222(INI))	83
2016/C 316/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem w ramach europejskiego semestru 2015 (2014/2212(INI))	98
2016/C 316/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych w internecie (2015/2564(RSP))	109
Czwartek, 12 marca 2015 r.		
2016/C 316/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie ostatnich ataków i uprowadzeń dokonanych przez Państwo Islamskie/Daisz na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza wobec Asyryjczyków (2015/2599(RSP))	113
2016/C 316/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Sudanu Południowego, w tym niedawnych porwań dzieci (2015/2603(RSP))	117
2016/C 316/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Tanzanii, w szczególności kwestii zawłaszczania ziemi (2015/2604(RSP))	122
2016/C 316/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie zabójstwa rosyjskiego przywódcy opozycji Borysa Niemcowa i stanu demokracji w Rosji (2015/2592(RSP))	126
2016/C 316/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa przeznaczonego dla Parlamentu Europejskiego (2014/2219(INI))	130
2016/C 316/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2014/2216(INI))	141
2016/C 316/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie stosunków UE z Ligą Państw Arabskich i współpracy w zwalczaniu terroryzmu (2015/2573(RSP))	172
2016/C 316/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie zrównoważonej eksploatacji labraksy (2015/2596(RSP))	176
2016/C 316/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie priorytetów UE w Radzie Praw Człowieka ONZ w 2015 r. (2015/2572(RSP))	178
2016/C 316/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli (2015/2582(RSP))	190

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 11 marca 2015 r.

2016/C 316/23	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Theodorosa Zagorakisa (2015/2048(IMM))	194
2016/C 316/24	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Sergeia Stanisheva (2014/2259(IMM))	196

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 10 marca 2015 r.

2016/C 316/25	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/009 PL/Zachem złożony przez Polskę) (COM(2015)0013 – C8-0010/2015 – 2015/2016(BUD))	198
2016/C 316/26	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek nr EGF/2014/014 DE/Aleo Solar z Niemiec) (COM(2014)0726 – C8-0012/2015 – 2015/2018(BUD))	201
2016/C 316/27	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/007 BE/Hainaut steel (Dufenco-NLMK) z Belgii) (COM(2014)0725 – C8-0013/2015 – 2015/2019(BUD))	204
2016/C 316/28	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek nr EGF/2014/012 BE/ ArcelorMittal z Belgii) (COM(2014)0734 – C8-0014/2015 – 2015/2020(BUD))	208

2016/C 316/29	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/011 BE/Caterpillar z Belgii) (COM(2014)0735 – C8-0015/2015 – 2015/2021(BUD)) 212</p>
2016/C 316/30	<p>P8_TA(2015)0046</p> <p>Maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty ***II</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (11296/3/2014 – C8-0294/2014 – 2013/0105(COD))</p> <p>P8_TC2-COD(2013)0105</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 10 marca 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zmieniającej dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym 215</p>
2016/C 316/31	<p>P8_TA(2015)0047</p> <p>Europejskie długoterminowe fundusze inwestycyjne ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (COM(2013)0462 – C7-0209/2013 – 2013/0214(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2013)0214</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych 217</p>
2016/C 316/32	<p>P8_TA(2015)0048</p> <p>Opłaty interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (COM(2013)0550 – C7-0241/2013 – 2013/0265(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2013)0265</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę 219</p>
2016/C 316/33	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/011 BE/Saint-Gobain Sekurit złożony przez Belgię) (COM(2015)0009 – C8-0011/2015 – 2015/2017(BUD)) 220</p>

Środa, 11 marca 2015 r.

2016/C 316/34

P8_TA(2015)0053

Wspólne reguły przywozu z niektórych państw trzecich ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (wersja przekształcona) (COM(2014)0323 – C8-0014/2014 – 2014/0168 (COD))

P8_TC1-COD(2014)0168

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (wersja przekształcona) 224

2016/C 316/35

P8_TA(2015)0054

Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu z Czarnogórą ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych procedur stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony (tekst jednolity) (COM(2014)0374 – C8-0035/2014 – 2014/0190(COD))

P8_TC1-COD(2014)0190

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony (tekst jednolity) 226

2016/C 316/36

P8_TA(2015)0055

Unijne kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady otwierającego i ustalającego zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (tekst jednolity) (COM(2014)0594 – C8-0169/2014 – 2014/0276(COD))

P8_TC1-COD(2014)0276

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. otwierającego i ustalającego zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (tekst jednolity) 227

2016/C 316/37

P8_TA(2015)0056

Przywóz do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity) (COM(2014)0586 – C8-0166/2014 – 2014/0272 (COD))

P8_TC1-COD(2014)0272

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity) 228

2016/C 316/38

P8_TA(2015)0057

Zawieszenie niektórych koncesji związanych z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zawieszającego niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity) (COM(2014)0593 – C8-0170/2014 – 2014/0275(COD))

P8_TC1-COD(2014)0275

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zawieszającego niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity) . 229

2016/C 316/39

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej przyjęcia, w imieniu Unii Europejskiej, zmienionego Porozumienia w sprawie powołania Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego (14993/2014 – C8-0027/2015 – 2014/0274(NLE)) 230

2016/C 316/40

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2016: sekcja 3 – Komisja (2015/2008(BUD)) 231

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2014–2015

Posiedzenie w dniu 9 marca 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 132 z 14.4.2016.

SESJA 2015–2016

Posiedzenia od 10 do 12 marca 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 132 z 14.4.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 10 marca 2015 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0050

Postępy w zakresie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej w 2013 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie postępów w dążeniu do równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2013 r. (2014/2217(INI))

(2016/C 316/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC),
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW),
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1949 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji,
- uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania z dnia 15 września 1995 r., przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet, oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin + 5 (2000 r.), Pekin + 10 (2005 r.) i Pekin + 15 (2010 r.),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW⁽²⁾,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, a w szczególności jej art. 6 dotyczący niepełnosprawnych kobiet, z dnia 13 grudnia 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków (dyrektywa w sprawie kobiet w zarządach (COM(2012)0614),
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska),
- uwzględniając europejski pakt na rzecz równości płci (2011–2020) z dnia 7 marca 2011 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 marca 2010 r. zatytułowany „Zwiększone zaangażowanie na rzecz równości między kobietami i mężczyznami: Karta Kobiet” (COM(2010)0078),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2010 r. zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015” (COM(2010)0491),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji Europejskiej z dnia 16 września 2013 r. zatytułowany „Śródkresowa analiza strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2010–2015)” (SWD(2013)0339),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 8 maja 2013 r. zatytułowany „Postępy w dążeniu do równości kobiet i mężczyzn – sprawozdanie roczne za rok 2012” (SWD(2013)0171),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 listopada 2013 r. zatytułowany „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” (COM(2013)0833),
- uwzględniając opublikowane w 2012 r. sprawozdanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn zatytułowane „Przegląd realizacji pekińskiej platformy działania przez państwa członkowskie UE: Przemoc wobec kobiet – wsparcie dla ofiar”,
- uwzględniając konkluzje Rady z 5–6 czerwca 2014 r. pt. „Zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, i zwalczanie takiej przemocy”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽³⁾ Konkluzje Rady z dnia 7 marca 2011 r.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0105.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- uwzględniając przyjęte od 1975 r. dyrektywy UE dotyczące poszczególnych aspektów równego traktowania mężczyzn i kobiet (dyrektywę 2010/41/UE⁽¹⁾, dyrektywę 2010/18/UE⁽²⁾, dyrektywę 2006/54/WE⁽³⁾, dyrektywę 2004/113/WE⁽⁴⁾, dyrektywę 92/85/EWG⁽⁵⁾, dyrektywę 86/613/EWG⁽⁶⁾ i dyrektywę 79/7/EWG⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn za taką samą pracę lub pracę o jednakowej wartości⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie wpływu kryzysu gospodarczego na równouprawnienie kobiet i mężczyzn oraz na prawa kobiet⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie mobilności kobiet w UE związanej z kształceniem i pracą zawodową⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie eliminowania stereotypów dotyczących płci w UE⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie 57. sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych: likwidacja wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt i zapobieganie wszelkim jej formom⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie warunków pracy kobiet w sektorze usług⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę o takiej samej wartości⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2009 r.⁽¹⁵⁾, rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2010 r.⁽¹⁶⁾ oraz rezolucję z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2011 r.⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie kobiet i kierownictwa przedsiębiorstw⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet⁽¹⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie ubóstwa kobiet w Unii Europejskiej⁽²⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie kwestii równouprawnienia kobiet i mężczyzn w kontekście pogorszenia koniunktury i kryzysu finansowego⁽²¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie niedyskryminacji ze względu na płeć i solidarności między pokoleniami⁽²²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 68 z 18.3.2010, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 6 z 10.1.1979, s. 24.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0375.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0073.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0247.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0074.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0045.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 47.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 75.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 35.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 65.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 1.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 134.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 26.

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 77.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 79.

⁽²²⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 31

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie wykorzystywania seksualnego i prostytucji oraz ich wpływu na równouprawnienie płci ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie kobiet i ubóstwa w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet ⁽³⁾,
 - uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dyrektywa w sprawie urlopu macierzyńskiego (COM(2008)0637)),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie równości płci w sporcie,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opublikowane przez Komisję w dniu 3 czerwca 2013 r. sprawozdanie z postępów w odniesieniu do celów barcelońskich zatytułowane „Rozwój struktur opieki nad dziećmi w Europie na rzecz trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z 2014 r. zatytułowane „Dane statystyczne dotyczące kobiet przedsiębiorców w Europie”,
 - uwzględniając badanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) z marca 2014 r. zatytułowane „Przemoc wobec kobiet – badanie przeprowadzone w skali UE”, w którym po raz pierwszy znalazły się dane o skali, charakterze i konsekwencjach różnych form przemocy wobec kobiet oraz o reakcjach ofiar na agresywne zdarzenia i o świadomości ich praw,
 - uwzględniając art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący zdrowia publicznego, w szczególności ust. 7 tego artykułu, który stanowi, że „działania Unii są prowadzone w poszanowaniu obowiązków państw członkowskich w zakresie określania ich polityki dotyczącej zdrowia, jak również organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej”,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0015/2015),
- A. mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn jest prawem podstawowym, zapisanym w traktatach od czasu traktatu rzymskiego z 1957 r. oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że chociaż Unia Europejska przyjęła liczne teksty w celu zagwarantowania równych szans i równego traktowania mężczyzn i kobiet oraz zwalczania wszelkich przejawów dyskryminacji ze względu na płeć i chociaż Unia wzięła na siebie szczególne zadanie włączenia zasady równości kobiet i mężczyzn we wszystkie swoje działania, to osiągnięte postępy w dalszym ciągu są niewystarczające i nadal utrzymuje się wiele nierówności między mężczyznami a kobietami;
- B. mając na uwadze, że zasada równego traktowania kobiet i mężczyzn zakłada brak jakiegokolwiek dyskryminacji, pośredniej lub bezpośredniej, również dyskryminacji związanej z macierzyństwem, ojcostwem oraz dzieleniem obowiązków rodzinnych;
- C. mając na uwadze, że sprawą zasadniczą jest uwzględnianie wielorakich i wzajemnie powiązanych form dyskryminacji, jakich doświadcza wiele kobiet i dziewcząt w Europie (ze względu na niepełnosprawność, pochodzenie ze środowiska imigrantów, pochodzenie etniczne, wiek, orientację seksualną, tożsamość płciową, ciążę, miejsce zamieszkania, niskie wykształcenie, bycie ofiarą przemocy itp.), oraz fakt, że ich warunki pogorszyły się w ostatnich latach;
- D. mając na uwadze, że strategia „Europa 2020”, dzięki której gospodarka europejska ma stać się inteligentna i zrównoważona i sprzyjać włączeniu społecznemu, obejmuje ambitne cele, takie jak wskaźnik zatrudnienia na poziomie 75 % czy zmniejszenie liczby osób dotkniętych lub zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym o co najmniej 20 milionów do 2020 r., przy czym cele te można osiągnąć tylko wtedy, gdy państwa członkowskie wdrożą nowatorskie strategie sprzyjające faktycznej równości kobiet i mężczyzn;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0162.

⁽²⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 130.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0126.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- E. mając na uwadze, że polityka konsolidacji budżetowej prowadzona przez państwa członkowskie dotyka w głównej mierze sektora publicznego, w którym jest więcej kobiet i którego są one największymi beneficjentami, przez co powoduje podwójną krzywdę i prowadzi do pogorszenia warunków pracy, w szczególności poprzez coraz częstsze zatrudnianie w niepełnym wymiarze czasu pracy (32 % wśród kobiet i 8,2 % wśród mężczyzn) i na umowę na czas określony, nie wspominając nawet o obniżkach płac;
- F. mając na uwadze, że więcej kobiet niż mężczyzn żyje w ubóstwie i warunkach wykluczenia społecznego, zwłaszcza kobiety starsze, których poziom emerytury jest średnio o 39 % niższy od poziomu emerytur mężczyzn, oraz samotne matki; mając na uwadze, że kobiety częściej niż mężczyźni pracują w niepełnym wymiarze czasu pracy, na umowy na czas określony lub umowy tymczasowe ze względów rodzinnych, oraz mając na uwadze, że na ubóstwo kobiet duży wpływ mają małe gwarancje zatrudnienia;
- G. mając na uwadze, że walka z ubóstwem jest jednym z pięciu mierzalnych celów Komisji zaproponowanych w ramach strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że zintegrowana wytyczna nr 10 zapisana w strategii „Europa 2020” (Promowanie włączenia społecznego i zwalczanie ubóstwa) może spowodować przyjmowanie krajowych strategii politycznych na rzecz ochrony kobiet, w szczególności przed ryzykiem ubóstwa, co zapewni bezpieczeństwo dochodów rodzinom z jednym rodzicem i starszym kobietom;
- H. mając na uwadze, że kryzys pogłębia tendencję spadkową wskaźnika urodzeń w UE, ponieważ bezrobocie, niepewne warunki zatrudnienia, niepewność co do przyszłości i sytuacja gospodarcza skłaniają pary, zwłaszcza młodsze kobiety, do odkładania decyzji o posiadaniu dzieci, co dodatkowo nasila proces starzenia się społeczeństwa w UE;
- I. mając na uwadze, że obecny system podatkowy w niektórych państwach członkowskich odzwierciedla ograniczoną koncepcję rodziny, faworyzując rodziny, w których pracuje jedna osoba, zniechęcając często kobiety do pracy i nie wspierając należycie rodzin z jednym rodzicem, rodzin wielodzietnych i rodzin opiekujących się niesamodzielnymi krewnymi;
- J. mając na uwadze, że chociaż kobiety stanowią niemal 60 % absolwentów szkół wyższych w UE, to wskaźnik ich zatrudnienia na stanowiskach urzędniczych wyższego szczebla i stanowiskach kierowniczych jest niewspółmiernie niski, kobiety stanowią też niecałe 33 % ogólnej liczby naukowców i inżynierów, za to prawie 80 % osób pracujących w sektorze opieki medycznej, edukacji i opieki to kobiety;
- K. mając na uwadze, że istnieje silna segregacja pozioma, czyli podział pracy ze względu na płeć: prawie połowa kobiet czynnych zawodowo pracuje w 10 spośród 130 zawodów wymienionych w międzynarodowej standardowej klasyfikacji zawodów (ISCO) Międzynarodowej Organizacji Pracy, a zaledwie 16 % osób czynnych zawodowo pracuje w sektorach, w których udział kobiet i mężczyzn jest równy;
- L. mając na uwadze, że rola małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), stanowiących 99 % przedsiębiorstw europejskich oraz zapewniających w sektorze prywatnym dwie trzecie miejsc pracy, ma decydujące znaczenie dla zrealizowania strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; mając na uwadze, że tylko 31 % przedsiębiorców w UE to kobiety; mając na uwadze, że wskaźnik przedsiębiorczości wśród kobiet w UE wynosi 10 %, natomiast 19 % wśród mężczyzn; mając na uwadze, że zachodzi potrzeba promowania i wspierania zwiększenia przedsiębiorczości wśród kobiet;
- M. mając na uwadze, że około 42 % podmiotów zaangażowanych na stałe w rolnictwo w UE to kobiety oraz że 30 % gospodarstw europejskich jest prowadzonych przez kobiety; mając na uwadze, że promowanie równości szans mężczyzn i kobiet powinno być przedmiotem nieustannej troski w Europie, a jednocześnie należy zadbać o większy udział kobiet w życiu gospodarczym i społecznym, szczególnie w rolnictwie;
- N. mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia kobiet wynosi 63 %; mając na uwadze, że różnica wynagrodzeń między kobietami a mężczyznami wynosi 16,4 %; mając na uwadze, że 73 % parlamentarzystów krajowych to mężczyźni, mając też na uwadze, że kobiety stanowią 17,8 % członków zarządów dużych przedsiębiorstw, a poświęcają tygodniowo trzy razy więcej czasu na obowiązki domowe niż mężczyźni (na opiekę nad dziećmi, osobami starszymi i osobami niepełnosprawnymi oraz na prace domowe);
- O. mając na uwadze, że kobiety stanowią zaledwie 37 % posłów do nowo wybranego Parlamentu Europejskiego, 9 spośród 28 nowych komisarzy i 7 spośród 28 sędziów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- P. mając na uwadze, że wskaźnik bezrobocia kobiet jest zaniżony, ponieważ wiele kobiet nie jest zarejestrowanych jako bezrobotne, co dotyczy w szczególności kobiet mieszkających na obszarach wiejskich lub odizolowanych oraz wielu kobiet zajmujących się tylko prowadzeniem domu i opieką nad dziećmi; mając na uwadze, że sytuacja ta jest przyczyną powstawania nierówności w dostępie do usług publicznych (zasiłków, świadczeń emerytalno-rentowych, urlopów macierzyńskich, zwolnień lekarskich, zabezpieczenia społecznego itd.);
- Q. mając na uwadze, że w przypadku utrzymania się tego rytmu na realizację celu zatrudnienia 75 % kobiet trzeba by było poczekać do roku 2038, a równość płac stałaby się faktem w 2084 r., parytet w parlamentach narodowych, instytucjach UE i zarządach spółek europejskich byłby możliwy w 2034 r., jednak na równy podział obowiązków domowych trzeba by poczekać do roku 2054;
- R. mając na uwadze, że fakt, iż ogólnie nie propaguje się polityki godzenia życia zawodowego z życiem prywatnym, jak również brak usług w zakresie przystępnej cenowo i wysokiej jakości opieki nad dziećmi, pomocy osobom starszym i innym osobom wymagającym szczególnej opieki stanowią poważną przeszkodę dla niezależności ekonomicznej kobiet, ich awansu na odpowiedzialne stanowiska oraz równego udziału kobiet i mężczyzn w rynku pracy, w tym jako sposobu na zapobieganie ubóstwu i zmniejszanie jego skali;
- S. mając na uwadze, że podział obowiązków rodzinnych i domowych między mężczyznami i kobietami, w szczególności poprzez rozpowszechnienie korzystania z urlopów rodzicielskich i ojcowskich, jest niezbędnym warunkiem osiągnięcia równości mężczyzn i kobiet; mając na uwadze, że jedna czwarta państw członkowskich nie przewiduje urlopu ojcowskiego;
- T. mając na uwadze, że tradycyjne role płci i związane z nimi stereotypy nadal ciągle mają duży wpływ na podział zadań między kobietami i mężczyznami w domu, w miejscu pracy i w szeroko pojętym społeczeństwie, co ogranicza kobietom możliwości pracy zawodowej, rozwoju osobistego i zawodowego, uniemożliwiając im pełne wykorzystywanie ich potencjału osobistego i ekonomicznego,
- U. mając na uwadze rolę, jaką media mogą odegrać zarówno w rozpowszechnianiu stereotypów, prezentowaniu negatywnego wizerunku kobiety, hiperseksualizacji małych dziewczynek, jak i w pokonywaniu stereotypów związanych z płcią, we wspieraniu uczestnictwa kobiet w procesach decyzyjnych i w propagowaniu równości mężczyzn i kobiet,
- V. mając na uwadze, że Rada nadal nie zajęła oficjalnego stanowiska w związku z uchwaleniem przez Parlament Europejski dwóch rezolucji ustawodawczych dotyczących zagadnień o kluczowym znaczeniu dla równości kobiet i mężczyzn, a mianowicie rezolucji z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie urlopu macierzyńskiego i z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków;
- W. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z dnia 6 grudnia 2013 r. dotyczącym stosowania dyrektywy 2006/54/WE Komisja podnosi kwestie związane ze zgodnością ustawodawstwa krajowego 26 państw członkowskich z nowymi postanowieniami dyrektywy ⁽¹⁾;
- X. mając na uwadze, że z badania FRA z marca 2014 r. wynika, że jedna trzecia kobiet w UE doświadczyła już przemocy fizycznej i/lub seksualnej, 20 % kobiet po ukończeniu 15. roku życia padło ofiarą przemocy fizycznej, a niemal połowa kobiet doświadczyła przemocy psychologicznej; mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet stanowi naruszenie praw podstawowych i może mieć poważne konsekwencje psychologiczne, dotyczy wszystkich grup społecznych bez względu na wiek, wykształcenie, dochody, pozycję społeczną i kraj pochodzenia/zamieszkania oraz jest jednym z najrzadziej zgłaszanych przestępstw; mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest jedną z głównych przeszkód dla prawdziwej równości kobiet i mężczyzn;
- Y. mając na uwadze, że zjawisko przemocy wobec kobiet i dziewcząt w internecie nasila się, a szczególnie niepokojące w tym kontekście jest zachowanie nieletnich na portalach społecznościowych;
- Z. mając na uwadze, że realizacja strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi zakończy się w 2016 r.; mając na uwadze, że według raportu Eurostatu z 2014 r. na temat handlu ludźmi ogromna większość (80 %) odnotowanych ofiar handlu ludźmi w UE to kobiety i małe dziewczynki;

⁽¹⁾ Sprawozdanie dotyczące stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedręgowana) (COM(2013)0861).

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- AA. mając na uwadze, że sześć państw członkowskich nie podpisało jeszcze Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencji stambulskiej), a zaledwie osiem państw ją ratyfikowało;
- AB. mając na uwadze, że gromadzenie wiarygodnych i porównywalnych danych segregowanych według kryterium płci jest szczególnie istotne z punktu widzenia opracowania krajowych i europejskich strategii publicznych, zwłaszcza w zakresie przemocy wobec kobiet;
- AC. mając na uwadze, że problemy zdrowotne kobiet są specyficzne, podczas gdy kobiety rzadziej niż mężczyźni uczestniczą w badaniach klinicznych, a różnice te mają poważne konsekwencje dla zdrowia kobiet;
- AD. mając na uwadze, że dziewczęta i kobiety w mniejszym stopniu niż chłopcy i mężczyźni uczestniczą w zajęciach fizycznych, szczególnie między 15. a 24. rokiem życia, podczas gdy sport wzmacnia osobowość i służy rozwojowi, będąc równocześnie nośnikiem obywatelskości i solidarności, a regularne uprawianie sportu poprawia kondycję fizyczną i psychiczną; mając na uwadze, że również w sporcie obserwuje się przemoc wobec kobiet, stereotypy, różnice w poziomie wynagrodzeń i przeszkody w obejmowaniu stanowisk kierowniczych przez kobiety;
- AE. mając na uwadze, że prawa seksualne i reprodukcyjne należą do podstawowych praw człowieka i należy je uwzględnić w programie działań Unii w dziedzinie zdrowia;
- AF. mając na uwadze, że formułowanie i realizowanie polityki dotyczącej zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz wiążących się z nim praw leży w kompetencjach państw członkowskich;
- AG. mając na uwadze, że roczne sprawozdanie na temat równości kobiet i mężczyzn opracowywane przez Komisję Europejską stanowi narzędzie najwyższej wagi dla oceny ewolucji sytuacji kobiet w Europie;

Równość kobiet i mężczyzn w ramach strategii Europa 2020

1. wzywa instytucje wspólnotowe i państwa członkowskie, aby przy opracowywaniu polityki budżetowej, w procedurach budżetowych i przy realizacji wspólnotowych programów i działań uwzględniały aspekt płci, prawa kobiet oraz równość szans, za pomocą proaktywnych środków, w szczególności w ramach strategii zmierzających do ożywienia gospodarczego, sporządzając systematycznie oceny wpływu w aspekcie płci w poszczególnych przypadkach;
2. przestrzega, że dążenie do osiągnięcia celów Strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015 wkrótce zakończy się klęską, szczególnie w odniesieniu do niezależności ekonomicznej, między innymi z powodu wycofania wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie urlopu macierzyńskiego; podkreśla jednocześnie, że stopniowo pogłębiają się nierówności ekonomiczne między mężczyznami a kobietami;
3. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do włączenia aspektu płci do strategii „Europa 2020”, aby mierzyć postępy w zmniejszaniu różnic w zatrudnieniu ze względu na płeć i aby spowodować przeniesienie środków politycznych wskazanych w rocznej analizie wzrostu gospodarczego do zaleceń dla poszczególnych krajów;
4. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby sporządziły ogólny plan inwestycji w infrastrukturę socjalną, gdyż zostało oszacowane, że dzięki planowi inwestycji opartemu na równości płci europejski produkt krajowy brutto (PKB) stopniowo wzrósłby o 2,4 % do 2018 r. w porównaniu do braku takiego planu inwestycji;
5. zauważa, że równe uczestnictwo kobiet i mężczyzn w rynku pracy mogłoby znacząco zwiększyć potencjał gospodarczy UE, a zarazem zagwarantować jej sprawiedliwy i sprzyjający włączeniu społecznemu charakter; przypomina, że według prognoz Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) pełna konwergencja wskaźników uczestnictwa sprawiłaby, że do 2030 r. PKB na mieszkańca wzrósłby o 12,4 %;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

6. podkreśla, że pilną sprawą jest walka z ubóstwem kobiet, zwłaszcza kobiet starszych i samotnych matek, ale również ofiar przemocy ze względu na płeć, kobiet niepełnosprawnych, imigrantek, przedstawicielek mniejszości; wzywa zatem państwa członkowskie do realizacji bardziej skutecznych strategii na rzecz integracji oraz do bardziej wydajnego wykorzystywania zasobów przeznaczonych na politykę społeczną, w szczególności środków z Europejskiego Funduszu Społecznego i funduszy strukturalnych;

7. ubolewa, że w 2012 r. skuteczność polityki społecznej na rzecz zmniejszania ubóstwa spadła w porównaniu z 2005 r. o niemal 50 % w odniesieniu do gospodarstw domowych obejmujących tylko jedną osobę dorosłą, do których zalicza się większość wdów i samotnych matek; wyraża zaniepokojenie tym, że faktyczna skuteczność polityki społecznej w niektórych państwach członkowskich wynosi zaledwie jedną trzecią średniej europejskiej; wzywa zatem państwa członkowskie do wzmocnienia ochrony socjalnej obejmującej przede wszystkim bezrobotnych, by w ten sposób stawić czoła pogłębiającemu się ubóstwu, szczególnie wśród kobiet;

8. wzywa Radę i Komisję do zajęcia się aspektem płci w odniesieniu do ubóstwa i wykluczenia społecznego; ubolewa, że przyjęte jak dotąd w ramach cyklu europejskiego semestru zalecenia dla poszczególnych krajów nie uwzględniały w wystarczającym stopniu celów strategii „Europa 2020” dotyczących zatrudnienia i kwestii społecznych; wzywa, aby zalecenia dla poszczególnych krajów systematycznie odnosiły się do strukturalnych przyczyn ubóstwa kobiet;

9. apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby brały pod uwagę ewolucję struktur rodzinnych przy opracowywaniu polityki w zakresie podatków i świadczeń, w szczególności wspierając finansowo rodziny z jednym rodzicem i osoby starsze poprzez ulgi podatkowe lub pomoc w zakresie opieki zdrowotnej;

10. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zagwarantowania, iż równość kobiet i mężczyzn oraz uwzględnianie aspektu płci będą brane pod uwagę w funduszach polityki spójności i propagowane w trakcie ich przygotowywania, wdrażania oraz w realizacji stosownych programów, w tym w odniesieniu do monitorowania, sprawozdawczości i oceny;

11. ubolewa nad tym, że obecnie sprawozdanie roczne stanowi jedynie dokument roboczy załączany do sprawozdania dotyczącego stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, i wzywa stanowczo Komisję, aby przywróciła temu sprawozdaniu jego legitymację polityczną, opowiadając się za jego oficjalnym przyjmowaniem jako samodzielnego dokumentu;

Równość kobiet i mężczyzn wobec zatrudnienia i w procesie decyzyjnym

12. podkreśla konieczność pilnego zmniejszenia różnic w wynagrodzeniach i świadczeniach emerytalnych między kobietami i mężczyznami, m.in. poprzez zajęcie się problemem utrzymującej się dużej liczby kobiet wśród osób pracujących w niepełnym wymiarze czasu pracy, za niską płacę i na niepewnych warunkach oraz poprzez zapewnienie dobrej jakości usług opiekuńczych dla dzieci i innych osób niesamodzielnych; głęboko ubolewa nad tym, że ponad jedna trzecia starszych kobiet żyjących w Unii Europejskiej nie otrzymuje żadnej emerytury; w związku z tym apeluje do państw członkowskich, aby zapewniły pełne przestrzeganie praw zapisanych w dyrektywie 2006/54/WE, tj. zasady równości wynagrodzeń i przejrzystości płac, oraz aby przeprowadziły przegląd przepisów krajowych w dziedzinie równego traktowania w celu ich uproszczenia i unowocześnienia; wzywa Komisję, aby nadal regularnie oceniała transpozycję dyrektyw dotyczących równości kobiet i mężczyzn, i apeluje, aby niezwłocznie przedłożyła wniosek w sprawie przekształcenia dyrektywy 2006/54/WE zgodnie z jej art. 32 i na podstawie art. 157 TFUE, uwzględniając szczegółowe zalecenia przedstawione w załączniku do rezolucji Parlamentu z dnia 24 maja 2012 r.;

13. głęboko ubolewa nad tym, że kobiety nie otrzymują takiego samego wynagrodzenia, kiedy zajmują takie same stanowiska lub pełnią takie same funkcje co mężczyźni, i potępia w jednakowym stopniu segregację zarówno poziomą, jak i pionową; podkreśla też, że w zdecydowanej większości przypadki niskich płac oraz niemal wszystkie przypadki bardzo niskich płac dotyczą pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, a około 80 % tych ubogich pracowników to kobiety; podkreśla, że zgodnie z wnioskami z oceny europejskiej wartości dodanej zmniejszenie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć o jeden punkt procentowy spowodowałoby zwiększenie wzrostu gospodarczego o 0,1 %, co oznacza, że zniesienie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć ma decydujące znaczenie w warunkach obecnej recesji gospodarczej; apeluje zatem, aby państwa członkowskie, pracodawcy i związki zawodowe opracowały i wdrożyły sprawne i konkretne narzędzia oceny pracy, które mogłyby posłużyć do ustalenia, czym jest praca o tej samej wartości, aby w ten sposób zapewnić równe wynagrodzenie dla kobiet i mężczyzn;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do realizowania proaktywnych strategii na rzecz wysokiej jakości zatrudnienia kobiet, aby osiągnąć cele strategii „Europa 2020”, w szczególności poprzez zwalczanie stereotypów oraz pionowej i poziomej segregacji na rynku pracy, a także poprzez ułatwianie przechodzenia z niepełnego wymiaru czasu pracy na pełny i ukierunkowanie działań w szczególności na osoby niekształące się, niepracujące ani nieszkolące się (NEET); wzywa państwa członkowskie do określenia konkretnych celów w zakresie zatrudnienia w ramach swoich krajowych programów reform w celu zapewnienia kobietom i mężczyznom równych szans w dostępie do rynku pracy i w utrzymaniu się na nim;

15. wzywa Komisję i państwa członkowskie do realizowania proaktywnych strategii na rzecz upowszechniania kształcenia kobiet w przedmiotach ścisłych i do promowania, szczególnie poprzez kampanie informacyjne i uświadamiające, uczestnictwa kobiet w sektorach działalności stereotypowo określanych jako „męskie”, szczególnie w dziedzinie nauki i nowych technologii, w celu pełnego wykorzystania kapitału ludzkiego, jaki stanowią Europejki; podkreśla w szczególności, że technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) stwarzają nowe możliwości, i wzywa Komisję do dopilnowania, by w ramach priorytetu nadanego agencji cyfrowej na najbliższe pięć lat uwzględniano w pełni kwestię płci;

16. podkreśla, że niezależność finansowa jest kluczowym sposobem na osiągnięcie równości, a przedsiębiorczość kobiet stanowi niedoceniony i niedostatecznie wykorzystany potencjał mający istotne znaczenie dla wzrostu gospodarczego i konkurencyjności UE; zwraca się zatem do Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) o zgromadzenie większej liczby dokładniejszych informacji na temat przedsiębiorczości kobiet; apeluje do państw członkowskich, Komisji, innych właściwych organów, takich jak izby handlowe, i do przemysłu o pobudzenie, promowanie i wspieranie przedsiębiorczości kobiet poprzez ułatwianie dostępu do kredytów, ograniczenie biurokracji i wyeliminowanie innych przeszkód utrudniających kobietom zakładanie przedsiębiorstw, uwzględnianie aspektu płci w odpowiednich strategiach, propagowanie stworzenia jednej, wielojęzycznej elektronicznej platformy wymiany danych dla kobiet przedsiębiorców oraz wspieranie regionalnych i ogólnoeuropejskich sieci wsparcia mentorskiego i wzajemnego;

17. uważa, że aby wspomóc powrót kobiet na rynek pracy, należy wprowadzić wielowymiarowe rozwiązania polityczne (obejmujące szkolenie zawodowe i uczenie się przez całe życie, promowanie bardziej stabilnego zatrudnienia i indywidualnych wzorców pracy), i zwraca uwagę na upowszechnianie się koncepcji elastycznych godzin pracy; zaznacza, że zapotrzebowanie na taką elastyczność dotyczy w największym stopniu osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, których większość stanowią kobiety; podkreśla zatem konieczność obrony prawa do układów zbiorowych pracy, mających na celu zwalczanie dyskryminacji oraz ochronę i rozszerzanie przysługujących praw;

18. podkreśla, że większa elastyczność zasad pracy może zwiększyć możliwości aktywnego uczestnictwa kobiet w rynku pracy, ale jednocześnie zauważa, że taka elastyczność może mieć negatywny wpływ na wysokość wynagrodzeń i emerytur kobiet; podkreśla w związku z tym potrzebę przedstawienia konkretnych propozycji mających na celu godzenie życia zawodowego z życiem rodzinnym i prywatnym oraz zachęcających także do bardziej zrównoważonego podziału obowiązków zawodowych, rodzinnych i społecznych między kobiety i mężczyzn, szczególnie w dziedzinie opieki nad osobami niesamodzielnymi oraz nad dziećmi;

19. zwraca się do państw członkowskich o włączenie do programów rozwoju wsi strategii sprzyjających tworzeniu na obszarach wiejskich miejsc pracy dla kobiet, które gwarantowałyby godziwe emerytury, oraz strategii politycznych promujących zwiększenie obecności kobiet na forach politycznych, gospodarczych i społecznych tego sektora, jak również sprzyjających równości szans na obszarach wiejskich w połączeniu z wielofunkcyjnością rolnictwa;

20. podkreśla coraz szersze porozumienie w UE w sprawie konieczności promowania równouprawnienia płci poprzez m.in. obecności kobiet w procesie podejmowania decyzji gospodarczych i politycznych, co wiąże się z prawami podstawowymi i demokracją, a obecnie można zauważyć w tym zakresie deficyt demokratyczny; z zadowoleniem przyjmuje więc przyjęte ustawodawczo systemy parytetowe oraz parytety płci wprowadzone w niektórych państwach członkowskich oraz wzywa Radę do zajęcia stanowiska w kwestii dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, aby proces ustawodawczy, który jej dotyczy, mógł przebiegać jak najszybciej; zwraca się do Rady i do Komisji o przyjęcie środków niezbędnych, by zachęcić państwa członkowskie do umożliwienia zrównoważonej reprezentacji kobiet i mężczyzn w poszczególnych obszarach procesu decyzyjnego; apeluje w związku z tym do instytucji wspólnotowych o dołożenie wszelkich starań, aby zagwarantować równość płci w kolegium komisarzy i na wysokich stanowiskach wszystkich instytucji, agencji, instytutów i organów wspólnotowych;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania możliwości włączenia klauzul dotyczących płci do przetargów na zamówienia publiczne w celu zachęcenia przedsiębiorstw do kultywowania równości płci w swoich strukturach; przyznaje, że pomysł ten może zostać wprowadzony jedynie przy poszanowaniu prawa konkurencji UE;

Godzenie życia zawodowego z życiem prywatnym

22. gratuluje Szwecji, Belgii, Francji, Słowenii, Danii i Zjednoczonemu Królestwu osiągnięcia celów barcelońskich i wzywa pozostałe państwa członkowskie do dalszych wysiłków; apeluje do państw członkowskich, aby w swoich działaniach wykraczały poza cele barcelońskie, przyjmując bardziej systemowe i zintegrowane podejście realizowane przez władze krajowe i lokalne w dziedzinie edukacji i usług przedszkolnych, w szczególności dla bardzo małych dzieci poniżej 3 lat; wzywa Komisję, aby nadal udzielała państwom członkowskim wsparcia finansowego w celu stworzenia systemów opieki, w szczególności poprzez żłobki, na które stać rodziców, również w drodze tworzenia takich struktur w miejscach pracy; uważa, że pogodzenie planów rodzinnych, życia prywatnego i ambicji zawodowych nie będzie możliwe, jeśli zainteresowane osoby nie będą miały, na płaszczyźnie gospodarczej i społecznej, rzeczywiście wolnego wyboru ani wsparcia w postaci decyzji politycznych i gospodarczych na szczeblu unijnym i krajowym, nieobarczonych negatywnymi konsekwencjami i jeśli nie będzie dostępna niezbędna infrastruktura, wzywa państwa członkowskie do zwiększenia budżetu przeznaczanego na opiekę nad dziećmi, w szczególności poprzez rozwój publicznej sieci przedszkoli i żłobków oraz usług publicznych w dziedzinie organizacji czasu wolnego dla dzieci; wzywa również Komisję do zwrócenia uwagi w zaleceniach dla poszczególnych krajów na problem braku przystępnych cenowo placówek opieki nad dziećmi;

23. głęboko ubolewa nad tym, że mimo dostępnych środków wspólnotowych (w latach 2007–2013 z funduszy strukturalnych przeznaczono 3,2 mld EUR na wsparcie rozwoju w państwach członkowskich placówek opieki nad dziećmi i promowanie zatrudnienia kobiet) niektóre państwa członkowskie dokonały cięć budżetowych, które mają negatywny wpływ na dostępność (np. wskutek zamykania żłobków) i jakość (np. wskutek niewystarczającej liczby pracowników) usług opieki nad dziećmi i które wiążą się z podniesieniem ich ceny;

24. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wprowadzenie płatnego urlopu ojcowskiego w wymiarze co najmniej 10 dni roboczych oraz o propagowanie środków, ustawodawczych i nieustawodawczych, umożliwiających mężczyznom, a w szczególności ojcom, korzystanie z prawa do godzenia życia prywatnego z życiem zawodowym, m.in. promując urlop rodzicielski, z którego może skorzystać ojciec lub matka, lecz bez możliwości przeniesienia, do czasu osiągnięcia przez dziecko określonego wieku;

25. ubolewa nad tym, że Rada zablokowała dyrektywę w sprawie urlopu macierzyńskiego; apeluje do państw członkowskich o wznowienie negocjacji w tej sprawie i przypomina o swojej gotowości do współpracy;

26. apeluje do państw członkowskich o stworzenie przystępnych cenowo, elastycznych, wysokiej jakości i łatwo dostępnych placówek opieki nad osobami, które w życiu codziennym są zależne od innych ze względu na brak wystarczającej samodzielności, aby ułatwić godzenie życia osobistego, rodzinnego i zawodowego;

Zwalczanie przemocy wobec kobiet

27. wzywa Komisję, aby zachęcała państwa członkowskie do ratyfikacji konwencji stambulskiej oraz do rozpoczęcia procedury jak najszybszego przystąpienia Unii do tej konwencji; podkreśla, że natychmiastowe przystąpienie wszystkich państw członkowskich do konwencji stambulskiej znacząco przyczyni się do realizacji zintegrowanej polityki i promowania międzynarodowej współpracy w zakresie zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet;

28. ponawia apel do Komisji o złożenie, na mocy art. 84 TFUE, wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego ustanawiającego środki zachęcające państwa członkowskie do działania i zapewniające im wsparcie w dziedzinie zapobiegania przemocy wobec kobiet i dziewcząt poprzez wsparcie stworzenia całościowych i skutecznych ram politycznych dotyczących przemocy ze względu na płeć, skupiających się na zapobieganiu, ściganiu sprawców, ochronie ofiar oraz odpowiednich usługach i edukowaniu na temat równości, oraz poprzez wprowadzenie kar za dyskryminację lub przemoc wobec kobiet; wzywa państwa członkowskie do systematycznych działań mających na celu wzmacnianie pozycji kobiet przy powiadamianiu władz o przypadkach przemocy oraz edukację i szkolenie ekspertów, którzy zajmują się ofiarami;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

29. wzywa Komisję do zapewnienia efektywnej realizacji, wspartej właściwymi środkami, treści jej komunikatu w sprawie położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych;
30. wzywa Radę do stosowania klauzuli pomostowej i przyjęcia jednogłośnie decyzji określającej przemoc ze względu na płeć jako jedną z dziedzin szczególnie poważnej przestępczości wskazanych w art. 83 ust. 1 TFUE, w którym wymieniono już handel ludźmi i seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci;
31. wzywa Komisję do lepszego uregulowania rynku cyfrowego w celu ochrony kobiet i dziewcząt przed przemocą w internecie;
32. zaleca państwom członkowskim uwzględnienie w krajowych planach działania na rzecz eliminacji przemocy domowej obowiązku pomocy imigrantkom nieposiadającym prawa pobytu, udzielanej na takich samych zasadach, jak w przypadku kobiet przebywających na danym terenie legalnie, oraz niewymuszanie na instytucjach obowiązku zgłaszania takich przypadków władzom;
33. zaleca państwom członkowskim rozwój bezpłatnej publicznej służby zdrowia w celu niesienia pomocy wszystkim kobietom, które padły ofiarą przemocy, w tym uchodźcom, między innymi poprzez zwiększenie możliwości służby zdrowia, a także oferowanie specjalistycznych usług wsparcia dla kobiet różnych narodowości oraz dla kobiet niepełnosprawnych;
34. ponawia apel do Komisji i państw członkowskich o ustanowienie roku 2016 Europejskim Rokiem Walki z Przemocą wobec Kobiet, przeznaczając środki niezbędne do przeprowadzenia działań uświadamiających; podkreśla, że w tym celu niezbędne jest odpowiednie przeszkolenie wszystkich zaangażowanych organów i służb oraz specjalistów, takich jak funkcjonariusze policji, lekarze, sędziowie, prawnicy, nauczyciele i inni, tak aby ze swojej strony mogli oni zapewnić pomoc kobietom, które padły ofiarą przemocy;
35. wzywa Komisję, by zainicjowała stworzenie europejskiego rejestru nakazów ochrony z uwagi na fakt, że termin transponowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2011/99/UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony upłynął w dniu 11 stycznia 2015 r.;
36. uznaje, że na obszarach objętych wojną zjawisko przemocy wobec kobiet stanowi rażące naruszenie ich praw podstawowych, a jego przejawem jest poniżające i upokarzające traktowanie kobiet; podkreśla, że równość płci jest podstawą w budowaniu pokoju, ponieważ stanowi wyraz konieczności zapobiegania tego rodzaju aktom agresji wobec kobiet i zwalczania ich;
37. apeluje do EIGE, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) i Eurostatu o dalsze gromadzenie porównywalnych danych, przede wszystkim zharmonizowanych danych dotyczących przemocy, aby udostępnić państwom członkowskim i Komisji narzędzia niezbędne do opracowania skutecznych strategii; apeluje również do Komisji i państw członkowskich o zwrócenie uwagi na mechanizmy instytucjonalne na rzecz równości płci w państwach członkowskich – bez których określenie priorytetu horyzontalnego w zakresie równości kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach polityki oraz specyficzne zarządzanie tym priorytetem byłyby bezcelowe – tak aby mechanizmy te nie uległy osłabieniu pod wpływem recesji gospodarczej i podejmowanych w tym czasie reform;
38. zwraca się do Komisji o utrzymanie programu Daphne, zarówno pod względem finansowania, jak i widoczności, w programie Prawa podstawowe i obywatelstwo, aby stowarzyszenia zajmujące się zwalczaniem przemocy wobec kobiet mogły kontynuować swoją pracę;
39. po raz kolejny zwraca się do Komisji o utworzenie europejskiego obserwatorium przemocy ze względu na płeć w ramach istniejącego Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn, którym kierowałby europejski koordynator ds. zapobiegania przemocy wobec kobiet i dziewcząt;
40. wzywa Komisję do stanowczego potępienia kampanii medialnych i innych przekazów przedstawiających ofiary przemocy seksualnej jako osoby odpowiedzialne za te akty, gdyż takie założenia są sprzeczne z wszelkimi podstawowymi zasadami równości płci;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

Zwalczanie stereotypów związanych z płcią

41. zwraca uwagę na decydującą rolę edukacji w zwalczaniu stereotypów związanych z płcią i w eliminowaniu dyskryminacji ze względu na płeć; podkreśla konieczność zaangażowania chłopców i mężczyzn na rzecz propagowania praw kobiet oraz równości mężczyzn i kobiet; wzywa Komisję do podjęcia zdecydowanych działań politycznych na rzecz walki ze stereotypami związanymi z płcią i sugeruje państwu członkowskiemu, aby uwrażliwiały na problem równych praw i szans mężczyzn i kobiet w swoich systemach oświaty;

42. apeluje do Rady i do Komisji o przyjęcie środków gwarantujących, że w mediach społecznościowych nie będzie używany seksistowski język, a także gwarantujących aktywny i zrównoważony udział kobiet oraz równą obecność płci, jak również to, że kobiety i mężczyźni pokazywani będą w sposób zróżnicowany i wykraczający poza kanony piękna i seksistowskie stereotypy ról w różnych sferach życia, zwłaszcza w programach skierowanych do dzieci i osób młodych;

43. wzywa państwa członkowskie i ich organy regulacji mediów do zwrócenia uwagi na miejsce kobiet w mediach, zwłaszcza w telewizji, zarówno pod kątem ilościowym, jak i jakościowym, i w szczególności do czuwania nad poszanowaniem godności kobiet, nierozpowszechniania stereotypów związanych z płcią oraz nieuczestniczenia w hiperseksualizacji małych dziewczynek;

44. w związku z przyjęciem konkluzji Rady w sprawie równości płci w sporcie zwraca się do państw członkowskich o pełne wykorzystanie możliwości, jakie daje sport, do promowania równości płci, szczególnie poprzez opracowanie konkretnych planów działania w zakresie zwalczania stereotypów i przemocy, propagowania równości między osobami obu płci pracującymi w sektorze sportu i promowania sportu kobiecego;

Wyzwania społeczne

45. zwraca uwagę, że różne opracowania dowodzą, iż skala aborcji jest podobna w krajach umożliwiających legalny zabieg i w tych, w których jest on zabroniony, przy czym wskaźniki te są nawet wyższe w tych ostatnich (Światowa Organizacja Zdrowia, 2014 r.);

46. uważa, że formułowanie i realizowanie polityki dotyczącej praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz edukacji seksualnej leży w kompetencjach państw członkowskich; podkreśla niemniej, że UE może przyczynić się do propagowania wśród państw członkowskich najlepszych praktyk;

47. podkreśla, że kobiety powinny mieć kontrolę nad swoim zdrowiem seksualnym i reprodukcyjnym oraz wiążącymi się z nim prawami szczególnie poprzez łatwy dostęp do środków antykoncepcyjnych i możliwość aborcji; w związku z tym popiera środki i działania służące poprawie dostępu kobiet do usług związanych ze zdrowiem seksualnym i reprodukcyjnym oraz podnoszeniu świadomości kobiet na temat ich praw i dostępnych usług; wzywa państwa członkowskie i Komisję do realizacji środków i działań uświadamiających mężczyznom ich odpowiedzialność w kwestiach seksualnych i reprodukcyjnych;

48. podkreśla znaczenie aktywnych strategii na rzecz zapobiegania, edukacji i informowania skierowanych do młodzieży, osób młodych i dorosłych, służących temu, aby ogół społeczeństwa cieszył się dobrym zdrowiem seksualnym i reprodukcyjnym, dzięki czemu zapobiegnie się chorobom przenoszonym drogą płciową i niechcianym ciążom;

49. wzywa państwa członkowskie, aby przy stosowaniu rozporządzenia (UE) nr 536/2014 w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi zapewniły równy udział kobiet i mężczyzn w badaniach klinicznych, zwracając szczególną uwagę na przejrzystość informacji o płci uczestników; wzywa Komisję, aby w kontekście właściwego wprowadzania w życie tego rozporządzenia zwróciła szczególną uwagę na monitorowanie aspektów równości kobiet i mężczyzn;

50. przypomina, że w dniu 22 stycznia 2011 r. UE ratyfikowała Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, zgodnie z którą sygnatariusze są zobowiązani zapewniać wszystkim osobom niepełnosprawnym – bez żadnych przejawów dyskryminacji na tle niepełnosprawności – możliwość pełnego korzystania z wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności oraz promować ich poszanowanie, wystrzegając się wszelkich działań lub praktyk niezgodnych z treścią Konwencji;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

Równość kobiet i mężczyzn w stosunkach zewnętrznych UE

51. wzywa Komisję, by zdecydowanie promowała równość płci w stosunkach zewnętrznych UE z państwami trzecimi, wspierając tym samym ogólną strategię na rzecz równości; podkreśla w tym kontekście znaczenie zacieśnienia współpracy z organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi w celu promowania równości płci oraz podnoszenia świadomości w dziedzinie praw kobiet;

52. wzywa UE do zrezygnowania ze strategii politycznych stwarzających zależność między członkami rodziny w ramach łączenia rodzin oraz wzywa UE i państwa członkowskie do przyznania imigrantkom niezależnego statusu rezydenta, zwłaszcza w przypadkach przemocy domowej;

53. wzywa Komisję Europejską do zagwarantowania uwzględniania równości płci oraz praw kobiet we wszystkich umowach o partnerstwie i wszystkich negocjacjach z państwami trzecimi;

o

o o

54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów państw członkowskich.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0051

Sprawozdanie roczne dotyczące polityki konkurencji UE**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2014/2158(INI))**

(2016/C 316/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 6 maja 2014 r. dotyczące polityki konkurencji za rok 2013 (COM(2014) 0249) i towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2014)0148),
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 101–109,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 169/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie stosowania zasad konkurencji do transportu kolejowego, drogowego i żeglugi śródlądowej ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie ustalania wysokości szkody w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia art. 101 lub 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 4 lutego 2011 r. pt. „Konsultacje publiczne. W stronę spójnego europejskiego podejścia do zbiorowego dochodzenia roszczeń” (SEC(2011)0173),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. pt. „W kierunku europejskich horyzontalnych ram w zakresie zbiorowego dochodzenia roszczeń” (COM(2013)0401),
- uwzględniając zalecenie Komisji 2013/396/UE z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych zasad dotyczących mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń o zaprzestanie bezprawnych praktyk oraz roszczeń odszkodowawczych w państwach członkowskich, dotyczących naruszeń praw przyznanych na mocy prawa Unii ⁽⁵⁾,
- uwzględniając ekspertyzę opublikowaną w czerwcu 2012 r. przez departament tematyczny Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej pt. „Dochodzenie roszczeń zbiorowych w ramach prawa ochrony konkurencji”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. opublikowany na podstawie art. 27 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie AT.39740 – Google ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zobowiązania przedstawione Komisji na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/39.398 – Visa MIF,

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 61 z 5.3.2009, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 349 z 5.12.2014, s. 1⁽⁴⁾ Dz.U. C 167 z 13.6.2013, s. 19⁽⁵⁾ Dz.U. L 201 z 26.7.2013, s. 60.⁽⁶⁾ Dz.U. C 120 z 26.4.2013, s. 22.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw ⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw),
- uwzględniając konsultacje Komisji z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw w UE – projekt zmiany uproszczonej procedury i rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2008 r. w sprawie zastosowania zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego, globalnego kryzysu finansowego ⁽²⁾ (komunikat bankowy),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. pt. „Dokapitalizowanie instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmy zabezpieczające przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji” ⁽³⁾ (komunikat o dokapitalizowaniu),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2009 r. w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym ⁽⁴⁾ (komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa ⁽⁵⁾ (komunikat w sprawie restrukturyzacji),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie tymczasowych wspólnotowych ram prawnych w zakresie pomocy państwa ułatwiających dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego ⁽⁶⁾ (pierwotne ramy tymczasowe),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 grudnia 2010 r. pt. „Tymczasowe unijne ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego” ⁽⁷⁾ (nowe ramy tymczasowe, zastępujące ramy prawne, które wygasły 31 grudnia 2010 r.),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego (komunikat bankowy) ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dokument analityczny Komisji dla Komitetu Ekonomiczno-Finansowego w sprawie przeglądu wytycznych dotyczących pomocy państwa na restrukturyzację banków,
- uwzględniając ekspertyzę departamentu tematycznego Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej z czerwca 2011 r. pt. „Pomoc państwa – zasady na czas kryzysu dla sektora finansowego i gospodarki realnej”,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽⁹⁾,
- uwzględniając decyzję Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011)” ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 270 z 25.10.2008, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2009, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 72 z 26.3.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 195 z 19.8.2009, s. 9.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 16 z 22.1.2009, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 6 z 11.1.2011, s. 5.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 4.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 7 z 11.1.2012, s. 3.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 15.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie reformy zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 lutego 2012 r. pt. „Unowocześnienie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa” (COM(2012)0209),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa ⁽³⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 30 lipca 2012 r. dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa oraz rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego (COM(2012)0730),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 5 lipca 2012 r. dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 659/1999 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (COM(2012)0725),
- uwzględniając wytyczne Komisji dotyczące pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw kolejowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie polityki regionalnej będącej częścią szerszych programów pomocy państwa ⁽⁵⁾,
- uwzględniając porozumienie ramowe z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽⁶⁾ (zwane dalej „porozumieniem ramowym”), w szczególności jego ust. 9, 12, 15 i 16,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie 23. sprawozdania Komisji na temat polityki konkurencji – 2003 r. ⁽⁷⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie sprawozdania Komisji dotyczącego polityki konkurencji w 2004 r. ⁽⁸⁾, z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie sprawozdania Komisji dotyczącego polityki konkurencji za rok 2005 ⁽⁹⁾, z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie sprawozdań Komisji dotyczących polityki konkurencji za rok 2006 i 2007 ⁽¹⁰⁾, z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2008 ⁽¹¹⁾, z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2009 ⁽¹²⁾, z dnia 2 lutego 2012 r. na temat rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽¹³⁾, z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽¹⁴⁾ i z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 czerwca 2013 r. pt. „W kierunku skuteczniejszej kontroli łączenia przedsiębiorstw”,
- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 9 lipca 2014 r. pt. „W kierunku skuteczniejszej kontroli łączenia przedsiębiorstw”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie umów o współpracy UE w zakresie stosowania polityki konkurencji – dalsze działania ⁽¹⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2012, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 51.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0026.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 184 z 22.7.2008, s. 13.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0267.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 114.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 143.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 105.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 43.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 16.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 60.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 239 E z 20.8.2013, s. 97.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0268.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0576.

⁽¹⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0079.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- uwzględniając oświadczenie komisarz ds. konkurencji Margrethe Vestager z dnia 6 listopada 2014 r. dotyczące dochodzeń w sprawie pomocy państwa w zakresie opodatkowania,
 - uwzględniając tabelę wyników agendy cyfrowej Komisji z 2014 r.,
 - uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0019/2015),
- A. mając na uwadze, że granice państwowe i sztuczne bariery nadal dzielą niektóre sektory na jednolitym rynku, a jednocześnie niepokojące praktyki, takie jak dumping socjalny lub niewłaściwe wykorzystanie funduszy strukturalnych, budzą obawy, którymi również należy się zająć w ramach polityki konkurencji UE; mając na uwadze, że konkurencja nie działa w sposób równie zadowalający we wszystkich państwach członkowskich;
- B. mając na uwadze, że polityka konkurencji sama w sobie służy ochronie demokracji europejskiej, ponieważ zapobiega nadmiernej koncentracji władzy gospodarczej i finansowej w rękach nielicznych, co osłabiałoby zdolność europejskiej władzy politycznej do działania niezależnie od dużych grup przemysłowych i bankowych;
- C. mając na uwadze, że polityka konkurencji oparta na równych warunkach działania we wszystkich sektorach jest kamieniem węgielnym europejskiej społecznej gospodarki rynkowej oraz zasadniczym narzędziem zapewniającym prawidłowe funkcjonowanie dynamicznego, skutecznego, zrównoważonego i innowacyjnego rynku wewnętrznego, pobudzającym wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy oraz pozwalającym osiągnąć konkurencyjność w skali światowej; mając na uwadze, że w związku z tym kryzys gospodarczy i finansowy nie powinien stanowić pretekstu do łagodzenia zasad egzekwowania reguł konkurencji;
- D. mając na uwadze, że co roku z powodu istnienia karteli narastają straty w wysokości 181–320 miliardów EUR, tj. około 3 % PKB UE;
- E. mając na uwadze, że w okresie od 2008 r. do końca 2011 r. bankom w UE przyznano w ramach pomocy państwa równowartość 1,6 biliona EUR;
- F. mając na uwadze, że uchylanie się od opodatkowania, oszustwa podatkowe oraz raje podatkowe, kosztujące podatników UE szacunkowo 1 bilion EUR rocznie z tytułu utraconych przychodów, zakłócają konkurencję na jednolitym rynku między przedsiębiorstwami płacącymi podatki a przedsiębiorstwami, które tego nie czynią;
- G. mając na uwadze, że obywatele europejscy pragną otrzymywać usługi publiczne wysokiej jakości i po przystępnych cenach;
- H. mając na uwadze, że ściśle stosowanie zasad prawa konkurencji jest korzystne przede wszystkim dla konsumenta, natomiast brak konkurencji prowadzi do niewłaściwej alokacji zasobów i niższej wydajności;
- I. mając na uwadze, że pod względem kosztów energii wyniki europejskiego jednolitego rynku są gorsze od wyników USA, a rozrzut cen wynosi 31 % w porównaniu z 22 % w USA;
- J. mając na uwadze, że utworzenie „paszportu zarządzania jednolitym rynkiem” zmniejszyłoby zakłócenia konkurencji oraz rozdrobnienie jednolitego rynku, zwiększając jednocześnie potencjał wzrostu gospodarki europejskiej;
- K. mając na uwadze, że pomyślny rozwój MŚP w warunkach wolnej konkurencji jest jednym z najistotniejszych warunków wstępnych tworzenia miejsc pracy, trwałego wzrostu, innowacyjności i inwestycji; mając na uwadze, że MŚP, które stanowią 98 % przedsiębiorstw w UE, dotyka w wielu państwach członkowskich poważna zapaść kredytowa;
- L. mając na uwadze, że swobodny przepływ towarów, usług, osób i kapitału ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu; mając na uwadze, że protekcjonizm może ograniczyć długoterminowe perspektywy wzrostu przemysłu krajowego;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- M. mając na uwadze, że czas trwania ujawnionych karteli waha się od 6 do 14 lat od czasu ich rozpoczęcia, a ich istnienie wpływa na gospodarkę przez większe obciążenie klientów, a w ostatecznym rozrachunku – konsumentów;
- N. mając na uwadze, że jednolity patent UE stanowi krok w stronę urzeczywistnienia jednolitego rynku i wszystkie państwa członkowskie powinny w nim uczestniczyć;
- O. mając na uwadze, że w związku z opublikowaniem przez Międzynarodowe Konsorcjum Dziennikarzy Śledczych dokumentów dotyczących tzw. afery „LuxLeaks” wskazuje się na konieczność przeprowadzenia gruntownego i niezależnego dochodzenia w sprawie praktyk indywidualnej interpretacji prawa podatkowego w państwach członkowskich oraz ich zgodności z unijnymi przepisami dotyczącymi kontroli pomocy państwa; mając na uwadze, że dla pomyślnego osiągnięcia tego i innych celów zasadnicze znaczenie ma niezależność DG ds. Konkurencji;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wymiar gospodarczy UE jest ustanowiony w traktatach jako „otwarta gospodarka rynkowa z wolną konkurencją”; podkreśla, że większy nacisk na wspieranie konkurencji jest konieczny do osiągnięcia ambitnych celów dotyczących miejsc pracy, wzrostu gospodarczego, inwestycji i globalnej konkurencyjności gospodarki europejskiej, jako że zrównoważona i skuteczna konkurencja jest siłą napędową inwestycji, przynosi korzyści użytkownikom końcowym oraz napędza gospodarkę; uwypukla zasadniczą rolę, jaką w tworzeniu równych warunków działania, które sprzyjają innowacyjności, wydajności, tworzeniu miejsc pracy i inwestycjom, ma stosowanie polityki konkurencyjności przez wszystkie podmioty na całym jednolitym rynku oraz we wszystkich modelach biznesowych, w tym w MŚP, z pełnym poszanowaniem różnic krajowych; zwraca się do Komisji, aby wzmocniła przepisy w zakresie przeciwdziałania praktykom monopolistycznym, pomocy państwa i kontroli połączeń przedsiębiorstw z myślą o osiągnięciu dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego i postępu społecznego;
2. uważa, że zapewnianie przedsiębiorstwom równych warunków działania na rynku wewnętrznym zależy również od zwalczania dumpingu socjalnego oraz wdrożenia europejskiego prawa socjalnego i prawa ochrony środowiska; wzywa Komisję, aby rozważyła skutki społeczne i wpływ na zatrudnienie jej interwencji w obszarze pomocy państwa, w szczególności w regionach o wysokiej stopie bezrobocia, oraz aby uwzględniła tę analizę w swoich decyzjach;
3. podkreśla konieczność podjęcia odpowiednich środków w dziedzinie konkurencji i podatków, aby pomóc europejskim grupom przemysłowym oraz MŚP sprostać wyzwaniom stawianym przez globalizację;
4. wzywa Komisję, aby zidentyfikowała ewentualne dysproporcje między państwami członkowskimi, które mogą zakłócać konkurencję, a także ich przyczyny i skutki gospodarcze;
5. podkreśla fakt, że polityka konkurencji odgrywa kluczową rolę we wzmacnianiu całościowego podejścia do jednolitego rynku mającego na celu sprostanie stojącym przed Europą wyzwaniom gospodarczym, społecznym i środowiskowym; wzywa Komisję do rzeczywistego respektowania potrzeb obywateli, konsumentów i MŚP poprzez umieszczanie ich trosk w centrum procesu decyzyjnego, tak aby proponowana polityka konkurencji mogła stanowić dla europejskich obywateli wartość dodaną;
6. ponownie stwierdza, że Komisja powinna rozważyć przesunięcie środków z przestarzałych lub niedostatecznie wykorzystywanych linii budżetowych do DG ds. Konkurencji; wskazuje, że Komisja musi mieć zapewnione odpowiednie zasoby kadrowe, jeśli ma znacząco rozszerzyć i pogłębić dochodzenia w sprawie pomocy państwa w zakresie podatków, takiej jak interpretacja indywidualna prawa podatkowego oraz unikanie opodatkowania, tak aby przyjąć w polityce konkurencji wystarczająco proaktywną postawę, uważa, że Komisja musi również dysponować zaawansowanymi środkami prawnymi pozwalającymi na dalsze identyfikowanie luk, o jakich dowiedzieliśmy się w związku z ujawnieniem ukierunkowanych rozwiązań podatkowych praktykowanych w różnych państwach członkowskich; zaleca, aby w świetle informacji ujawnionych w związku z aferą „LuxLeaks” wzmocniono w szczególności dział ds. pomocy państwa w zakresie podatków w DG ds. Konkurencji;
7. oczekuje na rychłe ujawnienie wyników podsumowania dokonanego przez Komisję po dziesięciu latach stosowania rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji oraz wzywa Komisję do zaangażowania Parlamentu we wszystkie, wynikające z tego inicjatywy; wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich kroków w celu dostosowania rozporządzenia do nowej sytuacji prawnej, w szczególności w wyniku przyjęcia dyrektywy w sprawie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

8. przypomina Komisji, że należy uważnie monitorować niezależność krajowych organów ds. konkurencji;
9. podkreśla, że instrumentów polityki konkurencji nie można wykorzystywać do wdrażania środków podatkowych; nalega na Komisję, by jasno przedstawiła obszary będące przedmiotem jej troski w dziedzinie opodatkowania;
10. jest zdania, że podstawy oraz główne wytyczne polityki konkurencji powinny być w przyszłości opracowywane oraz przyjmowane w ściślejszej współpracy z Parlamentem w celu wzmocnienia legitymacji demokratycznej organu ds. konkurencji;
11. z zadowoleniem przyjmuje wspólne podejście przyjęte podczas modernizacji przepisów w zakresie pomocy państwa, służącej propagowaniu większej efektywności w wydatkach publicznych w związku z ograniczeniem marginesów budżetu, w szczególności w państwach członkowskich, które najbardziej ucierpiały wskutek kryzysu;
12. uznaje, że skuteczne wdrożenie polityki konkurencji wymaga jednolitej i spójnej wykładni prawnej;
13. zauważa, że Komisja w coraz większym stopniu polega na decyzjach o przekazaniu sprawy do rozpoznania; jest jednak przekonany o konieczności większej przejrzystości w odniesieniu do istoty zarzutów oraz ustanowienia wyższej liczby precedensów prawnych; uważa, że odnosi się to w szczególności do spraw dotyczących zagadnień związanych z przeciwdziałaniem praktykom monopolistycznym w nowych dziedzinach, takich jak rynek towarów cyfrowych, w przypadku którego przedsiębiorstwa mogą mieć trudności z oceną, czy dany rodzaj zachowania stanowi naruszenie reguł konkurencji;
14. jest zdania, że aby zapewnić większą przejrzystość oraz złagodzić niektóre negatywne aspekty decyzji o przekazaniu sprawy do rozpoznania, a jednocześnie zachować główne korzyści z nich płynące, należy publikować pełną treść zastrzeżeń zgłaszanych przez Komisję wobec pozwanych;

Pomoc państwa i usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym

15. zauważa, że usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym mają znaczący udział w usługach ogółem świadczonych w państwach członkowskich, oraz utrzymuje, że wydajniejsze świadczenie tych usług (w porównaniu z innymi usługami) może przynieść znaczne korzyści; ponownie potwierdza, jak ważne jest oznaczanie mianem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym usług powszechnie dostępnych, które mają żywotne znaczenie dla obywateli europejskich, począwszy od opieki zdrowotnej czy zabezpieczenia społecznego, a skończywszy na mieszkalnictwie, a jednocześnie podkreśla odpowiedzialność Komisji za dopilnowanie, aby rekompensata z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym była zgodna z unijnymi zasadami pomocy państwa;
16. powtarza, że unijnych funduszy strukturalnych nie można wykorzystywać w taki sposób, by bezpośrednio lub pośrednio wspierały przeniesienie usług lub produkcji do innych państw członkowskich;
17. jest zdania, że należy przeprowadzić dalsze dochodzenie w sprawie klubów sportowych (w szczególności klubów piłki nożnej), które nie regulują milionowych należności na rzecz organów ds. zabezpieczenia społecznego i których zwrotu nie domagają się rządy, jako że w rzeczywistości mogą one stanowić pomoc państwa;
18. podkreśla, że wskazane jest przeprowadzenie oceny łącznych skutków, jakie powodują opodatkowanie osób prawnych i pomoc państwa;

Przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym i kartele

19. wzywa Komisję do uważnego monitorowania procesu wdrażania niniejszej dyrektywy przez państwa członkowskie i zapewnienia jednolitego stosowania jej przepisów w całej Unii;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

20. ponownie wyraża zaniepokojenie, że stosowanie grzywnien jako jedynej dostępnej sankcji może nie być wystarczająco skuteczne; apeluje ponownie o opracowanie bardziej wyrafinowanych instrumentów w celu zwiększenia skuteczności systemu kar; ponawia apel do Komisji, aby rozważyła przeprowadzenie ogólnego przeglądu wytycznych w sprawie grzywnien z 2006 r. oraz postuluje włączenie tych wytycznych do rozporządzenia (WE) 1/2003; zwraca się do Komisji, aby przeanalizowała możliwość uzupełnienia grzywnien w sprawach kartelowych sankcjami osobistymi, takimi jak indywidualne grzywny czy zakaz pełnienia funkcji kierowniczych; wzywa Komisję, aby dopilnowała, żeby przedsiębiorstwa łamiące prawo nie ponosiły negatywnych konsekwencji, które wykraczają poza proporcjonalną rekompensatę za popełnione naruszenie;
21. apeluje do Komisji o utworzenie specjalnych międzydyrekcyjnych grup zadaniowych w celu monitorowania sektorów, w których cechy strukturalne (takie jak duże przeszkody w dostępie czy wysokie koszty zmiany dostawcy przez odbiorcę) zwiększają prawdopodobieństwo naruszeń prawa ochrony konkurencji;
22. apeluje do Komisji o pomoc we wprowadzeniu mechanizmu instytucjonalnego przewidującego – w przypadku podjęcia przez organ krajowy decyzji o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym – automatyczne wszczęcie kontroli, w ramach której Komisja sprawdzałaby, czy podobne kwestie dotyczą innych rynków geograficznych w całej Europie będących miejscem działalności przedsiębiorstw, na które nałożono karę;
23. popiera trwającą współpracę w ramach europejskiej sieci konkurencji (ECN), która pozwala na ogólnounijne jednolite egzekwowanie reguł konkurencji na drodze publicznoprawnej, oraz zachęca do jej dalszego rozwijania;
24. apeluje do Komisji o ustalenie jasnych procedur dotyczących harmonogramów i terminów w celu przyspieszenia przebiegu dochodzenia oraz uniknięcia nieuzasadnionych odroczeń; apeluje o formalne prawa dla wszystkich ofiar i stron uczestniczących w postępowaniach antymonopolowych i sprawach kartelowych, kładące należyty nacisk na zasadę domniemania niewinności;
25. apeluje do Komisji o przedstawienie kompleksowej oceny prawnej i gospodarczej postępowań antymonopolowych i spraw kartelowych, w szczególności na szybko zmieniających się rynkach, tak aby zyskać jasny obraz struktury rynku i tendencji rynkowych i podjąć odpowiednie środki służące ochronie konsumentów;
26. zauważa, że polityka konkurencji powinna koncentrować się w szczególności na ochronie konsumentów, poprawie dobrobytu konsumentów, sprzyjaniu innowacjom oraz pobudzaniu wzrostu gospodarczego;
27. wzywa w związku z tym do szczegółowego określenia warunków, w których spółki dominujące mające pewien wpływ na spółkę zależną, lecz niebędące bezpośrednio zaangażowane w naruszenie prawa, mogą solidarnie ponosić odpowiedzialność za naruszenia prawa ochrony konkurencji, jakich dopuściły się ich spółki zależne;
28. w odniesieniu do recydywy przypomina postulat ustanowienia wyraźnego związku między naruszeniem prawa stanowiącym przedmiot dochodzenia a przeszłymi naruszeniami prawa przez dane przedsiębiorstwo;
29. odnotowuje zwiększoną liczbę wniosków o zmniejszenie wymiaru kary z uwagi na niezdolność do uiszczenia grzywny, zwłaszcza ze strony przedsiębiorstw produkujących jeden produkt oraz MŚP; podkreśla konieczność zmiany wytycznych dotyczących nakładania grzywny w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji przedsiębiorstw produkujących jeden produkt oraz MŚP;
30. uważa, że dominacja rynkowa wynikająca z rozwoju, innowacji i sukcesów sama w sobie nie stanowi problemu w zakresie konkurencji; za poważny problem w zakresie konkurencji uznaje natomiast nadużywanie pozycji dominującej; wzywa zatem Komisję do dalszego zapewniania bezstronności i obiektywności postępowań związanych z konkurencją;
31. wzywa Komisję, aby z determinacją zajęła się wszystkimi problemami ujawnionymi w toczących się dochodzeniach w sprawie naruszenia prawa konkurencji oraz podjęła wszelkie niezbędne działania w celu położenia kresu szkodliwym praktykom oraz przywrócenia uczciwej konkurencji;

Kontrola łączenia przedsiębiorstw

32. zgadza się z opinią, że skuteczna kontrola łączenia przedsiębiorstw jest ważnym instrumentem egzekwowania prawa konkurencji, ponieważ przyczynia się do utrzymania presji konkurencyjnej na uczestników rynku;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

33. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na przypadki, gdy wkrótce po wydaniu zgody na połączenie rosną ceny detaliczne lub znacznie obniża się jakość produktu;
34. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji z dnia 5 grudnia 2013 r. w sprawie uproszczenia łączenia przedsiębiorstw oraz propozycje zawarte w najnowszej białej księdze⁽¹⁾; wzywa jednak do sformułowania jaśniejszych definicji udziału w rynku, pozycji rynkowej oraz definicji rynku;
35. podkreśla konieczność przeanalizowania, czy obecna praktyka kontroli łączenia przedsiębiorstw bierze pod uwagę internacjonalizację rynków, w szczególności w wymiarze geograficznym; uważa, że Komisja powinna uwzględnić wyniki takiej analizy przy dokonywaniu przeglądu przepisów dotyczących kontroli łączenia przedsiębiorstw;
36. wzywa Komisję, aby dokładnie sprawdziła, czy faktycznie istnieją luki w uprawnieniach Komisji do badania niekontrolnych udziałów mniejszościowych;

Sytuacja w poszczególnych sektorach

Energia i środowisko

37. podkreśla znaczenie, jakie przystępność cen, trwałość i bezpieczeństwo dostaw energii mają dla gospodarki europejskiej i jej konkurencyjności; uważa, że polityka konkurencji musi uwzględniać ten potrójny cel, gdy podejmuje problem obecnego rozdrobnienia rynku, gdy zapewnia prawidłowe i terminowe wdrożenie trzeciego pakietu liberalizacji rynku gazu i energii elektrycznej, gdy wspiera proces rozdziału usług hurtowych od detalicznych, którego celem jest zapobieganie praktykom antykonkurencyjnym, i gdy służy zaopatrzeniu gospodarstw domowych i przedsiębiorstw w przystępną cenowo energię; przyznaje, że nowe wytyczne Komisji w sprawie pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego i energii mogły ograniczyć podejmowane przez niektóre państwa członkowskie próby wspierania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że uregulowanie pomocy państwa na rzecz zrównoważonych źródeł energii musi w możliwie największym stopniu zostać przeprowadzone w takim samym duchu jak w każdym innym sektorze, przy czym należy uwzględnić cele UE na 2030 r. w zakresie klimatu i energii, a także różnice między poszczególnymi państwami;
38. podkreśla, jak ważne jest unikanie praktyk monopolistycznych w celu stworzenia w pełni uczciwego i konkurencyjnego europejskiego rynku energii; z tego względu apeluje o wyeliminowanie monopolistycznych dostawców i praktyk dyskryminacyjnych wobec użytkowników; uważa, że europejski rynek gazu powinien ewoluować w kierunku unii energetycznej o uczciwych i stabilnych cenach dzięki zwiększeniu dywersyfikacji źródeł energii oraz rozszerzeniu dostępu do strategicznej infrastruktury;
39. wzywa Komisję, aby podjęła się zbadania, czy operatorzy systemu przesyłowego w pełni udostępniłi rynkowi energii elektrycznej istniejące międzysystemowe połączenia elektroenergetyczne, aby usprawnić działanie wewnętrznego rynku energii elektrycznej oraz pomóc w osiągnięciu celów UE na 2030 r. w zakresie klimatu i energii po możliwie najmniejszych kosztach społeczno-gospodarczych na szczeblu Unii, a także aby podjęła niezbędne kroki w tym celu;
40. domaga się, aby Komisja przewidziała składanie sprawozdań na temat rezerw paliw kopalnych oraz potencjalnych emisji CO₂ ze strony spółek giełdowych oraz spółek ubiegających się o dopuszczenie do obrotu giełdowego na jednolitym rynku, a także prowadziła w oparciu o zagregowane dane prawidłową i wiarygodną sprawozdawczość oraz publikowała poziomy rezerw i emisji z zastosowaniem odpowiednich wytycznych w sprawie księgowania, gdyż ma to zasadnicze znaczenie dla zapewnienia równych warunków działania na zrównoważonym rynku inwestycji;
41. wzywa Komisję, aby zbadała zakres, w jakim koncentracja dostawców surowców krytycznych może stwarzać nierówne warunki działania oraz wywierać szkodliwy wpływ na działalność sektorów odbiorców i nie sprzyjać gospodarce wydajniejszej ekologicznie; uważa, że niektóre z tych surowców mają żywotne znaczenie dla wprowadzania wydajnych ekologicznie technologii oraz innowacji koniecznych do osiągnięcia celów środowiskowych;
42. ponownie stwierdza, że polityka konkurencji powinna przyczynić się do propagowania przejrzystości, otwartych standardów i interoperacyjności, aby zapobiec technologicznemu uzależnieniu konsumentów i klientów od któregośkolwiek z podmiotów rynkowych w sektorze energetycznym; nalega na Komisję, aby uważnie monitorowała poziom konkurencji, ponieważ trzy największe podmioty wciąż kontrolują około 75 % rynku energii elektrycznej i ponad 60 % rynku gazu, pomimo stopniowego otwierania rynków od połowy lat 90. XX w.; wzywa Komisję do zapewnienia właściwej konkurencji na rynku energii w celu zwiększenia pomocy państwa na rzecz innowacji oraz dostępu do odnawialnych źródeł energii;

⁽¹⁾ COM(2014)0449 z 9 lipca 2014 r.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

43. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby rozporządzenia i dyrektywy w sprawie energii były prawidłowo transponowane i stosowane we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję do zachowania szczególnej czujności w przypadkach, gdy ceny rosną powyżej średniej UE, ponieważ wysokie ceny zakłócają konkurencję i szkodzą konsumentom;

Technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) i media

44. uważa, że jednolity rynek cyfrowy musi pozostawać w centrum wysiłków UE na rzecz osiągnięcia celów w dziedzinie zatrudnienia, wzrostu i inwestycji; dostrzega rolę polityki konkurencji w dążeniu do jednolitego rynku cyfrowego; uważa, że unijne ramy legislacyjne muszą być szybko dostosowywane do zmian na rynku; wzywa Komisję do dokonania przeglądu istniejących instrumentów prawa konkurencji, aby stwierdzić, czy spełniają wymagania ery cyfrowej; uważa, że priorytety określone w sprawozdaniu dotyczącym priorytetów w tworzeniu jednolitego rynku cyfrowego w regionie Morza Bałtyckiego mogłyby zostać przyjęte w całej UE;

45. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź komisarz ds. konkurencji, iż Komisja będzie prowadzić dalsze dochodzenia w sprawie praktyk stosowanych przez Google w sektorze łączności ruchomej i ogólnie na rynku cyfrowym; ubolewa nad tym, że mimo czteroletniego dochodzenia i trzech zestawów propozycji zobowiązań Komisja nie osiągnęła widocznych rezultatów zmierzających do rozwiązania głównego problemu w zakresie konkurencji w postępowaniu antymonopolowym przeciwko Google, tj. preferencyjnego traktowania przez Google własnych usług przy wyświetlaniu wyników wyszukiwania; podkreśla, że jeżeli strategia Komisji w zakresie agendy cyfrowej ma pozostać wiarygodna, Komisja musi w trybie pilnym doprowadzić do rozstrzygnięcia w postępowaniu przeciwko Google, aby zapewnić równe warunki działania; wzywa Komisję do zdecydowanego działania we wszystkich wskazanych kwestiach budzących niepokój, do podjęcia stanowczych, opartych na zasadzie niedyskryminacji środków przeciwko naruszaniu konkurencji na szybko zmieniających się i dynamicznych rynkach cyfrowych, takich jak rynek wyszukiwania internetowego i rynek usług reklamowych, oraz do znalezienia długofalowego rozwiązania prowadzącego do wyważonej, uczciwej i otwartej struktury wyszukiwania w internecie;

46. zwraca się do Komisji, by skoncentrowała się na takim wykorzystaniu instrumentów polityki konkurencji i fachowej wiedzy na temat rynku, aby należycie przyczyniały się one do realizacji programu na rzecz wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, w tym w obszarze jednolitego rynku cyfrowego; w związku z tym uznaje, że należy kontynuować opracowywanie ekonomicznego i prawnego podejścia do oceny zagadnień konkurencji oraz dalej rozwijać monitorowanie rynku, by wesprzeć szersze zakrojone działania Komisji;

47. podkreśla, że dawni monopolisci mają olbrzymi, wynoszący ponad 80 % udział w sektorze sieci szerokopasmowych nowej generacji; przypomina, że skuteczna konkurencja jest najlepszym motorem wydajnych inwestycji i zapewnia konsumentom maksymalne korzyści pod względem możliwości wyboru, ceny i jakości; w związku z tym wzywa Komisję do właściwego egzekwowania ex post i ex ante reguł konkurencji w celu zapobiegania nadmiernej koncentracji na rynku i nadużywaniu pozycji dominującej, ponieważ presja konkurencyjna ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania, że konsumenci będą mogli w pełni korzystać z wysokiej jakości usług po przystępnych cenach;

48. podkreśla, że jest mało prawdopodobne, by ograniczanie konkurencji spowodowało zwiększenie inwestycji w sieci szerokopasmowe, nawet na oddalonych obszarach, ponieważ pełny zasięg podstawowych usług szerokopasmowych osiągnięto w Europie dzięki ramom regulacyjnym zapewniającym dostęp do sieci dominujących operatorów;

49. uważa, że inwestowanie w infrastrukturę szerokopasmową nowej generacji ma zdecydowanie kluczowe znaczenie dla powstania cyfrowej gospodarki i cyfrowego społeczeństwa, jednak aby zmaksymalizować inwestycje, w polityce telekomunikacji należy umożliwić wszystkim podmiotom wydajne inwestowanie, dając im rzeczywisty dostęp do zasobów sieciowych, których nie można powielić, oraz do hurtowych produktów dostępu dostosowanych do zakładanych celów;

50. wzywa Komisję, by swoje decyzje i wnioski dotyczące polityki opierała na dogłębnej i bezstronnej analizie poprawnych, istotnych i niezależnych zbiorów danych; podkreśla szczególnie wątpliwości dotyczące prawidłowości przedstawionych danych dotyczących słabych wyników UE w dziedzinie szybkiej sieci szerokopasmowej, w tym jeśli chodzi o szybkość przesyłu dostępną dla użytkowników końcowych, inwestowanie w infrastrukturę i sytuację finansową sektora w porównaniu z resztą świata;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

51. przypomina, że neutralność sieci ma najwyższe znaczenie dla zapewnienia braku dyskryminacji między usługami internetowymi oraz pełnego zagwarantowania konkurencji;

52. podkreśla, że poradzenie sobie z fragmentacją jednolitego rynku cyfrowego, między innymi w drodze zbadania charakteru przeszkód występujących w najważniejszych sektorach tego rynku, zagwarantowanie otwartego internetu i zapisanie neutralności sieci w prawie UE, tak aby zadbać o jednakowe traktowanie całego ruchu w internecie, bez dyskryminacji, ograniczeń lub ingerencji, mają zasadnicze znaczenie dla wspierania konkurencji oraz pobudzenia wzrostu i konkurencyjności, a także zwiększenia zaufania konsumentów do sektora cyfrowego; jest zdania, że otwarte standardy i interoperacyjność przyczyniają się do uczciwej konkurencji; podkreśla, że polityka konkurencji musi wybiegać w przyszłość i uwzględniać nowe sposoby sprzedaży online;

53. podkreśla, że starania na rzecz pobudzenia wolnej i uczciwej konkurencji, w tym poprzez rozwój jednolitego rynku cyfrowego, oraz innych aspektów sektora usług powinny służyć interesom konsumentów oraz MŚP; ponownie stwierdza, że takie starania zwiększą wybór oferowany konsumentom i stworzą środowisko, w którym MŚP i mikroprzedsiębiorstwa będą mogły wykazać się większą innowacyjnością i kreatywnością; uważa, że szybkie działanie organów regulacyjnych i organów ścigania wobec wprowadzających w błąd i nieuczciwych praktyk ma zasadnicze znaczenie dla realizacji polityki konkurencji;

Gospodarka dzielenia się

54. wzywa Komisję do przeanalizowania, w jaki sposób uwzględnić w przepisach europejskich powstanie gospodarki opartej na dzieleniu się; uważa, że takie dostosowanie jest konieczne, aby stworzyć równe warunki działania zapewniające uczciwą konkurencję wśród wszystkich zainteresowanych podmiotów;

55. uważa, że przedsiębiorstwa związane z tzw. gospodarką dzielenia się muszą płacić podatki i przestrzegać przepisów tak samo jak tradycyjne przedsiębiorstwa, gdyż w przeciwnym razie ich działalność nie tylko stanowiłaby zakłócenie konkurencji, ale również miałyby negatywne konsekwencje budżetowe dla finansów państw członkowskich;

56. podkreśla, że szczególnie znaczenie ma skuteczna kontrola postępowania dominujących firm oraz szybkie reagowanie na naruszenia, ponieważ niezgodne z prawem praktyki mogą powodować wczesne wycofywanie się z rynku drobnych innowacyjnych konkurentów;

57. zauważa, że brak uregulowań dotyczących gospodarki opartej na dzieleniu się daje niektórym przedsiębiorstwom nieuczciwą przewagę, a jednocześnie zniechęca do inwestowania w danych sektorach;

Zamówienia publiczne

58. wzywa państwa członkowskie do terminowego wprowadzenia w życie nowych przepisów UE w zakresie zamówień publicznych, w tym przepisów dotyczących kryteriów związanych z przedmiotem zamówienia, obejmujących cechy społeczne, środowiskowe i innowacyjne, oraz przepisów dotyczących administracji elektronicznej, elektronicznych zamówień publicznych i podziału zamówień na części, aby pobudzić uczciwą konkurencję i zapewnić optymalne wykorzystanie środków finansowych przez organy publiczne; nakłania Komisję do zadbania o stosowanie tych przepisów w jak najszerszym zakresie w celu zaradzenia zakłóceniom konkurencji spowodowanym zmwami przetargowymi, nadużywaniem dominującej pozycji oraz dyskryminacją i brakiem dostępu dla MŚP; wzywa Komisję do działań o światowym zasięgu poprzez powiązanie unijnej polityki konkurencji na obszarze Europy z dążeniem do otwarcia rynków zamówień publicznych poza UE;

59. podkreśla znaczenie szczegółowych i jasnych wytycznych Komisji dla przedsiębiorstw, a zwłaszcza MŚP, i organów publicznych, mających na celu ułatwienie im zrozumienia niedawno przyjętych przepisów dotyczących zamówień publicznych, a w szczególności nowych elastycznych rozwiązań, jakie one oferują;

60. wzywa Komisję do uważnego monitorowania centralizacji zakupów na rynkach zamówień publicznych w celu uniknięcia nadmiernej koncentracji siły nabywczej oraz zmony, a także w celu ochrony dostępności rynku dla MŚP zgodnie z programem „Small Business Act” dla Europy;

61. zwraca się do Komisji, aby prowadząc postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego za pośrednictwem swych dyrekcji generalnych i agencji wykonawczych, udzielała większej liczby zamówień o niskiej wartości i zamówień o wartości powyżej 193 000 EUR, zamiast prawie wyłącznie korzystać z umów ramowych, które stanowią przeszkodę blokującą dostęp do rynku zamówień publicznych europejskim MŚP, ponieważ korzystają na nich jedynie duże przedsiębiorstwa i konsorcja zlokalizowane w pobliżu centrów decyzyjnych;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

Usługi finansowe

62. apeluje po raz czwarty z rzędu o szybkie zniesienie systemu kryzysowej pomocy państwa dla sektora bankowego; uznaje, że komunikat bankowy Komisji z sierpnia 2013 r. jest niewystarczający, aby ochronić podatników europejskich i ograniczyć wysokość pomocy, jaką mogą otrzymać banki; podkreśla, że pomoc państwa na rzecz systemu bankowego ani nie zwiększyła kredytów, ani nie odbudowała zaufania, wzywa Komisję do dalszego ścisłego nadzorowania sektora bankowego w celu zwiększenia konkurencji na europejskich rynkach bankowych, a tym samym maksymalnego zwiększenia korzyści dla obywateli Unii; podkreśla znaczenie, jakie ma powrót do tradycyjnego stosowania kontroli pomocy państwa tak szybko, jak tylko będzie to możliwe dla sektora bankowego;
63. podkreśla wpływ stosowania prawa w zakresie karteli na poprawę przejrzystości sektora usług finansowych;
64. ubolewa, że Komisja nie podjęła działań przeciwko nadużyciom popełnionym przy restrukturyzacji prywatnych banków, w tym przeciwko nadużyciom dotyczącym drobnych deponentów i drobnych posiadaczy instrumentów finansowych, takich jak udziały uprzywilejowane, które w wielu przypadkach były sprzedawane bez zachowania pełnej zgodności z prawem UE;
65. wzywa Komisję do uważnego monitorowania sektora finansowego z myślą o zwiększeniu konkurencji i lepszej ochronie inwestorów i konsumentów na europejskim rynku usług bankowych i inwestycji; zauważa, że konsolidacja w sektorze bankowym spowodowała wzrost udziału rynkowego niektórych instytucji finansowych, który obecnie przekracza poziom sprzed kryzysu, oraz że jednocześnie nastąpił rozwój sektora inwestycji finansowych, co jednak nie przyniosło żadnych korzyści gospodarce realnej w Unii; uważa, że aby utrzymać w pełni działający jednolity rynek, muszą istnieć równe warunki działania dla podmiotów sektora finansowego oraz że muszą zostać podjęte środki, aby uniknąć spadku przejrzystości i rozwoju struktur przypominających kartele;
66. uznaje ważną rolę, jaką od początku kryzysu odgrywa kontrola pomocy państwa jako mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków wykazujących poważne trudności finansowe;
67. uważa, że kontrola pomocy państwa podczas kryzysu powinna koncentrować się na ustabilizowaniu systemu bankowego oraz na zwalczaniu nieuczciwej segmentacji warunków kredytowania i dyskryminacji dotyczącej MŚP na jednolitym rynku;
68. uważa, że Komisja powinna rozważyć możliwość uzależnienia pomocy państwa dla banków od warunków, na jakich udzielają one kredytów MŚP;
69. uważa, że regulacje bankowe powinny uwzględniać fakt, iż małe instytucje mają mniej zasobów umożliwiających zapewnienie zgodności z przepisami, w związku z czym regulacje te powinny być jak najprostsze, aby zapobiec powstawaniu zakłóceń korzystnych dla dużych banków;
70. apeluje do Komisji o uważne monitorowanie tych rynków w sektorze bankowym, na których koncentracja jest duża lub wzrasta, w szczególności na skutek restrukturyzacji prowadzonej w reakcji na kryzys; przypomina, że rynki oligopolistyczne są szczególnie podatne na praktyki antykonkurencyjne; wyraża obawę, że taka koncentracja może ostatecznie zaszkodzić konsumentom;
71. nalega na Komisję, aby upewniła się, że banki przed otrzymaniem jakiegokolwiek pomocy państwa sprzedały swoje udziały w innych przedsiębiorstwach, co zmniejszy obciążenia nakładane na podatników;
72. jest zdania, że należy zwrócić szczególną uwagę na fragmentację rynku płatności elektronicznych z użyciem karty, w tym na takie problemy, jak utrata tej usługi przez konsumenta w razie przeprowadzki do innego państwa członkowskiego;
73. przyjmuje z zadowoleniem wyrok TSUE z dnia 11 września 2014 r. w sprawie antykonkurencyjnego charakteru opłat za płatności kartą kredytową, jak również uwieńczony powodzeniem działaniem Komisji podjęte w celu dopilnowania, by proces standaryzacji w sektorze płatności nie wpłynął negatywnie na dostęp nowych podmiotów do rynku oraz na innowacje; ponownie przedstawia swoje stanowisko, że należy wprowadzić pułapy opłat za płatności kartą, aby zredukować zbędne koszty dla konsumentów; w związku z tym zwraca się do Komisji o przyspieszenie procesu planowania prac nad standaryzacją płatności mobilnych i jednocześnie zadbanie o to, by podjęcie jakichkolwiek działań nie wykluczyło nowych podmiotów ani nie faworyzowało podmiotów dominujących, a ramy regulacyjne były neutralne pod względem technologicznym, co ma ułatwić przyszłe rozwiązania technologiczne;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

74. jest zdania, że należy uważnie monitorować efekty zewnętrzne rozwoju sytuacji w tym sektorze; wyraża zaniepokojenie opracowywaniem różnych standardów przez różnych konkurentów w wyniku standaryzacji przepisów finansowych;

75. zauważa, że od 2008 r. poczyniono znaczne postępy w regulowaniu sektora finansowego; podkreśla, że należy dalej rozwiązywać problem instytucji finansowych „zbyt dużych, by upaść”, a przez to nadal korzystających z ukrytych dotacji; uważa, że w przyszłym sprawozdaniu ECON na temat oceny skutków przepisów dotyczących usług finansowych i ich podsumowania należy zamieścić wszechstronną analizę aspektów konkurencyjnych nowych unijnych uregulowań finansowych, aby zapewnić konkurencyjność unijnych banków wobec międzynarodowych instytucji finansowych we wszystkich sytuacjach;

Pomoc państwa w zakresie podatków

76. wyraża zaniepokojenie, że w państwach członkowskich mogą być stosowane nielegalne praktyki związane z opodatkowaniem osób prawnych oraz wzywa Komisję do jak najszybszego zakończenia dochodzeń w sprawie interpretacji indywidualnej prawa podatkowego, z wykorzystaniem wszelkich dostępnych dowodów; wzywa do priorytetowego potraktowania dochodzeń w sprawie obniżek podatków, które mogą stanowić formę nielegalnej pomocy państwa; podkreśla, że uczciwsza konkurencja podatkowa jest niezbędna dla integralności rynku wewnętrznego, stabilności finansów publicznych oraz równych warunków konkurencji;

77. zwraca uwagę na opublikowanie przez Międzynarodowe Konsorcjum Dziennikarzy Śledczych dokumentów dotyczących tzw. afery LuxLeaks; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się komisarz ds. konkurencji do przeprowadzenia dogłębnego i niezależnego dochodzenia w sprawie praktyk państw członkowskich dotyczących indywidualnej interpretacji prawa podatkowego oraz ich zgodności z prawem konkurencji UE; zauważa, że unikanie opodatkowania przez niektóre przedsiębiorstwa zakłóca konkurencję na jednolitym rynku; zachęca Komisję do rygorystycznego egzekwowania przepisów UE w zakresie kontroli pomocy państwa;

78. wzywa przewodniczącego Komisji, by zapewnił niezależność trwających i przyszłych dochodzeń prowadzonych przez komisarz ds. konkurencji w sprawie praktyk państw członkowskich dotyczących indywidualnej interpretacji prawa podatkowego; domaga się, aby Parlament był na bieżąco informowany o ogólnych postępach tych dochodzeń w celu zapewnienia ich przejrzystego i niezależnego przebiegu; wzywa Komisję, by jak najszybciej przedstawiła sprawozdanie dotyczące ustaleń w tej sprawie; przypomina, że komisarz ds. konkurencji zobowiązała się rozważyć szerszy wpływ, jaki wywierają na konkurencję agresywne praktyki unikania opodatkowania stosowane przez przedsiębiorstwa i popierane przez państwa, a także rozszerzyć zakres dochodzenia, gdyby na podstawie zgromadzonych dowodów uznano to za konieczne;

Przemysł rolno-spożywczy

79. wzywa Komisję, aby w przyszłym przeglądzie reformy WPR zbadała współfinansowanie w kontekście przekazanych funduszy, apeluje o uproszczenie koncentrujących się na konkurencyjności środków dotyczących obszarów proekologicznych (EFA) oraz o neutralny z punktu widzenia konkurencji przegląd współczynników EFA w odniesieniu do międzyplonów i upraw wiążących azot;

80. wzywa Komisję, aby – w następstwie niedawnej analizy wpływu gospodarczego, jaki nowoczesny handel detaliczny wywiera na możliwości wyboru i innowacyjność w sektorze żywności w UE – rozważyła potencjalne skutki dominacji dużych supermarketów na rynku, przyjmującej takie rozmiary, że ich łączna siła nabywcza zakłóca konkurencję między łańcuchami dostaw zarówno w Europie, jak i w krajach rozwijających się;

Sektor farmaceutyczny i usług zdrowotnych

81. zauważa, że sektor ten jest podzielony z powodu uregulowań krajowych; z zadowoleniem przyjmuje wkład polityki konkurencji UE w usuwanie sztucznych barier utrudniających wchodzenie na rynek;

82. apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na innowacyjne leki i procedury medyczne przy ocenie przypadków związanych z tymczasowym kształtowaniem się cen;

83. zauważa, że polityka konkurencji może przyczynić się do poprawy dostępu do leków generycznych;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

Usługi transportowe i pocztowe

84. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie równych warunków działania umożliwiających wolną, ale jednocześnie uczciwą konkurencję w odniesieniu do wszystkich rodzajów transportu; przyznaje jednak w związku z tym, że należy również odpowiednio uwzględnić mnogość szczególnych przepisów krajowych w prawie transportowym; podkreśla, że infrastruktura transportowa ma zasadnicze znaczenie dla przetrwania i dobrobytu osób fizycznych i prawnych, zwłaszcza w regionach słabo zaludnionych i na peryferyjnych wyspach;

85. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz zagwarantowania uczciwej konkurencji i lepszej jakości usług w sektorze transportu kolejowego, a także w zarządzaniu sieciami portów i portów lotniczych, zwłaszcza w przypadku gdy zarządzanie nimi jest zmonopolizowane przez rząd centralny; podkreśla, że konkurencja nie musi wiązać się z prywatyzacją dotychczasowych usług; wzywa również Komisję, aby dopilnowała, żeby przewoźnicy nie nadużywali swojej dominującej pozycji w niektórych portach lotniczych;

86. uważa, że Komisja powinna jeszcze bardziej wzmocnić powiązania między polityką konkurencji a polityką transportową, aby poprawić konkurencyjność europejskiego sektora transportu i osiągać dalsze postępy w tworzeniu jednolitego rynku transportu;

87. apeluje do Komisji o zakończenie wdrażania jednolitego europejskiego obszaru kolejowego, o zapewnienie pełnej przejrzystości przepływów środków pieniężnych pomiędzy zarządcami infrastruktury a przedsiębiorstwami kolejowymi oraz o sprawdzenie, czy każde państwo członkowskie ma niezależny i silny krajowy organ regulacyjny;

88. podkreśla, że niekorzystny wpływ na jednolity rynek w sektorze kolejowych przewozów towarowych wywiera nieprawidłowa lub niepełna transpozycja prawa UE przez państwa członkowskie, a także „wąskie gardła” w mobilności transgranicznej, które szkodzą konkurencji i wzrostowi gospodarczemu; wzywa Komisję do sprawdzenia, czy techniczne lub rynkowe bariery wynikające z różnic występujących w poszczególnych państwach członkowskich, takich jak szerokość torów, układy zasilania i systemy sygnalizacji, można uznać za naruszenia reguł konkurencji;

89. zwraca się do Komisji, aby przygotowała uzasadniony przegląd sytuacji w celu ustalenia, którzy przewoźnicy lotniczy osiągają korzyści dzięki przewadze nad innymi usługodawcami wynikającej ze szczególnych warunków lub domniemanych nadużyć pozycji dominującej w niektórych portach lotniczych;

90. wyraża zaniepokojenie z powodu różnic we wdrażaniu i egzekwowaniu przez państwa członkowskie regulacji dotyczących międzynarodowego transportu drogowego, np. uregulowań dotyczących kabotażu oraz czasu prowadzenia pojazdów i czasu odpoczynku, a także z powodu możliwości dumpingu socjalnego w usługach transportowych w szerszym rozumieniu, i uważa, że należy zająć się tymi problemami;

91. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji wymierzoną w międzynarodowe wypożyczalnie samochodów, która zmierza do położenia kresu praktykom uniemożliwiającym konsumentom uzyskanie najlepszej dostępnej ceny ze względu na ich kraj zamieszkania; podkreśla, że nie należy uniemożliwiać konsumentom skorzystania z najlepszej dostępnej stawki przy nabywaniu towarów lub usług w obrębie jednolitego rynku;

92. wzywa Komisję do podjęcia działań w celu ograniczenia rozdrobnienia w sektorze wynajmu samochodów, ponieważ obecnie uregulowania krajowe znacznie podnoszą koszty przejazdów transgranicznych, szkodząc tym samym jednolitemu rynkowi;

93. podkreśla, że działania na rzecz wspierania konkurencyjnej UE muszą być zawsze prowadzone w interesie publicznym; dostrzega związek między skuteczną unijną polityką konkurencji a potrzebą wielkoskalowych inwestycji w podstawowe usługi publiczne, w tym usługi transportowe;

Kultura i sport

94. apeluje do Komisji, by przeanalizowała restrykcyjne praktyki i nadużycia międzynarodowych federacji sportowych, np. odmawianie członkom federacji prawa do udziału w alternatywnych wydarzeniach sportowych, nieusankcjonowanych przez daną federację, a w razie nieprzestrzegania tego ograniczenia – nakładanie na sportowców, działaczy i trenerów dożywotniego zakazu udziału w takich wydarzeniach, jak igrzyska olimpijskie czy mistrzostwa świata;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

Wymiar międzynarodowy

95. postuluje włączenie rozdziału na temat konkurencji, zawierającego postanowienia dotyczące przeciwdziałania praktykom monopolistycznym, łączenia przedsiębiorstw, przedsiębiorstw państwowych, dotacji i nierównego dostępu do rynku, do umowy w sprawie transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego; apeluje o obiektywne informowanie w mediach o środkach przewidzianych w takich umowach oraz o związanych z nimi problemach i postępach;

96. uznaje fakt, że Komisja powinna wzmocnić rolę polityki konkurencji w międzynarodowej współpracy gospodarczej, w tym dzięki współpracy z organami ds. konkurencji na całym świecie, i popiera ją w tych działaniach; przypomina, że taka współpraca w dziedzinie regulacji i egzekwowania pomaga zapewnić równe warunki działania europejskim przedsiębiorstwom prowadzącym działalność na rynkach światowych;

97. podkreśla, że w dobie globalizacji do skutecznego stosowania zasad prawa konkurencji niezbędna jest współpraca międzynarodowa; wzywa zatem Komisję do wspierania ściślejszej współpracy międzynarodowej w sprawach związanych z konkurencją;

98. wzywa Komisję do zbadania możliwości zawarcia z kolejnymi państwami trzecimi umów dotyczących konkurencji, które ułatwiają wymianę informacji między prowadzącymi dochodzenia organami; podkreśla, że umowa w sprawie konkurencji zawarta niedawno ze Szwajcarią może służyć pod tym względem za wzór dla przyszłych umów tego typu;

Rola Parlamentu Europejskiego

99. podkreśla, że porozumienie ramowe przewiduje równe traktowanie Parlamentu i Rady, jeśli chodzi o dostęp do posiedzeń i przekazywanie informacji, w trakcie przygotowywania aktów prawnych lub prawa miękkiego w dziedzinie polityki konkurencji;

100. podkreśla zasadniczą rolę, jaką w odniesieniu do należytego egzekwowania reguł konkurencji odgrywa Parlament Europejski, reprezentując interesy europejskich konsumentów;

101. z zadowoleniem przyjmuje rolę Parlamentu jako współprawodawcy dyrektywy w sprawie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji i uważa przebieg procedury związanej z tą dyrektywą za wzór dla przyszłej współpracy w sprawach dotyczących konkurencji;

102. ponownie podkreśla, że do kształtowania polityki konkurencji przez Komisję muszą w pełni stosować się zasady rozliczalności, a Komisja musi podejmować odpowiednie działania w odpowiedzi na rezolucje Parlamentu;

103. wzywa komisarz, aby zobowiązała się do częstych spotkań z odpowiednimi komisjami Parlamentu oraz z grupą roboczą ds. konkurencji parlamentarnej Komisji Gospodarczej i Monetarnej;

104. uważa, że PE powinien posiadać uprawnienia współdecyzyjne w zakresie polityki konkurencji; ubolewa nad tym, że art. 103 i 109 TFUE przewidują jedynie konsultacje z Parlamentem; jest zdania, że taki deficyt demokracji jest nie do przyjęcia; proponuje jak najszybsze usunięcie tego deficytu w drodze ustaleń międzyinstytucjonalnych w dziedzinie polityki konkurencji, a także dokonanie odpowiedniej korekty przy okazji kolejnej zmiany Traktatu;

Priorytety Komisji w zakresie polityki konkurencji

105. podkreśla rolę komisarz ds. konkurencji we wspieraniu zatrudnienia i wzrostu gospodarczego, a także jednolitego rynku cyfrowego, polityki energetycznej, usług finansowych, polityki przemysłowej i walki z uchylaniem się od opodatkowania;

106. wzywa Komisję do opracowania w ramach europejskiej sieci konkurencji wytycznych i procedur zapewniających skuteczny nadzór nad zgodnością indywidualnej interpretacji prawa podatkowego przez państwa członkowskie z zasadami pomocy państwa;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

107. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się Komisji do skutecznego egzekwowania reguł konkurencji w dziedzinie przeciwdziałania praktykom monopolistycznym i karteli, łączenia przedsiębiorstw i pomocy państwa, do utrzymania instrumentów konkurencji dostosowanych do rozwoju sytuacji na rynku, a jednocześnie promowania innowacyjnej kultury konkurencji zarówno w UE, jak i w skali światowej;
108. wzywa Komisję, aby oceniła swe podejście w niedawnych postępowaniach antymonopolowych i odpowiedziała na wniesione zastrzeżenia formalne;
109. wzywa Komisję do opracowania skoordynowanych wniosków dotyczących konkurencji podatkowej i do przedstawienia ich Radzie;
110. wzywa Komisję, by nadal co roku przedkładała Parlamentowi sprawozdania w sprawie stanu i wyników wdrażania polityki konkurencji;
111. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte przez komisarz podczas przesłuchania, w szczególności w odniesieniu do przyszłej współpracy i zintensyfikowania kontaktów z Parlamentem;
112. wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków mających na celu promowanie aktywnej polityki konkurencji jako filaru społecznej gospodarki rynkowej;
113. jest zdania, że należy szybko udostępnić konsumentom i przedsiębiorstwom tabelę wyników w formie zbioru spraw;
114. zauważa utrzymujący się w wielu państwach członkowskich brak jasności co do tego, czy finansowanie europejskich centrów konsumenckich uznaje się za niezgodną z prawem pomoc państwa; wyraża zaniepokojenie, że w konsekwencji finansowanie takich centrów jest zagrożone; wzywa Komisję, by jak najszybciej poinformowała państwa członkowskie o konieczności zgłaszania takich środków finansowych, żeby zagwarantować dalsze udzielanie wsparcia przez europejskie centra konsumenckie;
115. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby organy na wszystkich szczeblach politycznych zobowiązały się do ścisłego przestrzegania przepisów dotyczących pomocy państwa;
116. postuluje stworzenie, z udziałem przedstawicieli Parlamentu, Rady i Komisji oraz pracowników naukowych, wspólnego organu, który zajmie się analizą długoterminowych tendencji i przyszłego rozwoju polityki konkurencji w sektorach przyszłościowych, takich jak gospodarka cyfrowa lub sektor energetyczny;
117. domaga się kompleksowej analizy elementów składowych odpowiedzialnej krajowej polityki podatkowej, w szczególności w odniesieniu do nieuczciwych strategii podatkowych oraz przepisów i zwolnień podatkowych, które zakłócają konkurencję, aby w przyszłości można było podjąć skuteczne działania przeciwko takim praktykom;

o

o o

118. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także krajowym organom ds. konkurencji.
-

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0052

Sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Centralnego za rok 2013

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2013 (2014/2157(INI))

(2016/C 316/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Centralnego za rok 2013,
 - uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności jego art. 15,
 - uwzględniając art. 284 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 126 i art. 132 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0011/2015),
- A. mając na uwadze, że według prognozy służb Komisji z wiosny 2014 r. PKB strefy euro obniżył się o 0,4 % w 2013 r. po spadku o 0,7 % w 2012 r., a także mając na uwadze, że służby Komisji spodziewają się ożywienia przekładającego się na wzrost PKB o 1,2 % w 2014 r. i 1,7 % w 2015 r.; mając na uwadze, że jesienią 2014 r. służby Komisji zrewidowały swoje prognozy wzrostu w dół, przewidując wzrost PKB zaledwie o 0,8 % w 2014 r. i o 1,1 % w 2015 r., z dominującym ryzykiem pogorszenia się sytuacji;
- B. mając na uwadze, że według jesiennej prognozy bezrobocie w strefie euro wzrosło z 11,3 % na koniec 2012 r. do 11,9 % na koniec 2013 r., i utrzymuje się na wysokim poziomie w 2014 r.;
- C. mając na uwadze, że istnieją znaczne rozbieżności między wysokością stopy bezrobocia w różnych państwach członkowskich, od 5 do 26 %; mając na uwadze, że jeszcze wyższa stopa bezrobocia wśród młodych ludzi wynosi nawet 50 % w niektórych państwach członkowskich; mając na uwadze, że różnice w stopach bezrobocia wywołują dalsze różnice gospodarcze między państwami członkowskimi;
- D. mając na uwadze, że powodzenie programu bezpośrednich transakcji monetarnych w obniżeniu stóp oprocentowania pożyczek nie powinno być wykorzystywane przez państwa członkowskie jako sposobność uniknięcia reform strukturalnych w dążeniu do zwiększenia potencjału wzrostu i osiągnięcia w średniej perspektywie czasowej równowagi fiskalnej; mając na uwadze, że tendencje w zakresie zatrudnienia i ograniczania ubóstwa są narażone na ryzyko porażki w osiągnięciu krajowych celów strategii „Europa 2020”;
- E. mając na uwadze, że w 2013 r. Europejski Bank Centralny obniżył swoje podstawowe stopy procentowe, najpierw w maju, a następnie w listopadzie, obniżając oprocentowanie podstawowych operacji refinansujących do 0,25 %; mając na uwadze, że w wyniku dodatkowych środków polityki pieniężnej ogłaszanych od początku 2014 r. stopa procentowa podstawowych operacji refinansujących wynosi obecnie 0,05 %, a oprocentowanie depozytów wynosi - 0,20 %;
- F. mając na uwadze, że obniżenie rzeczywistych stóp oprocentowania nie przekłada się ani na zapewnienie większego dostępu do pożyczek dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, ani na wzrost PKB czy tworzenie miejsc pracy;
- G. mając na uwadze, że w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym Eurosystemu wykazano na koniec 2013 r. 2,285 biliona EUR, co oznacza spadek o około 25 % w ciągu 2013 r.;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- H. mając na uwadze, że aktywa nierynkowe stały się największą częścią składową aktywów będących zabezpieczeniem dla Eurosystemu w 2013 r., stanowiąc 25 % ogółu; mając na uwadze, że nienotowane papiery wartościowe wraz z papierami wartościowymi zabezpieczonymi aktywami stanowią ponad 40 % ogółu aktywów będących zabezpieczeniem;
- I. mając na uwadze, że według prognozy służb Komisji z jesieni 2014 r. średnia stopa inflacji w strefie euro wynosiła 1,4 % w 2013 r., co oznacza spadek z 2,5 % w 2012 r.; mając na uwadze, że inflacja w strefie euro utrzymuje się na ścieżce spadkowej od początku 2014 r. z szacowanym poziomem 0,5 % w 2014 r., osiągając najniższy poziom 0,3 % we wrześniu; mając na uwadze, że ogólna stopa inflacji zharmonizowanego wskaźnika cen konsumpcyjnych w niektórych państwach członkowskich spadła do 0 % i poniżej we wrześniu 2014 r. i pozostanie na poziomie poniżej docelowego poziomu w 2015 r.;
- J. mając na uwadze, że niskie ceny energii, a zwłaszcza ropy naftowej, były jednym z głównych czynników przyczyniających się do spadku stóp inflacji w strefie euro;
- K. mając na uwadze, że poziom inwestycji publicznych i prywatnych w strefie euro przeżywa stagnację na poziomach znacznie niższych niż odnotowywane przez początkiem kryzysu; mając na uwadze, że wśród dużych przedsiębiorstw popularne było wykorzystywanie taniego pieniądza w celu wyrachowanego wykupu własnych akcji zamiast nowych inwestycji; mając na uwadze, że względny udział inwestycji w stosunku do PKB zmniejszył się stopniowo nawet przed kryzysem i należy go pilnie zwiększyć;
- L. mając na uwadze, że roczna dynamika agregatu M3 nadal spadała z 3,5 % w grudniu 2012 r. do 1 % w grudniu 2013 r.;
- M. mając na uwadze, że kredyty dla sektora prywatnego nadal spadały, z roczną zmianą -2,3 % w grudniu 2013 r. w porównaniu z -0,7 % w grudniu 2012 r.; mając na uwadze, że brak kredytów dotykający MŚP w niektórych państwach członkowskich jest jednym z głównych problemów opóźniających ożywienie gospodarcze; mając na uwadze, że nastąpił spadek kredytów dla MŚP o około 35 % między rokiem 2008 a 2013; mając na uwadze, że istotne jest, aby ułatwić przepływ kredytów do MŚP, ponieważ MŚP zatrudniają 72 % siły roboczej strefy euro i mają wyższy wskaźnik tworzenia nowych miejsc pracy brutto niż duże przedsiębiorstwa;
- N. mając na uwadze, że fragmentacja finansowa jest nadal poważnym problemem, a MŚP mierzą się ze znacznie wyższymi kosztami finansowania zewnętrznego, zwłaszcza w państwach strefy euro już dotkniętych poważnymi trudnościami gospodarczymi, co wywołuje zakłócenia na jednolitym rynku, opóźniając ożywienie gospodarcze i pogłębiając rozbieżności; mając na uwadze, że wyniki kompleksowej oceny europejskich banków powinny mieć pozytywny wpływ na bieżącą politykę monetarną oraz na wolę banków, by zwiększyć swoją aktywność w udzielaniu kredytów, zwłaszcza w odniesieniu do gospodarki realnej;
- O. mając na uwadze, że wartość bilansu Eurosystemu zmniejszała się stopniowo w ciągu 2013 r., co odzwierciedla zwrot przez banki funduszy długoterminowych operacji refinansujących (LTRO);
- P. mając na uwadze, że Rada Prezesów Europejskiego Banku Centralnego zdecydowała w lipcu 2013 r. o przedstawieniu bezpośrednich wytycznych stwierdzających, że spodziewa się ona, że podstawowe stopy procentowe pozostaną przez dłuższy czas na aktualnych bądź niższych poziomach;
- Q. mając na uwadze, że skutki ewentualnego luzowania ilościowego w strefie euro zostałyby prawdopodobnie osłabione przez nadmierne pośrednictwo kredytowe w sektorze bankowym;
- R. mając na uwadze, że art. 282 TFUE stanowi, iż głównym celem Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) jest utrzymanie stabilności cen; mając na uwadze, że art. 127 TFUE stanowi, iż bez uszczerbku dla tego głównego celu ESBC wspiera ogólne polityki gospodarcze w Unii; mając na uwadze, że art. 123 TFUE i art. 21 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego zakazują nabywania bezpośrednio od instytucji lub organów UE bądź od krajowych władz publicznych lub organów krajowych ich papierów dłużnych; mając na uwadze, że był to warunek sine qua non dla kilku państw członkowskich wstąpienia do unii gospodarczej i walutowej; mając na uwadze, że zakupy te są dozwolone na rynkach wtórnych;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

Polityka pieniężna

1. zauważa szybką reakcję Europejskiego Banku Centralnego w obliczu wielu wyzwań, a także fakt, że celem polityki monetarnej było zmniejszenie poziomu stresu na rynkach finansowych strefy euro oraz odbudowanie zaufania inwestorów do wspólnej waluty; z zadowoleniem przyjmuje gotowość EBC do poczynienia wszelkich starań, aby ocalić euro; zauważa ogólne zmniejszenie długoterminowego zadłużenia, szczególnie w najbardziej zadłużonych państwach strefy euro, do poziomów nieznanych od początku kryzysu; podkreśla, że niskie stopy zwrotu nie wpłynęły na tworzenie miejsc pracy ani na wzrost oraz że ich brak zagraża stabilności finansowej;
2. zauważa, że korzystanie z głównych operacji refinansujących, średnich i długoterminowych operacji refinansujących z pełnym przydziałem stałych stawek, korzystanie z kredytu banku centralnego na koniec dnia, awaryjnego wsparcia płynnościowego i depozytu w banku centralnym na koniec dnia pozostawało w 2013 r. na bardzo wysokim poziomie, co sygnalizuje trwające zakłócenie funkcjonowania mechanizmu transmisji polityki pieniężnej i rynku pożyczek międzybankowych w strefie euro, chociaż sytuacja znacznie się poprawiła w porównaniu z ubiegłymi latami, na co wskazuje stabilizacja spreadów, postępujące unormowanie sytuacji na rynkach międzybankowych oraz mniejsze zakłócenia równowagi w funkcjonowaniu systemu TARGET2;
3. jest podbudowany ustabilizowaniem się poziomów zakłóceń równowagi systemu TARGET2 w 2013 r.; podkreśla, że system rozliczeniowy TARGET2 odgrywa kluczową rolę w zabezpieczeniu integralności systemu finansowego strefy euro;
4. pozostaje głęboko zaniepokojony faktem, że działalność gospodarcza jest w dalszym ciągu powolna, a strefa euro odnotowuje ujemny wzrost PKB w 2013 r., drugi rok z rzędu, a wzrost PKB jest niski w trzech pierwszych kwartałach 2014 r., czemu towarzyszy wysoka stopa bezrobocia w wielu państwach członkowskich strefy euro, osiągając poziom, które zagrażają stabilności strefy euro oraz podważając poparcie dla europejskiego projektu wśród polityków i opinii publicznej;
5. podkreśla swoje zaniepokojenie stałym spadkiem stopy inflacji w strefie euro od 2011 r. oraz różnicami w poziomach inflacji występującymi między państwami członkowskimi; podkreśla zauważalną obecnie znaczną rozbieżność między wyrażnym celem EBC, jakim jest utrzymanie w średniej perspektywie czasowej stopy inflacji poniżej, ale blisko 2 %, a obecną stopą inflacji, która jest bliska zera, a nawet poniżej zera w kilku państwach członkowskich należących do strefy euro; jest zaniepokojony faktem, że, jak przyznał prezes EBC, obecne tendencje deflacyjne mogą doprowadzić do załamania średnio- i długoterminowych oczekiwań inflacyjnych;
6. zwraca uwagę, że trwający proces dostosowań bilansowych w sektorach finansowym i niefinansowym, w połączeniu z wysokimi wskaźnikami bezrobocia, wciąż tłumił aktywność gospodarczą w strefie euro w 2013 r.;
7. obserwuje uważnie ewentualne ryzyko deflacji; przypomina, że stopa inflacji bliska zera w strefie euro zagraża skuteczności polityki monetarnej; rozumie, że EBC przypisuje niską inflację skutkom krótkoterminowym, i wyraża nadzieję, że cel średniookresowy zostanie osiągnięty bez fazy deflacyjnej; zauważa jednak, że EBC zrewidował dalej w dół prognozy dotyczące inflacji w latach 2015 i 2016 (między 0,1 % i 0,2 %);
8. zwraca uwagę, że przewidywana na nadchodzące lata stopa inflacji poniżej zaplanowanego celu będzie miała wpływ na programy redukcji długu publicznego kilku państw członkowskich;
9. zwraca uwagę, że w perspektywie dalszych polityk akomodacyjnych takich jak luzowanie ilościowe oraz przy uwzględnieniu będących w toku zaskarżeń programu bezwarunkowych transakcji monetarnych podstawowe znaczenie ma zapewnienie jasności i pewności prawa, aby instrumenty te mogły zostać skutecznie wdrożone, przy czym należy uwzględnić opinię rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Pedro Cruza Villalóna z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie C-62/14;
10. podkreśla, że niskie koszty pożyczek dla państw członkowskich idą w parze z rosnącym długiem publicznym, w wielu przypadkach bliskim lub przekraczającym 100 % PKB, i ostrzega, że nowy kryzys może prowadzić do ponownej oceny ryzyka przez rynki finansowe;
11. zauważa, że prognozy Europejskiego Banku Centralnego opublikowane w 2013 r. nie przewidywały obecnie występującego połączenia zerowego wzrostu gospodarczego i bardzo niskiej inflacji, a nawet oznak deflacji; wzywa w związku z tym do uważnego zapoznawania się obecnymi prognozami silniejszego wzrostu gospodarczego i wyraźnie wyższej inflacji w 2015 i 2016 r.;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

12. uważa, że słabe dane bilansowe nie tylko mają wpływ na banki, ale szkodzą również przedsiębiorstwom oraz innym podmiotom sektora prywatnego, gdyż brak kapitału i finansowania ogranicza zdolność przedsiębiorstw do zachowania konkurencyjności, wzrostu i w konsekwencji do utrzymania i tworzenia miejsc pracy;

13. uważa, że sprawą najwyższej wagi jest stworzenie warunków sprzyjających ponownemu wzrostowi inwestycji w strefie euro, zarówno publicznych, jak i prywatnych, biorąc pod uwagę fakt, że pomimo iż EBC realizuje swoje działania, aby utrzymać korzystne warunki finansowania, inwestycje nie zostały jeszcze podjęte; wzywa w tym kontekście państwa członkowskie do znalezienia przyczyn leżących u podstaw fragmentacji finansowej, takich jak rozbieżne struktury ryzyka, które powodują, że udzielanie pożyczek kosztuje więcej w danych państwach; ponadto wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia odpowiednich reform strukturalnych w celu przywrócenia korzystnego otoczenia biznesu, w szczególności poprzez wdrożenie zaleceń dla poszczególnych krajów;

14. zachęca EBC do rozważenia w ramach jego polityki rozszerzenia bilansu zakupu obligacji projektowych EBI, z których są finansowane niektóre z najbardziej produktywnych inwestycji w strefie euro, w szczególności dotyczące tych projektów, które Komisja w rezultacie analizy kosztów i korzyści wskazała jako posiadające europejską wartość dodaną, a zwłaszcza projekty TEN-T w dziedzinie energetyki i transportu oraz projekty dotyczące jednolitego rynku cyfrowego;

15. przyjmuje do wiadomości, że prezes Mario Draghi w swoim przemówieniu na corocznym sympozjum banków centralnych w Jackson Hole w dniu 22 sierpnia 2014 r. podkreślił, że potrzebujemy działań po obu stronach gospodarki, zauważając, że: zagregowanej polityce popytu muszą towarzyszyć krajowe reformy i polityki strukturalne; ze strony popytowej polityka monetarna może i powinna odgrywać zasadniczą rolę, co obecnie oznacza akomodacyjną politykę monetarną w dłuższym czasie; jest pewne pole manewru, by polityka budżetowa odgrywała większą rolę obok polityki monetarnej, lecz jest branie pod uwagę zdolności obsługi długu publicznego; oraz że chociaż wprowadzenie zmian inwestycji publicznych jest konieczne w celu uruchomienia dalszych inwestycji prywatnych i ułatwienia reform strukturalnych, należy również zwrócić uwagę na odpowiednie środki polityki budżetowej;

16. zgadza się z prezesem Draghim, że obecna elastyczność zasad paktu stabilności i wzrostu mogłaby zostać wykorzystana w celu zaradzenia słabemu ożywieniu oraz w celu uwzględnienia kosztów niezbędnych reform strukturalnych;

17. zgadza się z prezesem Draghim, że istnieje swoboda działania, aby doprowadzić do sformułowania bardziej sprzyjającej wzrostowi polityki budżetowej i zmniejszenia obciążenia podatkowego w sposób neutralny dla budżetu;

18. zgadza się z prezesem Draghim, że dla zapewnienia zarówno odpowiedniej zagregowanej pozycji, jak i szeroko zakrojonego programu inwestycji publicznych wydaje się także konieczne podjęcie działań uzupełniającego na szczeblu UE;

19. zauważa, że oprócz obniżenia swoich kluczowych stóp procentowych i wzrostu w operacji refinansowania, EBC przyjmuje innowacyjne instrumenty, takie jak ukierunkowane dłuższe operacje refinansujące (TLTRO) i nowe strategie komunikacji, takie jak bezpośrednie wytyczne;

20. uważa, że mechanizm transmisji nie działa prawidłowo, a narzędzia polityki monetarnej stosowane przez Europejski Bank Centralny od początku kryzysu, chociaż z perspektywy zdestabilizowanych rynków finansowych stanowią chętnie widzianą pomoc, to one same nie mogą się znacząco przyczynić do zwalczania fragmentacji finansowej, pobudzenia wzrostu ani poprawy sytuacji na rynku pracy; zachęca Europejski Bank Centralny, by jego polityka lepiej odpowiadała gospodarce realnej, szczególnie w odniesieniu do MŚP;

21. uważa, że z powodu poważnego pogorszenia się mechanizmu transmisji polityki monetarnej ograniczone są również pozytywne skutki decyzji o obniżeniu podstawowych stóp procentowych EBC; przypomina, że w perspektywie długoterminowej bardzo niskie stopy procentowe mogą spowodować zakłócenia w sektorze przedsiębiorstw i wpłynąć negatywnie na prywatne oszczędności i plany emerytalne;

22. z zadowoleniem przyjmuje środki ogłoszone przez Europejski Bank Centralny w czerwcu 2014 r. mające na celu usprawnienie funkcjonowania mechanizmu transmisji polityki monetarnej; zauważa, że ukierunkowane dłuższe operacje refinansujące wprowadzają po raz pierwszy powiązanie między pożyczkami udzielanymi przez banki niefinansowemu sektorowi prywatnemu oraz kwotą refinansowania, o jaką banki mogą się ubiegać; wyraża nadzieję, że rezultaty w ocenie jakości aktywów zwiększy wykorzystanie TLTRO przez europejskie banki, a tym samym będzie promować transfer płynności do gospodarki realnej;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

23. zauważa, że Europejski Bank Centralny ogłosił, że zakupi papiery wartościowe zabezpieczone aktywami i obligacje zabezpieczone w celu wzmocnienia ułatwień kredytowych wywoływanych przez ukierunkowane dłuższe operacje refinansujące; podkreśla, że takie interwencje na rynku papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami powinny być wystarczająco znaczące, żeby mieć wpływ na stopy oprocentowania kredytów udzielanych MŚP i zmniejszyć fragmentację, muszą również być przeprowadzane w sposób przejrzysty, nie powodując nadmiernych zagrożeń dla bilansu EBC;

24. podkreśla swoje zaniepokojenie znaczną fragmentacją warunków udzielania pożyczek MŚP w państwach strefy euro oraz istniejącymi różnicami między stawkami finansowania przyznanego MŚP i większym przedsiębiorstwom; jest przekonany, że te długotrwałe problemy nie spotykają się z właściwą reakcją Europejskiego Banku Centralnego, który ogłosił swoje środki mające na celu pobudzenie udzielania pożyczek przez banki, oraz że Europejski Bank Centralny powinien przeanalizować leżące u ich podstaw czynniki utrudniające MŚP dostęp do pożyczek; wzywa EBC do zbadania, czy różnice te mają związek z koncentracją w sektorze bankowym;

25. podkreśla, że wraz ze środkami ogłoszonymi w czerwcu i wrześniu 2014 r. bilans EBC raczej powróci rozmiarami do bilansu z 2012 r.; zauważa, że ten przewidywany wzrost wymaga stałego nadzoru ze strony EBC w odniesieniu do ryzyka kredytowego, jakie ostatecznie ponosi;

26. uważa, że całkowita wartość dotychczas udzielonych dorozumianych dotacji powinna zostać stopniowo odzyskana na korzyść podatników, gdy tylko warunki gospodarcze wrócą do normy;

27. odnotowuje, że Europejski Bank Centralny stale potwierdza swoją gotowość do korzystania z dodatkowych niekonwencjonalnych instrumentów należących do jego mandatu oraz do zmiany rozmiaru i charakteru swoich interwencji w przypadku wyjątkowo długiego okresu niskiej inflacji; pozostaje otwarty na wykorzystanie dodatkowych niekonwencjonalnych środków, ale podkreśla, że środki te nie będą wystarczające bez właściwej kombinacji polityki budżetowej, inwestycji i prowadzenia reform strukturalnych;

28. podkreśla, że nie należy przeceniać wpływu obecnych niekonwencjonalnych środków polityki pieniężnej na gospodarkę realną; podkreśla, że środki te mają charakter przejściowy i mają na celu zapewnienie państwom członkowskim czasu na konsolidację ich sytuacji budżetowej i wdrożenie niezbędnych reform strukturalnych w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i poprawy sytuacji na rynku pracy;

29. zauważa, że prowadzenie niestandardowej polityki monetarnej w dłuższym czasie może nasilić zakłócenia na rynku kapitałowym; zachęca EBC do znalezienia właściwej równowagi między ryzykiem przedwczesnego wycofania się z polityki akomodacyjnej a ryzykiem i kosztem wynikającym z zakłóceń, jakie może powodować tego rodzaju polityka; zwraca się zatem do EBC o skalibrowanie niestandardowych strategii politycznych, tak aby ograniczyć takie zakłócenia;

30. przypomina, że sama polityka monetarna nie może stymulować zagregowanego popytu, o ile nie jest uzupełniona odpowiednimi reformami budżetowymi i strukturalnymi oraz krajowymi strategiami politycznymi;

31. zwraca uwagę, że – jak pokazało doświadczenie z lat poprzedzających kryzys – stabilna inflacja, zgodna ze średnioterminowym celem określonym przez EBC, może być skojarzona z nie zrównoważoną dynamiką zadłużenia sektora prywatnego, co podkreśla znaczenie zarządzania bankami aktywów i wzrostem akcji kredytowej nawet w sytuacji, kiedy stabilność cen jest zapewniona;

32. przypomina, że niezależność Europejskiego Banku Centralnego w prowadzeniu polityki monetarnej, co przewiduje Traktat, jest niezbędna do realizacji celu zabezpieczenia stabilności cen, tj. utrzymania inflacji na poziomie poniżej, ale blisko 2 %; przypomina, że wszystkie rządy i krajowe władze publiczne powinny powstrzymać się od wymagania od EBC podjęcia działań;

33. przypomina, że wszyscy członkowie Rady Prezesów EBC są zobowiązani do stosowania podjętych decyzji, które pozostają poufne, chyba że postanowiono o podaniu ich do wiadomości publicznej;

34. wzywa EBC do zmniejszenia swej roli w trojce, tak aby wzmocnić niezależność banku od decyzji politycznych;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

35. przypomina, że art. 127 TFUE stanowi, że EBC, bez uszczerbku dla swojego pierwotnego celu, wspiera ogólne polityki gospodarcze w Unii, jak stwierdzono również w art. 282 TFUE; podkreśla w tym względzie znaczenie dialogu monetarnego;
36. podkreśla, że wyraźne oddzielenie polityki monetarnej od fiskalnej zakłada, iż organ kształtujący politykę pieniężną nie powinien udzielać dotacji instytucjom korzystającym z zapewniania płynności, ponieważ takie dotacje wchodzą w zakres polityki budżetowej;
37. ubolewa nad faktem, że EBC przekroczył swój mandat wynikający z Traktatu, jak przedstawiono w pismach przesłanych przez byłego prezesa EBC rządowi Hiszpanii, Woch i Irlandii;
38. z zadowoleniem przyjmuje postępowanie, jakim jest postanowienie przez EBC o publikowaniu skróconych protokołów posiedzeń i wyraża zadowolenie z faktu rozpoczęcia stosowania tej praktyki w styczniu 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ten wniosek, przedstawiony przez Parlament we wszystkich jego rocznych sprawozdaniach w sprawie EBC, został rozpatrzony przez Radę Prezesów EBC;
39. uważa, że banki centralne na całym świecie powinny aktywnie przeciwdziałać wszelkiej polityce, która mogłaby negatywnie wpłynąć na sytuację w innych krajach; zauważa, że niektóre banki centralne zwracają się do i innych banków o uwzględnienie ewentualnych negatywnych skutków ubocznych polityki monetarnej długo po tym, jak jednostronnie wdrożyły swoją politykę;
40. uważa, że ostatnio ujawnione informacje podkreślają znaczenie ostrożnego korzystania z awaryjnego wsparcia płynnościowego w przyszłości; podkreśla, że nie do zaakceptowania jest, aby po raz kolejny sektor bankowy w danym państwie członkowskim zadłużył się w ten sposób do wysokiego poziomu odsetka PKB danego państwa;
41. zachęca EBC do dalszej poprawy polityki równości płci w obsadzaniu stanowisk w celu zlikwidowania obecnej dysproporcji; z zadowoleniem przyjmuje nominację Danièle Nouy na przewodniczącą rady ds. nadzoru europejskiego sektora bankowego, w szczególności ze względu na jej osiągnięcia i wysokie kwalifikacje;
42. uważa, że większy nacisk na wzrost gospodarczy i inwestycje publiczne (takie jak 300-miliardowy pakiet inwestycji zaproponowany przez przewodniczącego Komisji Jean-Claude'a Junckera) byłby uzupełnieniem działań EBC mających na celu zwiększenie zatrudnienia i wzrostu gospodarczego w Europie;

Stabilność finansowa

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że jednolity mechanizm nadzorczy, który jest pierwszym filarem unii bankowej, rozpoczął pełną działalność w dniu 4 listopada 2014 r.; zauważa, że ten ważny krok w europejskiej integracji finansowej został osiągnięty dzięki zakończonym sukcesem pracom przygotowawczym, w tym ocenie jakości aktywów; wyraża podziękowania dla EBC za stosowanie jego wiarygodności w celu wsparcia europejskiego systemu bankowego; podkreśla, że funkcji nadzorczych i funkcji dotyczących polityki pieniężnej EBC nie można mieszać;
44. zauważa, że ocena jakości aktywów i test warunków skrajnych przeprowadzone przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) we współpracy z jednolitym mechanizmem nadzorczym pokazał utrzymujące się słabe punkty europejskiego systemu bankowego; ma nadzieję, że w wynikach należyście uwzględniono wszystkie zagrożenia w celu uniknięcia „japonizacji” europejskiego sektora bankowego oraz finansowania kredytów niespłacalnych (ang. evergreening);
45. uważa, że na EBC spoczywa ogromna odpowiedzialność za zapewnienie, że dokapitalizowanie banków w przyszłości będzie przeprowadzane przez konwersję długu na kapitał w przypadkach, gdy dostęp do rynku jest utrudniony lub niemożliwy;
46. wzywa EBC do zapewnienia w codziennym działaniu całkowitego oddzielenia polityki monetarnej od jego roli w zakresie nadzoru bankowego;
47. podkreśla, że jednolity mechanizm nadzorczy zmierza do zapewnienia zaufania do systemu bankowego strefy euro, a tym samym do stabilności finansowej; przypomina, że demokratyczna odpowiedzialność nowego jednolitego mechanizmu nadzorczego przed Parlamentem jest niezbędna do zapewnienia wiarygodności tego nowego systemu nadzoru; podkreśla zatem znaczenie porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem a Europejskim Bankiem Centralnym zawartego w listopadzie 2013 r. w sprawie praktycznych zasad egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności nad jednolitym mechanizmem nadzorczym i w sprawie pełnej realizacji tej odpowiedzialności;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

48. zgadza się z tezą, że system konwersji długu na kapitał będzie wiarygodniejszy i skuteczniejszy, jeżeli w europejskim prawodawstwie oddzieli się ryzykowniejszą działalność inwestycyjną od tradycyjnej działalności bankowej;
49. uważa, że ostatnie testy warunków skrajnych wyraźnie wskazują na ograniczenia obecnego systemu międzyinstytucjonalnego, biorąc pod uwagę, że scenariusz deflacji – której ryzyko wcale nie jest nierealne – nie został ujęty w tych testach;
50. zauważa, że pomimo względnie niskiej rentowności banki strefy euro stale wzmocniały swoją sytuację kapitałową poprzez kombinację podwyższania kapitału i zmniejszania aktywów ważonych ryzykiem, jak również dzięki wsparciu publicznemu; przynajmniej, że w wielu przypadkach podwyższenie kapitału zostało zrealizowane w ramach programów pomocy finansowej;
51. wyraża zaniepokojenie utrzymującą się zależnością wielu banków strefy euro od finansowania banku centralnego; za pożądane uważa stworzenie dobrze uregulowanej unii rynków kapitałowych w celu ograniczenia nadmiernej zależności gospodarek strefy euro od systemu bankowego;
52. zauważa, że konsolidacja dobrego zarządzania bankami zwiększa zaufanie do sektora bankowego i tym samym przyczynia się do poprawy stabilności finansowej;
53. wskazuje, że obrót obligacjami skarbowymi nadal jest głównym źródłem zysku banków w strefie euro, choć kredyty udzielane niefinansowemu sektorowi prywatnemu są w zastoju; uważa, że należy przyspieszyć prace techniczne i legislacyjne nad zagrożeniami związanymi z długiem publicznym; wzywa EBC do wydania ostrzeżenia pod adresem tych banków, które zwiększają inwestycje w obligacje państwowe, zmniejszając przy tym udzielanie kredytów sektorowi prywatnemu;
54. z zadowoleniem przyjmuje wniosek ustawodawczy Komisji w sprawie reformy strukturalnej sektora bankowego; zauważa, że podobne reformy zostały już wprowadzone w wielu państwach członkowskich; zwraca się do EBC o współpracę z innymi odpowiednimi instytucjami w celu wypracowania na szczeblu europejskim zrównoważonej reformy strukturalnej, która położy kres dotowaniu działalności handlowej dużych instytucji finansowych i wyrówna warunki zapewniania usług finansowych;
55. przypomina, że jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, drugi filar unii bankowej, wejdzie w życie do początku roku 2015; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania trzeciego filaru unii bankowej;

o

o o

56. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.
-

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0062

Sprawozdanie roczne za rok 2013 dotyczące ochrony interesów finansowych UE – zwalczanie nadużyć finansowych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania rocznego za rok 2013 dotyczącego ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych (2014/2155 (INI))**

(2016/C 316/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 325 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wcześniejszych sprawozdań rocznych Komisji i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 17 lipca 2014 r. pt. „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne – 2013 r.” (COM(2014)0474) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze służb Komisji (SWD(2014)0243, SWD(2014)0244, SWD(2014)0245, SWD(2014)0246, SWD(2014)0247 i SWD(2014)0248),
- uwzględniając sprawozdanie roczne OLAF za 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Komitetu Nadzoru OLAF za okres od lutego 2013 r. do stycznia 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2013 wraz z odpowiedziami instytucji,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 września 2014 r. pt. „Ochrona budżetu Unii Europejskiej do końca 2013 r.” (COM(2014)0618),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 3 lutego 2014 r. pt. „Sprawozdanie o zwalczaniu korupcji w UE” (COM(2014)0038),
- uwzględniając specjalne sprawozdanie Eurobarometru nr 397 na temat korupcji,
- uwzględniając sprawozdania Komisji w sprawie ubytku dochodów z tytułu podatku VAT,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 250/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. ustanawiające program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchylające decyzję nr 804/2004/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (COM(2013)0534),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz zastępujące rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/1999 i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (COM(2012) 0363),

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 6.⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 września 2011 r. w sprawie wysiłków UE na rzecz walki z korupcją ⁽²⁾, swoją deklarację z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie wysiłków Unii w walce z korupcją ⁽³⁾ oraz komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2011 r. na temat zwalczania korupcji w UE (COM(2011)0308);
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji,
 - uwzględniając Cywilnoprawną konwencję o korupcji i Prawnokarną konwencję o korupcji, przyjęte przez Radę Europy,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Rozwoju Regionalnego, jak również Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0024/2015),
- A. mając na uwadze, że z budżetu UE, do którego każde państwo członkowskie proporcjonalnie wnosi swój wkład na podstawie wspólnych i obiektywnych kryteriów, udziela się wsparcia na rzecz wdrożenia strategii Unii oraz że stanowi on wyraz jedności i jest instrumentem pogłębiania integracji europejskiej;
- B. mając na uwadze, że ochrona interesów finansowych UE oraz zasada należytego zarządzania finansami powinny gwarantować, iż dochody i wydatki budżetowe przyczyniają się do realizacji priorytetów i celów UE, a także do wzmocnienia zaufania obywateli, gdyż dają im pewność, że ich pieniądze wykorzystuje się w sposób przejrzysty, w całkowitej zgodzie z celami i strategiami UE oraz w interesie obywateli UE;
- C. mając na uwadze, że z różnorodności systemów prawnych i administracyjnych w państwach członkowskich wynikają trudne warunki usuwania nieprawidłowości i zwalczania nadużyć finansowych, a wszelkie przypadki niewłaściwego wykorzystania środków finansowych UE oznaczają straty nie tylko na płaszczyźnie indywidualnej, ale i zbiorowej oraz szkodzą interesom każdego z państw członkowskich i całej Unii;
- D. mając na uwadze, że dla wzmocnienia istniejących środków – takich jak Konwencja w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (PIF) – służących zwalczaniu nadużyć finansowych, korupcji, prania pieniędzy i innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii Komisja przedstawiała dwa wnioski dotyczące instrumentów w dziedzinie prawa karnego: dyrektywę o ochronie interesów finansowych Unii (dyrektywę PIF) oraz rozporządzenie w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej, które mają na celu zapewnienie skuteczniejszego ścigania przestępstw w tej dziedzinie i lepszą ochronę pieniędzy podatników w europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- E. mając na uwadze, że zwalczanie nadużyć finansowych, korupcja i pranie pieniędzy w Unii powinny być priorytetem działań politycznych instytucji unijnych, i że z tego względu współpraca policyjna i sądowa między państwami członkowskimi odgrywa zasadniczą rolę;

I. Wykrywanie i zgłaszanie nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi oraz nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych

1. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Komisji „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne – 2013 r.” (dalej: sprawozdanie roczne Komisji); z zadowoleniem przyjmuje szereg środków prawnych i administracyjnych podejmowanych przez Komisję od 2011 r., dzięki którym ma miejsce kształtowanie nowych warunków na potrzeby dalszego umacniania polityki ochrony interesów finansowych Unii; podkreśla, że obecne niewystarczające rezultaty w zwalczaniu nadużyć finansowych nie wynikają z braku regulacji, ale z ich niezadawalającego wdrażania; zwraca się do Komisji, aby w swoim następnym sprawozdaniu szybciej odpowiedziała na apele Parlamentu ujęte w jego poprzednich rocznych sprawozdaniach o ochronie interesów finansowych UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 121.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 62.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

2. przypomina, że w kontekście trudności gospodarczych, jakich doświadczają obecnie państwa członkowskie, oraz w związku z niewystarczającymi zasobami w budżecie UE ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej jest szczególnie istotna; podkreśla, że funduszami UE należy właściwie zarządzać w jak najskuteczniejszy możliwy sposób;
3. zwraca uwagę, że w 2013 r. Komisji zgłoszono ogółem 15 779 nieprawidłowości (14 170 nie miało charakteru nadużycia, a 1 609 wiązało się z nadużyciem finansowym) dotyczących całkowitej kwoty ok. 2,14 mld EUR, z czego kwota ok. 1,76 mld EUR dotyczyła wydatków (co stanowi 1,34 % wszystkich płatności), a pozostałe 380 mln EUR stanowi 1,86 % tradycyjnych zasobów własnych brutto;
4. zauważa, że choć ogólne skutki finansowe nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi, zgłoszonych w 2013 r., spadły do ok. 1,84 mld EUR, a więc o 38 % w stosunku do 2012 r., liczba zgłoszonych nieprawidłowości tego rodzaju wzrosła o 16 % w stosunku do roku poprzedniego; zauważa ponadto, że liczba nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych zgłoszonych w 2013 r. wzrosła aż o 30 % w porównaniu z 2012 r., a ich skutki finansowe wynoszące 309 mln EUR w postaci środków finansowych UE spadły o 21 %;
5. zwraca uwagę, że dzięki dostępności nowych informacji w wyniku istotnych zmian w sposobie zgłaszania nieprawidłowości przez państwa członkowskie i Komisję doszło do przesunięcia punktu ciężkości w sprawozdaniu rocznym Komisji za rok 2013 z nieprawidłowości o charakterze ogólnym na nieprawidłowości zgłaszane jako nadużycia finansowe; zwraca się do Komisji o utrzymanie tego podejścia w przyszłym sprawozdaniu rocznym w sprawie ochrony interesów finansowych UE i zwalczania nadużyć finansowych; pilnie apeluje jednak do Komisji o dalszą poprawę dostępności informacji i zintensyfikowanie analiz dotyczących zakresu, rodzajów i skutków nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi w związku ze znacznie wyższą ich liczbą i wynikającymi z nich negatywnymi skutkami dla interesów finansowych UE;
6. podkreśla, że zarówno Komisja, jak i państwa członkowskie muszą dołożyć wszelkich starań, aby zwalczać nadużycia finansowe, korupcję i wszelkie inne nielegalne działania naruszające interesy finansowe Unii, zgodnie z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; przypomina, że ścisła współpraca i koordynacja między Komisją a państwami członkowskimi ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii i że w związku z tym zacieśnienie współpracy i koordynacji oraz zapewnienie im możliwie największej skuteczności ma pierwszorzędne znaczenie; przypomina, że ochrona interesów finansowych Unii, zarówno zasobów, jak i wydatków, wymaga takiej samej czujności;
7. zauważa, że zgodnie z ogólną tendencją w wykrywaniu i zgłaszaniu potencjalnych nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych w ostatnich pięciu latach odnotowano powolny spadek, natomiast liczba nieprawidłowości niezgłoszonych jako nadużycia finansowe stopniowo wzrasta; zwraca się do Komisji o bardziej szczegółowe zbadanie, jakie są główne przyczyny owego wzrostu liczby nieprawidłowości oraz o dokonanie oceny, aby sprawdzić, czy tendencja ta wynika ze zmiany w kierunku wykrywania przypadków nieprawidłowości, czy też ze sposobu, w jaki państwa członkowskie klasyfikują odpowiednie przypadki;
8. jest przekonany, że środki prawne w dyrektywie PIF będą skuteczne tylko wówczas, gdy zdołają ująć precyzyjną definicję przestępstw przeciwko ochronie interesów finansowych, minimalne i maksymalne kary pozbawienia wolności obowiązujące we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich oraz minimalne zasady regulujące przedawnienie, a także gdy zasady te zostaną następnie wdrożone w równym stopniu i skutecznie przez wszystkie państwa członkowskie;

Dochody – zasoby własne

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 98 % tradycyjnych zasobów własnych trafia do budżetu bez większych problemów, przy czym nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych zgłaszane w związku z nimi stanowią 0,29 % ustalonych tradycyjnych zasobów własnych brutto (o wartości 61 mln EUR), a nieprawidłowości niezwiązane z nadużyciami finansowymi – 1,57 % tradycyjnych zasobów własnych (o wartości 327,4 mln EUR); zauważa, że przypadki nadużyć finansowych i nieprawidłowości wykryte w 2013 r. dotyczyły kwoty 380 mln EUR, z czego państwa członkowskie odzyskały łącznie 234 mln EUR; odnotowuje w szczególności, że ten współczynnik odzysku w wysokości 62 % w przypadku tradycyjnych zasobów własnych w 2013 r. jest najlepszym wynikiem osiągniętym w ciągu ostatnich dziesięciu lat;
10. jest zaniepokojony faktem, że w 2013 r. większość ustalonych kwot w systemie OWNRES w UE-28 odnosiła się do procedury celnej polegającej na dopuszczeniu do swobodnego obrotu, zarówno w przypadku nadużyć finansowych (93 %), jak i nieprawidłowości (87 %); zwraca się do Komisji o podjęcie odpowiednich działań mających na celu wzmocnienie procedury celnej polegającej na dopuszczeniu do swobodnego obrotu, aby była ona mniej podatna na nadużycia finansowe i nieprawidłowości;

Środa, 11 marca 2015 r.

11. jest zaniepokojony, że w 2013 r. w bazie danych OWNRES współczynnik odzysku w przypadku nadużyć finansowych wyniósł jedynie 23,74 %, czyli poniżej średniego współczynnika 33,5 % w okresie 2008–2012; wskazuje, że współczynnik odzysku w przypadku nieprawidłowości zgłoszonych w 2013 r. wynosi 67,9%; podkreśla generalnie odpowiedzialność organów państw członkowskich i służb Komisji za odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot oraz wzywa je do należytego wywiązywania się z tego obowiązku i znacznego podniesienia współczynnika odzysku w przypadku nadużyć finansowych, który generalnie znajduje się na wyraźnie niskim poziomie w porównaniu ze współczynnikiem odzysku w przypadku nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi;

12. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Unię Europejską w 2013 r. Protokołu ONZ w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi; zauważa, że protokół podpisało piętnaście państw członkowskich i że jak na razie ratyfikowała go tylko Austria; zwraca się zatem do pozostałych państw członkowskich o jak najszybsze dokończenie procesów ratyfikacyjnych;

13. podkreśla, że przemysł wysoko opodatkowanych towarów przyczynia się do znacznej utraty dochodów w budżecie UE i państw członkowskich oraz że szacowana bezpośrednia utrata przychodów z należności celnych w wyniku przemytu samych papierosów wynosi ponad 10 mld EUR rocznie; ponadto zwraca uwagę na handel towarami podrabionymi, który przynosi szkody zarówno organom podatkowym państw członkowskich, jak i przedsiębiorstwom w UE;

14. odnosi się do trwających prac na rzecz ulepszenia danych dotyczących DNB oraz do kwestii poruszonych w sprawozdaniu specjalnym nr 11/2013 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, w którym zaapelowano o krótszą i lepiej ukierunkowaną weryfikację danych dotyczących DNB oraz o lepszą sprawozdawczość i koordynację wyników, aby system DNB stał się jeszcze wiarygodniejszy pod względem wkładu do obliczania dochodów UE;

15. zwraca uwagę, że włączenie „niewidzialnej” gospodarki do rachunków narodowych powinno przyczynić się do zapewnienia bardziej kompletnych i wiarygodnych danych dotyczących DNB, a także wzywa Komisję i Eurostat do zacieśnienia współpracy z krajowymi instytucjami statystycznymi w celu dopilnowania, by we wszystkich państwach członkowskich zajęto się tym aspektem w spójny i porównywalny sposób, z wykorzystaniem jak najaktualniejszych informacji;

16. podkreśla, że w wielu państwach członkowskich ubytek dochodów z tytułu podatku VAT utrzymuje się na wysokim poziomie z powodu oszustw podatkowych i unikania opodatkowania w dziedzinie podatku VAT; podkreśla, że Komisja jest uprawniona do kontrolowania i nadzorowania środków podejmowanych przez państwa członkowskie; wobec tego apeluje do Komisji o pełne korzystanie z przysługujących jej uprawnień, aby pomóc państwom członkowskim w walce przeciwko oszustwom w dziedzinie podatku VAT i unikania płacenia tego podatku;

17. zauważa ponadto, że w 2013 r. państwa członkowskie odnotowały 133 przypadki przemykania papierosów, które dotyczyły tradycyjnych zasobów własnych szacowanych na około 7 mln EUR; podkreśla, że tendencja ta stanowi gwałtowny spadek w porównaniu do 2012 r., kiedy zgłoszono 224 przypadki dotyczące kwoty około 25 mln EUR; wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że Dania, Estonia, Hiszpania, Francja, Cypr, Luksemburg, Portugalia, Słowenia, Słowacja i Szwecja nie zgłosiły Komisji żadnego przypadku przemykania papierosów w 2013 r. i kwestionuje skuteczność procesu zgłaszania w tych państwach członkowskich; nalega, aby wszystkie państwa członkowskie właściwie i terminowo zgłaszały Komisji przypadki przemykania i podrabiania, aby umożliwić lepsze oszacowanie tradycyjnych zasobów własnych, na które proceder ten miał negatywny wpływ;

18. odnotowuje, że Komisja opublikuje badanie dotyczące wykonalności systemu śledzenia ruchu i pochodzenia dla produktów tytoniowych; podkreśla, że jest to ogromny krok naprzód w walce z przemytem; zwraca się do Komisji o opracowanie i wdrożenie otwartego i konkurencyjnego systemu śledzenia ruchu i pochodzenia, tak aby sposób opracowania i wdrażania systemu nie faworyzował jednego dostawcy rozwiązań lub tylko kilku z nich;

System kontroli przemieszczania towarów akcyzowych

19. przypomina, że:

— Parlament zauważył w swojej rezolucji z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie sprawozdania rocznego za rok 2012 na temat ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, że organy ścigania zaobserwowały natężenie zjawiska nadużywania przez grupy przestępcze systemu kontroli przemieszczania wyrobów akcyzowych oraz stwierdził, że brakuje fizycznych kontroli towarów transportowanych w ramach tego systemu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0338.

Środa, 11 marca 2015 r.

- w swoim następnym sprawozdaniu rocznym dotyczącym ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej w 2014 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi zaktualizowane informacje na temat środków podjętych w celu zwiększenia liczby fizycznych kontroli;
- należy ograniczyć prawa dostępu do systemu przemieszczania wyrobów akcyzowych, aby przed rozpoczęciem wymiany handlowej uwzględnić szczegółową historię potwierdzającą przestrzeganie przepisów, tak aby możliwe było przyznawanie podmiotom gospodarczym statusu „uprawnionego podmiotu gospodarczego” („zaufanego podmiotu gospodarczego”), dzięki czemu wyłącznie te podmioty mogłyby same obsługiwać bezpośrednio ten system;
- Parlament zwrócił się do Komisji o przedstawienie wyników bieżących badań nad potrzebą zmiany dyrektywy 2008/118/WE;
- kontrole weryfikacyjne przeprowadzane przez państwa członkowskie w odniesieniu do osób i przedsiębiorstw ubiegających się o rejestrację muszą być rzetelniejsze bardziej i kompleksowe;
- Komisja powinna wytłumaczyć podjęte działania dotyczące zacieśnienia współpracy z organami podatkowymi, jako że z łatwością można dokonać zgłoszenia towarów w sposób niezgodny ze stanem faktycznym w celu uniknięcia płacenia akcyzy;
- terminy dotyczące przemieszczania towarów akcyzowych między uprawnionymi składami są nadmiernie długie, co pozwala wielokrotnie przemieszczać towary w ramach tego samego zgłoszenia oraz je przekierowywać, zanim data dostawy zostanie wprowadzona do systemu; domaga się zatem po raz kolejny, aby wysyłający niezwłocznie informował o zmianach właściwy organ państwa członkowskiego zgłoszonego jako przeznaczenie oraz nowe przeznaczenie;
- Parlament zaapelował, aby maksymalny dopuszczalny termin składania raportu odbioru towarów akcyzowych wynosił jeden dzień roboczy, a ponadto aby czas podróży był obliczany i ustalany dla każdego transportu zgodnie z rodzajem wykorzystanych środków transportu oraz odległością między miejscem wysyłki i przeznaczenia; wzywa Komisję do poinformowania go, kiedy te wnioski zostaną zrealizowane;
- zabezpieczenia wymagane w celu ustanowienia składu celnego są zbyt niskie w porównaniu z wartością towarów akcyzowych i że w związku z tym Parlament zwrócił się do Komisji o ustanowienie zmiennej zależnej od rodzaju towarów i kwoty faktycznie istniejącego obrotu handlowego; wzywa Komisję do poinformowania go, kiedy te wnioski zostaną zrealizowane;
- Parlament jest zaniepokojony faktem, że państwa członkowskie wprowadziły własne systemy EMCS na podstawie wymogów mało precyzyjnie określonych przez Komisję Europejską; ponawia apel do Komisji o podjęcie inicjatywy mającej na celu wprowadzenie bardziej jednolitego systemu w całej UE;

Wydatki

20. sygnalizuje alarmujący wzrost liczby nieprawidłowości zgłaszanych jako związane z nadużyciami finansowymi o 76 % w odniesieniu do wydatków UE oraz apeluje do właściwych organów o podjęcie wszelkich niezbędnych środków w celu niedopuszczenia do utrwalenia się tej negatywnej tendencji w najbliższych latach;

21. wyraża zaniepokojenie z powodu znacznego wzrostu zarówno liczby nieprawidłowości o charakterze ogólnym, jak i w szczególności związanych z nadużyciami finansowymi w sektorze rolnym w roku 2013 w porównaniu z rokiem 2012; zwraca uwagę, że w 2013 r. odnotowano nową istotną tendencję w naruszaniu przepisów odnoszącą się do faktu, że „beneficjent nie posiada wymaganej jakości”, jako że zgłoszono 51 przypadków nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych; uważa, że tendencje te wymagają ukierunkowanych działań mających na celu z jednej strony wyeliminowanie praktyk, które mogą prowadzić do nieumyślnych uchybień, a z drugiej strony – zdecydowane przeciwdziałanie korupcji i działaniom przestępnym;

22. uznaje, że w obszarze rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich państwa członkowskie odzyskały od beneficjentów 197 mln EUR w roku budżetowym 2013, podczas gdy na koniec roku pozostaje do odzyskania od beneficjentów kwota 1 318,3 mln EUR, z czego kwota 1 097,1 mln EUR ma zostać przekazana do budżetu UE po zastosowaniu mechanizmu 50/50; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że odzyskiwanie środków dotyczących Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji jest poniżej ogólnej średniej, a pod koniec 2013 r. nie odzyskano nawet połowy środków, na jakie opiewały nieprawidłowości stwierdzone w 2009 r.;

Środa, 11 marca 2015 r.

23. zwraca uwagę na znaczne różnice między państwami członkowskimi odnośnie do ich zdolności odzyskiwania środków utraconych w wyniku nieprawidłowych płatności wykrytych w ramach wspólnej polityki rolnej oraz wzywa państwa członkowskie, w przypadku których współczynnik odzysku jest niższy niż 33 %, do znacznej poprawy wyników w tej dziedzinie, poczynawszy od roku 2015 i w latach następnych;

24. stwierdza, że po reformie wspólnej polityki rolnej w 2013 r. państwa członkowskie korzystają z większej elastyczności we wdrażaniu polityki i mogą zwłaszcza dostosować ją do swoich regionalnych lub krajowych możliwości i priorytetów oraz mogą dokonywać przesunięć między jej poszczególnymi filarami; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie, by zwiększenie elastyczności nie odbywało się kosztem systemów monitorowania i oceny; zwraca ponadto uwagę, że w ramach nowej wspólnej polityki rolnej Komisja pracuje nad planem uproszczeń; wzywa Komisję do pełnego dostosowania planu uproszczeń do strategii w zakresie zwalczania nadużyć finansowych DG AGRI oraz do utrzymania równowagi między uproszczeniem a należyтым zarządzaniem funduszami UE poprzez zapewnienie odpowiednich kontroli;

25. wyraża ponadto zaniepokojenie, gdyż średni okres od wystąpienia nieprawidłowości w sektorze rolnym, jej wykrycia i ostatecznie zgłoszenia Komisji wynosi odpowiednio ponad 6 lat (6,3), a w innych sektorach – 2 lata i 9 miesięcy; przypomina, że po wykryciu nieprawidłowości wszczynają się dalsze procedury (nakazy odzyskania środków, dochodzenia OLAF itp.); zwraca się do Komisji o określenie średniej, minimalnej i maksymalnej długości trwania procedur w przypadku nieprawidłowości wykrytej w ramach zarządzania dzielonego dla każdego obszaru polityki;

26. oczekuje znacznego (o 475 %) wzrostu liczby nieprawidłowości zgłaszanych w sektorze gospodarki rybnej w roku 2013, które w tym jednym roku osiągną wartość szczytową z powodu opóźnień w realizacji programów w tym sektorze, ale nie powinny być odbierane jako negatywna tendencja, szkodliwa z perspektywy postrzegania wartości unijnej polityki rybołówstwa;

27. z niepokojem zauważa, że w dziedzinie polityki spójności liczba zgłoszonych nieprawidłowości wzrosła o 15 %; zauważa jednak również, że zaobserwowano spadek wysokości kwot zarówno w przypadkach niezwiązanych z nadużyciami finansowymi (spadek o 49 %), jak i w przypadkach o charakterze nadużyć finansowych (spadek o 22 %);

28. odnotowuje, że 321 nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe oraz 4 672 nieprawidłowości, których nie uznano za nadużycia finansowe, jest związanych z polityką spójności; przyjmuje do wiadomości, że w obu kategoriach liczba zgłoszeń wzrosła o 15 % w porównaniu z rokiem 2012 oraz że, jak w poprzednich latach, w 2013 r. największą część (63 %) kwot, w odniesieniu do których stwierdzono nieprawidłowości, była nadal związana z polityką spójności; zaznacza jednak, że w obu kategoriach odnośne kwoty zmalały, można zaobserwować stopniową poprawę opartą na doświadczeniach z poprzednich lat i po raz pierwszy polityka spójności nie jest obszarem wydatków budżetowych o najwyższej liczbie nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe;

29. wyraża jednak ubolewanie z powodu braku informacji na temat kwot, które należy odzyskać, i współczynników odzysku związanych konkretnie z polityką spójności w odniesieniu do roku budżetowego 2013; wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowych informacji na ten temat w przyszłym sprawozdaniu rocznym;

30. zauważa, że w przypadku wydatków w ramach zarządzania scentralizowanego w perspektywie pięcioletniej współczynnik odzysku w przypadku nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe wynosi 54,4 %, a w przypadku nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi – 63,9 %; nalega, aby Komisja dalej usprawniała procesy odzysku i zadbała o to, by przebiegały szybciej;

31. wzywa Komisję do przyjęcia pełnej odpowiedzialności za odzyskiwanie środków nienależnie wypłaconych z budżetu UE oraz do ustanowienia jednolitych zasad w zakresie sprawozdawczości we wszystkich państwach członkowskich w celu gromadzenia odpowiednich, porównywalnych i dokładnych danych;

32. wyraża zaniepokojenie, gdyż w przypadku nakazów odzyskania środków zakwalifikowanych jako nieprawidłowości (zgłoszonych zarówno jako nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych, jak i niezgłoszonych jako takie), które wydano w latach 2009–2013 w ramach zarządzania scentralizowanego, średnia długość okresu od wystąpienia nieprawidłowości do jej wykrycia wynosi ponad trzy lata (3,4); ponad połowę nieprawidłowości (54 %) wykryto w ciągu 4 lat od roku, w którym nieprawidłowość wystąpiła, natomiast w przypadku pozostałych 46 % okres ten wynosił od 4 do 13 lat; przypomina, że po wykryciu nieprawidłowości wszczynają się dalsze procedury (nakazy odzyskania środków, dochodzenia OLAF itp.); zwraca się do Komisji o określenie średniej, minimalnej i maksymalnej długości trwania procedur w przypadku nieprawidłowości wykrytej w ramach zarządzania scentralizowanego;

Środa, 11 marca 2015 r.

33. z zadowoleniem stwierdza, że liczba zgłoszonych nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych dotyczących Europejskiego Funduszu Społecznego w roku 2013 była o 40 % niższa niż w latach 2009–2010 oraz że rok 2013 był trzecim rokiem z rzędu, w którym odnotowano utrzymywanie się tej pozytywnej tendencji;

34. z satysfakcją odnotowuje, że w okresie programowania 2007–2013 kontrole administracyjne, kontrole na miejscu i działania kontrolne w ramach audytu zaowocowały znacznie wyższym wskaźnikiem wykrywalności nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych na poziomie 63 %, choć w roku 2013 zaobserwowano jego nieznaczny spadek do poziomu 55 %, przy czym w poprzednim okresie siedmioletnim wskaźnik ten był poniżej 20 %;

35. odnotowuje, że w 2013 r. Komisja zamknęła 217 przypadków wstrzymania płatności w obszarze polityki spójności i że pod koniec roku w 131 przypadkach płatności nadal były wstrzymane (dotyczyły one kwoty 1,977 mln EUR); stwierdza również, że Komisja przyjęła 15 decyzji o zawieszeniu w 2013 r. i dwie w styczniu 2014 r.;

36. stwierdza, że w 2013 r., w ramach pomocy przedakcesyjnej, 33 nieprawidłowości zgłoszono jako nadużycia finansowe dotyczące kwoty 14,4 mln EUR oraz że te nieprawidłowości są związane głównie ze specjalnym programem akcesyjnym na rzecz rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich (SAPARD); zauważa ponadto, że dziewięć nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych, dotyczących 1,2 mln EUR zgłoszono w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA); zwraca uwagę, że między 2003 i 2013 r. w ramach pomocy przedakcesyjnej współczynniki odzysku osiągnęły 37,36 % dla przypadków nieprawidłowości i 29,22 % dla nadużyć finansowych; wzywa Komisję i kraje korzystające z IPA do podjęcia działań, aby zapewnić wyższy współczynnik odzysku w ramach IPA;

37. apeluje o przedstawienie wniosków mających na celu ograniczenie liczby programów wydatków, zwłaszcza gdy się one częściowo pokrywają, oraz w miarę możliwości ukierunkowanie programów na państwa członkowskie, które najbardziej potrzebują wsparcia, tak by nie wszystkie programy wspierały działania realizowane we wszystkich państwach członkowskich;

38. wyraża zaniepokojenie, że przypadki korupcji i nadużyć finansowych odnotowano w odniesieniu do kilku projektów finansowanych przez EBI; uważa, że dokument EBI z dnia 8 listopada 2013 r., w którym określono strategię EBI na rzecz zapobiegania praktykom korupcyjnym, nadużyciom finansowym, zmwom, przymusowi, obstrukcji, praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, świadczy o braku wystarczającej kontroli w szeregu przypadków podczas realizacji projektów finansowanych przez EBI; wyraża zaniepokojenie faktem, że w 2013 r. EBI finansował projekt Passante di Mestre wart 350 mln EUR, choć w związku z nim wykryto korupcję i nadużycia finansowe, co doprowadziło do aresztowania kilku osób związanych z projektem, oraz rozważył refinansowanie tego projektu na dodatkową kwotę 700 mln EUR za pomocą obligacji projektowych; domaga się zatem, aby w przypadkach udowodnionych nadużyć finansowych i korupcji EBI był zmuszony do zawieszenia lub wstrzymania planowanego i udzielanego wsparcia finansowego na rzecz projektów, których ten problem dotyczy;

II. Zidentyfikowane problemy i wymagane działania

39. podkreśla swoje zaniepokojenie z powodu utrzymujących się zagrożeń dla budżetu UE, które wynikają zarówno z nieprzestrzegania przepisów (nieprawidłowości niezwiązane z nadużyciami finansowymi), jak i z celowych wykroczeń oraz działań przestępnych (nadużycia finansowe); domaga się zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi a Komisją, aby zagwarantować podejmowanie właściwych i adekwatnych działań i środków w celu unikania i korygowania nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami oraz zwalczania nadużyć finansowych;

40. podkreśla, że od wielu lat powtarza się sytuacja polegająca na tym, że państwa członkowskie nie przekazują danych na czas lub przekazują niedokładne dane; ponownie z niepokojem podkreśla, że w poszczególnych państwach członkowskich wciąż stosuje się różne podejścia do kwestii wykrywania i zgłaszania nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych i nieprawidłowości niezwiązanych z nadużyciami finansowymi, w tym w takich dziedzinach jak polityka spójności i rolnictwo, oraz że w niektórych przypadkach brak jest jednolitej interpretacji przy stosowaniu ram prawnych; zwraca uwagę, że utrudnia to porównania, a także obiektywną ocenę i wydawanie zaleceń przez Parlament, Komisję i OLAF; wzywa Komisję do opracowania wspólnych wytycznych i wskaźników, aby zmniejszyć rozbieżności wynikające z różnego podejścia państw członkowskich, a także do opracowania jednolitej i kompleksowej bazy danych na temat rzeczywiście odnotowanych nieprawidłowości i podjętych działań, w tym przypadków nadużyć finansowych i korupcji z udziałem urzędników służby cywilnej, dzięki czemu władze i obywatele otrzymają wiarygodne, porównywalne i scentralizowane dane niezbędne do podjęcia skutecznych działań naprawczych i dokonania obiektywnej oceny rzeczywistej, a nie przypuszczalnej wagi uchybień oraz odpowiedzialnych podmiotów;

Środa, 11 marca 2015 r.

41. zauważa, że zalecenia wystosowane przez Komisję do państw członkowskich w 2012 r., których status wdrożenia został podany w rocznym sprawozdaniu Komisji za 2013 r. – zwłaszcza odnośnie do jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych, wspólnych zasad dotyczących nadużyć finansowych, reformy udzielania zamówień publicznych, nieprawidłowości zgłoszonych jako nadużycia finansowe, systemów weryfikacji i kontroli oraz oceny ryzyka – były ogólnie odpowiednie i ubolewa, że niektóre obawy nie zostały w pełni uwzględnione; zauważa na przykład, że nie wszystkie państwa członkowskie rozpoczęły przygotowania do wdrożenia wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 i ich przepisów dotyczących zapobieganiu nadużyciom finansowym; zwraca się do państw członkowskich o podjęcie działań następczych w odniesieniu do zaleceń Komisji wydanych w 2012 r. oraz o zapewnienie pełnego wdrażania zaleceń, jakie Komisja skierowała do nich w sprawozdaniu z 2011 r. oraz w sprawozdaniu z 2013 r., a także o przedstawienie uzasadnionych wyjaśnień w przypadkach, w których nie mogły one zastosować się do tych zaleceń;

42. przyjmuje do wiadomości, że nieprawidłowości, które nie stanowią nadużyć finansowych, powstają często z powodu niedostatecznej znajomości przepisów lub zbyt skomplikowanych wymogów i regulacji; zwraca uwagę, że zmiany w przepisach dotyczących zarówno dochodów, jak i wydatków, w tym również modyfikacje, których celem jest uproszczenie, wymagają czasu na ich przyjęcie przez organy odpowiedzialne za ich należyte wdrożenie; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do lepszej koordynacji wykładni ram prawnych i ich ścisłego stosowania oraz do wdrożenia ukierunkowanych i terminowych środków mających na celu wzmocnienie zdolności administracyjnych zarówno w organach administracji publicznej, jak i u zainteresowanych stron, np. organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym również poprzez doradztwo, szkolenia i ustanowienie programów utrzymania wykwalifikowanych i kompetentnych pracowników; apeluje do instytucji europejskich i państw członkowskich o dokonywanie śródkresowych ocen służących sprawdzeniu, czy nowa struktura regulacyjna polityki spójności w większym stopniu zapobiega nieprawidłowościom i obniża ryzyko ich wystąpienia, jak również o analizowanie możliwości dalszego upraszczania obowiązujących przepisów;

43. uważa, że należy wspierać państwa członkowskie samodzielnie wykrywające i zgłaszające nieprawidłowości, w tym również przypadki nadużyć finansowych, a także zachęcać je do dalszego usprawniania systemów sprawozdawczości i zarządzania; wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie jest w stanie ustalić, czy niska liczba nieprawidłowości i przypadków nadużyć finansowych wykrywanych przez niektóre państwa członkowskie, jak i ogromne różnice w liczbie przypadków zgłaszanych w różnych latach wynikają z nieskuteczności systemów kontrolnych w tych państwach członkowskich;

44. wyraża ubolewanie, że tylko część państw członkowskich przeznacza odpowiednie zasoby na przeciwdziałanie nadużyciom finansowym oraz uważa za niedopuszczalne, że w przypadku nieprawidłowości o charakterze nadużyć finansowych niektóre państwa członkowskie stosują jedynie środki naprawcze i nie przeprowadzają dochodzeń w sprawie potencjalnych przestępstw ani nie nakładają kar na osoby odpowiedzialne, co skutkuje brakiem adekwatnej ochrony interesów finansowych zarówno UE, jak i poszczególnych podatników; zauważa, że przedstawiane przez państwa członkowskie statystyki dotyczące postępowań karnych i ich wyników są niepełne, co sprawia, że trudno jest ocenić skuteczność procedur w zakresie dochodzeń w sprawie nadużyć i ich ścigania w państwach członkowskich; uważa wobec tego, że przyjęcie decyzji wprowadzających odpowiedzialność w świetle prawa karnego na szczeblu UE, a także powołanie Prokuratury Europejskiej jako organu wszczynającego i koordynującego dochodzenia w przypadku takich nieprawidłowości powinno skutecznie zniechęcić do popełniania czynów nielegalnych oraz do rezygnowania z należnych procedur w zakresie ścigania i karania korupcji i czynów przestępnych szkodzących interesom finansowym UE;

45. jest zdania, że skuteczne działania antykorupcyjne są możliwe, jeżeli środki prawa karnego będą stosowane i zostaną uzupełnione innymi środkami, takimi jak lepsza przejrzystość i odpowiedzialność; domaga się zatem dowiedzenia przez państwa członkowskie zdecydowanej woli politycznej w skutecznej walce z korupcją zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym poprzez przyjęcie skutecznych przepisów antykorupcyjnych i wdrożenie istniejących wniosków na szczeblu UE oraz wzywa obywateli do wywarcia skutecznej presji na rządy, aby energicznie stosowały one konkretne strategie polityczne wymierzone przeciwko korupcji;

46. z zadowoleniem przyjmuje pierwsze sprawozdanie o zwalczaniu korupcji w UE z lutego 2014 r. jako cenne narzędzie służące monitorowaniu i ocenie wysiłków podejmowanych w ramach walki z korupcją oraz potwierdza zwłaszcza znaczenie umożliwienia szerszej wymiany najlepszych stosowanych obecnie praktyk podkreślonych w tym sprawozdaniu; wyraża również zadowolenie z powodu komunikatu Komisji w sprawie wysiłków UE w walce z korupcją (COM(2011)0308), w którym analizuje się niezbędne kroki mające na celu lepsze wdrażanie istniejących instrumentów do walki z korupcją oraz proponuje sposoby lepszego uwzględniania kwestii walki z korupcją w szeregu obszarów polityki wewnętrznej i zewnętrznej; zwraca jednak uwagę na znaczenie rozszerzenia zakresu sprawozdania o zwalczaniu korupcji oraz objęcia nim korupcji transgranicznej, korupcji na szczeblu UE i oceny środków podejmowanych z myślą o poprawie integralności instytucji UE, a także podkreśla potrzebę kompleksowej i całkowicie spójnej strategii antykorupcyjnej obejmującej wszystkie obszary polityki UE, w której zostaną uwzględnione m.in. problemy poruszone w pierwszym sprawozdaniu o zwalczaniu korupcji w UE; zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi i Radzie sprawozdania poświęconego wdrożeniu przez instytucje UE ich wewnętrznych strategii antykorupcyjnych, w tym kwestii wywiązania się przez nie z zobowiązań wynikających z konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji;

Środa, 11 marca 2015 r.

47. podkreśla potrzebę zorganizowanej koordynacji między organami zarządzającymi a organami odpowiedzialnymi za zwalczanie nadużyć, a także znaczenie, jakie ma koordynacja i wymiana najlepszych praktyk między państwami członkowskimi oraz między różnymi organami administracji w poszczególnych państwach członkowskich, aby w miarę możliwości ujednoczyć podejście do kwestii przeciwdziałania nadużyciom; zachęca Komisję do utworzenia mechanizmu wymiany informacji między właściwymi organami krajowymi umożliwiającego porównywanie dokumentacji księgowej dotyczącej transakcji zawieranych między co najmniej dwoma państwami członkowskimi w celu wykrywania transnarodowych nadużyć finansowych w kontekście nowych wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 w odniesieniu do makrokategorii europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (Europejski Fundusz Społeczny, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejski Fundusz Morski i Rybacki), aby zagwarantować stosowanie horyzontalnego podejścia do kwestii ochrony finansowych interesów Unii Europejskiej;

48. podkreśla, że większa przejrzystość umożliwiająca odpowiednią kontrolę jest kluczowa dla wykrywania wzorców nadużyć; przypomina, że w poprzednich latach Parlament wzywał Komisję do podjęcia działań w celu zapewnienia jednolitej przejrzystości wszystkich beneficjentów środków unijnych ze wszystkich państw członkowskich poprzez publikowanie na stronie internetowej Komisji wszystkich beneficjentów, niezależnie od administratora środków i w oparciu o standardowe kategorie informacji przedstawionych przez państwa członkowskie w co najmniej jednym języku roboczym Unii; wzywa państwa członkowskie do współpracy z Komisją oraz do przekazywania jej pełnych i wiarygodnych informacji na temat beneficjentów środków unijnych zarządzanych przez państwa członkowskie; wyraża ubolewanie, że środek ten nie został wdrożony i wzywa Komisję do jego wdrożenia w trybie pilnym; wyraża ubolewanie, że Komisja nie uwzględniła tego wielokrotnie powtarzanego wniosku;

49. wzywa Komisję do promowania odpowiednich przepisów w zakresie ochrony osób zgłaszających nadużycia, dostępu do informacji oraz przejrzystości działalności lobbingowej, gdyż przepisy takie są niezbędne, aby zagwarantować obywatelską kontrolę nad rządami i instytucjami UE oraz poddać ich działania pod nadzór publiczny, a także do wydawania środków finansowych UE na wspieranie niezależnych organizacji działających w tej dziedzinie, m.in. na wsparcie finansowe dla transgranicznego dziennikarstwa śledczego;

50. zachęca Komisję do dalszego wzmacniania swojej roli nadzorczej w odniesieniu do wydatków z budżetu UE, a to poprzez audyt, kontrole, inspekcje, plany działań zaradczych i pisemne ostrzeżenia poprzedzające złożenie wniosku o płatność; apeluje do państw członkowskich i ich władz o zintensyfikowanie wysiłków i o wykorzystywanie ich potencjału do wykrywania i naprawiania błędów dzięki pełnemu wykorzystywaniu dostępnych informacji, zanim wystąpią do Komisji o zwrot środków; w związku z tym podkreśla szczególne znaczenie działań prewencyjnych w zapobieganiu nielegalnym wypłatom środków, gdyż eliminuje to potrzebę działań następczych w celu odzyskania sprzeniewierzonych funduszy;

51. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia dyrektyw w sprawie zamówień publicznych i dyrektywy o udzielaniu koncesji, a także z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dziesięć państw członkowskich wprowadziło już konkretne środki lub zestawy środków w dziedzinie zamówień publicznych w celu ograniczenia korupcji, poprawy przejrzystości oraz podniesienia skuteczności systemów zarządzania, kontroli i audytu; zwraca się do Komisji o kontynuowanie wdrażania przepisów dotyczących zamówień publicznych, aby udzielać państwom członkowskim niezbędnego wsparcia poprzez doradztwo, udostępnianie sprawdzonych praktyk i szkolenia; wzywa Komisję do ciągłego i bezstronnego monitorowania przestrzegania przez państwa członkowskie istniejących dyrektyw oraz do wszczynania w razie konieczności postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

52. odnotowuje, że poziom nieprawidłowości i nadużyć finansowych wynikających z braku zgodności z przepisami o zamówieniach publicznych pozostaje wysoki; apeluje do państw członkowskich o szybką transpozycję do prawa krajowego niedawno przyjętej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych⁽¹⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽²⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji⁽³⁾ w celu dalszego ograniczenia ryzyka wystąpienia nieprawidłowości i nadużyć finansowych;

53. wyraża zadowolenie z powodu powołania centrum kompetencyjnego ds. budowania zdolności administracyjnych, które wspiera organy administracji publicznej odpowiedzialne za zarządzanie Europejskim Funduszem Rozwoju Regionalnego i Funduszem Spójności, a także z powodu wprowadzenia planu działania w zakresie zamówień publicznych opracowanego przez centrum kompetencyjne we współpracy z właściwymi służbami Komisji; zwraca się jednak do Komisji o sporządzenie sprawozdania na temat konkretnych wyników, jakie dotychczas osiągnięto dzięki działalności centrum i wdrożeniu wspomnianego wyżej planu działania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243.

⁽³⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

54. apeluje do Komisji o utrzymanie rygorystycznej polityki wstrzymywania i zawieszania płatności;

55. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie na temat wdrożenia przez Komisję strategii w zakresie zwalczania nadużyć finansowych oraz wskazówek udzielanych organom zarządzającym w państwach członkowskich w związku z wdrażaniem odpowiednich przepisów w dziedzinie przeciwdziałania nadużyciom finansowym; domaga się jednak, aby w aktach delegowanych i wykonawczych dotyczących europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych Komisja przyjęła bardziej uproszczone zasady, co ułatwi skuteczną i wydajną absorpcję środków, a jednocześnie zadbała o to, aby akty delegowane i wykonawcze nie prowadziły do osłabienia działań w zakresie walki z nadużyciami;

56. wyraża zadowolenie z powodu powołania w państwach członkowskich jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 3 ust. 4 nowego rozporządzenia w sprawie OLAF, a także z powodu faktu, że Niemcy ponownie potwierdziły ustalenia robocze dotyczące współpracy z OLAF; zwraca uwagę, że celem jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych jest ułatwienie owocnej współpracy i wymiany informacji z OLAF, a także wzywa państwa członkowskie, które nie wyznaczyły jeszcze takich jednostek, do uczynienia tego bez dalszej zwłoki; oczekuje, że jednostki ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych pomogą w usprawnieniu procesu zgłaszania nieprawidłowości oraz przyczynią się do wyważonej interpretacji odpowiednich aktów prawnych UE; niemniej jednak wyraża zaniepokojenie z powodu znacznych rozbieżności, jakie już istnieją między różnymi jednostkami ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych powołanymi w państwach członkowskich, a to w kwestii przydzielonych im funkcji, zadań, uprawnień i zasobów kadrowych; przyznaje, że mandatu, ram instytucjonalnych i zadań jednostek ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych nie określono w sposób szczegółowy w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013, ale jest zdania, że operacyjnie niezależne jednostki ds. koordynacji zwalczania nadużyć finansowych, dysponujące kompleksowym mandatem obejmującym uprawnienia śledcze, stanowią wzorzec, na którym powinny się opierać wszystkie państwa członkowskie;

57. docenia sprawozdawczość Komisji na temat wyników programu Herkules II; zwraca uwagę, że w 2013 r. budżet programu Herkules II obniżono do 14 mln EUR w środkach na zobowiązania oraz do 9,9 mln EUR w środkach na płatności, co doprowadziło do trudności w wywiązywaniu się z zobowiązań finansowych poczynionych w roku 2013 i w latach wcześniejszych; z satysfakcją zauważa, że państwa członkowskie wyrażają większe zainteresowanie działalnością w ramach programu Herkules II, czego wyrazem jest stale rosnąca liczba wniosków wpływających po zaproszeniach do ich składania; z zadowoleniem przyjmuje pozytywne wyniki uzyskane w 2013 r., jak np. w Niemczech, Hiszpanii i Rumunii, a to dzięki zastosowaniu wysoce zaawansowanego sprzętu technicznego charakteryzującego się kompatybilnością na szczeblu transgranicznym, jaki zakupiono w ramach programu;

58. z zadowoleniem przyjmuje rozporządzenie ustanawiające program Herkules III na okres finansowania 2014–2020, które pozwala na podwyższenie maksymalnej kwoty przeznaczanej na współfinansowanie dotacji na pomoc techniczną do 80 % kosztów kwalifikowalnych, a w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach do 90 %, podczas gdy na mocy decyzji w sprawie programu Herkules II było to maksymalnie 50 %; zwraca uwagę, że pierwsze zaproszenie do składania wniosków opublikowano w 2014 r.; niemniej jednak jest zaniepokojony, że kwestia zaległych płatności w szczególności dotyczy tego programu, co może prowadzić do negatywnych skutków w odniesieniu do projektów już finansowanych i przyszłych; przypomina o znaczeniu solidnych instrumentów finansowych, takich jak Perykles 2020 i Herkules III, w zwalczaniu bezprawnych działań szkodzących zasobom Unii;

59. z zadowoleniem przyjmuje wyniki licznych wspólnych operacji celnych obejmujących współpracę OLAF i państw członkowskich z różnymi służbami krajów trzecich przy aktywnym wsparciu ze strony DG ds. Podatków i Unii Celnej, Europolu i Fronteksu, które to operacje zakończyły się przechwyceniem m.in. 68 mln przemycanych papierosów, 124 kg kokainy i 140 tys. litrów oleju napędowego;

60. zwraca uwagę, że w 2013 r. OLAF wydał 353 zalecenia dotyczące podjęcia działań o charakterze administracyjnym, dyscyplinarnym, finansowym lub sądowym przez odpowiednie instytucje, organy, urzędy i agencje UE lub właściwe władze krajowe oraz że zalecono odzyskanie ok. 402,8 mln EUR; jest zaniepokojony, że w latach 2006–2013 w wyniku wydawanych przez OLAF zaleceń o charakterze sądowym jedynie w ok. 54 % przypadków doszło do wniesienia oskarżenia; wyraża zaniepokojenie, gdyż niski odsetek przypadków, w których wniesiono oskarżenie, kładzie się cieniem na jakości i przydatności wyników dochodzeń prowadzonych przez OLAF; wzywa Komisję do pilnej poprawy skuteczności OLAF; uważa, że niezbędny jest pełny i należyty nadzór Komitetu Nadzoru nad sprawami OLAF (bez ingerencji w toczące się dochodzenia) i wobec tego wzywa Komisję i OLAF do zaradzenia obecnej sytuacji, w której Komitet Nadzoru nie jest w stanie pełnić swojej funkcji; ubolewa ponadto z powodu braku informacji na temat odsetka wyroków skazujących w sprawach dotyczących przestępstw przeciwko budżetowi Unii;

Środa, 11 marca 2015 r.

III. Dochodzenia i rola OLAF

61. zwraca uwagę, że w 2013 r. OLAF, jak sam utrzymuje, otrzymał największą liczbę informacji, jakie dotychczas zarejestrowano, oraz twierdzi, że wydał bezprecedensowo wysoką liczbę zaleceń; zauważa, że zmieniła się również metoda liczenia wpływających informacji i wydawanych zaleceń; zwraca się do Komitetu Nadzoru o dokonanie analizy skutków tych zmian oraz jakości zaleceń wydawanych przez OLAF;

62. wzywa Komitet Nadzoru OLAF do informowania Parlamentu o czasie trwania dochodzeń prowadzonych przez OLAF i o metodzie mierzenia tego czasu, gdyż metodę tę zmieniono w 2012 r.; zwraca uwagę, że zmiana ta może prowadzić do zaniżania rzeczywistego czasu trwania dochodzeń; zwraca się do Komitetu Nadzoru o dokładną analizę jakości informacji przedstawianych przez OLAF, łącznie ze sprawozdaniami dla instytucji;

63. przyjmuje do wiadomości przyjęcie nowych uzgodnień roboczych między OLAF a jego Komitetem Nadzoru i wzywa do szybkiego rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii między obydwojema instytucjami;

o

o o

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, Komitetowi Nadzoru OLAF i Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0063

Sprawozdanie z postępów Czarnogóry w 2014 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania z postępów Czarnogóry w 2014 r. (2014/2947(RSP))

(2016/C 316/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej przyjęte w dniach 19–20 czerwca 2003 r. i załącznik do nich zatytułowany „Agenda z Salonik dla Bałkanów Zachodnich: w kierunku integracji europejskiej”,
 - uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony⁽¹⁾ z dnia 29 marca 2010 r.,
 - uwzględniając wynik konferencji w sprawie przystąpienia Czarnogóry do Unii Europejskiej, która odbyła się w dniu 16 grudnia 2014 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie postępów osiągniętych przez Czarnogórę we wdrażaniu reform (COM(2012)0222) oraz konkluzje Rady z dnia 26 czerwca 2012 r. zawierające decyzję o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Czarnogórą w dniu 29 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2014–2015” z dnia 8 października 2014 r. (COM(2014)0700) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji SWD(2014)0301 pt. „Sprawozdanie z postępów Czarnogóry w 2014 r.”, a także orientacyjny dokument strategiczny na lata 2014–2020 przyjęty dnia 19 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie rozszerzenia UE oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia,
 - uwzględniając oświadczenie i zalecenia będące wynikiem 9. posiedzenia Komisji Parlamentarnej ds. Stabilizacji i Stowarzyszenia UE – Czarnogóra z dni 1–2 grudnia 2014 r.,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Czarnogóry,
 - uwzględniając pracę stałego sprawozdawcy Komisji Spraw Zagranicznych ds. Czarnogóry Charlesa Tannoeka,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Czarnogóra jest obecnie jedynym krajem w regionie, który tymczasowo zamyka rozdziały negocjacyjne z UE oraz otwiera nowe, co stanowi pożądaną postępowanie; mając na uwadze, że uważa się, iż ta wiodąca rola oznacza większą odpowiedzialność zarówno w kontekście regionalnym, jak i w odniesieniu do całego procesu rozszerzenia;
- B. mając na uwadze, że każdy kraj kandydujący jest oceniany na podstawie własnych osiągnięć, a dalsze postępy będą uzależnione od skutecznego wdrożenia strategii reform i planów działania przyjętych przez ten kraj;
- C. mając na uwadze, że trwały dialog i konstruktywna współpraca między rządem a opozycją mają istotne znaczenie dla osiągnięcia postępów w przygotowaniach do przystąpienia oraz dla zapewnienia zaufania obywateli do procesu wyborczego i instytucji państwowych; mając na uwadze, że wszystkie siły polityczne powinny nadal skupiać się na procesie przystąpienia tego kraju do UE;
- D. mając na uwadze, że Czarnogóra powinna dalej wykazywać się dobrymi wynikami w dziedzinie praworządności, co jest podstawowym warunkiem wstępnym przystąpienia do UE oraz przyjęcia obowiązków związanych z członkostwem w UE; mając na uwadze, że korupcja pozostaje bardzo poważnym problemem;

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 29.4.2010, s. 3.

Środa, 11 marca 2015 r.

- E. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie odgrywa istotną rolę w procesie reform i integracji z UE;
- F. mając na uwadze, że kwestia wolności wypowiedzi i wolności mediów jest wciąż powodem do niepokoju; mając na uwadze, że w okresie, którego dotyczy sprawozdanie, odnotowano nowe przypadki użycia przemocy wobec mediów, chociaż według doniesień są one coraz rzadsze; mając na uwadze, że właściwe organy muszą usprawnić dochodzenie i ściganie w przypadku starych i nowych incydentów, a także stworzyć pozytywną atmosferę dla swobodnego i niezależnego funkcjonowania mediów;
1. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w negocjacjach akcesyjnych i odnotowuje, że do tej pory otwarto szesnaście rozdziałów, w tym rozdziały 23, 24 i 31, natomiast dwa rozdziały (nauka i badania, edukacja i kultura) zostały tymczasowo zamknięte;
 2. zachęca do kontynuacji negocjacji akcesyjnych na podstawie wdrożonych reform i konkretnych rezultatów, zwłaszcza w dziedzinie praworządności, środowiska medialnego i zwalczania korupcji; wyraża zadowolenie z przyjęcia w dniu 16 grudnia 2014 r. wielu ustaw zgodnych z planem działania dotyczącym rozdziału 23; jest zdania, że postępowi w negocjacjach i poprawie ram strategicznych, normatywnych i instytucjonalnych musi towarzyszyć rzeczywisty postęp na miejscu, obejmujący wdrażanie odnośnych planów działania i strategii;
 3. z zadowoleniem przyjmuje dalsze wzmocnienie struktur negocjacyjnych, w tym utworzenie Rady ds. Praworządności; wzywa rząd do wzmocnienia koordynacji wewnątrz instytucji oraz rozszerzenia konsultacji między ministerstwami;
 4. przypomina, że reformy związane z praworządnością stanowią sedno procesu integracji europejskiej i są głównym warunkiem postępu w ogólnych rozmowach akcesyjnych; uważa, że wola polityczna ma nadal podstawowe znaczenie dla osiągnięcia i utrzymania istotnych postępów w zwalczaniu korupcji i przestępczości zorganizowanej, co stanowi ostateczny sprawdzian niezawisłości, skuteczności i profesjonalizmu wymiaru sprawiedliwości;
 5. zwraca uwagę, że ważne jest zapewnienie uczestnictwa w procesie reform oraz czynnego udziału społeczeństwa obywatelskiego, tak aby osiągnąć niezbędny postęp w negocjacjach; wzywa do aktywniejszej kontroli parlamentarnej w tym zakresie;
 6. wyraża zadowolenie z przyjęcia planu działania na 2014 r. mającego na celu zwiększenie kontroli parlamentarnej oraz parlamentarnego kodeksu etyki w grudniu 2014 r.; podkreśla potrzebę zwiększenia zdolności do działania parlamentu Czarnogóry i podjęcia działań następczych w związku z przyjętym przez parlament w lipcu 2013 r. sprawozdaniem technicznym w sprawie domniemanego sprzeniewierzenia funduszy publicznych do celów partii politycznych, oraz podkreśla, że wymiar sprawiedliwości wciąż nie przeprowadził wszystkich niezbędnych działań; zachęca rząd, by rozważył odpowiednie zalecenia parlamentu Czarnogóry oraz poprawił dostęp parlamentu do odnośnych informacji;
 7. jest zaniepokojony faktem, że głęboka polaryzacja krajowej sceny politycznej doprowadziła do bojkotu niektórych posiedzeń parlamentarnych przez główną partię opozycyjną, mianowicie tury pytań premiera, i że zagraża to demokratycznemu funkcjonowaniu instytucji; dlatego też wzywa wszystkie siły polityczne, zarówno rządowe, jak i opozycyjne, by skupiły się na procesie przystąpienia kraju do UE oraz zaangażowały w trwały dialog i konstruktywną współpracę, zwłaszcza w parlamencie; podkreśla, że silna wola polityczna jest niezbędna dla pomyślnej realizacji strategii i wzmocnienia instytucji;
 8. zachęca rząd do skutecznego wdrożenia zaleceń OBWE/ODIHR, Komisji Weneckiej i GRECO dotyczących ordynacji wyborczej zgodnie z europejskimi standardami i najlepszymi praktykami, w tym również w odniesieniu do prawa do startowania w wyborach jako niezależny kandydat, proporcjonalnego finansowania publicznego w celu stworzenia równych warunków dla wszystkich kandydatów, a także kontrolowania partii politycznych; zauważa, że wybory lokalne charakteryzowały się zarzutami o nieprawidłowości wyborcze; podkreśla, że właściwe organy powinny wszcząć dochodzenie, a w razie konieczności ścigać sprawców;
 9. podkreśla, że należy jasno oddzielić stanowisko państwa od stanowiska partii; wyraża zadowolenie z przyjęcia w grudniu 2014 r. nowej ustawy o finansowaniu partii politycznych i wzywa wszystkie partie polityczne do przedstawienia wyników skutecznego wdrożenia tej ustawy, której celem powinno być znaczne ograniczenie możliwości sprzeniewierzenia funduszy publicznych; ubolewa, że istotne elementy odnośnego prawodawstwa przyjęto bez międzypartyjnego konsensusu;

Środa, 11 marca 2015 r.

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja położyła w procesie akcesyjnym większy nacisk na reformę administracji publicznej; z zadowoleniem przyjmuje postępy w tej dziedzinie, lecz stwierdza, że należy poczynić dalsze kroki, aby poprawić jakość ustawodawstwa i lokalnego zarządzania; podziela obawy dotyczące upolitycznienia administracji publicznej; wzywa do dokonania postępów w zwiększaniu przejrzystości, skuteczności i rozliczalności administracji rządowej na szczeblu centralnym i lokalnym oraz do poprawy koordynacji działań organów administracji, a także koordynacji między samorządami lokalnymi, zwłaszcza w dziedzinie inwestycji, planowania projektów i ich wdrażania; uważa, że kluczowe jest rozwiązanie problemów dotyczących kryteriów zatrudniania, zwalniania i oceniania pracowników, niewdrożenia ocen wyników oraz słabych zdolności administracyjnych, nadzorczych i kontrolnych;

11. zachęca do dalszych wysiłków mających na celu zwiększenie zdolności do działania urzędu rzecznika praw obywatelskich w sprawach dotyczących przeciwdziałania dyskryminacji;

12. z zadowoleniem przyjmuje nową strategię dotyczącą reformy sądownictwa na lata 2014–2018 i stwierdza z zadowoleniem, że odnośny plan działania został generalnie wdrożony w terminie oraz że wybrano nowego prokuratora generalnego; z zadowoleniem przyjmuje nowe środki prawne mające na celu zwiększenie przejrzystości procedury wyboru prokuratorów generalnych; zauważa, że postępy poczynione w dziedzinie reformy sądownictwa ułatwiły otwarcie czterech dodatkowych rozdziałów podczas międzyrządowej konferencji w grudniu 2014 r.; zachęca do dalszych wysiłków na rzecz monitorowania i dalszego zmniejszania zaległości w rozpatrywaniu spraw oraz długości postępowań sądowych, a także sprawniejszego funkcjonowania Trybunału Konstytucyjnego;

13. z zadowoleniem przyjmuje postępy Czarnogóry we wdrażaniu reform mających na celu zapewnienie niezawisłości i większej skuteczności wymiaru sprawiedliwości; jest wciąż poważnie zaniepokojony nieuprawnionymi naciskami na niezależność sądownictwa, zwłaszcza przy rekrutacji i rozwoju kariery sędziów i prokuratorów; podkreśla pilną potrzebę uściślenia kryteriów wyboru przy nominacjach i awansach, a także przestrzegania zasad legalności i proporcjonalności w postępowaniach dyscyplinarnych; wzywa do przeprowadzenia kluczowych reform systemu rekrutacji, awansów i kar dyscyplinarnych dla sędziów i prokuratorów; odnotowuje, że część tych kwestii będzie przedmiotem pakietu ustaw dotyczących organizacji sądownictwa;

14. jest zaniepokojony zaległościami Trybunału Konstytucyjnego w rozpatrywaniu spraw, w szczególności tych dotyczących możliwego systematycznego naruszania praw człowieka, takich jak inicjatywa rozpatrzenia kwestii konstytucjonalności ustawy o wykroczeniach;

15. jest zaniepokojony, że nie podjęto istotnych wysiłków w celu położenia kresu bezkarności w sprawach dotyczących zbrodni wojennych; zachęca właściwe organy do terminowego prowadzenia spraw dotyczących zbrodni wojennych, w tym również na najwyższym szczeblu; wzywa właściwe organy, by skutecznie przeprowadziły śledztwa, oskarżyły, osądziły i ukarały sprawców zbrodni wojennych zgodnie z międzynarodowymi standardami, a także by zadbały o wykonanie orzeczeń sądowych oraz zagwarantowały ofiarom łatwy dostęp do wymiaru sprawiedliwości i godziwą rekompensatę;

16. jest zaniepokojony faktem, że mimo znacznych środków finansowych przekazanych władzom przez międzynarodowych darczyńców osiągnięto jedynie niewielkie postępy w zwalczaniu korupcji, która nadal stanowi zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania oraz stabilności instytucji demokratycznych, praworządności i rozwoju gospodarczego; wzywa krajową komisję ds. wdrożenia strategii walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną – jako główną jednostkę koordynującą zwalczanie korupcji – do odegrania bardziej proaktywnej roli; podkreśla pilną potrzebę aktywniejszego udziału i skuteczniejszej współpracy rządu, wszystkich sektorów życia publicznego i społeczeństwa obywatelskiego w zapobieganiu korupcji, we wzmacnianiu prawodawstwa i ochronie informatorów;

17. wzywa władze do rozszerzenia uprawnień prokuratorów, sędziów, policji i innych organów ścigania oraz do wykazania się solidnymi wynikami w dziedzinie dochodzeń, postępowań sądowych i wyroków skazujących na wszystkich szczeblach, w tym również w sprawach o korupcję na wysokim szczeblu; wyraża zadowolenie z przyjęcia przepisów antykorupcyjnych, zwłaszcza dotyczących lobbingu, ogólnego postępowania administracyjnego, zamówień publicznych oraz poprawek do przepisów o zapobieganiu konfliktom interesów; wzywa do ich skutecznego wdrożenia, aby umożliwić pogłębienie współpracy między organami ścigania oraz rozbudować system rozpoznawania konfliktów interesów i weryfikacji oświadczeń majątkowych; wzywa Komisję, by ściśle monitorowała wdrażanie tych przepisów; uważa, że należy wzmocnić instytucje, aby umożliwić im przyjęcie bardziej proaktywnego podejścia wobec korupcji, a także w pełni zaangażować nową komisję parlamentarną w nadzór nad pracami agencji antykorupcyjnej, która powinna dysponować wystarczającymi zasobami; podkreśla, że braki w zakresie niezawisłości i rozliczalności wymiaru sprawiedliwości pozostają przedmiotem głębokiego zaniepokojenia i utrudniają zwalczanie korupcji;

Środa, 11 marca 2015 r.

18. wzywa także wymiar sprawiedliwości do bardziej przejrzystych działań w dziedzinie korupcji i przestępczości zorganizowanej, szczególnie w odniesieniu do zamieszczania w wyrokach nazw przedsiębiorstw, osób prywatnych i urzędników zamieszanych w takie przestępstwa;

19. zauważa, że częste zmiany prawa mogą obniżyć skuteczność walki z przestępczością zorganizowaną; wzywa do zwiększenia możliwości działania właściwych organów, w szczególności przy prowadzeniu złożonych dochodzeń i skomplikowanych spraw; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie poprawek do kodeksu karnego w celu zapobiegania radykalizacji i ekstremizmowi religijnemu oraz monitorowania ich przejawów; z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy prawa karnego, które za niezgodne z prawem uznają wstępowanie w szeregi „zagranicznych bojowników”, w tym dżihadystów; wzywa właściwe organy do skutecznego wdrożenia stosownych przepisów prawnych w celu zapobiegania wszelkim ewentualnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa obywateli Czarnogóry oraz monitorowania takich zagrożeń; podkreśla, że należy zwalczać wszelkie formy ekstremizmu;

20. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umowy o współpracy strategicznej i operacyjnej między Czarnogórą i Europolem, postęp w negocjacjach dotyczących zawarcia umowy z Eurojustem oraz uzyskanie przez instytucje Czarnogóry statutu obserwatora w odpowiednich europejskich sieciach sądowych; zachęca do ścisłej współpracy operacyjnej z odpowiednimi europejskimi organami ścigającymi, w tym w kwestii handlu ludźmi;

21. odnotowuje niedawne wysiłki na rzecz ulepszenia mechanizmów konsultacji z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby uzyskać większą przejrzystość w prowadzeniu polityki i stanowieniu prawa w pluralistyczny sposób; z zadowoleniem przyjmuje publiczne debaty na temat przeglądu planów działania dotyczących rozdziałów 23 i 24; zachęca właściwe organy, by w dalszym ciągu dbały o trwałe finansowanie publiczne dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz odpowiednie ramy instytucjonalne; z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez rząd nowej rady ds. rozwoju organizacji pozarządowych; wzywa właściwe organy, by dostosowały ramy prawne i praktyki w celu chronienia działaczy społeczeństwa obywatelskiego przed atakami i nienawiścią, którą według doniesień szerzą niektóre gazety, a także by stworzyły warunki, w których działacze ci mogliby wykonywać swą pracę bez strachu i ryzyka odwetu;

22. ponownie podkreśla znaczenie wolności słowa jako jednej z głównych wartości Unii Europejskiej; uważa, iż sprawą kluczową dla dziennikarzy jest pełna niezależność; jest poważnie zaniepokojony pogorszeniem się sytuacji w zakresie wolności mediów oraz niskimi standardami zawodowymi i etycznymi wśród pracowników mediów w Czarnogórze; głęboko ubolewa nad tym, że w dalszym ciągu dochodzi do ataków na dziennikarzy i własność mediów; odnotowuje, że rząd Czarnogóry powołał komisję do zbadania ataków na dziennikarzy; wzywa właściwe organy, by wdrożyły zalecenia tej komisji oraz sporządziły spójny rejestr oskarżeń oraz ostatecznych wyroków skazujących; uważa, że dla pogłębienia standardów demokratycznych zasadnicze znaczenie ma niezależność mediów publicznych korzystających z niezależności redakcyjnej oraz stabilnego i trwałego finansowania; podkreśla, że odpowiedzialność za stworzenie atmosfery tolerancji dla odmiennych poglądów spoczywa na wszystkich przedstawicielach sceny politycznej i mediów; podkreśla, że oświadczenia publiczne wspierające wolność mediów mogą stworzyć atmosferę prowadzącą do poszanowania i ochrony dziennikarzy; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie między przedstawicielami mediów w sprawie przeglądu kodeksu etyki zawodowej, będącego pierwszym krokiem na drodze do poprawy samoregulacji mediów; uważa za niezbędne przyjęcie jasnych ram prawnych określających zasady dotyczące struktury własności i finansowania mediów;

23. jest zdania, że przejrzyste podejście do totalitarnej przeszłości, obejmujące otwarcie archiwów tajnych służb, stanowi krok w kierunku dalszej demokratyzacji, rozliczalności i siły instytucji;

24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przepisy antydyskryminacyjne zostały niemal całkowicie dostosowane do dorobku prawnego UE; zachęca władze do usunięcia pozostałych niedociągnięć dotyczących dyskryminacji rasowej i przepisów dotyczących kar; wzywa władze, by udostępniły Radzie ds. Walki z Dyskryminacją wszelkie niezbędne zasoby finansowe i administracyjne; przyznaje, że osiągnięto pewien postęp w dziedzinie integracji społecznej i edukacji Romów, jest jednak zaniepokojony wysokim odsetkiem uczniów przedwcześnie porzucających naukę oraz niskim odsetkiem Romów w łącznej liczbie uczniów; wzywa do wsparcia inicjatyw na rzecz poprawy dostępu ludności romskiej do mieszkań, opieki zdrowotnej, edukacji i zatrudnienia, a także upodmiotowienia kobiet romskich i edukacji uczennic pochodzenia romskiego; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki odpowiednich organów na rzecz ochrony praw osób LGBTI podczas drugiej Parady Równości, która odbyła się bez zakłóceń; jest jednak zaniepokojony faktem, iż ataki na członków i działaczy społeczności LGBTI nadal trwają; wzywa podmioty polityczne i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, by zwalczały powszechną wrogość i przemoc wobec mniejszości seksualnych, zwłaszcza poprzez działania polegające na edukowaniu i informowaniu opinii publicznej w celu zmiany postaw oraz poprzez organizowanie szkoleń dla funkcjonariuszy policji, prokuratorów i sędziów;

Środa, 11 marca 2015 r.

25. z zadowoleniem przyjmuje ulepszenia ram prawnych z myślą o prawach osób niepełnosprawnych; zauważa, że dalsze działania są niezbędne, aby ramy te były zgodne z dorobkiem UE; wzywa rząd do przyspieszenia postępów dokonywanych w zakresie dostępności budynków dla osób niepełnosprawnych i ubolewa, że większość instytucji państwowych i lokalnych, w tym wybranych budynków priorytetowych (takich jak parlament i sądy), wciąż nie jest dostępna dla osób niepełnosprawnych; pozostaje zaniepokojony wysokim odsetkiem uczniów niepełnosprawnych, którzy porzucają naukę po ukończeniu szkoły podstawowej lub średniej; zwraca uwagę, że należy zapewnić dostateczną przejrzystość funduszu na rzecz rehabilitacji zawodowej i zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz jego wydatków;

26. podkreśla potrzebę dalszego umacniania wdrażania i prowadzenia działań następczych w zakresie ustaw i strategii dotyczących dzieci oraz zapewnienia odpowiednich możliwości; wzywa do poprawy jakości edukacji dla wszystkich dzieci oraz do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz wspierania dzieci znajdujących się w trudnej sytuacji; podkreśla znaczenie rozszerzenia reformy w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich także na dzieci w postępowaniach administracyjnych, cywilnych i karnych w celu sprzyjania szerszemu dostępowi do wymiaru sprawiedliwości;

27. jest zaniepokojony niewielkimi postępami pod względem praw kobiet, równouprawnienia płci, reprezentacji kobiet w polityce i na rynku pracy oraz zwalczania przemocy domowej; w związku z tym podkreśla pilną potrzebę szybszych postępów, jeżeli chodzi o prawa kobiet, równouprawnienie płci, reprezentację kobiet w polityce i na rynku pracy, a także zwalczanie przemocy domowej; w związku z tym wzywa do większego zaangażowania parlamentu, bardziej usystematyzowanej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, zwiększenia zdolności instytucjonalnych, w tym pogłębienia współpracy między instytucjami opieki społecznej a organami ścigania; apeluje, by prawa ofiar były podstawą wszystkich środków oraz by dołożono wszelkich starań w celu zapobiegania aktom przemocy domowej, dochodzenia w tych sprawach, karania sprawców i zapewniania odszkodowań ofiarom;

28. z zadowoleniem przyjmuje politykę Czarnogóry zmierzającą do tworzenia atmosfery tolerancji i integracji wszystkich mniejszości narodowych; zdecydowanie zachęca władze Czarnogóry do dalszej ochrony wielonarodowej tożsamości regionu Zatoki Kotorskiej oraz do umocnienia współpracy kulturalnej i gospodarczej tego regionu z sąsiadującymi państwami członkowskimi UE;

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż wolność przekonań, sumienia i religii jest nadal zapewniona i egzekwowana; zauważa, że napięcia utrzymują się między serbskim i czarnogórskim kościołem prawosławnym, szczególnie w kwestiach dotyczących własności; wzywa do przyjęcia nowej ustawy o prawnym statusie wspólnot religijnych;

30. zachęca rząd do wdrożenia zrównoważonych reform gospodarczych, w tym przepisów prawnych dotyczących mechanizmów antykonkurencyjnych, tak aby pobudzić konkurencyjność i przezwyciężyć niedoskonałości strukturalne, zlikwidować ogromną szarą strefę, a także ogólnie poprawić warunki prowadzenia działalności gospodarczej; wzywa do pogłębienia dialogu społecznego między różnymi partnerami; ponadto wzywa do zwiększenia zdolności kształtowania i koordynowania polityki gospodarczej, w tym zaangażowania w publiczne konsultacje, również w celu zmniejszenia różnic regionalnych; podkreśla potrzebę skutecznego zwalczania uchylania się od płacenia podatków; jest zaniepokojony tym, że niejasne przepisy prawne i sądowe – w tym dotyczące udzielania zezwoleń, procedur administracji podatkowej i egzekwowania umów – mogą pociągać za sobą ryzyko dla podmiotów gospodarczych i podważać zdolność Czarnogóry do przyciągania inwestycji zagranicznych; podkreśla pilną potrzebę rozwiązania sporów handlowych z zagranicznymi inwestorami, którzy są kluczowi dla gospodarki Czarnogóry; podziela obawy dotyczące braku namacalnych postępów na rynku pracy oraz utrzymującego się wysokiego bezrobocia młodzieży i bezrobocia długotrwałego, dlatego wzywa do wprowadzenia aktywnych instrumentów rynku pracy;

31. odnotowuje, że dialog między obiema stronami przemysłu wciąż jest niewystarczający i wzywa do dalszego wzmocnienia praw osób zakładających nowe związki zawodowe; z zadowoleniem przyjmuje zmiany w prawie pracy w celu uregulowania praw pracowników w przypadku upadłości; zachęca rząd do przyspieszenia prac nad pierwszym programem zatrudnienia i reform społecznych, tak aby określić najważniejsze problemy stojące przed Czarnogórą w zakresie polityki zatrudnienia, integracji społecznej i ograniczania ubóstwa oraz znaleźć rozwiązanie tych problemów;

32. pochwala wdrożenie ustawy o małych przedsiębiorstwach oraz fakt, że Czarnogóra przystąpiła do unijnego programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME); wzywa do przyspieszenia wdrażania systemów wsparcia sektora publicznego dla MŚP, które są jedną z wiodących sił napędowych rozwoju gospodarczego;

Środa, 11 marca 2015 r.

33. w dalszym ciągu jest poważnie zaniepokojony opóźnieniami w zakończeniu postępowania upadłościowego największego producenta przemysłowego Czarnogóry – fabryki aluminium KAP – które stanowi naruszenie zobowiązań nałożonych na ten kraj w układzie o stabilizacji i stowarzyszeniu; wzywa rząd i zainteresowane strony do znalezienia trwałego rozwiązania dla fabryki KAP zgodnie z zasadami pomocy państwa zawartymi w tym układzie oraz w oparciu o zasadę przejrzystości i praworządności;
34. wyraża ubolewanie, że Czarnogóra zignorowała nakaz cypryjskiego sądu dotyczący sprzedaży KAP, i wzywa Czarnogórę do pełnego uznania odpowiednich decyzji wydanych przez organy sądowe państw członkowskich UE;
35. zachęca Czarnogórę do kontynuowania postępów w dziedzinie ochrony środowiska i zmiany klimatu poprzez wzmocnienie zdolności administracyjnych, opracowanie zrównoważonej polityki energetycznej i wspieranie przyjaznego środowisku modelu ekonomicznego sprzyjającego inwestycjom, tak aby zapewnić zgodność z unijnym dorobkiem w dziedzinie ochrony środowiska i klimatu; przypomina o konieczności sporządzenia krajowej strategii energetycznej, która brałaby pod uwagę wiele różnych odnawialnych źródeł energii, a także o konieczności poszanowania dziedzictwa naturalnego oraz obszarów chronionych i obszarów uznawanych na szczeblu międzynarodowym; pilnie wzywa do konsultacji w sprawie projektów transgranicznych;
36. apeluje o dalekosiężne planowanie rozwoju turystyki na wybrzeżu oraz o stworzenie silnych mechanizmów przeciwdziałających degradacji środowiska i zapobiegających korupcji w obszarze planowania przestrzennego i budownictwa;
37. z zadowoleniem przyjmuje aktywne uczestnictwo i konstruktywną rolę Czarnogóry we współpracy regionalnej i międzynarodowej, a także w procesie regionalnego pojednania; gratuluje rządowi, że w pełni dostosował swoje działania do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE, oraz zachęca władze do dalszego uzgadniania stanowiska w ramach polityki zagranicznej kraju ze stanowiskiem UE, szczególnie w obecnej sytuacji zagrożenia międzynarodowym terroryzmem; gratuluje rządowi, że – oprócz Albanii – jest jedynym rządem z krajów Bałkanów Zachodnich kandydującym do UE, który w pełni zgadza się ze stanowiskiem i decyzjami UE dotyczącymi sytuacji na Ukrainie; wzywa władze Czarnogóry do zacieśnienia współpracy z międzynarodowymi partnerami politycznymi i gospodarczymi w celu wzmocnienia odporności kraju na naciski zewnętrzne i próby destabilizacji kraju i regionu; z zadowoleniem przyjmuje udział tego kraju w misjach cywilnych i wojskowych UE, NATO i ONZ;
38. wzywa wszystkie państwa członkowskie NATO, a zwłaszcza państwa członkowskie UE należące do NATO, by aktywnie wspierały proces przystąpienia Czarnogóry do sojuszu z myślą o zwiększeniu bezpieczeństwa w regionie Morza Adriatyckiego, w którym wszystkie pozostałe kraje należą już do NATO;
39. zachęca Czarnogórę do rozwiązania pozostałych nieuregulowanych kwestii dwustronnych z państwami sąsiadującymi na możliwie wczesnym etapie procesu akcesyjnego, w konstruktywnej i dobrosąsiedzkiej atmosferze; przypomina o potrzebie jak najszybszego rozwiązania wciąż nierozstrzygniętych kwestii dotyczących wytyczenia granic i sukcesji z Chorwacją, Bośnią i Hercegowiną, Serbią i Kosowem; zachęca do dalszej współpracy z państwami sąsiadującymi poprzez dzielenie się doświadczeniami związanymi z negocjacjami akcesyjnymi; z zadowoleniem przyjmuje uzyskanie przez Czarnogórę statusu obserwatora w Traktacie karty energetycznej;
40. wzywa do bezzwłocznego rozstrzygnięcia kwestii granicznej z Chorwacją w drodze wzajemnego porozumienia, a w przypadku braku możliwości zawarcia takiego porozumienia wzywa do rozwiązania sporu przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości w Hadze, zgodnie z zasadami i przepisami prawa międzynarodowego;
41. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Czarnogóry.
-

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0064

Sprawozdanie z postępów byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii w 2014 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania z postępów byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii w 2014 r. (2014/2948(RSP))

(2016/C 316/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 16 grudnia 2005 r. o przyznaniu statusu kraju kandydującego do członkostwa w UE, a także jej konkluzje z dnia 17 grudnia 2013 r.; uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia państw Bałkanów Zachodnich do Unii,
 - uwzględniając jedenaste posiedzenie Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia między byłą jugosłowiańską republiką Macedonii a UE, które odbyło się dnia 23 lipca 2014 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące postępów (SWD(2014)0303) oraz komunikat Komisji z dnia 8 października 2014 r. pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2014–2015” (COM(2014) 0700), a także orientacyjny dokument strategiczny na lata 2014–2020 przyjęty dnia 19 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 817 (1993) i 845 (1993),
 - uwzględniając wyrok Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie stosowania umowy przejściowej z dnia 13 września 1995 r.,
 - uwzględniając opinię Komisji Weneckiej na temat siedmiu poprawek do konstytucji byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii, przyjętą w dniach 10–11 października 2014 r.,
 - uwzględniając ustalenia międzynarodowej misji obserwacji wyborów z ramienia OBWE/ODIHR prowadzonej w związku z wyborami prezydenckimi i przedterminowymi wyborami parlamentarnymi,
 - uwzględniając 12. posiedzenie wspólnej komisji parlamentarnej UE – była jugosłowiańska republika Macedonii, które odbyło się w dniach 26–27 listopada 2014 r.,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając pracę stałego sprawozdawcy Komisji Spraw Zagranicznych ds. byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii Ivo Vajgla,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że była jugosłowiańska republika Macedonii jest od dziewięciu lat krajem kandydującym do UE i jest najbardziej zaawansowanym krajem, jeśli chodzi o dostosowanie do dorobku prawnego UE;
- B. mając na uwadze, że Komisja po raz szósty z rzędu zaleciła Radzie otwarcie negocjacji; mając na uwadze, że była jugosłowiańska republika Macedonii jest gotowa do negocjacji z UE; mając na uwadze, że przez ostatnie osiem lat Parlament bezustannie wzywał do podjęcia negocjacji akcesyjnych z tym krajem, a także mając na uwadze, że dalsze opóźnianie rozpoczęcia negocjacji może mieć negatywny wpływ na reformy w kraju oraz wiarygodność UE w regionie;
- C. mając na uwadze, że Rada w dalszym ciągu blokuje rozpoczęcie kolejnego etapu procesu akcesyjnego ze względu na spór z Grecją dotyczący nazwy tego kraju; mając na uwadze, że kwestie dwustronne nie powinny utrudniać negocjacji akcesyjnych z Unią Europejską; mając na uwadze, że brak postępów w procesie integracji z UE może podważyć stabilność w regionie i wiarygodność UE, a także doprowadzić do obniżenia standardów demokratycznych w tym kraju;
- D. mając na uwadze, że to kolejne odroczenie coraz bardziej pogłębia frustrację społeczeństwa macedońskiego z powodu zastoju w procesie integracji z UE i grozi nasileniem problemów i napięć wewnętrznych;

Środa, 11 marca 2015 r.

- E. mając na uwadze, że każdy (potencjalny) kraj kandydujący będzie oceniany na podstawie własnych osiągnięć, a harmonogram akcesji zależy od tempa i jakości niezbędnych reform;
- F. mając na uwadze, że problemy dwustronne należy rozwiązywać w sposób konstruktywny na jak najwcześniejszym etapie z uwzględnieniem zasad i wartości ONZ i UE;
- G. mając na uwadze, że brak konstruktywnego i kompleksowego dialogu między rządem a opozycją oraz powyborczy bojkot ze strony opozycji utrudnia działanie parlamentu; mając na uwadze, że zarówno rząd, jak i opozycja wspólnie odpowiadają za trwałą współpracę polityczną, która jest kluczowa dla demokratycznego rozwoju tego kraju i kontynuacji europejskiego kursu; mając na uwadze, że wybory odbyły się w warunkach stronniczych relacji w mediach oraz w atmosferze niewystarczającego rozdziału działalności państwa od działalności partii;
- H. mając na uwadze, że na 12. posiedzeniu wspólnej komisji parlamentarnej nie udało się przyjąć wspólnego zalecenia; mając na uwadze, że w pełni działająca wspólna komisja parlamentarna ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia nadzoru parlamentarnego nad procesem akcesyjnym;
- I. mając na uwadze, że rządy prawa, wolność mediów, współpraca regionalna i stosunki dobrosąsiedzkie stanowią zasadnicze elementy procesu rozszerzenia UE;
- J. mając na uwadze, że korupcja i przestępczość zorganizowana nadal stanowią poważny problem; mając na uwadze, że wciąż zagrożona jest wolność słowa i niezależność mediów;
1. po raz dziewiąty ponawia apel do Rady o wyznaczenie daty rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych bez dalszej zwłoki, tak aby nie stracić impetu oraz przyspieszyć reformy związane z przyjmowaniem dorobku prawnego UE i wzmocnić proces demokratyzacji; powtarza swój pogląd, że kwestia nazwy kraju, która ma charakter dwustronny, nie może stanowić przeszkody dla rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych, chociaż powinna zostać rozwiązana przed zakończeniem procesu akcesyjnego; popiera pogląd Komisji, że niemożność osiągnięcia kompromisu przez strony po prawie dwóch dekadach rozmów z udziałem mediatorów ma bezpośredni i niekorzystny wpływ na europejskie aspiracje tego kraju i jego społeczeństwa; zachęca oba rządy do podjęcia konkretnych kroków na rzecz znalezienia rozwiązania możliwego do zaakceptowania przez obie strony; przypomina o znaczeniu i konieczności przyjęcia konstruktywnego podejścia do problemów z sąsiadami dotyczących tych dwustronnych kwestii;
 2. przypomina o zobowiązaniu państw członkowskich, by powrócić do tej kwestii w 2015 r. z myślą o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych; jest zdania, że rozpoczęcie negocjacji z UE może tylko korzystnie wpłynąć na wysiłki zmierzające do rozwiązania dwustronnych sporów, doprowadzając przy tym do wprowadzenia dalszych bardzo potrzebnych reform, szczególnie w odniesieniu do praworządności, niezależności wymiaru sprawiedliwości i walki z korupcją; podkreśla, że dalsze opóźnianie rozpoczęcia negocjacji powoduje coraz bardziej niekorzystne i nieprzewidywalne skutki dla tego kraju oraz stabilności całego regionu; podkreśla, że dalsze utrzymywanie status quo podważa wiarygodność i skuteczność polityki UE dotyczącej rozszerzenia i jej pozycję w regionie;
 3. przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym nie należy poruszać kwestii dwustronnych w celu zahamowania procesu akcesyjnego; uważa, że nie powinny one stanowić przeszkody w formalnym podjęciu negocjacji akcesyjnych, ale należy je rozwiązywać na możliwie wczesnym etapie procesu akcesyjnego; zdaje sobie sprawę, że jedna ze stron nie przestrzega wyroku Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania umowy przejściowej z września 1995 r.; zachęca Grecję, by potwierdziła swoje zobowiązanie podjęte w ramach agendy z Salonik w 2003 r. oraz stworzyła warunki sprzyjające przewycięzeniu różnic dzielących obie strony w duchu wartości i zasad europejskich; wzywa do dalszych postępów, w tym do kontaktów na wysokim szczeblu między rządami oraz w ramach stosunków dwustronnych z Bułgarią z myślą o wynegocjowaniu porozumienia w sprawie dobrego sąsiedztwa, które rozwiązałoby wspólne problemy; ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu wykorzystywania argumentów historycznych w bieżącej debacie z państwami sąsiadującymi oraz z zadowoleniem przyjmuje wszelkie wysiłki podejmowane w celu wspólnego świętowania wydarzeń historycznych z sąsiadującymi państwami członkowskimi UE; uważa, że może się to przyczynić do lepszego zrozumienia historii i stosunków dobrosąsiedzkich;
 4. wzywa UE do większego zaangażowania w znalezienie rozwiązania kwestii nazwy kraju i wspiera proaktywne podejście ze strony przywódców politycznych UE; zachęca nową wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do podjęcia nowych inicjatyw, których celem będzie przewycięzenie obecnego impasu i znalezienie rozwiązania możliwego do zaakceptowania przez obie strony we współpracy ze specjalnym przedstawicielem ONZ; wzywa Radę do przeprowadzenia w pierwszej połowie 2015 r. dogłębnej dyskusji na temat macedońskiej perspektywy przystąpienia do UE; nalega, aby wszystkie kraje kandydujące oraz potencjalne kraje kandydujące były traktowane w procesie integracji według ich indywidualnych osiągnięć; uważa, że kontynuowanie dialogu akcesyjnego na wysokim szczeblu z Komisją wniosłoby dodatkową jakość w proces reform;

Środa, 11 marca 2015 r.

5. wzywa wszystkich członków NATO, a zwłaszcza wszystkie państwa członkowskie UE będące członkami NATO, by aktywnie wspierały przystąpienie byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii do NATO w celu zwiększenia bezpieczeństwa i stabilności politycznej w Europie Południowo-Wschodniej;
6. zachęca do ustanowienia współpracy transgranicznej w dziedzinie historii, kultury i edukacji oraz promowania europejskich wartości, która będzie wspierać starania na rzecz demokratycznych przemian; w tym kontekście wzywa sąsiadujące państwa członkowskie UE do wspierania w duchu dobrosąsiedzkich stosunków gotowości do wprowadzenia przemian demokratycznych, co oznacza wspieranie rozpoczęcia procesu negocyjnego;
7. zachęca byłą jugosłowiańską republikę Macedonii do powołania wraz z państwami sąsiadującymi wspólnych eksperckich komisji ds. historii i edukacji, co przyczyniłoby się do obiektywnego interpretowania historii, zacieśniania współpracy środowisk akademickich oraz propagowania wśród młodych ludzi pozytywnego nastawienia do sąsiadów;
8. zdecydowanie zachęca władze i społeczeństwo obywatelskie do podjęcia odpowiednich działań na rzecz historycznego pojednania w celu przezwyciężenia podziałów między grupami etnicznymi i narodowymi (łącznie z obywatelami narodowości bułgarskiej) oraz wewnątrz nich;
9. odnotowuje proponowany pakiet poprawek do konstytucji; jest zdania, że niektóre propozycje, np. przepisy dotyczące definicji małżeństwa i ustanowienia międzynarodowych stref finansowych, można jeszcze poprawić zgodnie z zaleceniami Komisji Weneckiej; przypomina również o konieczności przestrzegania europejskiej konwencji praw człowieka, a także uwzględniania dorobku prawnego UE; podkreśla potrzebę starannego przygotowania przepisów wykonawczych dotyczących wszelkich zmian w konstytucji; podkreśla, że proces długotrwałych zmian w konstytucji wymaga szerokiego poparcia politycznego, konstruktywnego dialogu i współpracy między wszystkimi siłami politycznymi; podkreśla potrzebę wszechstronnej debaty publicznej i umiejętności konsultacji oraz osiągnięcia porozumienia z partiami opozycyjnymi, społeczeństwem obywatelskim i zainteresowanymi podmiotami;
10. jest zaniepokojony polaryzacją krajowej sceny politycznej; wzywa rząd, by szanował rolę parlamentu, zapewniając wystarczający czas na konsultacje i umożliwiając ich dostateczny zakres, w tym również w sprawie zmian w konstytucji, tak aby zagwarantować pełną i niezależną kontrolę parlamentarną; wzywa rząd i wszystkie partie polityczne do poprawy stosunków z myślą o utrzymaniu stabilności politycznej, zapewnienia trwałej i konstruktywnej współpracy politycznej oraz szybszej realizacji europejskiego programu; przypomina, że kompromis stanowi podstawę dobrze funkcjonującej demokracji; podkreśla, że należy zwiększyć przejrzystość procesu akcesyjnego i włączyć w ten proces szeroki krąg zainteresowanych stron; podkreśla, że powyborczy bojkot jest problemem wymagającym rozwiązania w duchu wspólnej odpowiedzialności między rządem i opozycją, tak aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie parlamentu; zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do podjęcia rozmów ze wszystkimi stronami w celu ułatwienia dialogu politycznego;
11. jest poważnie zaniepokojony pogorszeniem stosunków między rządem a opozycją, zwłaszcza w odniesieniu do ostatniego ogłoszenia zarzutów wobec przywódcy opozycji przez premiera, a także kontroskarzzeniami o przestępstwa kryminalne; potępia wszelką nielegalną inwigilację i wzywa do opublikowania i nieograniczonego przedstawienia wszystkich zarzutów; wzywa do przeprowadzenia niezależnego dochodzenia w sprawie wszystkich zarzutów i prowadzonej inwigilacji przy pełnym poszanowaniu zasad przejrzystości, bezstronności i domniemania niewinności; przypomina o znaczeniu przestrzegania podstawowej zasady wolności wypowiedzi; wzywa wszystkich uczestników sceny politycznej do podjęcia konstruktywnego dialogu w celu skupienia się na strategicznych priorytetach kraju i jego obywateli;
12. ubolewa z powodu nieuczestniczenia opozycji w regularnych pracach wspólnej komisji parlamentarnej; uważa, że zasadnicze znaczenie ma zapewnienie właściwego funkcjonowania wspólnej komisji parlamentarnej dzięki odpowiedniej reprezentacji wszystkich partii politycznych w jej pracach;
13. jest zaniepokojony, że współistnienie grup etnicznych nie ma trwałego charakteru i stanowi wyzwanie dla kraju; jest zaniepokojony rosnącym napięciem między grupami etnicznymi wykazującymi brak zaufania między społecznościami; zdecydowanie potępia stosowanie etnocentrycznego języka zachęcającego do podziałów, szczególnie podczas kampanii wyborczych; podkreśla, że rozpoczęcie rozmów o przystąpieniu do UE może pomóc temu krajowi lepiej sprostać temu wyzwaniu, wzmacniając spójność między poszczególnymi grupami etnicznymi wokół tego wspólnego celu; potępia wszelkie formy skrajnego nacjonalizmu i etnocentryzmu, które pogłębiają podziały w społeczeństwie; wzywa wszystkie partie polityczne i organizacje społeczeństwa obywatelskiego do aktywnego promowania pluralistycznego i tolerancyjnego społeczeństwa o wieloetnicznym i wielowyznaniowym charakterze oraz do ochrony praw podstawowych wszystkich osób należących do mniejszości etnicznych; przypomina, że edukacja odgrywa istotną rolę w nauce tolerancji i szacunku między różnymi ludźmi; wzywa Komisję do nasilenia projektów i programów mających na celu pogłębienie dialogu i wzajemnego zrozumienia między grupami etnicznymi;

Środa, 11 marca 2015 r.

14. z zadowoleniem odnotowuje, że realizacja agendy unijnej jest nadal strategicznym priorytetem tego kraju; zachęca ten kraj do dalszej konsolidacji reform oraz zmiany prowadzonej polityki i działań, które mogłyby nadal stanowić przeszkody na drodze ku jego przyszłości w Europie, a także do zagwarantowania postępów w realizacji priorytetów w zakresie reform związanych z UE, w tym w kontekście dialogu na wysokim szczeblu w sprawie przystąpienia;

15. odnotowuje, że zdaniem OBWE/ODIHR wybory prezydenckie oraz przedterminowe wybory parlamentarne w kwietniu 2014 r. zostały sprawnie przeprowadzone; podziela jednak obawy, że zaciera się granica między działaniami państwa i partii, co jest sprzeczne z międzynarodowymi zobowiązaniami w zakresie demokratycznych wyborów, oraz że pojawiały się stronicze relacje w mediach i zarzuty dotyczące zastraszania wyborców; z zadowoleniem przyjmuje reformy ordynacji wyborczej, ale wzywa władze, by zbadały doniesienia o nieprawidłowościach, do jakich doszło przed wyborami i podczas nich; wzywa rząd do wprowadzenia w odpowiednim czasie zaleceń ODIHR w celu poprawy procesu wyborczego, w tym zaleceń dotyczących lepszego zarządzania spisami wyborców i dokładności tych spisów; w związku z tym przypomina również o konieczności sporządzenia spisów wyborców zgodnie z międzynarodowymi standardami;

16. wzywa rząd, by zajął się niedociągnięciami we wdrażaniu pomocy udzielanej w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej, takimi jak: systemowe problemy systemu kontroli, niewystarczająca koordynacja wewnątrz instytucji i między nimi, zaległości w zamówieniach publicznych, niski wskaźnik absorpcji i niska zdolność instytucji; wzywa do lepszego powiązania wsparcia UE z krajowymi strategiami reform i do wykorzystania środków z instrumentu pomocy przedakcesyjnej na zwiększenie decentralizacji budżetu w tym kraju; wzywa do podjęcia działań, tak aby uniknąć dalszych strat środków pomocowych oraz przyspieszyć wdrażanie programu w celu zwiększenia wpływu pomocy UE;

17. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia w lutym 2014 r. nowych ram ustawodawczych dotyczących służby cywilnej i zatrudnienia w sektorze publicznym, co stanowi krok w kierunku zapewnienia jednolitej, przejrzystej i odpowiedzialnej administracji publicznej; jest zaniepokojony, że administracja publiczna – mimo postępów natury legislacyjnej – jest w dalszym ciągu rozczłonkowana, upolityczniona i podatna na wpływy polityczne; zdecydowanie zachęca do zwiększenia jej profesjonalizmu i niezależności na wszystkich szczeblach; zachęca do podejmowania wysiłków mających na celu wdrażanie prawa przy należytych poszanowaniu zasad przejrzystości, kryterium merytorycznego oraz sprawiedliwej reprezentacji; zachęca rząd do przyjęcia programu reformy zarządzania finansami publicznymi;

18. wzywa do pełnego wdrożenia umowy ramowej z Ochrydy; wzywa do zakończenia przeglądu jej wdrażania, który powinien doprowadzić do sformułowania zaleceń politycznych; zdecydowanie zaleca, by uznać tę umowę jako zasadniczy element praworządności, stosunków między grupami etnicznymi i dalszej decentralizacji; stanowczo zachęca do rozwoju samorządności lokalnej i wspierania długoterminowych środków budowy zaufania na szczeblu politycznym, takich jak organizowanie debat publicznych w celu wyjaśnienia korzyści płynących z umowy ramowej z Ochrydy; wzywa rząd i właściwe władze lokalne do przystąpienia do wdrożenia strategii na rzecz zintegrowanej edukacji oraz do zapewnienia większych środków finansowych na ten cel; uważa, że należy włączyć w ten proces organizacje społeczeństwa obywatelskiego; zaleca bardziej aktywne podejście, aby zapewnić tożsamość etniczną, kulturową i językową wszystkich społeczności;

19. z zadowoleniem przyjmuje wysoki poziom dostosowania przepisów do wspólnotowego dorobku prawnego oraz poprawę skuteczności i zwiększenie profesjonalizmu sądów w wyniku kompleksowych reform sądownictwa; jest jednak zaniepokojony nieuprawnionymi naciskami politycznymi na niektóre postępowania sądowe i podkreśla, że wymiar sprawiedliwości powinien pozostać niezależny od wszelkich nacisków zewnętrznych ze strony władzy ustawodawczej i wykonawczej; podkreśla, że należy zapewnić właściwe stosowanie standardów sądowniczych zgodnie z europejskimi normami i najlepszymi praktykami; wzywa do ujednoczenia orzecznictwa w celu zapewnienia przewidywalności systemu sądowego i zaufania opinii publicznej; wzywa do poprawy jakości wymiaru sprawiedliwości, zwiększonego stosowania pozasądowych środków odwoławczych i alternatywnych metod rozwiązywania sporów, lepszego planowania strategicznego, lepszego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla najsłabszych członków społeczeństwa oraz większego zaangażowania organizacji zawodowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w monitorowanie niezależności sądownictwa;

20. odnotowuje pozytywne kroki we wdrażaniu programów antykorupcyjnych na lata 2011–2015, wzmocnienie systemu uczciwości personalnej i instytucjonalnej, a także współpracę międzyinstytucjonalną i międzynarodową; zwraca uwagę na nierozwiązane istotne kwestie związane z wdrożeniem przepisów dotyczących prania pieniędzy, w tym kwestie transgraniczne, przeprowadzanie krajowej oceny ryzyka oraz podniesienie wydajności operacyjnej; powtarza, że główną instytucją państwową do tych spraw powinna być niezależna i w pełni funkcjonująca Państwowa Komisja ds. Zapobiegania Korupcji; z myślą o poprawie warunków pracy tej komisji wzywa właściwe organy do zapewnienia lepszej łączności informatycznej między sądami i prokuraturą oraz do utworzenia centralnego rejestru urzędników publicznych;

Środa, 11 marca 2015 r.

21. wzywa do skuteczniejszego wdrażania antykorupcyjnych strategii i przepisów, zwłaszcza w dziedzinie polityki, administracji publicznej, zamówień publicznych i egzekwowania prawa, a także do podniesienia zdolności administracyjnych; wzywa właściwe organy do podjęcia starań na rzecz zwiększenia liczby wyroków skazujących w sprawach o korupcję, w tym również na wysokim szczeblu; wzywa niezależne organizacje społeczeństwa obywatelskiego i media, by ujawniały przypadki korupcji oraz domagały się niezależnych i bezstronnych dochodzeń i procesów; wzywa urząd prokuratora publicznego, aby umożliwił odpowiednie i terminowe zbadanie zarzutów w tym zakresie;

22. z zadowoleniem zaważa, że wprowadzone zostały prawne i instytucjonalne ramy walki z przestępczością zorganizowaną; pochwała aktywną współpracę kraju w wymiarze regionalnym i międzynarodowym, w tym w ramach Eurojustu i Europolu; z zadowoleniem przyjmuje szereg udanych operacji policyjnych przeprowadzonych przeciwko grupom zorganizowanym, zwłaszcza przecięcie międzynarodowych tras handlu narkotykami i przemytu migrantów;

23. potępia wszelkie formy ekstremizmu politycznego lub religijnego oraz dostrzega potrzebę współpracy transgranicznej z innymi państwami Bałkanów Zachodnich i państwami członkowskimi UE; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie zmian do kodeksu karnego, które polegają na dokładniejszym określaniu przestępstwa popełnianego przez osoby uczestniczące w działaniach ekstremistycznych o charakterze politycznym lub religijnym oraz kar dla takich osób; ponownie wskazuje zdecydowanie na konieczność wspólnej proaktywnej strategii polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, mając na uwadze bieżące zagrożenie międzynarodowym terroryzmem; przypomina, że polityka publiczna powinna zwalczać wszystkie formy ekstremizmu i że należy w tym kontekście starannie unikać stygmatyzacji jakiegokolwiek grupy religijnej;

24. ubolewa z powodu braku współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i podmiotami publicznymi w zakresie stanowienia prawa; wskazuje, że taka współpraca powinna opierać się na rzeczywistej woli rządu konsultowania się z różnymi podmiotami w zakresie zarówno stanowienia prawa, jak i kształtowania polityki; podkreśla zasadniczą rolę, jaką organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą odgrywać w podnoszeniu wiedzy społeczeństwa na temat procesu przystąpienia do UE, czyniąc go bardziej przejrzystym, rozliczalnym i sprzyjającym włączeniu; zachęca rząd do wspomagania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego również na obszarach wiejskich; wzywa rząd, aby zainicjował merytoryczną debatę z uczelniami, wykładowcami i studentami na temat reformy szkolnictwa wyższego;

25. zachęca władze do odzyskania od Serbii ważnych archiwów jugosłowiańskich tajnych służb; jest zdania, że przejrzyste podejście do totalitarnej przeszłości, obejmujące otwarcie archiwów tajnych służb, stanowi krok w kierunku dalszej demokratyzacji, rozliczalności i siły instytucji;

26. jest poważnie zaniepokojony faktem, że naciski polityczne i finansowe wciąż znacznie podważają niezależność mediów; potępia stałe ograniczanie wolności słowa, którego skutkiem jest najniższy wskaźnik wolności prasy w regionie; w związku z tym ubolewa, że zgodnie ze wskaźnikiem organizacji Reporterzy Bez Granic kraj ten spadł z 34. miejsca w 2009 r. na 117. miejsce w 2015 r.; z rosnącym zaniepokojeniem wskazuje na kontrolę państwa nad mediami, w tym utrzymującą się zależność od budżetu państwa, częste stosowanie autocenzury, a także niskie standardy zawodowe i etykę zawodową; z zaniepokojeniem odnotowuje przypadki zniesławienia w świecie polityki i mediów; mimo pewnych działań podjętych w celu wznowienia dialogu między rządem a środowiskiem mediów ubolewa, że przepisy dotyczące usług audiowizualnych zostały zmienione w przyspieszonej procedurze bez odpowiednich konsultacji z podmiotami medialnymi;

27. wzywa rząd do prowadzenia polityki zwiększającej pluralizm mediów i różnorodność opinii oraz do zagwarantowania niezależności nadawcy publicznego i urzędu ds. regulacji mediów; zauważa z niepokojem, że nadawca publiczny wykazuje zdecydowanie przychylnie nastawienie wobec partii rządowych, zarówno podczas kampanii wyborczych (o czym donosiły sprawozdania OBWE/ODIHR), jak i w sytuacjach niezwiązanych z wyborami (o czym mowa w sprawozdaniu Komisji z postępów); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rząd udostępnił publicznie dane o reklamach rządowych; jednak wzywa rząd do zwiększenia przejrzystości kryteriów stosowanych przy rozdziale środków; zdecydowanie zaleca Komisji, by aktywniej angażowała się w monitorowanie i doradzanie w kwestiach politycznych oraz we wspieranie dialogu między wszystkimi podmiotami medialnymi;

Środa, 11 marca 2015 r.

28. przypomina rządowi oraz partiom politycznym o ich odpowiedzialności za tworzenie kultury integracji i tolerancji; apeluje o dostosowanie przepisów antydyskryminacyjnych do dorobku prawnego UE, gdyż nie zakazują one dyskryminacji ze względu na orientację seksualną; potępia wszelkie przejawy przemocy wobec społeczności LGBTI i wzywa do postawienia przed sądem jej sprawców, w tym również sprawców ataków na ośrodek wsparcia społeczności LGBTI w Skopje; podkreśla konieczność zwalczania uprzedzeń i dyskryminacji wobec ludności romskiej, a także przyjęcia dalszych środków w celu poprawy sytuacji Romów, zwłaszcza w dziedzinie mieszkalnictwa, opieki zdrowotnej, edukacji i zatrudnienia; wzywa władze, aby zadbały o uwzględnianie perspektywy płci we wszystkich obszarach polityki z myślą o zapewnieniu równości mężczyzn i kobiet; ponownie wyraża zaniepokojenie utrzymującymi się stereotypami płci w społeczeństwie oraz przemocą domową; zachęca rząd do wyeliminowania strukturalnych różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w sferze gospodarczej, politycznej i społecznej oraz rozbieżności w wysokości ich płac; wzywa Komisję, aby dotrzymała własnego zobowiązania do nadania priorytetowego znaczenia w procesie przystąpienia rozdziałowi dotyczącemu polityki społecznej i zatrudnienia przez podjęcie odnośnej inicjatywy w toku dialogu akcesyjnego na wysokim szczeblu z tym krajem;

29. nadal jest zaniepokojony wysokimi wskaźnikami ubóstwa dzieci i brakiem zdolności instytucji odpowiedzialnych za wdrażanie polityki i działań strategicznych w tej dziedzinie; nakłania rząd do zwiększenia wysiłków we wdrażaniu zmienionej krajowej strategii dotyczącej ubóstwa i wyłączenia społecznego; nalega na zwrócenie większej uwagi na zapewnienie sprawiedliwego i skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla wszystkich dzieci; podkreśla potrzebę podjęcia przez rząd dodatkowych działań, aby wspomóc dzieci niepełnosprawne i dzieci ze społeczności romskiej; apeluje o dalsze działania na rzecz poprawy zdrowia i wyżywienia dzieci, przy czym szczególną troskę budzą dzieci romskie;

30. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że była jugosłowiańska republika Macedonii wciąż jest liderem w regionie, jeśli chodzi o łatwość prowadzenia działalności gospodarczej, a także awans tego kraju w globalnym rankingu Banku Światowego z 31. miejsca w 2013 r. na 30. miejsce w 2014 r.; zauważa jednak, że trudności w egzekwowaniu umów oraz częste zmiany prawne bez odpowiednich konsultacji stwarzają poważne wyzwanie dla klimatu biznesowego; podkreśla jednocześnie, jak ważne jest dokonywanie postępów w kwestii prawa pracy i intensyfikacji dialogu społecznego; podkreśla konieczność dalszej poprawy otoczenia biznesowego przez wspieranie MŚP, ograniczanie dysproporcji regionalnych oraz powiązanie instytucji badawczo-rozwojowych z sektorem biznesu i zatrudnienia;

31. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że tempo napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych było stabilne i umożliwiło większą dywersyfikację eksportu; zauważa, że 80 % wszystkich bezpośrednich inwestycji zagranicznych pochodzi z przedsiębiorstw UE, a przepływy handlowe towarów i usług z UE wzrosły; przypomina ponownie, jak ważne jest przyciąganie inwestycji zagranicznych, i uważa, że opóźnienie w procesie przystąpienia do UE może stanowić przeszkodę w głębszej integracji gospodarczej; dostrzega potrzebę zwiększenia dochodów publicznych i tworzenia miejsc pracy w wysoko wydajnych sektorach, gdyż ogólna struktura gospodarki nadal skupiona jest na działalności nisko wydajnej; podkreśla, że wszystkie przepisy dotyczące międzynarodowych stref finansowych powinny być zgodne z dorobkiem prawnym i wymogami międzynarodowymi;

32. z zadowoleniem odnotowuje spadek ogólnej stopy bezrobocia z 29,9 % w pierwszym kwartale 2013 r. do 27,9 % w trzecim kwartale 2014 r.; wzywa rząd do podjęcia nowych wysiłków na rzecz dalszego zmniejszenia strukturalnego i długotrwałego bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży (w przypadku której stopa bezrobocia wynosi ponad 50 %) oraz wśród najsłabszych grup społecznych, w tym Romów; wzywa do podjęcia reform na rzecz zwiększenia aktywności zawodowej i mobilności pracowników oraz ograniczenia ogromnej szarej strefy, która w dalszym ciągu utrudnia konkurencję; jest zaniepokojony tym, że poziom kształcenia i szkolenia siły roboczej często nie odpowiada rzeczywistym potrzebom gospodarki oraz tym, że wielu młodych wykwalifikowanych pracowników jest zmuszonych w wyniku tego do emigracji z powodu trudności ze znalezieniem odpowiednich możliwości zatrudnienia w kraju; wyraża zaniepokojenie ostatnimi zmianami przepisów, które podważają prawo do strajku, oraz wzywa władze do ich rewizji zgodnie ze standardami MOP;

33. odnotowuje działania podejmowane w celu obniżania bezrobocia wśród kobiet, jednak zachęca rząd do dalszych działań, gdyż stopa bezrobocia wśród kobiet jest nadal znacznie wyższa niż średnia w UE;

Środa, 11 marca 2015 r.

34. zwraca uwagę, że potrzebne są znaczne wysiłki – we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i zainteresowanymi stronami – w dziedzinie środowiska, a w szczególności w zakresie jakości powietrza i wody, ochrony środowiska naturalnego i zarządzania odpadami; jest zaniepokojony zanieczyszczeniem powietrza i wody; z zaniepokojeniem odnotowuje stężenie szkodliwych cząstek, które kilkakrotnie przekracza dopuszczalny poziom, zwłaszcza w Skopje, Tetowie, Bitoli, Kiczewie i Kawadarci; wzywa właściwe organy do pogłębienia współpracy w celu wdrożenia odpowiednich przepisów, wzmocnienia zdolności administracyjnych oraz przyznania wystarczających środków na inwestycje w infrastrukturę, takie jak zakłady oczyszczania ścieków;
35. ubolewa, że cele na 2013 r. w dziedzinie energii nie zostały osiągnięte, zwłaszcza jeśli chodzi o efektywność energetyczną i wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych; apeluje w związku z tym o przyjęcie odpowiednich planów działania i dostosowanie ich do unijnej polityki w dziedzinie klimatu;
36. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że była jugosłowiańska republika Macedonii aktywnie i konstruktywnie uczestniczy we współpracy regionalnej i nie prowadzi sporów granicznych ze swoimi sąsiadami; z zadowoleniem przyjmuje zbliżającą się prezydenturę tego kraju w Inicjatywie Środkowoeuropejskiej; zachęca rząd do podniesienia ogólnego poziomu zbieżności z deklaracjami i decyzjami przyjętymi w ramach WPZiB; podkreśla znaczenie stopniowego przyłączania się do stanowisk UE w zakresie polityki zagranicznej;
37. z zadowoleniem przyjmuje wolę sfinalizowania połączenia kolejowego między Macedonią i Bułgarią, które przyczyni się do poprawy stosunków gospodarczych i społecznych, a także postępy w tym zakresie;
38. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi i parlamentowi omawianego kraju.
-

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0065

Sprawozdanie dotyczące postępów Serbii w 2014 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie sprawozdania z postępów Serbii w 2014 r. (2014/2949(RSP))**

(2016/C 316/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia państw Bałkanów Zachodnich do Unii Europejskiej,
 - uwzględniając decyzję Rady 2008/213/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie europejskim z Serbią oraz uchylającą decyzję 2006/56/WE⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komisji z dnia 12 października 2011 r. w sprawie złożonego przez Serbię wniosku o członkostwo w Unii Europejskiej (SEC(2011)1208),
 - uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Republiką Serbii, który wszedł w życie dnia 1 września 2013 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradczą Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości (MTS) z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/64/298 z dnia 9 września 2010 r., w której uznano treść opinii i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną,
 - uwzględniając oświadczenie i zalecenia z drugiego posiedzenia Komisji Parlamentarnej ds. Stabilizacji i Stowarzyszenia UE-Serbia z dni 26–27 listopada 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 8 października 2014 r. dotyczące postępów Serbii w 2014 r. (SWD(2014) 0302),
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 16 grudnia 2014 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Serbii w 2013 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Serbii: sprawa oskarżonego o zbrodnie wojenne Wojysława Szeszela⁽³⁾,
 - uwzględniając pracę stałego sprawozdawcy Komisji Spraw Zagranicznych ds. Serbii Davida McAllistera,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 28 czerwca 2013 r. Rada Europejska postanowiła rozpocząć negocjacje akcesyjne z Serbią; mając na uwadze, że dnia 21 stycznia 2014 r. odbyła się pierwsza konferencja międzyrządowa UE-Serbia;
- B. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu z postępów Serbii w 2014 r. Komisja zdała relację z postępów Serbii poczynionych na drodze do integracji europejskiej i oceniła starania tego kraju, by spełnić kryteria kopenhaskie oraz warunki procesu stabilizacji i stowarzyszenia;
- C. mając na uwadze, że Serbię, jak każde państwo ubiegające się o członkostwo w UE, należy oceniać na podstawie postępów w wypełnianiu, wdrażaniu i stosowaniu wspólnego dla wszystkich zbioru kryteriów, a także mając na uwadze, że harmonogram akcesji zależy od tempa i jakości niezbędnych reform;
- D. mając na uwadze, że UE uczyniła praworządność głównym elementem polityki rozszerzenia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 z 19.3.2008, s. 46.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0039.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0065.

Środa, 11 marca 2015 r.

- E. mając na uwadze, że Komisja podkreśliła konieczność wzmocnienia zarządzania gospodarczego, praworządności i zdolności administracji publicznej we wszystkich krajach Bałkanów Zachodnich;
- F. mając na uwadze, że Serbia poczyniła istotne kroki w celu normalizacji stosunków z Kosowem, czego wynikiem jest Pierwsze porozumienie w sprawie zasad regulujących normalizację stosunków z dnia 19 kwietnia 2013 r.; mając na uwadze, że pilnie potrzebne są dalsze działania, aby rozwiązać wszystkie nierozstrzygnięte kwestie sporne między oboma krajami;
- G. mając na uwadze, że stosunki dobrosąsiedzkie są kluczowym elementem pomyślanej integracji europejskiej każdego kraju, a także mając na uwadze, że kwestie dwustronne należy rozwiązać w procesie akcesyjnym zgodnie z ramami negocjacyjnymi w konstruktywny sposób i na zasadzie dobrosąsiedzkiej współpracy, z uwzględnieniem ogólnych interesów i wartości UE; mając na uwadze, że poczyniono ważne kroki w historycznym procesie pojednania między Serbią a jej sąsiadami;
- H. mając na uwadze, że należy w pełni zagwarantować wdrożenie ram prawnych ochrony mniejszości, szczególnie w dziedzinach edukacji, używanego języka oraz dostępu do mediów i usługi religijnej w językach mniejszości;
- I. mając na uwadze, że objęcie przez Serbię przewodnictwa w OBWE w 2015 r. przypada w czasie, gdy na wschodniej Ukrainie trwa konflikt, a OBWE obchodzi czterdziestą rocznicę przyjęcia aktu końcowego z Helsinek;
1. z zadowoleniem przyjmuje formalne rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych, które nastąpiło dnia 21 stycznia 2014 r. na pierwszej konferencji międzyrządowej UE-Serbia, oraz wysoki poziom gotowości i zaangażowanie w proces przeglądu zgodności prawa krajowego z prawem unijnym, jakie wykazał rząd serbski;
 2. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie przedterminowych wyborów parlamentarnych, które zostały pozytywnie ocenione przez międzynarodowych obserwatorów; wzywa władze do pełnego wprowadzenia zaleceń wydanych przez ostatnią misję obserwacji wyborów z ramienia OBWE/ODIHR oraz przez poprzednie misje;
 3. podkreśla postępy we wdrażaniu układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między UE a Serbią oraz znaczenie poprawy tego wdrażania; podkreśla, że układ ten zapewnia ogólne ramy zacieśniania współpracy UE z Serbią;
 4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowy rząd serbski wykazał zaangażowanie w proces integracji europejskiej, i wzywa Serbię do zdecydowanego i odważnego przeprowadzenia reform systemowych i społeczno-gospodarczych; podkreśla, że gruntowne wdrożenie przepisów i strategii politycznych pozostaje głównym wskaźnikiem pomyślnego procesu integracji; wzywa władze serbskie, by usprawniły planowanie, koordynację i monitorowanie wdrażania nowych przepisów i strategii politycznych; podkreśla, że należy zwiększyć przejrzystość procesu akcesyjnego i włączyć w ten proces szeroki krąg zainteresowanych stron; podkreśla, że Serbia musi dokonać dalszych postępów w priorytetowym obszarze reform, jakim jest praworządność;
 5. domaga się, by przy otwieraniu rozdziałów negocjacyjnych uwzględniano postępy techniczne, lecz również polityczny kontekst stosunków Serbii z UE; podkreśla, że rozdziały 23 (wymiar sprawiedliwości i prawa podstawowe) i 24 (sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo) powinny zostać rozpatrzone na wczesnym etapie negocjacji; domaga się jasnego określenia rozdziału 35 dorobku prawnego UE, dotyczącego stosunków z Kosowem; podkreśla, że ramy negocjacyjne pozwalają ocenić, czy postęp w ramach jednego rozdziału jest znacznie mniejszy niż postępy w negocjacjach w ogóle, dzięki czemu Komisja może zalecić późniejsze otwarcie lub zamknięcie innych rozdziałów negocjacyjnych;
 6. zauważa, że w niedawno opublikowanym sprawozdaniu Europejski Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż dzięki finansowaniu z Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) i innym rodzajom wsparcia Serbia otrzymała pomoc przy wdrażaniu reform społecznych i gospodarczych oraz przy udoskonalaniu swojego systemu zarządzania finansami publicznymi; zauważa jednak, że reforma wymiaru sprawiedliwości jest znacznie opóźniona; wzywa Serbię do dostosowania się do dorobku prawnego UE w dziedzinie pomocy państwa; z zadowoleniem przyjmuje zasadniczo skuteczne wykorzystywanie unijnej pomocy finansowej i pomocy o charakterze niefinansowym, co zauważył Europejski Trybunał Obrachunkowy, i zachęca władze do korzystania z dobrych wzorców zarządzania oraz zajęcia się pozostałymi niedociągnięciami w planowaniu i wdrażaniu projektów oraz w dziedzinie zapewniania ich zrównoważonego charakteru; wzywa Komisję do dalszego udzielania Serbii pomocy za pośrednictwem IPA w sposób skuteczny i przejrzysty;

Środa, 11 marca 2015 r.

7. wyraża zaniepokojenie faktem, że większość przepisów jest przyjmowana w trybie pilnym, co nie zawsze pozwala na przeprowadzenie dostatecznych konsultacji z zainteresowanymi stronami i opinią publiczną;

8. zauważa, że powódzie z maja 2014 r. w Serbii miały poważne skutki dla ludności i wywarły niekorzystny wpływ na gospodarkę; składa kondolencje rodzinom ofiar; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE oraz poszczególne państwa członkowskie – na wniosek Serbii – udzieliły natychmiastowej i znacznej pomocy ratowniczej i humanitarnej, a także zorganizowały w lipcu 2014 r. konferencję darczyńców; podkreśla, że Komisja zaprosiła Serbię do uczestnictwa w unijnym mechanizmie ochrony ludności, i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dniu 16 października 2014 r. Serbia wyraziła zainteresowanie tym uczestnictwem;

9. z zadowoleniem przyjmuje Pierwsze porozumienie w sprawie zasad regulujących normalizację stosunków, będące wynikiem dialogu na wysokim szczeblu między premierami Serbii i Kosowa w dniu 19 kwietnia 2013 r.; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Serbii w proces normalizacji stosunków z Kosowem i zdecydowanie zachęca władze serbskie do odgrywania konstruktywnej roli w tym procesie, jak też w rozwijaniu stosunków dobrosąsiedzkich, które mogą urzeczywistnić interesy zarówno Serbii, jak i Kosowa; odnotowuje zwolnienie tempa ogólnych negocjacji, m.in. ze względu na przedterminowe wybory w Serbii i Kosowie; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowego rządu w Kosowie, będące istotnym krokiem w kierunku wznowienia dialogu na wysokim szczeblu w dniu 9 lutego 2015 r., który doprowadził do zawarcia porozumienia w sprawie systemu sądownictwa w Mitrowicy, oraz z zadowoleniem przyjmuje również w związku z tym konstruktywną rolę rządu serbskiego w zachęcaniu wyłonionych w wyborach przedstawicieli mniejszości serbskiej do objęcia obowiązków w ramach nowego koalicyjnego rządu w Prisztinie; wzywa Serbię i Kosowo, by przystąpiły do pełnego wdrażania wszystkich osiągniętych już porozumień w dobrej wierze i w sposób terminowy, a także zwraca się do UE o przeprowadzenie oceny wypełniania przez strony ich zobowiązań; zachęca władze serbskie i kosowskie do dalszej normalizacji stosunków; apeluje o stałe wysiłki po obu stronach, aby zbliżyć do siebie albańską i serbską wspólnotę etniczną; podkreśla, że wymogiem ram negocjacyjnych jest osiągnięcie postępu w procesie normalizacji stosunków z Kosowem w ramach rozdziału 35 równoległe do postępów w ogólnych negocjacjach; podkreśla, że rozdział 35 należy otworzyć na wczesnym etapie negocjacji; uznaje, że pełna normalizacja stosunków między Serbią a Kosowem ułatwiłaby przystąpienie Serbii do UE;

10. wzywa władze serbskie i kosowskie do zacieśnienia współpracy, aby podjąć zdecydowane kroki przeciwko siątkom przestępczym, które kontrolują, wykorzystują i przemycają nielegalnych migrantów z Kosowa do niektórych państw członkowskich UE przez terytorium Serbii, oraz aby rozwiązać te siatki;

11. wzywa Serbię, by podjęła bardziej zdecydowane wysiłki w celu dostosowania swojej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa do polityki prowadzonej przez UE, w tym polityki wobec Rosji; ubolewa, że Serbia nie przyłączyła się – kiedy została o to poproszona – do decyzji Rady wprowadzających środki ograniczające wobec Rosji, pamiętając jednak o tradycyjnie silnych gospodarczych, społecznych i kulturowych powiązaniach tych dwóch krajów; uważa, że Serbia może odgrywać kluczową rolę w stosunkach UE-Rosja; z zadowoleniem przyjmuje aktywny udział Serbii w międzynarodowych operacjach utrzymywania pokoju; zauważa, że Serbia z honorami przyjęła pewne osoby objęte unijnym zakazem wydawania wiz i organizuje ona ćwiczenia wojskowe z armią rosyjską;

12. z zadowoleniem przyjmuje objęcie przez Serbię przewodnictwa w OBWE w 2015 r. oraz priorytety określone w ramach tego przewodnictwa; zwraca uwagę, że przewodnicząc OBWE, Serbia pragnie wspierać wszystkie środki, które pozwolą zwiększyć wysiłki na rzecz pokojowego rozwiązania toczących się konfliktów na obszarze OBWE; zachęca Serbię do skorzystania z okazji, jaką daje to przewodnictwo, i przyczynienia się jako mediator do ustabilizowania sytuacji we wschodniej Ukrainie; przyjmuje ponadto do wiadomości gotowość Serbii do dalszego wspierania współpracy regionalnej; wzywa Serbię jako kraj sprawujący przewodnictwo w OBWE do tego, by pomogła w przywróceniu OBWE roli kompleksowej platformy rozwiązywania kwestii dotyczących bezpieczeństwa w Europie;

13. zachęca Serbię do dalszej współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla Byłej Jugosławii (MTKJ), do wsparcia procesów w sprawie zbrodni popełnionych podczas wojny domowej oraz do dalszego zwiększania wysiłków na rzecz współpracy regionalnej, aby położyć kres bezkarności i zadośćuczynić ofiarom zbrodni wojennych i ich rodzinom; podkreśla, że należy pilnie przyjąć kompleksowe przepisy i strategię polityczną w celu ochrony świadków oraz przyznać ofiarom i ich rodzinom prawo do odszkodowania; ponownie zapewnia o swoim wsparciu dla inicjatywy RECOM;

14. wzywa władze Serbii, aby w duchu pojednania i stosunków dobrosąsiedzkich oraz we współpracy z krajami sąsiadującymi i z Komisją przanalizowały przepisy ustawy o organizacji i uprawnieniach organów państwowych w procesach w sprawie zbrodni wojennych;

Środa, 11 marca 2015 r.

15. wzywa Serbię do zacieśnienia współpracy z krajami sąsiadującymi i do zwiększenia starań w zakresie poszukiwania osób zaginionych, a także do pełnego udostępniania wszystkich odnośnych danych; wzywa w związku z tym władze serbskie do otwarcia archiwów Jugosłowiańskiej Armii Ludowej, aby ustalić prawdę o tragicznych wydarzeniach z przeszłości i uzyskać informacje; wzywa władze do otwarcia archiwów, które dotyczą byłych republik jugosłowiańskich, oraz do ułatwienia jawnego dostępu do tych archiwów i do dokumentów byłej agencji wywiadu UDBA, w tym poprzez przekazanie ich odnośnym rządóm;

16. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie, pod auspicjami Międzynarodowej Komisji ds. Osób Zaginionych, deklaracji w sprawie roli państwa w zajmowaniu się problemem osób zaginionych w wyniku konfliktu zbrojnego i łamania praw człowieka; podkreśla potrzebę intensywniejszego poszukiwania i identyfikowania osób zaginionych oraz ustalania lokalizacji zbiorowych grobów ofiar wojen w Chorwacji, Bośni i Hercegowinie oraz Kosowie, jak też zapewniania rodzinom ofiar możliwości poznania losu ich zaginionych członków rodziny;

17. docenia konstruktywną postawę serbskiego rządu w stosunkach z krajami sąsiedzkimi, gdyż umożliwiła ona znaczące postępy zarówno we współpracy regionalnej, jak i w zacieśnianiu stosunków z UE; zachęca Serbię do jeszcze ściślejszej współpracy z krajami sąsiedzkimi oraz do podjęcia dalszych kroków w dziedzinie współpracy transgranicznej, aby m.in. zwiększyć rozwój gospodarczy regionów przygranicznych i obszarów zamieszkałych przez mniejszości; podkreśla znaczenie wspierania polityki wymiany młodzieży i nawiązywania przez młodzież wzajemnych kontaktów w ramach pojednania; z zadowoleniem przyjmuje ogólne przestrzeganie przez Serbię zobowiązań międzynarodowych oraz fakt, że Serbia dalej rozwija stosunki dwustronne z sąsiadami; przypomina o kluczowym znaczeniu pojednania; wzywa Serbię do pełnego wdrożenia umów dwustronnych z państwami sąsiadującymi oraz do pragmatycznego podejścia do nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych; z zadowoleniem przyjmuje spotkanie premierów Serbii i Albanii w dniu 10 listopada 2014 r. w Belgradzie; zachęca Serbię do aktywnego wspierania postępów Bośni i Hercegowiny na drodze do integracji europejskiej i konstruktywnego przyczyniania się do tych postępów; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że Serbia nadal aktywnie uczestniczy w inicjatywach regionalnych, takich jak proces współpracy w Europie Południowo-Wschodniej (SEECP);

18. podkreśla zasadniczą rolę serbskiego parlamentu oraz społeczeństwa obywatelskiego w procesie negocjacji akcesyjnych; wyraża zadowolenie z przyjęcia w dniu 4 czerwca 2014 r. przez parlament decyzji regulującej procedurę rozpatrywania wniosków dotyczących stanowiska negocjacyjnego w trakcie negocjacji akcesyjnych; wyraża zadowolenie z przyjęcia w dniu 26 sierpnia 2014 r. wytycznych dotyczących włączenia organizacji społeczeństwa obywatelskiego w proces przyjmowania regulacji oraz wzywa do większego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w proces integracji; zwraca się do rządu o powstrzymanie się od retoryki antyunijnej i o prowadzenie regularnych dialogów i konsultacji publicznych ze wszystkimi zainteresowanymi stronami w celu zapewnienia pełnej przejrzystości negocjacji oraz udzielania wszelkich informacji na rzecz konstruktywnej debaty dotyczącej funkcjonowania UE i członkostwa w tej organizacji, a także o umożliwienie tym zainteresowanym stronom szerokiego udziału w tym procesie;

19. wyraża uznanie dla pracy niezależnych organów regulacyjnych i ich wkładu w ulepszenie ram prawnych i zwiększenie odpowiedzialności instytucji państwowych; podkreśla, że instytucje państwowe muszą działać w sposób przejrzysty i odpowiedzialny; wyraża poparcie dla prac niezależnych organów państwowych, takich jak Rzecznik Praw Obywatelskich, Pełnomocnik ds. Informacji Ważnych dla Społeczeństwa i inni; wzywa władze państwowe do ochrony niezależności tych organów i pełnej współpracy z nimi, gdy wykonują one swoje uprawnienia; uważa, że władze powinny zapewnić im wszelkie niezbędne zasoby finansowe i administracyjne, które potrzebne są w ich pracy; podkreśla, że należy podjąć stosowne działania w odpowiedzi na zalecenia tych organów, a ich niezależność musi być w pełni przestrzegana;

20. potępia nieuzasadnioną krytykę publiczną Rzecznika Praw Obywatelskich przez ministrów rządu; podkreśla, że Rzecznik Praw Obywatelskich odgrywa istotną rolę dla mechanizmów kontroli i równowagi, a także wzywa władze, by zadbały o zachowanie niezależności i integralności jego urzędu; wzywa władze, by udzieliły Rzecznikowi Praw Obywatelskich pełnego wsparcia politycznego i administracyjnego w jego pracy oraz zagwarantowały mu prawo do uzyskiwania oficjalnych dokumentów zgodnie z ustawą o informacji publicznej;

21. podkreśla, że Serbia ratyfikowała główne konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy w sprawie praw pracowniczych oraz zmienioną Europejską kartę społeczną; zwraca uwagę, że prawa pracownicze i prawa związków zawodowych są nadal ograniczone pomimo gwarancji konstytucyjnych, i wzywa Serbię do dalszego rozszerzania tych praw; zauważa, że w celu zapewnienia jasności niezbędne są dodatkowe procedury dotyczące związków zawodowych i prawa do strajku; zauważa, że istnieje jedynie kilka sektorowych układów zbiorowych, natomiast wiele wygaśło i potrzebne jest ich przedłużenie; wyraża zaniepokojenie tym, że dialog społeczny wciąż jest niewystarczający, a konsultacje z partnerami społecznymi są prowadzone nieregularnie; wzywa do poczynienia dodatkowych kroków na rzecz wzmocnienia dialogu społecznego i roli konsultacyjnej tych partnerów w procesie stanowienia prawa;

Środa, 11 marca 2015 r.

22. przypomina, że należy wspierać, chronić i wprowadzać prawa człowieka i podstawowe wolności na wszystkich szczeblach serbskiego społeczeństwa, bez dyskryminacji z jakichkolwiek względów oraz w zgodzie z normami europejskimi i międzynarodowymi; odnotowuje, że w dniu 2 października 2014 r. przyjęto plan działania dotyczący wprowadzenia strategii antydyskryminacyjnej, i apeluje o poszanowanie kobiet, osób niepełnosprawnych, osób LGBT i wszystkich mniejszości, zarówno narodowych, etnicznych, jak i seksualnych, a także o zagwarantowanie przysługujących im praw; zachęca władze serbskie do dalszych wysiłków na rzecz zagwarantowania równej reprezentacji kobiet w życiu politycznym i publicznym; zauważa, że zdolność administracyjna w odniesieniu do równości płci pozostaje wciąż na niskim poziomie, i wzywa władze serbskie do zwiększenia wysiłków w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje decyzję rządu serbskiego zezwalającą na organizację Parady Równości, która odbyła się dnia 28 września 2014 r. w Belgradzie bez większych incydentów, i wyraża uznanie dla rządu za jego wsparcie oraz uznanie dla policji za ułatwienie przebiegu tej parady;

23. pochwała utworzenie Krajowej Rady Praw Dziecka i zachęca ten organ do pełnego wykorzystania swych uprawnień w celu dopilnowania, by priorytety w zakresie praw dziecka znalazły pełne odzwierciedlenie w planach działania, które rząd serbski opracowuje w ramach procesu akcesyjnego;

24. zwraca uwagę, że podjęto działania na rzecz wdrożenia strategii i planu działania dotyczących reformy sądownictwa na lata 2013–2018; wyraża zadowolenie z przyjęcia przepisów umożliwiających ocenę pracy sędziów i prokuratorów; podkreśla istotne znaczenie niezależnego sądownictwa, a także podkreśla że należy dokończyć reformę sądownictwa, aby zagwarantować całkowitą niezależność i bezstronność sędziów i prokuratorów; wzywa władze, aby nie opóźniały przyjęcia projektu ustawy o pomocy prawnej, a jednocześnie zapewniły, że obywatele znajdujący się w najgorszej sytuacji nie będą wykluczeni z dostępu do usług bezpłatnej pomocy prawnej; podkreśla, jak istotne jest rozwiązanie kwestii przypadków nadużycia stanowiska, i wyraża zaniepokojenie w związku z masową zmianą ich kwalifikacji prawnej; podkreśla, że aby zapewnić niezależność wymiaru sprawiedliwości, konieczne są reformy konstytucyjne;

25. z zadowoleniem przyjmuje silną wolę polityczną, by zwalczać korupcję, oraz dalsze wdrażanie zaleceń Grupy Państw Przeciw Korupcji (GRECO); z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w dniu 25 listopada 2014 r. przez serbski parlament ustawy o ochronie osób zgłaszających przypadki naruszenia; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obecnie toczy się szereg dochodzeń w sprawach związanych z korupcją na wysokim szczeblu oraz podjęto działania w celu poprawy koordynacji; podkreśla, że wzmocnienie i pełne wdrożenie ram prawnych na rzecz zwalczania korupcji oraz wsparcie reform odpowiednimi zasobami wymaga znacznych wysiłków; podkreśla, że przecieki do mediów na temat toczących się dochodzeń, będące naruszeniem zasady domniemania niewinności, wzbudzają poważne zaniepokojenie i powinny zostać zbadane, rozpatrzone i wyeliminowane zgodnie z prawem; potępia również presję ze strony mediów lub partii politycznych wywieraną na niezależne organy antykorupcyjne i w tym kontekście uważa, że należy zwiększyć uprawnienia i zasoby agencji antykorupcyjnej; zauważa, że takie metody mogą znacznie spowolnić postępy w negocjacjach akcesyjnych; apeluje o dalsze działania mające na celu ochronę niezależności i prawości systemu sądownictwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości;

26. zauważa, że w regionie szerzy się korupcja i przestępczość zorganizowana, które stanowią przeszkodę dla demokratycznego, społecznego i gospodarczego rozwoju Serbii; jest zdania, że aby skuteczniej walczyć z tymi problemami, niezbędna jest strategia regionalna oraz ściślejsza współpraca wszystkich krajów w regionie;

27. z zaniepokojeniem odnotowuje brak przejrzystości w finansowaniu partii politycznych i kampanii wyborczych, a tym samym wysokie ryzyko korupcji; podkreśla, że finansowanie partii politycznych musi być przejrzyste i zgodne z najwyższymi międzynarodowymi standardami;

28. wyraża zadowolenie z przyjęcia ustawy o informacji publicznej i mediach, ustawy o mediach elektronicznych i ustawy o publicznej radiofonii i telewizji oraz wzywa do niezwłocznego wdrożenia tych ustaw; podkreśla, że przy wdrażaniu nowego pakietu medialnego należy również zapewnić ciągłość funkcjonowania publicznych środków przekazu w językach mniejszości oraz ciągłość i stabilność finansową usług publicznych, a także mediów regionalnych i lokalnych; wyraża zaniepokojenie z powodu coraz większych ograniczeń w pełnym korzystaniu z wolności wypowiedzi w Serbii i podkreśla, że konieczna jest pełna przejrzystość struktury własności mediów; wyraża zaniepokojenie w związku z presją wywieraną na dziennikarzy i groźbami pod ich adresem, co prowadzi do zwiększonej autocenzury, a także wzywa władze serbskie do podjęcia działań, aby postawić sprawców tych czynów przed sądem; z niepokojem zauważa, że presja polityczna zagraża niezależności mediów; przypomina, że wolność mediów jako jedna z podstawowych wartości UE, ma istotne znaczenie; wzywa władze serbskie do stworzenia warunków sprzyjających wolności słowa i mediów i wspierających ją;

Środa, 11 marca 2015 r.

29. wzywa rząd serbski do pełnego wdrożenia ustawy o rehabilitacji w sposób wykluczający dyskryminację; sugeruje również rządowi Serbii, by wprowadził dalsze poprawki do ustawy o restytucji w celu usunięcia wszelkich przeszkód proceduralnych i prawnych uniemożliwiających restytucję w naturze;

30. z zadowoleniem przyjmuje wybory do krajowych rad mniejszości, które odbyły się w dniu 26 października 2014 r.; podkreśla znaczenie krajowych rad mniejszości i ich rolę w realizacji praw mniejszości narodowych i wzywa władze serbskie do dopilnowania, by poziom nabytych praw i uprawnień został zachowany w trakcie procesu ich dostosowywania prawnego do decyzji Trybunału Konstytucyjnego Serbii, jak też wzywa do ich odpowiedniego i weryfikowalnego finansowania; wzywa władze serbskie do zapewnienia spójnego wdrożenia w całym kraju przepisów dotyczących ochrony mniejszości, w tym w odniesieniu do edukacji, posługiwania się językiem oraz dostępu do mediów i do posługi religijnej w językach mniejszości, a także do zapewnienia odpowiedniej reprezentacji mniejszości narodowych w administracji publicznej, organach lokalnych i regionalnych oraz w parlamencie narodowym; wspiera zaangażowanie Serbii na rzecz opracowania szczegółowego planu działania w sprawie sytuacji mniejszości narodowych w ramach planu działania dotyczącego rozdziału 23; zachęca władze serbskie, aby podjęły dalsze działania w celu poprawy sytuacji Romów, szczególnie w zakresie edukacji, mieszkalnictwa i zatrudnienia; wzywa rząd do szerszego informowania społeczności romskiej o prawach obywatelskich, a także do zagwarantowania Romom równej ochrony bezpieczeństwa; podkreśla znaczenie zachęcania Romów do udziału w życiu publicznym; wzywa władze serbskie do poprawy planowania, koordynowania i monitorowania wdrażania strategii i działań na rzecz integracji Romów na szczeblu krajowym i lokalnym;

31. podkreśla znaczenie zwrotu mniejszościowym kościołom i wspólnotom religijnym mienia skonfiskowanego w czasach reżimu komunistycznego; podkreśla rolę państwa w tworzeniu bezstronnej polityki w stosunku do historycznych kościołów w tym kraju, w tym kościołów należących do mniejszości; podkreśla, że bez dokonania takiego zwrotu nie da się zagwarantować wolności religii;

32. zauważa, że różnorodność kulturowa Wojwodiny również wnosi wkład w tożsamość Serbii, oraz że ochrona i wspieranie jej mniejszości, a także utrzymanie i promowanie zróżnicowania narodowościowego, które występowało tam bez zakłóceń od wieków, stanowi zatem podstawowy przedmiot troski; wzywa do utrzymania wielojęzyczności i różnorodności kulturowej; podkreśla ponadto, że nie należy osłabiać autonomii Wojwodiny, oraz przypomina rządowi, że powinien niezwłocznie przedłożyć ustawę o uprawnieniach i finansowaniu Prowincji Autonomicznej Wojwodiny;

33. w związku ze znaczeniem europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) dla dalszego rozwoju współpracy transgranicznej pomiędzy państwami członkowskimi UE a ich sąsiadami, wzywa rząd serbski do zapewnienia niezbędnych ram prawnych, które pozwolą na udział Serbii w EUWT;

34. z zadowoleniem przyjmuje nową strategię reformy administracji publicznej, utworzenie specjalnego Ministerstwa Administracji Publicznej i Samorządu Lokalnego oraz większy nacisk na planowanie i koordynację polityki w związku z ustanowieniem Sekretariatu ds. Polityki Publicznej jako pozytywne działania zmierzające do podniesienia skuteczności administracji publicznej; wyraża zaniepokojenie brakiem przejrzystości w procedurach rekrutacji pracowników administracji publicznej oraz brakiem zasobów administracyjnych i zarządczych na szczeblu lokalnym; wzywa władze do zapewnienia przejrzystego i opartego na osiągnięciach procesu powoływania i awansowania urzędników służby cywilnej i urzędników publicznych;

35. zachęca władze serbskie do podjęcia strukturalnych reform gospodarczych, tak aby wspierać wzrost, poprawić warunki dla biznesu i inwestycji w całej Serbii oraz zapewnić zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy we wszystkich regionach, przeciwdziałać wysokiemu poziomowi bezrobocia i ubóstwa, dokonać konsolidacji budżetowej i zwalczać korupcję, która pozostaje głównym zagrożeniem dla środowiska biznesowego; odnotowuje z zaniepokojeniem wysokie wskaźniki bezrobocia wśród ludzi młodych i wzywa rząd do zajęcia się tym problemem poprzez zapewnienie ludziom młodym odpowiednich możliwości i kształcenia dostosowanych do potrzeb rynku pracy; podkreśla konieczność zapewnienia dostępnego systemu edukacji, który oferuje młodym ludziom możliwości pracy i szkoleń oraz dostęp do europejskich programów studiów, jak np. program ERASMUS; z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie prawa pracy, prawa upadłościowego, ustawy prywatyzacyjnej, ustawy o planowaniu i budownictwie, które stanowią ramy legislacyjne dla reform strukturalnych, a także dla poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej;

36. wzywa do poprawy otoczenia biznesowego poprzez wdrożenie planowanych reform strukturalnych w tej dziedzinie, wzmocnienie systemu prawnego i zapewnienie spójnego wdrożenia przepisów; podkreśla, że należy pilnie usunąć przeszkody administracyjne dla przedsiębiorczości, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw, i wskazuje na znaczenie niezbędnej restrukturyzacji przedsiębiorstw państwowych, przy jednoczesnym poszanowaniu praw pracowników, a także znaczenie zatrudnienia w sektorze publicznym dla obywateli serbskich i ich dobrobytu, jak również na ich zależność od podstawowych usług publicznych;

Środa, 11 marca 2015 r.

37. zwraca uwagę na toczące się prace nad zmianą kodeksu karnego; odnotowuje jednak, że po przyjęciu zmian sektor prywatny nadal odczuwa niepewność prawa; ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu zapisów nowego artykułu 234 w sprawie nadużywania władzy wynikającej z zajmowania odpowiedzialnego stanowiska, które nadal można dowolnie interpretować; zauważa, że wydaje się, iż większość wcześniejszych spraw dotyczących nadużycia stanowiska otrzymała bez odpowiedniego zbadania inną kwalifikację prawną, a mianowicie „nadużywanie władzy wynikającej z zajmowania odpowiedzialnego stanowiska”, i w związku z tym wzywa do przeprowadzenia niezależnego i dogłębnego przeglądu przekwalifikowanych spraw, tak aby można było niezwłocznie wycofać długoletnie niesprawiedliwe oskarżenia;

38. gratuluje Serbii organizacji szczytu Chiny – Europa Środkowa i Wschodnia w Belgradzie; z zadowoleniem przyjmuje plany wzmocnionej współpracy i wyraża nadzieję, że będzie ona zgodna z normami europejskimi; odnotowuje wstępne porozumienia dotyczące projektów w dziedzinie energii i infrastruktury uzgodnione podczas tego szczytu oraz przypomina Serbii i innym krajom regionu, że projekty powinny uwzględniać długoterminowe cele polityki UE;

39. zauważa, że przygotowania w dziedzinie energii są umiarkowanie zaawansowane; podkreśla, że Serbia musi zintensyfikować wysiłki zmierzające do dostosowania swoich przepisów w dziedzinie energii do unijnego dorobku prawnego, szczególnie w odniesieniu do realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii oraz zapobiegania udzielaniu pomocy państwowej sektorowi węgla brunatnego, oraz w trybie pilnym doprowadzić do rozdzielenia przesyłu i dystrybucji od produkcji w sektorze gazowym, a także do restrukturyzacji państwowego przedsiębiorstwa gazowego; wzywa Komisję do wspierania rządu serbskiego w jego staraniach na rzecz zmniejszenia zależności kraju od importu energii poprzez zwiększenie zróżnicowania źródeł energii; zachęca Serbię do rozpoczęcia przeglądu swej przedstawionej strategii energetycznej; wzywa rząd do zwiększenia wysiłków w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, zwłaszcza w odniesieniu do dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, ponieważ jest to niezbędny krok ku osiągnięciu bezpieczeństwa energetycznego i realizacji celów strategii „Europa 2020” dotyczących odnawialnych źródeł energii;

40. ubolewa, że poczyniono zbyt mały postęp w dziedzinie środowiska i zmiany klimatu, oraz wzywa władze serbskie do niezwłocznego przyjęcia kompleksowej ogólnokrajowej strategii i polityki dotyczącej klimatu i zgodnej z celami UE;

41. jest zaniepokojony faktem, że instytucjom akademickim nie udało się rozwiązać wraz z władzami państwowymi i urzędnikami publicznymi problemu zarzutów o plagiatstwo na wyższych uczelniach;

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Serbii.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0066

Proces integracji Kosowa z Unią Europejską

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską (2014/2950(RSP))

(2016/C 316/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia państw Bałkanów Zachodnich do Unii Europejskiej,
- uwzględniając Pierwsze porozumienie w sprawie zasad regulujących normalizację stosunków podpisane przez premierów Hashima Thaçiego i Ivice Dačića w dniu 19 kwietnia 2013 r. oraz plan jego realizacji z dnia 22 maja 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2013 r., w których przyjęto decyzję upoważniającą do rozpoczęcia negocjacji w sprawie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską a Kosowem,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 22 października 2012 r. w sprawie upoważnienia Komisji do rozpoczęcia negocjacji dotyczących umowy ramowej z Kosowem w sprawie uczestnictwa w programach unijnych,
- uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ dotyczące bieżącej działalności Misji Tymczasowej Administracji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie i odnośnych wydarzeń, w tym ostatnie sprawozdanie z dnia 31 października 2014 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/349/WPZiB z dnia 12 czerwca 2014 r. zmieniającą wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOVO,
- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady ds. Ogólnych z dnia 7 grudnia 2009 r., 14 grudnia 2010 r. i 5 grudnia 2011 r., w których podkreślono i potwierdzono, że Kosowo powinno również – bez względu na stanowisko państw członkowskich dotyczące jego statusu – odnieść korzyści z przyszłego docelowego złagodzenia wymogów wizowych po spełnieniu przez ten kraj wszystkich warunków,
- uwzględniając rozpoczęcie w styczniu 2012 r. dialogu wizowego, plan działania dotyczący liberalizacji reżimu wizowego z czerwca 2012 r. oraz drugie sprawozdanie Komisji z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie postępów poczynionych przez Kosowo w realizacji wymogów planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego (COM(2014)0488),
- uwzględniając trzecie posiedzenie w ramach usystematyzowanego dialogu na temat praworządności, które odbyło się dnia 16 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradcą Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości (MTS) z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/298 z dnia 9 września 2010 r., w której uznano treść opinii MTS i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną,
- uwzględniając decyzję Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 11 czerwca 2014 r. o przyznaniu Kosowu członkostwa w Komisji Weneckiej Rady Europy; uwzględniając wyznaczenie dwóch ekspertów z Kosowa do Komisji Weneckiej we wrześniu 2014 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenia wydane na posiedzeniach międzyparlamentarnych PE-Kosowo w dniach 28–29 maja 2008 r., 6–7 kwietnia 2009 r., 22–23 czerwca 2010 r., 20 maja 2011 r., 14–15 marca 2012 r. oraz 30–31 października 2013 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 października 2013 r. dotyczący strategii rozszerzenia i najważniejszych wyzwań w latach 2013–2014 (COM(2013)0700),
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie rozszerzenia UE oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia,

Środa, 11 marca 2015 r.

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając pracę stałej sprawozdawczyni Komisji Spraw Zagranicznych ds. Kosowa Ulrike Lunacek,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że niepodległość Kosowa uznało 110 ze 193 państw członkowskich ONZ, w tym 23 z 28 państw członkowskich UE;
- B. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między UE a Kosowem zakończyły się w maju 2014 r., a układ został parafowany w lipcu 2014 r.;
- C. mając na uwadze, że każdy (potencjalny) kraj kandydujący będzie oceniany na podstawie własnych osiągnięć, a harmonogram akcesji zależy od tempa i jakości niezbędnych reform;
- D. mając na uwadze, że unijna misja obserwacji wyborów uznała, że przedterminowe wybory parlamentarne przeprowadzone w dniach 25 maja i 8 czerwca 2014 r. były przejrzyste i dobrze zorganizowane oraz stanowiły konsolidację postępów poczynionych w wyborach samorządowych w 2013 r.; mając na uwadze, że posiedzenie inauguracyjne Zgromadzenia Kosowa odbyło się dopiero 8 grudnia 2014 r., a głosowanie nad składem rządu przeprowadzono dnia 9 grudnia 2014 r.;
- E. mając na uwadze, że postępy w realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) wymagają między innymi gotowości do przeanalizowania dotychczasowych wyników i wyciągnięcia odpowiednich wniosków na podstawie dostrzeżonych problemów, w tym w zakresie zarządzania misjami w terenie; mając na uwadze, że misja EULEX to największa wysłana misja, która działa od ponad sześciu lat;
1. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie sześciomiesięcznego impasu politycznego, który nastąpił po wyborach, oraz powołanie Zgromadzenia i mianowanie nowego rządu; jest zaniepokojony powołaniem kontrowersyjnych osób, których dotychczasowa działalność może być krytykowana; ubolewa nad tym, że w nowym rządzie przewidziano nadmierną liczbę ministrów i wiceministrów, co będzie miało skutki dla budżetu, oraz nad tym, że wśród ministrów znalazło się niewiele kobiet; zauważa, że zwiększenie liczby kobiet wśród ministrów może stanowić zachętę do postępu dla całego społeczeństwa; podkreśla, że najpilniejszym zadaniem nowego rządu jest przystąpienie do niezbędnych reform z determinacją i zaangażowaniem; podkreśla, że osiągnięcia przywódców politycznych Kosowa można najlepiej zmierzyć konkretnymi wynikami, jakie ich działania przyniosą obywatelom tego kraju oraz partnerom europejskim i międzynarodowym; zachęca wyłonionych w wyborach przedstawicieli mniejszości serbskiej w Kosowie do objęcia obowiązków w ramach nowego koalicyjnego rządu w Prisztinie;
 2. zachęca nowy rząd do kontynuacji proeuropejskiej polityki i podkreśla, że rząd ten zajął się energicznie – m.in. wprowadzając odpowiednie prawodawstwo – szeregiem priorytetowych kwestii, takich jak wzmocnienie i wspieranie praworządności, określenie modelu wymiaru sprawiedliwości w oparciu o zasadę jego niezależności, profesjonalizmu i skuteczności oraz systematyczne i skuteczne zwalczanie korupcji i przestępczości zorganizowanej na wszystkich szczeblach; wzywa władze, by systematycznie i skutecznie zwalczały bezrobocie, wspierały strukturalne reformy gospodarcze i zrównoważony rozwój poprzez ustanowienie ram regulacyjnych i zachęt dla małych i średnich przedsiębiorstw, a także przeprowadziły konieczną reformę systemu zabezpieczenia społecznego w celu zaradzenia utrzymującej się wysokiej stopie ubóstwa, w tym niedopuszczalnemu poziomowi ubóstwa dzieci; podkreśla fakt, że kluczowe jest wdrożenie reform; podkreśla, że powołanie i działanie specjalnego sądu oraz współpraca z nim powinno stanowić priorytet i pomoże Kosowu rozwiązać i przezwyciężyć problemy zakorzenione w przeszłości; podkreśla, że w planach dotyczących prawodawstwa i polityki należy w sposób realistyczny ująć wymagane zasoby, a także zaleca, by plany te były wdrażane w bardziej przejrzysty sposób;
 3. podkreśla potrzebę wzmocnienia roli nadzorczej Zgromadzenia, a szczególnie Komitetu Integracji Europejskiej w procesie integracji Kosowa; wzywa Zgromadzenie do niezwłocznego przyjęcia nowego regulaminu zgodnego z najlepszymi praktykami europejskimi i uwzględniającego kwestię równości płci;
 4. podkreśla potrzebę nasilenia działań w celu zwalczania grup przestępczych umożliwiających nielegalną migrację; ponadto podkreśla, że rozwój społeczno-gospodarczy i tworzenie nowych miejsc pracy są niezbędne do położenia kresu nielegalnej imigracji oraz przywrócenia obywatelom wiary i nadziei, że mogą zbudować swoją przyszłość we własnym kraju; nalega na konieczność zajęcia się przyczynami nielegalnej migracji z użyciem wszystkich instrumentów politycznych i pomocniczych UE;

Środa, 11 marca 2015 r.

5. z zadowoleniem przyjmuje stopniowe wzmocnianie organizacji społeczeństwa obywatelskiego – zwłaszcza tych, które zajmują się prawami kobiet i osób LGBTI – oraz poprawę koordynacji między nimi; podkreśla również potrzebę znalezienia rozwiązania problemu ataków i groźb pod adresem obrońców praw osób LGBTI; wzywa władze Kosowa, by rozbudowały mechanizmy konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim, które dotychczas odbywały się na zasadzie ad hoc, w szczególności zapewniając wszelkie niezbędne środki Wspólnemu Komitetowi Doradczemu; jest zdania, że aby zapewnić otwartość i przejrzystość działań rządu, należy włączyć w konsultacje legislacyjne przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego; wzywa także społeczność darczyńców – zwłaszcza UE – by w dalszym ciągu włączała w swój proces programowania społeczeństwo obywatelskie oraz konsultowała się z nim;

6. odnotowuje pewne postępy w dziedzinie ustawodawstwa dotyczącego wymiaru sprawiedliwości i jego organizacji, a w szczególności dostosowanie struktur do nowego mandatu misji EULEX oraz mieszanych zespołów; zauważa jednak, że poważne obawy wzbudza nadal kwestia niezależności, rozliczalności, bezstronności i skuteczności sędziów i prokuratorów oraz działalność Rady Sądownictwa Kosowa, więziennictwo i ogólna wydajność sektora praworządności; podkreśla, że należy dołożyć dalszych starań, by przygotować pełne przekazanie odpowiedzialności misji EULEX władzom Kosowa; wzywa władze polityczne, aby jasno wyraziły pełne poparcie dla niezależności sędziów i prokuratorów, którzy nadal są narażeni na naciski w celu wywarcia wpływu na trwające śledztwa i postępowania sądowe;

7. wyraża zaniepokojenie z powodu braku wyraźnych postępów w zwalczaniu korupcji i przestępczości zorganizowanej na wysokim szczeblu, co stanowi znaczną przeszkodę w rozwoju demokratycznym i społeczno-gospodarczym Kosowa; podkreśla, że konieczny jest jasny sygnał ze strony rządu, że Kosowo systematycznie zwalcza korupcję na wszystkich szczeblach i przestępczość zorganizowaną; wzywa do dalszych działań, by przeciąć wszelkie możliwe powiązania między przestępczością zorganizowaną a administracją publiczną; ponadto jest zaniepokojony powszechnym zjawiskiem nielegalnego posiadania broni palnej oraz wzywa rząd Kosowa do skutecznego wdrożenia istniejących programów zbiórki tej broni, w szczególności krajowej strategii oraz planu działania w sprawie kontroli i zbiórki broni strzeleckiej i lekkiej na lata 2013–2016; wzywa Kosowo do współpracy z unijną grupą ekspertów ds. nielegalnego handlu bronią oraz do współpracy z krajami sąsiednimi przy podejmowaniu środków zapobiegawczych, a ponadto wzywa UE, by udzieliła Kosowu wszelkiego wsparcia technicznego niezbędnego do tego celu;

8. z zadowoleniem przyjmuje udział Kosowa w koalicji na rzecz zwalczania terroryzmu, zmiany w kosowskim prawie karnym, których celem jest rozprawienie się z zagranicznymi bojownikami, oraz działania podjęte przez władze w celu pociągnięcia do odpowiedzialności osób, które zajmują się rekrutacją młodych ludzi do grup ekstremistycznych; jest zaniepokojony doniesieniami o rosnącej radykalizacji młodych ludzi w Kosowie, których część przyłącza się do bojówek terrorystycznych w Syrii i Iraku; wzywa UE, by pomogła przy rozwiązywaniu problemów społecznych, które są po części przyczyną, dla której radykalne grupy są w stanie rekrutować młodych ludzi w Kosowie;

9. wskazuje, że jednym z priorytetów nowego rządu jest utworzenie sił zbrojnych Kosowa, które będą działały zgodnie z konstytucją i całkowicie podlegały cywilnej kontroli; uznaje, że zasada obrony terytorialnej stanowi aspekt suwerenności państwowej, apeluje jednak, by te siły zbrojne były kompatybilne z UE, oraz uważa, że należy raczej skierować wysiłki na zwiększenie zasobów kosowskiej policji z myślą o natychmiastowej poprawie skuteczności jej działań;

10. odnotowuje brak postępów we wdrażaniu strategicznych ram dotyczących reformy administracji publicznej i odnośnego planu działania; wzywa Kosowo do uzupełnienia ram prawnych dotyczących służby publicznej, tak aby zapewnić odpolitycznienie służby i wprowadzić oceny wyników;

11. wzywa władze, aby szybko przyjęły kompleksowe przepisy antidyskryminacyjne oraz skoncentrowały się także na środkach zapobiegawczych i kampaniach informacyjnych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pierwsza Parada Równości odbyła się w dniu 17 maja 2014 r., a także utworzenie grupy doradczo-koordynacyjnej ds. praw społeczności LGBT;

12. z zadowoleniem przyjmuje postępy w dziedzinie praw kobiet i równouprawnienia płci, takie jak zmiana w przepisach polegająca na uznawaniu ofiar przemocy związanej z konfliktem, np. gwałtu wojennego; podkreśla, że nadal istnieje wiele problemów, zwłaszcza w dziedzinie przemocy domowej i przemocy na tle płciowym, praw własności i reprezentacji kobiet na stanowiskach kierowniczych;

Środa, 11 marca 2015 r.

13. wzywa do podjęcia działań w celu zdecydowanego stawienia czoła wyzwaniom i problemom dotyczącym przemocy domowej i przemocy na tle płciowym; podkreśla konieczność gromadzenia kompleksowych danych na temat zakresu tego zjawiska;

14. wzywa władze Kosowa, by przyjęły skuteczne i kompleksowe ramy prawne i instytucjonalne w dziedzinie mediów oraz by przede wszystkim skuteczniej wdrożyły istniejące przepisy, tak aby zagwarantować wolność wypowiedzi; jest wciąż zaniepokojony atakami na dziennikarzy i groźbami pod ich adresem, a także brakiem przejrzystości w mediach; przypomina o znaczeniu wolności i niezależności mediów, która należy do podstawowych wartości UE oraz stanowi fundament każdej demokracji, przyczyniając się do wzmocnienia praworządności; wzywa władze, by – po przeprowadzeniu dogłębnych i szerokich konsultacji publicznych – jak najszybciej uzupełniły systemowe luki w przepisach, tak aby zagwarantować wolność mediów, zwłaszcza pod względem przejrzystości własności mediów oraz w odniesieniu do kwestii zniesławienia, a także by zadbały o niezależność i zrównoważony przekaz nadawców publicznych oraz unikały jakiegokolwiek ingerencji politycznej; zachęca władze Kosowa do podejmowania dalszych działań, by zapobiegać mowie nienawiści, groźbom i nawoływaniu do przemocy oraz zwalczać te zjawiska;

15. przypomina, że mimo pewnych postępów wdrożenie przepisów dotyczących ochrony mniejszości etnicznych i praw kulturalnych w Kosowie wciąż stanowi problem; podkreśla potrzebę nieustannego podejmowania poważnych wysiłków na rzecz pełnego wdrożenia przepisów gwarantujących prawa mniejszości etnicznych, tak aby unikać bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji; zwraca uwagę, że zwłaszcza społeczności romska, egipska i aszkalska wciąż napotyka problemy w sferze społeczno-gospodarczej, edukacji i opiece zdrowotnej; oczekuje na wprowadzenie przez nowy rząd nowych przepisów mających na celu poprawę sytuacji Romów, Egipcjan i Aszkali, zwłaszcza dzięki zapewnieniu jednakowej ochrony bezpieczeństwa i zdrowia; podkreśla, że należy ułatwić powrót Romom, Egipcjanom i Aszkalom; zaleca, by prawa Gorańców w regionach Gora i Żupa były zawarte w prawie i zapewniane w praktyce;

16. wzywa władze na szczeblu krajowym i lokalnym, aby w pełni wdrażały dostosowane prawodawstwo, przyczyniając się w ten sposób do dalszego rozwoju pełnoprawnego społeczeństwa wieloetnicznego, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii edukacji i zatrudnienia; zaleca podejmowanie praktycznych środków, by w coraz większym stopniu włączać przedstawicieli mniejszości etnicznych w skład krajowych i lokalnych organów rządowych;

17. przypomina władzom Kosowa o ich odpowiedzialności za poszanowanie i ochronę serbskich, a także wszystkich innych, pomników kulturowych i religijnych, które stanowią wspólne europejskie dziedzictwo kulturowe i historyczne; z zadowoleniem przyjmuje starania podejmowane w tym zakresie;

18. wzywa rząd Kosowa, by zwrócił się do Komisji Weneckiej Rady Europy, której członkiem Kosowo zostało w czerwcu ubiegłego roku, o opinię i wsparcie przy opracowywaniu nowego prawodawstwa;

19. z zadowoleniem przyjmuje parafowanie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu w lipcu 2014 r., który prowadzi do pogłębienia dialogu politycznego, zacieśnienia integracji handlowej i nowych form współpracy; wzywa Radę, by jak najszybciej – najpóźniej w połowie 2015 r. – przyjęła decyzję o podpisaniu i zawarciu układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, gdyż będzie on stanowił silną zachętę do wprowadzenia i instytucjonalizacji reform oraz umożliwi zacieśnienie stosunków między Kosowem a krajami sąsiednimi i przyczyni się do stabilizacji całego regionu; ponadto wzywa Radę do przyjęcia decyzji o podpisaniu i zawarciu umowy ramowej w sprawie udziału Kosowa w programach unijnych, która zacieśni współpracę między Kosowem a UE w różnych sektorach, oraz jest zdania, że programy te powinny się koncentrować na konkretnych obszarach, które odpowiadają zobowiązaniom podjętym przez Kosowo na drodze do integracji europejskiej, a ich wdrażanie powinno nastąpić przy zachowaniu przejrzystości i bez zbędnej zwłoki;

20. zachęca pozostałe pięć państw członkowskich do podjęcia działań w kierunku uznania Kosowa; podkreśla, że ułatwiłoby to dalszą normalizację stosunków między Belgradem a Prisztiną; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do dołożenia wszelkich starań w celu ułatwienia stosunków gospodarczych, międzyludzkich, społecznych i politycznych między ich obywatelami a obywatelami Kosowa;

21. wyraża uznanie dla pracy specjalnej dochodzeniowej grupy zadaniowej, która w swoich wynikach z dochodzenia opublikowanych w lipcu 2014 r. przedstawiła przekonujące dowody przeciwko niektórym byłym przywódcom UÇK, ale nie przeciwko całej UÇK; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do rządu Holandii wpłynął wniosek w sprawie powołania specjalnego sądu, który działałby w kosowskim systemie sądowym, jednak miałby siedzibę w Holandii, a także fakt, że holenderski rząd przyjął ten wniosek; wzywa Zgromadzenie Kosowa, by jak najszybciej przyjęło konieczny pakiet legislacyjny; ponadto wzywa władze Kosowa do dalszej współpracy ze specjalną dochodzeniową grupą zadaniową;

Środa, 11 marca 2015 r.

22. z zadowoleniem przyjmuje postępy Kosowa w tworzeniu własnej jednostki ds. ochrony świadków oraz wprowadzaniu odpowiednich ram prawnych i administracyjnych, a także postępy w zawieraniu porozumień o współpracy z państwami członkowskimi UE; podkreśla jednak, że potrzebne jest dodatkowe wsparcie, by ułatwić przeniesienie przyszłych świadków do krajów trzecich;

23. jest poważnie zaniepokojony ostatnimi zarzutami dotyczącymi korupcji w misji EULEX; jest zdania, że EULEX odgrywał i wciąż powinien oraz może odgrywać istotną rolę w Kosowie, dlatego z zadowoleniem przyjmuje natychmiastową reakcję wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel Federiki Mogherini polegającą na wyznaczeniu niezależnego eksperta, który przeprowadzi szczegółowe dochodzenie w sprawie tych zarzutów; wzywa do pełnej przejrzystości tego dochodzenia i apeluje do wszystkich odnośnych podmiotów, by w pełni współpracowały w celu jego szybkiego zakończenia; podkreśla, że należy zbadać, czy ekspert ten może przeprowadzić kompleksowe dochodzenie obejmujące wszystkie aspekty tej sprawy; jest zaniepokojony zaginięciem sensytywnych dokumentów dotyczących zarzutów korupcji w ramach misji EULEX; wzywa do przeprowadzenia dogłębnego i kompleksowego śledztwa; podkreśla, że kwestią najwyższej wagi jest przywrócenie wiarygodności UE w Kosowie i za granicą oraz wyciągnięcie wniosków z myślą o przyszłych misjach; zwraca uwagę, że zarówno Rzecznik Praw Obywatelskich, jak i OLAF postanowiły wszcząć niezależne dochodzenia w sprawie domniemyanych nadużyć w misji EULEX, oraz wzywa wszystkich śledczych, by skutecznie koordynowali swoje działania i wymieniali się informacjami; uważa jednak, że konieczna jest kompleksowa i dogłębna analiza w celu oceny ogólnej skuteczności misji EULEX i efektów jej pracy, będąca aktualizacją sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego opublikowanego w październiku 2012 r.;

24. wzywa EULEX do wykonywania mandatu ze wzmożonym wysiłkiem; podkreśla ogromne znaczenie całkowitej przejrzystości i rozliczalności oraz zwiększonej skuteczności prac tej misji, a także przedstawiania bardziej konkretnych wyników na wysokim szczeblu oraz regularnego i wyczerpującego informowania o działalności misji i decyzjach podejmowanych w jej ramach; podkreśla istotną rolę EULEX w docieraniu do władz lokalnych i zachęcaniu ich do realizacji podjętych przez nie zobowiązań na rzecz reform w zakresie praworządności, przejmowania odpowiedzialności oraz wprowadzenia poprawek legislacyjnych dotyczących przeniesionych postępowań sądowych; apeluje do władz Kosowa o dalsze przestrzeganie mandatu misji EULEX oraz o wspieranie jej mandatu wykonawczego;

25. odnotowuje postępy Kosowa w realizacji wymogów planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego; wzywa władze do dalszych wysiłków oraz do potwierdzenia zobowiązania do wdrażania zaleceń, w tym do przyjęcia pozostałych czterech aktów prawnych; wzywa Komisję, by dołożyła wszelkich starań na rzecz przyspieszenia liberalizacji reżimu wizowego dla Kosowa, które jest ostatnim krajem w tym regionie objętym obowiązkiem wizowym; wyraża silne zaniepokojenie faktem, że w ostatnim czasie znaczna liczba obywateli – w tym Romów, Aszkali i Albańczyków – wyjechała z Kosowa do krajów UE; wzywa władze w Prisztinie, by skutecznie zwalczały siatki przestępcze, które biorą udział w handlu ludźmi, a także by jasno wyjaśniły opinii publicznej przy pomocy biura Unii Europejskiej w Prisztinie, że istnieją niewielkie szanse, iż wnioski o azyl zostaną przyjęte; podkreśla potrzebę wyeliminowania podstawowych przyczyn opuszczania Kosowa przez jego obywateli, w tym poprzez inwestowanie w wysokiej jakości edukację, zwłaszcza w przypadku mniejszości i marginalizowanych społeczności;

26. wzywa władze serbskie i kosowskie do wprowadzenia porozumień o współpracy, tak aby podjąć zdecydowane kroki przeciwko siatkom przestępczym, które kontrolują, wykorzystują i przemycają nielegalnych migrantów z Kosowa do niektórych państw członkowskich przez terytorium Serbii, i rozwiązać te siatki;

27. wzywa władze Kosowa, by przyjęły nową strategię i plan działania w sprawie praw dzieci, podkreślając znaczenie inwestowania w edukację, zdrowie i odżywianie, zwłaszcza w przypadku mniejszości i marginalizowanych społeczności; podkreśla znaczenie ustawy o ochronie dzieci dla wprowadzenia dobrze działającego systemu ochrony dzieci; podkreśla znaczenie zwiększenia odpowiedzialności instytucji na szczeblu centralnym i lokalnym w celu monitorowania wdrażania praw dzieci;

28. z zaniepokojeniem odnotowuje wysokie wskaźniki bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży, a także dyskryminację ze względu na płeć na rynku pracy; zauważa, że postępy w kwestii praw własności pozostają niewielkie, co stanowi przeszkodę dla długoterminowego wzrostu gospodarczego; zwraca uwagę na znaczny spadek bezpośrednich inwestycji zagranicznych w trzecim kwartale 2014 r.; wzywa rząd Kosowa do poprawy otoczenia biznesowego, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw, oraz do stworzenia bezpiecznego środowiska, które przyciągnie więcej bezpośrednich inwestycji zagranicznych, przynosząc korzyści wszystkim mieszkańcom Kosowa; wzywa Komisję, by udzielała wsparcia młodym przedsiębiorcom w ramach funduszu IPA, w tym poprzez ułatwianie kontaktów z przedsiębiorcami z państw członkowskich UE;

Środa, 11 marca 2015 r.

29. z zaniepokojeniem zauważa, że stopień wdrożenia prawa pracy oraz ustawy o strajkach pozostaje niezadowolający; odnotowuje, że stopa bezrobocia w Kosowie wynosi ok. 30 % i szczególnie wpływa na uczestnictwo kobiet w rynku pracy;
30. ubolewa, że po wydarzeniach związanych z wyborami w Kosowie i Serbii tempo negocjacji na wysokim szczeblu między tymi krajami uległo spowolnieniu; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie rozmów między Belgradem a Prisztiną w Brukseli w dniu 9 lutego 2015 r.; zwraca jednak uwagę, że kontynuowano rozmowy techniczne oraz dokonano pewnych postępów, np. dotyczących swobody przemieszczania się; ubolewa, że większość porozumień podpisanych przez obie strony nie została w pełni wdrożona, oraz wzywa Serbię i Kosowo do pełnego wdrożenia osiągniętych już porozumień ze wznowioną determinacją; podkreśla, że ważne jest, by wyjaśnić opinii publicznej znaczenie i konsekwencje tych porozumień; podkreśla, że rozwój dobrosąsiedzkich stosunków może służyć interesom obu krajów;
31. podkreśla, jak ważne jest, by Kosowo jak najszybciej otrzymało własny międzynarodowy kod telefoniczny, co pomoże nadać temu krajowi dodatkową międzynarodową widoczność;
32. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje ratyfikację decyzji Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, by w pełni uznać Krajowy Komitet Olimpijski Kosowa, i wzywa inne federacje sportowe do podjęcia odpowiednich działań, umożliwiając kosowskim sportowcom udział w europejskich i międzynarodowych zawodach jako reprezentantów swojego kraju;
33. podkreśla, że przyłączenie się do międzynarodowych i regionalnych organizacji oraz mechanizmów powinno być priorytetem dla Kosowa; apeluje, by Kosowo uzyskało pełne członkostwo w organizacjach regionalnych, międzynarodowych agencjach i innych organach, takich jak Rada Europy, oraz w instytucjach kulturalnych i instytucjach dziedzictwa kulturowego, a także w europejskich i międzynarodowych organizacjach medialnych, tak aby kosowscy artyści mogli uczestniczyć we wszystkich międzynarodowych wydarzeniach kulturalnych, w tym w Konkursie Piosenki Eurowizji; w związku z tym przypomina, że należy przestrzegać porozumienia osiągniętego w sprawie współpracy regionalnej;
34. wzywa kosowskie organy ścigania i policję, by aktywnie współpracowały ze swoimi odpowiednikami w UE z myślą o poprawie koordynacji działań na rzecz zwalczania terroryzmu oraz w zwalczaniu nielegalnego handlu narkotykami i ludźmi, oraz podkreśla w związku z tym znaczenie pełnego członkostwa Kosowa w Europolu i Interpolu;
35. odnotowuje pewne postępy na północy kraju, zwłaszcza dzięki wyborowi burmistrzów w wyborach w całym Kosowie oraz zwiększonej liczbie projektów finansowanych przez UE na północy kraju; podkreśla jednak, że należy powołać stowarzyszenie gmin serbskich, dzięki któremu tworzenie równoległych struktur okaże się coraz bardziej zbędne; jednocześnie zauważa, że potrzebne będą dalsze stałe wysiłki, aby zbliżyć do siebie albańską i serbską wspólnotę etniczną; wzywa do znalezienia wspólnego rozwiązania problemu mostu w Mitrowicy, który obecnie utrudnia swobodny przepływ osób;
36. przypomina o potrzebie pełnej przejrzystości w przekazywaniu wyników dialogu Belgrad-Prisztina oraz o konieczności zaangażowania parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w proces realizacji;
37. wzywa władze serbskie do zapewnienia pełnej pomocy w repatriacji ciał zaginionych Kosowian, które odnaleziono w Serbii, oraz do prowadzenia dalszych poszukiwań na zidentyfikowanych obszarach lub obszarach domniemanych masowych grobów, w których prawdopodobnie pochowane są zaginione osoby;
38. popiera dalsze ściganie zbrodni wojennych na szczeblu krajowym, wskazując na znaczenie ścigania gwałtów wojennych;
39. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i państwa członkowskie do przedłużenia mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE w Kosowie na okres po 28 lutego 2015 r.;
40. z zaniepokojeniem zauważa, że wybuch w elektrowni Kosowo A w dniu 6 czerwca 2014 r. obnażył słabość systemu, i ponownie apeluje o zamknięcie tej elektrowni do 2017 r.; jest przekonany, że rząd Kosowa powinien opracować jasną i realną politykę energetyczną, która będzie miała zasadnicze znaczenie dla rozwoju gospodarczego tego kraju; podkreśla, że należy wspierać efektywność energetyczną i przeprowadzać analizy potrzeb energetycznych przed uruchamianiem nowych elektrowni;

Środa, 11 marca 2015 r.

41. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki zmierzające do dywersyfikacji źródeł energii i rozwoju odnawialnych źródeł energii, a w szczególności rozpoczęcie prac budowlanych przy trzech nowych elektrowniach wodnych; podkreśla w związku z tym, że ważne jest, by przyjąć i w pełni stosować unijne normy środowiskowe; ponownie przypomina władzom o konieczności nieustannego przestrzegania norm środowiskowych podczas opracowywania strategii rozwoju kraju;
 42. wyraża zaniepokojenie z powodu znacznej ilości odpadów radioaktywnych w formie stałej i płynnej, które wciąż znajdują się w gminach na terenie Kosowa bez odpowiedniej ochrony; wzywa Komisję do zapewnienia wsparcia władzom kosowskim oraz do ścisłej współpracy z nimi w celu znalezienia trwałego rozwiązania tego problemu;
 43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Kosowa.
-

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0067

Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego na rok 2015**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego – rok 2015 (2014/2221(INI))**

(2016/C 316/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 121 ust. 2 i art. 136,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1174/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1177/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1173/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 472/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi należącymi do strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie zaleceń dla poszczególnych krajów na 2014 r. (COM(2014)0400),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2014 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2014 r. w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2015 r. (COM(2014)0902),

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12.
⁽²⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.
⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 8.
⁽⁴⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33.
⁽⁵⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.
⁽⁶⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 1.
⁽⁷⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 11.
⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1.
⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0129.

Środa, 11 marca 2015 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 stycznia 2015 r. zatytułowany „Optymalne wykorzystanie elastyczności przewidzianej w obowiązujących postanowieniach paktu stabilności i wzrostu” (COM(2015)0012),
 - uwzględniając debatę z przedstawicielami parlamentów narodowych na temat realizacji priorytetów europejskiego semestru na 2015 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie poprawy dostępu MŚP do finansowania ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art.52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0037/2015),
- A. mając na uwadze, że ożywienie gospodarcze w UE znacznie osłabło w 2014 r., ale zdaniem Komisji Europejskiej jest nadzieja, że stratę tę będzie można nadrobić w 2015 r. oraz że sytuacja poprawi się w 2016 r.; mając na uwadze, że sześć lat po nastaniu kryzysu finansowego w 2008 r. stopa bezrobocia w strefie euro wciąż utrzymuje się na rekordowym poziomie 12 %; mając na uwadze, że słaby wzrost spotęgował tendencje deflacyjne; mając na uwadze, że w następstwie kryzysu finansowego strefa euro wyróżnia się jako obszar niezadowolającego wzrostu, podczas gdy w szeregu krajów odnotowuje się ożywienie; mając na uwadze, że pomimo presji deflacyjnej Komisja Europejska przewiduje, że inflacja powinna rosnąć od połowy 2015 r. i w trakcie 2016 r.;
- B. mając na uwadze, że poziom inwestycji spadł o około 470 mld euro od szczytowej fazy kryzysu, a lukę inwestycyjną szacuje się na około 230–370 mld euro w stosunku do długoterminowych tendencji inwestycyjnych; mając na uwadze, że reakcja na kryzys zadłużeniowy w strefie euro oraz na ujawnioną niewydolność europejskich ram instytucjonalnych była znacząca, lecz niewystarczająca do tego, by gospodarka strefy euro osiągnęła tempo rozwoju pozwalające jej powrócić na ścieżkę szybkiego wzrostu;
1. jest zdania, że strefa euro wciąż odczuwa skutki nadzwyczaj długotrwałego pogorszenia koniunktury gospodarczej po 2008 r.; zwraca uwagę, że ożywienie gospodarcze jest wciąż niepewne i należy je stymulować, aby zapewnić znacznie wyższy wzrost i więcej miejsc pracy w perspektywie średnioterminowej; zauważa jednocześnie, że wzrost gospodarczy w 2014 r. ma szerszą podstawę; zauważa, że wyzwaniem na dziś jest zaradzenie zarówno krótkoterminowym problemom cyklicznym, jak i długoterminowym problemom strukturalnym; podkreśla, że presja w krótkim terminie może doprowadzić do przyjęcia środków o charakterze przejściowym, które mogłyby negatywnie wpłynąć na długoterminową zdolność do osiągnięcia wzrostu; podkreśla konieczność dopilnowania, aby strategie krótko- i długoterminowe wzmacniały się nawzajem;
 2. odnotowuje przygotowaną przez Komisję roczną analizę wzrostu gospodarczego na 2015 r., która usiłuje wspierać powrót do wyższych poziomów wzrostu i umacniać ożywienie; popiera podejście oparte na trzech głównych filarach (pobudzenie inwestycji, przyspieszenie reform strukturalnych i prowadzenie odpowiedzialnej konsolidacji budżetowej sprzyjającej wzrostowi gospodarczemu), uznając je za właściwy sposób osiągnięcia tych celów; uważa, że podejście to powinno zostać w pełni uwzględnione w najbliższych zaleceniach dla poszczególnych krajów; popiera propozycje Komisji dotyczące poprawy semestru europejskiego za pomocą usprawnienia istniejących procedur, w tym harmonogramu, a także zwiększenia udziału parlamentów krajowych, aby wzmocnić odpowiedzialność na poziomie krajowym, mając na uwadze, że w 2013 r. państwa członkowskie wdrożyły zaledwie około 9 % zaleceń dla poszczególnych krajów; wzywa Komisję do rychłego przedstawienia solidnych danych dotyczących wdrożenia zaleceń dla poszczególnych krajów w 2014 r.; w tym kontekście podkreśla potrzebę usprawnienia istniejących procedur europejskiego semestru, w tym jego harmonogramu, oraz do zwiększenia zaangażowania parlamentów krajowych w celu wzmocnienia krajowej odpowiedzialności za reformy strukturalne;
 3. podkreśla znaczenie i wartość dodaną sprawozdań w sprawie integracji jednolitego rynku w poprzednich latach, które przyczyniły się do wypracowania ogólnych priorytetów określonych w opracowanej przez Komisję rocznej analizie wzrostu gospodarczego oraz do sformułowania zaleceń dla poszczególnych krajów w kontekście europejskiego semestru; w związku z tym niezmiernie ubolewa nad tym, że w odniesieniu do 2015 r. pominięto sprawozdanie w sprawie integracji jednolitego rynku;
 4. podkreśla fakt, że semestr europejski, wprowadzony w 2010 r., ustanawia roczny cykl koordynacji polityki gospodarczej obejmujący szczegółową analizę planów państw członkowskich w zakresie reform budżetowych, makroekonomicznych i strukturalnych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0036.

Środa, 11 marca 2015 r.

5. wyraża zaniepokojenie faktem, że większość państw wciąż traci udział w rynku globalnym; uważa, że cała gospodarka UE musi nadal poprawiać konkurencyjność wobec gospodarki światowej, w szczególności zwiększając konkurencję na rynku towarów i usług z myślą o poprawie efektywności w oparciu o innowacje; uważa, że koszty pracy powinny pozostać w zgodzie z wydajnością, a płace powinny przyczyniać się do trwałych systemów zabezpieczenia społecznego; podkreśla, że państwa członkowskie, zarządzając swoimi wydatkami zgodnie z wymogami paktu stabilności i wzrostu, powinny raczej obniżyć wydatki bieżące niż redukować zobowiązania inwestycyjne, nawet jeśli przepisy nie biorą pod uwagę faktu, że wydatki inwestycyjne i wydatki bieżące mają odmienny wpływ na wzrost gospodarczy; zwraca uwagę na komunikat Komisji w sprawie optymalnego wykorzystania elastyczności przewidzianej w obowiązujących postanowieniach paktu stabilności i wzrostu (COM(2015)0012), gdyż objaśnia on procedurę oraz wyjaśnia związek między reformami strukturalnymi, inwestycjami i odpowiedzialnością budżetową, a jednocześnie w optymalny sposób wykorzystuje elastyczność istniejącą w ramach tych przepisów; z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, aby usprawnić europejski semestr; zwraca uwagę, że przy opracowywaniu zaleceń dla poszczególnych krajów należy unikać podejścia opartego na zasadzie jednego rozwiązania dla wszystkich;

Inwestycje

6. uważa, że brak inwestycji wynika z niskiego poziomu zaufania, niskich oczekiwań w odniesieniu do popytu, wysokiego zadłużenia, awersji sektora prywatnego do ryzyka, braku zachęt do efektywnych inwestycji publicznych, fragmentacji rynków finansowych, powolnego delewarowania, niskich oczekiwań w odniesieniu do popytu, spotęgowanych przez politykę oszczędnościową dążącą do ograniczenia nadmiernych wydatków, braku odpowiednich możliwości finansowania oraz faktu, że w wielu przypadkach państwa członkowskie i UE nie podejmują odpowiednich działań w celu rozwiązania tych problemów; podkreśla, że lukę inwestycyjną można zlikwidować za pomocą ukierunkowanych inwestycji publicznych oraz znacznie wyższych poziomów inwestycji w przedsiębiorstwa prywatne i firmy europejskie; wzywa do podjęcia reform ułatwiających stworzenie nowego klimatu sprzyjającego przedsiębiorczości, zachęcającego do tworzenia nowych firm, nowych inwestycji i innowacji, przy czym ewentualny zwrot z inwestycji mógłby być kluczowym elementem przyciągającym kapitał do gospodarki europejskiej; podkreśla, że zwiększenie finansowania inwestycji wymaga dobrze funkcjonującego systemu finansowego, w którym większa stabilność i istniejące instytucje międzynarodowe mogą ułatwić tworzenie płynności i działalność animatorów rynku, szczególnie w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw;

7. z zadowoleniem przyjmuje plan inwestycyjny dla Europy, który jest ważnym instrumentem zwiększenia inwestycji publicznych i prywatnych; stwierdza, że plan ten ma na celu uruchomienie dodatkowych inwestycji, pomoc w opracowywaniu nowych projektów, przyciągnięcie inwestorów i odbudowanie zaufania; uważa, jednak, że jest zdecydowanie za wcześnie na konstruktywną ocenę faktycznych skutków tego planu; zwraca uwagę, że pobudzania inwestycji nie należy postrzegać jako alternatywy dla reform, lecz raczej jako ich uzupełnienie; uważa, że środki Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) należy wykorzystać do finansowania projektów, które przynoszą zysk gospodarczy lub wywierają pozytywne skutki społeczne; podkreśla, że w przypadku EFIS nie chodzi o to, by zastąpić projekty finansowane na poziomie krajowym projektami współfinansowanymi na poziomie europejskim; podkreśla, że fundusze europejskie powinny doprowadzić do dodatkowych inwestycji, a nie tylko zastąpić krajowe fundusze inwestycyjne, które zostałyby przeznaczone na konsumpcję; jest zdania, że plan inwestycyjny dla Europy powinien koncentrować się w pierwszej kolejności na projektach o europejskiej wartości dodanej, które nie kwalifikują się jeszcze do finansowania bankowego; podkreśla przy tym znaczenie elementów regulacyjnych planu inwestycyjnego dla poprawy środowiska inwestycyjnego; zauważa, że plan inwestycyjny Komisji musi zostać wdrożony, by przyniósł pożądaną wartość dodaną; podkreśla, że należy dokonywać uważnej selekcji projektów inwestycyjnych, tak aby nie doprowadzić do sytuacji, w której plan nie przyczyni się do tworzenia zrównoważonych miejsc pracy i wzrostu gospodarczego w Europie; przypomina, że należy rygorystycznie ocenić wyniki planu inwestycyjnego Komisji, zwłaszcza sposób wyboru projektów i nadawania im pierwszeństwa, aby uniknąć prywatyzacji zysków i uspołeczniania strat; podkreśla współzależność między dźwignią planu inwestycyjnego a faktycznymi projektami, które są realizowane; podkreśla, że dążenie do celu polegającego na osiągnięciu wysokiej dźwigni nie powinno odbywać się kosztem należytej selekcji projektów, która powinna brać pod uwagę również lokalizację geograficzną projektów; podkreśla konieczność zapewnienia wysokiej jakości procesu zarządzania i selekcji; zauważa, że państwa członkowskie wdrażające program dostosowawczy oczekują, iż plan inwestycyjny znacznie poprawi i ułatwi finansowanie i kredytowanie małych i średnich przedsiębiorstw, które najmocniej odczuli skutki kryzysu;

8. apeluje do państw członkowskich o aktywne wspieranie planu inwestycyjnego i do wnoszenia wkładów finansowych na rzecz EFIS, uzupełniając w ten sposób środki pochodzące z budżetu UE i EBI, aby ukierunkowywać sektor prywatny i zachęcać go do inwestowania;

9. podkreśla, że w planie inwestycyjnym należy przewidzieć specjalny system dla MŚP, tak aby zapewnić im równe szanse, jako że MŚP często znajdują się w trudniejszej sytuacji ze względu na ich wielkość i pozycję na rynku;

Środa, 11 marca 2015 r.

10. podkreśla, że brak dostępu do finansowania, zwłaszcza dla MŚP, jest jedną z największych przeszkód dla wzrostu w UE; jest zaniepokojony, że MŚP wciąż mają trudności z uzyskaniem kredytów bankowych; uważa, że potrzebne są alternatywy dla finansowania bankowego, zwłaszcza poprawa otoczenia biznesowego dla kapitału venture, pożyczek społecznościowych i propagowania spółdzielni kredytowych, a także, w szerszym ujęciu, udoskonalenie skutecznej alokacji kapitału za pośrednictwem rynków kapitałowych; uważa, że lepiej zintegrowane rynki kapitałowe oraz lepszy nadzór nad instytucjami finansowymi mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia tych celów w krótkim i średnim terminie; podkreśla, że MŚP powinny mieć uprzywilejowany dostęp do planu inwestycyjnego;

11. uznaje, że energia jest ważnym elementem konkurencyjności gospodarczej; podkreśla potrzebę usunięcia przeszkód dla jednolitego rynku energii dzięki między innymi wspieraniu niezależności energetycznej; wzywa Komisję do dokonania oceny postępów w tej dziedzinie zarówno na szczeblu UE, jak i szczeblu krajowym, oraz do wspierania środków zapobiegających fragmentacji i ułatwiających radzenie sobie z trudnościami przy wdrażaniu;

12. wciąż wyraża zaniepokojenie z powodu braku postępów w ograniczaniu nadmiernych poziomów zadłużenia sektora prywatnego; podkreśla, że stwarza to zagrożenie nie tylko dla stabilności finansowej, ale ogranicza także potencjał wzrostu UE i obniża skuteczność polityki monetarnej EBC; wzywa Komisję do przedstawienia dalszych propozycji dotyczących opracowania skutecznych procedur delewarowania sektora prywatnego, w tym procedur dotyczących upadłości i niewypłacalności, a zarazem do wspierania sprawiedliwego i przejrzystego podziału kosztów, ponieważ uginające się pod ciężarem ogromnego zadłużenia przedsiębiorstwa i gospodarstwa domowe to jeden z najważniejszych czynników ograniczających prywatne inwestycje;

Reformy strukturalne

13. zwraca uwagę, że w wielu krajach niezbędne są wciąż reformy strukturalne; zwraca również uwagę na fakt, że te państwa członkowskie, które pomyślnie wdrożyły programy dostosowawcze lub programy dotyczące sektora finansowego, mogły powrócić na rynki kapitałowe, gdzie mają teraz dostęp do nisko oprocentowanego kapitału; zwraca uwagę, że przyczyną tego powrotu były między innymi działania podjęte przez Europejski Bank Centralny (EBC); zachęca pozostałe państwa członkowskie strefy euro, aby miały niemiejsze ambicje w odniesieniu do modernizacji swoich gospodarek; uważa, że należy odpowiednio uwzględnić skutki społeczne reform oraz wpływ reform na zatrudnienie; podkreśla, że łagodniejszą politykę pieniężną EBC powinny uzupełniać ambitne i zrównoważone pod względem społecznym reformy strukturalne w państwach członkowskich;

14. wzywa państwa członkowskie, aby doprowadziły swoje rynki pracy do większej efektywności, opracowały aktywne strategie dla rynku pracy mające na celu stworzenie dobrze płatnych miejsc pracy, modernizowały systemy ochrony socjalnej, w tym systemy emerytalne, dbając o ich integracyjny, zrównoważony i sprawiedliwy charakter, a także aby poprawiły i usprawniły otoczenie prawne i administracyjne dla inwestycji biznesowych; podkreśla, że reformy strukturalne powinny prowadzić do realnego i trwałego wzrostu gospodarczego, większego zatrudnienia, wzmocnionej konkurencyjności i rosnącej konwergencji oraz że należy je uzupełnić dobrze ukierunkowanymi i zakładającymi dłuższą perspektywę inwestycjami w edukację, badania i rozwój, innowacje, infrastrukturę, przemysł, technologie informacyjno-komunikacyjne, zrównoważoną energię i zasoby ludzkie;

15. wzywa państwa członkowskie do zapewniania i zwiększania integracyjnego, zrównoważonego i sprawiedliwego charakteru systemu zabezpieczenia społecznego, w szczególności w odniesieniu do osób najbardziej potrzebujących, oraz do poprawy i usprawnienia otoczenia prawnego i administracyjnego dla inwestycji biznesowych; podkreśla, że miejsca pracy muszą spełniać wymogi jakości z myślą o przeciwdziałaniu ubóstwu pracujących oraz że należy zająć się kwestią różnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć; podkreśla, że reformy gospodarcze powinny się uzupełnić dobrze ukierunkowanymi i zakładającymi dłuższą perspektywę inwestycjami w edukację, badania i rozwój, innowacje, infrastrukturę, ICT i zrównoważoną energię;

16. podkreśla, że ograniczenie zależności UE od zewnętrznych źródeł energii musi być elementem unijnej strategii na rzecz wzrostu; w związku z tym podkreśla ponownie potrzebę dywersyfikacji zewnętrznych dostaw energii, modernizacji unijnej infrastruktury energetycznej oraz dokończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii UE oraz uznania tych celów za kluczowe priorytety europejskiej strategii bezpieczeństwa energetycznego;

Środa, 11 marca 2015 r.

17. podkreśla, że UE nie może konkurować tylko pod kątem kosztów, lecz powinna zwiększyć wydajność dzięki zrównoważonym inwestycjom w badania naukowe i rozwój, edukację i umiejętności oraz zasobooszczędność, zarówno na poziomie europejskim, jak i krajowym; wzywa Komisję i rządy do potraktowania tych obszarów priorytetowo w swoich budżetach; podkreśla, że przy podejmowaniu reform państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na bezrobocie wśród ludzi młodych, tak by od samego początku nie pozbawiać młodych ludzi szans; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do szybszego i skuteczniejszego korzystania z dostępnych środków finansowych, w tym w ramach gwarancji dla młodzieży;

18. nalega na Komisję i państwa członkowskie, by wprowadziły pomoc finansową i system trojki o charakterze ad hoc do usprawnionej struktury prawnej zgodnej z ramami zarządzania gospodarczego UE i prawem wspólnotowym, zapewniając tym samym demokratyczną rozliczalność; podkreśla znaczenie zapewnienia dalszych działań w związku ze sprawozdaniami trojki przyjętymi w marcu 2014 r. przez Parlament; wzywa Komisję do wprowadzenia w życie wniosków zawartych w tych sprawozdaniach; zaznacza, że pomoc finansowa UE dla niektórych państw członkowskich, udzielana na zasadach łączących solidarność z warunkowością, jest najskuteczniejsza tam, gdzie kraje przyjmowały dużą odpowiedzialność i wykazywały duże zaangażowanie w reformy; przypomina Komisji i państwom członkowskim, że muszą przeprowadzić kompleksową ocenę skutków programów pomocy finansowej;

19. apeluje do Komisji o podjęcie pilnych działań w celu zwalczania oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania; domaga się prostego i przejrzystego systemu podatkowego; wzywa państwa członkowskie do osiągnięcia porozumienia w sprawie wniosku dotyczącego wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, który stanowi ważne narzędzie w tej walce, i uważa, że jego stanowisko z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych⁽¹⁾ może być podstawą dla rozsądnego kompromisu; ponawia apel do państw członkowskich o odejście od obciążania podatkami pracy; zwraca uwagę, że środki mające na celu zwalczania oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania nie powinny podważać uprawnień państw członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje jednak skuteczną współpracę w zakresie systemów opodatkowania na szczeblu europejskim;

20. podkreśla potrzebę reform systemów edukacyjnych, aby umożliwić przyszłym pokoleniom zaspokojenie potrzeb przyszłych rynków pracy o dużym potencjale;

21. uważa, że państwa członkowskie i Komisja wciąż nie dotrzymały zobowiązania zakończenia procesu tworzenia jednolitego rynku, zwłaszcza jednolitego rynku usług i gospodarki cyfrowej;

22. ponawia apel do Komisji o usprawnienie zarządzania jednolitym rynkiem; wzywa Komisję do uzgodnienia celów jednolitego rynku z celami europejskiego semestru oraz do zapewnienia spójności między mechanizmami monitorowania obu instrumentów; uważa, że odrębne narzędzie analityczne, składające się ze wskaźników mierzących stopień realizacji jednolitego rynku, mogą zawierać pozytywne wskazówki w odniesieniu do zaleceń dla poszczególnych krajów i rocznej analizy wzrostu gospodarczego; podkreśla znaczenie i wartość dodaną sprawozdań w sprawie integracji jednolitego rynku w poprzednich latach, które przyczyniły się do wypracowania ogólnych priorytetów określonych w opracowanej przez Komisję rocznej analizie wzrostu gospodarczego oraz do sformułowania zaleceń dla poszczególnych krajów w kontekście europejskiego semestru; w związku z tym ubolewa nad tym, że w odniesieniu do 2015 r. pominięto sprawozdanie w sprawie integracji jednolitego rynku; wzywa Komisję do pełnego wykorzystania wszystkich istniejących środków przewidzianych w prawie unijnym do egzekwowania wdrożenia europejskiego semestru;

23. wyraża zaniepokojenie protekcjonistycznymi tendencjami w niektórych państwach członkowskich; wskazuje, że Traktat nie przewiduje ograniczeń swobodnego przepływu osób, usług i kapitału oraz przypomina, że obowiązkiem Komisji jest gwarantowanie i egzekwowanie tych swobód;

24. podkreśla fakt, że brak dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku pracy oraz zrównoważonego podejścia do imigracji powstrzymuje wzrost w UE; wyraża zaniepokojenie protekcjonistycznymi tendencjami w niektórych państwach członkowskich; wskazuje, że Traktat nie przewiduje ograniczeń swobodnego przepływu osób, towarów, usług i kapitału oraz przypomina, że obowiązkiem Komisji jest gwarantowanie i egzekwowanie tych swobód;

25. podkreśla znaczenie zagwarantowania mobilności pracowników (zarówno między krajami, jak i między sektorami), zwiększonej wydajności pracy (w połączeniu ze szkoleniami zwiększającymi szanse na zatrudnienie), jakości zatrudnienia oraz elastyczności rynku pracy, przy jednoczesnym zachowaniu niezbędnego zakresu bezpieczeństwa zatrudnienia, ograniczeniu wykorzystania niepewnych form zatrudnienia oraz zagwarantowaniu należytego zakresu rokowań zbiorowych; podkreśla, że lepsze dopasowanie podaży umiejętności i popytu na nie oraz doradztwo zawodowe będą w przyszłości elementami o ogromnym znaczeniu; uważa, że większa mobilność może przyczynić się do ograniczenia wysokiego wskaźnika wolnych miejsc pracy, które nadal istnieją obok wysokiego bezrobocia. podkreśla znaczenie inwestycji w poprawę zatrudnialności kobiet i ludzi młodych, zwłaszcza w kontekście powstających technologii i nowych sektorów, biorąc pod uwagę fakt, że sektory te mają potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 134.

Środa, 11 marca 2015 r.

26. z zadowoleniem przyjmuje środki, dzięki którym procedura europejskiego semestru staje się efektywniejsza i bardziej demokratyczna; zauważa, że poziom wdrażania jest lepszy w obszarze finansów publicznych, gdzie istnieją sprawniejsze instrumenty nadzoru; apeluje o zrównoważoną integrację wskaźników zatrudnienia i wskaźników społeczno-gospodarczych;

Odpowiedzialność budżetowa

27. z zadowoleniem przyjmuje duży spadek liczby krajów objętych procedurą nadmiernego deficytu – z 24 w 2011 r. do 11 w 2014 r.; stwierdza, że z uwagi na tę poprawę sytuacji budżetowej w UE kurs unijnej polityki budżetowej powinien pozostać na poziomie neutralnym w 2015 r.; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny tego, czy kurs unijnej polityki budżetowej w UE odpowiada potrzebie zwiększenia inwestycji; wyraża jednak zaniepokojenie wzrostem nierówności, zmniejszeniem siły nabywczej, długoterminowym wysokim bezrobociem i bezrobociem wśród ludzi młodych, a także wciąż bardzo wysokim poziomem zadłużenia publicznego i prywatnego w wielu państwach członkowskich w strefie euro, co jest okolicznością nie tylko hamującą wzrost, ale stwarzającą także znaczne ryzyko w przypadku kolejnych ewentualnych wstrząsów; wzywa Komisję do przyjęcia ostrożnej i konserwatywnej interpretacji wskaźników wzrostu i do kontroli jakości prognoz gospodarczych, gdyż poprzednie prognozy Komisji zbyt często były korygowane w dół;

28. przychyła się do opinii Komisji, że większość państw członkowskich musi kontynuować sprzyjającą wzrostowi konsolidację budżetową; zachęca państwa członkowskie posiadające dostateczną przestrzeń fiskalną do rozważenia obniżenia podatków i składek na ubezpieczenia społeczne w celu stymulowania prywatnych inwestycji i tworzenia miejsc pracy; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych zaleceń dla państw członkowskich, również tych wciąż objętych programami dostosowań gospodarczych, aby wspierały one wzrost gospodarczy za pomocą trwałych i zrównoważonych pod względem społecznym reform strukturalnych, które prowadzą do tworzenia wysokiej jakości zatrudnienia, lepszej konkurencyjności i większej konwergencji;

29. zwraca uwagę na dokonaną przez Komisję ocenę projektów planów budżetowych państw członkowskich; podkreśla, że celem analizy projektów planów budżetowych powinna być równowaga finansowa; podkreśla znaczenie stosowania reguł fiskalnych i konieczność poszanowania zasady równego traktowania;

30. zauważa, że tylko pięć państw członkowskich w pełni przestrzegało postanowień paktu stabilności i wzrostu; podkreśla, że pakt ten opracowano w drodze konsensusu między państwami członkowskimi; podkreśla, że wysoki udział wydatków przeznaczonych na obsługę długu publicznego oznacza mniejszą ilość środków, jakie mogą zostać przeznaczone na inwestycje i usługi publiczne; dlatego zgadza się, że zmniejszenie deficytu w wysoko zadłużonych państwach pozostaje niezbędne, uważa jednak, że taka konsolidacja budżetowa powinna odbywać się w sposób, który chroni najbardziej podatnych na zagrożenia użytkowników usług publicznych, chroni inwestycje publiczne i podnosi dochody w sprawiedliwy sposób dzięki większemu wzrostowi gospodarczemu;

Wzmocniona koordynacja krajowych strategii politycznych

31. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania; z zadowoleniem przyjmuje stopniowe zmniejszanie wewnętrznych zakłóceń równowagi w gospodarkach państw członkowskich; wskazuje na zewnętrzne zakłócenia równowagi w kilku państwach członkowskich, w tym wysokie nadwyżki handlowe; zwraca uwagę na utratę udziału w rynku globalnym przez UE jako całość;

32. podkreśla, że celem procedury dotyczącej zakłóceń równowagi ekonomicznej jest nie tylko unikanie poważnych negatywnych konsekwencji dla wzrostu i zatrudnienia w danym kraju, ale także zapobieganie przenoszeniu się skutków nieodpowiednich strategii krajowych na inne państwa członkowskie strefy euro; odnotowuje oświadczenie Rady Europejskiej z grudnia 2014 r. dotyczące przeniesienia debaty na temat ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych w UGW na 2015 r., poprzez sprawozdanie czterech przewodniczących;

33. ponownie wyraża pogląd, że obecnym ramom zarządzania gospodarczego brakuje demokratycznej odpowiedzialności w zakresie stosowania ich zasad oraz odpowiedzialności instytucji i zainteresowanych podmiotów; wzywa Komisję do przedstawienia niezbędnych propozycji w celu rozwiązania problemu braku odpowiedniej demokratycznej odpowiedzialności w zarządzaniu gospodarczym UE;

34. podkreśla, że należy wziąć pod uwagę skutki znacznego spadku cen ropy i ocenić, czy te nieoczekiwane dochody powinny zostać przekazane w całości konsumentom paliw kopalnych, czy też powinny zostać podzielone w sytuacji, kiedy rządy podwyższają opodatkowanie paliw kopalnych w celu zmniejszenia swoich deficytów budżetowych, finansowania inwestycji, uniknięcia szkód dla polityki w zakresie zmiany klimatu oraz zmniejszenia efektów deflacyjnych;

Środa, 11 marca 2015 r.

Budżet UE

35. podkreśla, że zasada rzetelności rachunków publicznych musi być podstawą tworzenia budżetów krajowych i budżetu europejskiego, aby zapewnić konwergencję i stabilność w UE; jest przekonany, że rzetelność ta jest jednym z elementów reakcji na kryzys zaufania między państwami członkowskimi, jak też między państwami członkowskimi a obywatelami Unii Europejskiej, przy czym od wybuchu niedawnego kryzysu finansowego utrata zaufania jest jeszcze większa;

36. wzywa w związku z tym do harmonizacji założeń gospodarczych stosowanych przy tworzeniu budżetów krajowych; uważa w szczególności, że elementy gospodarki międzynarodowej powinny podlegać wspólnej ocenie;

37. z myślą o ułatwieniu porównywalności i zapobieganiu nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej apeluje o większą jednorodność prezentacji rachunków publicznych; wzywa w szczególności do normalizacji księgowania przez państwa członkowskie ich wkładów do budżetu unijnego;

38. zwraca się do Komisji o zaradzenie wszelkim rodzajom demokratycznego deficytu semestru w ramach pakietu środków pogłębiania unii gospodarczej i walutowej zapowiadanej na 2015 r.;

39. uważa, że ściślejsza współpraca Parlamentu Europejskiego z parlamentami krajowymi w ramach europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej i budżetowej ma kluczowe znaczenie; zobowiązuje się do zacieśnienia stosunków z parlamentami krajowymi w duchu konstruktywnej współpracy;

40. ubolewa nad faktem, że kwota niezapłaconych rachunków w budżecie UE podważa wiarygodność UE i stoi w sprzeczności z określonymi na najwyższym szczeblu politycznym celami w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – głównie ludzi młodych – oraz wspierania małych i średnich przedsiębiorstw, a także obawia się, że będzie to skutkowało pogłębieniem przepaści między Unią a jej obywatelami;

41. domaga się, by w ramach powyborczego przeglądu wieloletnich ram finansowych (WRF) przeanalizowano i w związku z tym zwiększono wartość dodaną unijnego finansowania dotyczącą ustanowionych przez Unię celów w zakresie konkurencyjności, wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i transformacji sektora energetycznego; wzywa Komisję do przyjęcia precyzyjniejszej metodologii w celu lepszego śledzenia środków i wydatków unijnych związanych z celami strategii „Europa 2020”, aby udoskonalić oceny skutków;

42. wzywa ponadto Komisję do zgłaszania potencjalnych negatywnych skutków, jakie kwestia opóźnionych płatności mogłyby mieć dla zobowiązań podjętych przez państwa członkowskie w kontekście europejskiego semestru;

43. zauważa, że w wielu państwach członkowskich jak dotąd nie podniesiono wydajności administracji publicznej, choć udoskonalenia w tej dziedzinie przyczyniłyby się do oszczędności dzięki zrationalizowaniu organizacji i ograniczeniu biurokracji z korzyścią dla przedsiębiorstw i obywateli;

44. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja podkreśliła w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. znaczenie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (w tym inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych) dla gospodarki; przypomina, że fundusze te stanowią średnio 10 % łącznych inwestycji publicznych w UE, lecz sytuacja jest różna w zależności od kraju, a w niektórych państwach członkowskich mogą one stanowić aż 80 % inwestycji publicznych; podkreśla, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne są dobrym przykładem synergii między budżetem europejskim a budżetami krajowymi w oparciu o wspólnie uzgodnione cele przyświecające umowom o partnerstwie w dziedzinie wzrostu i inwestycji zgodnie ze strategią „Europa 2020”; wspiera wszystkie wysiłki służące inteligentnemu łączeniu środków z budżetu europejskiego i budżetów krajowych, aby osiągnąć przyrost wydajności, pobudzić gospodarkę i obniżyć deficyty krajowe dzięki pozytywnemu skutkowi wspólnych zasobów;

45. podkreśla pilną potrzebę skutecznego zwalczania oszustw podatkowych, które potencjalnie powodują utratę znacznych środków z budżetu unijnego;

Środa, 11 marca 2015 r.

46. wzywa Komisję do przedstawienia analizy możliwych skutków przesunięcia środków z programów unijnych, takich jak instrument „Łącząc Europę” i program ramowy „Horyzont 2020”;

47. wzywa państwa członkowskie do dofinansowania planu inwestycyjnego, którego celem jest maksymalizacja skutków wydatków publicznych i przyciągnięcie inwestycji prywatnych;

o

o o

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich, parlamentom narodowym oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0068

Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. (2014/2222(INI))**

(2016/C 316/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 145, 148, 152 oraz art. 153 ust. 5 TFUE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej tytuł IV (Solidarność),
- uwzględniając art. 349 TFUE dotyczący specjalnych środków na rzecz regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając zrewidowaną Europejską kartę społeczną, w szczególności jej art. 30 dotyczący prawa do ochrony przed ubóstwem i marginalizacją społeczną,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienia i aspektów społecznych ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2014 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej – realizacja priorytetów na rok 2014 ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2014 r. zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2015 r.” (COM(2014)0902) oraz załączony do niego projekt wspólnego sprawozdania w sprawie zatrudnienia,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowany „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 stycznia 2015 r. zatytułowany „Optymalne wykorzystanie elastyczności przewidzianej w obowiązujących postanowieniach paktu stabilności i wzrostu” (COM(2015)0012),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 października 2013 r. zatytułowany „Wzmocnienie społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej” (COM(2013)0690),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie zatrudnienia i społecznych aspektów strategii „Europa 2020” ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 kwietnia 2012 r. zatytułowany „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu” (COM(2012)0173),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2010 r. zatytułowany „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010)0758) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 15 listopada 2011 r. na ten sam temat ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0129.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0038.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0060.⁽⁴⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 57.

Środa, 11 marca 2015 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Inicjatywa »Szanse dla młodzieży«” (COM(2011)0933),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. zatytułowany „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020” (COM(2013)0083),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie zatrudnienia i społecznych aspektów działań i roli trojki (EBC, Komisja i MFW) w odniesieniu do objętych programem państw członkowskich strefy euro ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie sposobu, w jaki Unia Europejska może przyczynić się do zapewnienia warunków sprzyjających działalności przedsiębiorstw i ich powstawaniu w celu tworzenia miejsc pracy ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie zatrudnienia młodzieży ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 5 grudnia 2014 r. w sprawie płac na świecie w latach 2014–2015 (Global Wage Report),
 - uwzględniając dokument roboczy OECD z dnia 9 grudnia 2014 r. zatytułowany „Trends in Income Inequality and its Impact on Economic Growth” [Tendencje w poziomie nierówności dochodów i ich wpływ na wzrost gospodarczy],
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 lipca 2014 r. zatytułowany „Inicjatywa w zakresie zielonego zatrudnienia: pełne wykorzystanie potencjału zielonej gospodarki pod względem tworzenia miejsc pracy” (COM(2014)0446),
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 września 2011 r. ⁽⁵⁾ i z dnia 16 stycznia 2014 r. ⁽⁶⁾ w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8–0043/2015),
- A. mając na uwadze, że Europa musi zaangażować się na rzecz modelu społecznej gospodarki rynkowej gwarantującego zrównoważony wzrost, aby pozostawić przyszłym pokoleniom miejsca pracy, a nie długi;
- B. mając na uwadze, że kontekst gospodarczo-społeczny UE jest nadal mało optymistyczny, a także mając na uwadze, że według prognozy gospodarczej Komisji z jesieni 2014 r. ożywienie gospodarcze jest wciąż nietrwałe; mając na uwadze, że mimo ujemnych stóp wzrostu w strefie euro w ciągu minionych dwóch lat oczekuje się, że stopa wzrostu w strefie euro osiągnie 0,8 % w 2014 r. i 1,1 % w 2015 r.; mając na uwadze, że tylko kilka państw członkowskich ma lepsze prognozy i że w minionych latach Komisja regularnie korygowała własne prognozy w dół; mając na uwadze, że mimo iż przewidywany ogólny deficyt w UE28 został zmniejszony do 3 % w 2014 r., pozostaje on wysoki w kilku państwach członkowskich, co wskazuje na potrzebę dalszej konsolidacji budżetowej zgodnej z zasadami wzrostu gospodarczego oraz lepszego i trwałego zatrudnienia, ponieważ ożywienie nie jest ani trwałe, ani oparte na mocnych podstawach;
- C. mając na uwadze, że szybka ścieżka konsolidacji budżetowej stosowana w czasie kryzysu gospodarczego utrudniła państwom członkowskim osiągnięcie celów strategii „Europa 2020”, co pokazuje, że polityka budżetowa powinna być różnicowana i dostosowywana do sytuacji poszczególnych państw członkowskich; mając na uwadze, że gwałtowny spadek cen ropy może stanowić dodatkowy bodziec dla gospodarek wielu państw członkowskich, zwłaszcza jeżeli przekłada się szybko na obniżenie cen energii dla rodzin i przedsiębiorstw;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0240.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0394.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0010.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 101.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0043.

Środa, 11 marca 2015 r.

- D. mając na uwadze, że UE musi nadal usprawniać swoją politykę gospodarczo-społeczną w celu jak najszybszego osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”, a jednocześnie przewyciężyć ryzyko stagnacji sekularnej i deflacji, a ponadto mając na uwadze, że aby mogło to nastąpić, trzeba kontynuować wysiłki na rzecz wspierania inwestycji i reform strukturalnych zwiększających konkurencyjność gospodarczą w sposób odpowiedzialny społecznie; mając na uwadze, że zapewnienie sprawnego przejścia na gospodarkę zasobooszczędną oraz zrównoważonego rozwoju wymaga transformacji ekologicznej; mając na uwadze, że pozycja UE w gospodarce światowej niepokojąco się obniża w rezultacie kryzysu, utraty bazy przemysłowej oraz braku zaufania inwestorów i przedsiębiorców, podczas gdy w wielu innych krajach widoczne są wyraźne oznaki ożywienia; mając na uwadze, że w październiku 2014 r. MFW szacował, że prawdopodobieństwo recesji w strefie euro wzrosło i do końca roku osiągnie poziom 35–40 %;
- E. mając na uwadze, że państwa członkowskie odgrywają główną rolę w kształtowaniu polityki zatrudnienia, w tym zatrudnienia ludzi młodych, i że najlepszy efekt przynoszą działania podejmowane na szczeblu krajowym;
- F. mając na uwadze, że UE musi jak najszybciej uporać się z problemem szybkiego starzenia się jej mieszkańców;
- G. mając na uwadze, że mimo pewnych usprawnień (po raz pierwszy od 2011 r. nastąpił niewielki wzrost liczby umów o pracę w pełnym wymiarze godzin) stopa bezrobocia utrzymuje się nadal na historycznie wysokim poziomie i że 25 mln osób pozostaje bez pracy; mając na uwadze, że stopa bezrobocia długotrwałego jest niepokojąco wysoka i że 12 mln osób nie ma pracy od ponad roku (wzrost o 4 % w ubiegłym roku); mając na uwadze, że stopa bezrobocia ludzi młodych nie obniżyła się znacząco (spadła jedynie o 1,9 % w porównaniu z rokiem 2013) i w całej UE wynosi średnio 21,2 %; mając na uwadze, że 75 % osób długotrwałe bezrobotnych w UE ma poniżej 35 lat; mając na uwadze, że z wyjątkiem niektórych państw członkowskich sytuacja na rynku pracy jest szczególnie trudna dla osób młodych, niezależnie od ich poziomu wykształcenia;
- H. mając na uwadze, że należy w pełni i prawidłowo wykorzystywać Europejski Fundusz Społeczny, łącznie z gwarancją dla młodzieży i Inicjatywą na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, by finansować zrównoważone projekty z myślą o walce z bezrobociem, w szczególności z bezrobociem młodzieży;
- I. mając na uwadze, że odsetek młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (młodzieży NEET) pozostaje wysoki, a także mając na uwadze, że w grupie tej występuje nadreprezentacja młodych Romów;
- J. mając na uwadze, że szereg czynników, w tym między innymi niestworzenie sprzyjających warunków dla stymulowania inwestycji i wzrostu, niższe dochody osiągane na rynku oraz zmniejszenie transferów socjalnych w tym czasie ⁽¹⁾, a także wysiłki niektórych państw członkowskich na rzecz przywrócenia równowagi gospodarczej przez ograniczenie wydatków na ochronę socjalną, doprowadziły do znaczącego obniżenia dochodów brutto do dyspozycji gospodarstw domowych, przyczyniając się do wzrostu liczby europejskich rodzin zagrożonych wykluczeniem społecznym oraz do alarmującego wzrostu nierówności, w tym różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że jeden na czterech Europejczyków jest zagrożony ubóstwem; mając na uwadze, że niepełne zatrudnienie i jego niepewność osiągnęły szczytowy poziom i że w przypadku 50 % wszystkich osób poszukujących pracy zapewnienie zatrudnienia nie wystarcza do wydzwignięcia ich z ubóstwa;
- K. mając na uwadze, że z danych za rok 2013, najnowszych dostępnych, wynika, iż stopa długotrwałego bezrobocia wśród osób czynnych zawodowo w 28 państwach członkowskich UE utrzymuje się na rekordowo wysokim poziomie 5,1 %; mając na uwadze, że długotrwałe bezrobocie ma nie tylko poważny wpływ na życie jednostek, lecz może też przekształcić się w bezrobocie strukturalne w UE;
- L. mając na uwadze, że 25,1 % ludności UE jest obecnie zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym; mając na uwadze, że średni wzrost poziomu ubóstwa dzieci jest wyższy niż średni wzrost poziomu ubóstwa ogółem, a także mając na uwadze, że w kilku państwach członkowskich jedno na troje dzieci żyje poniżej granicy ubóstwa;
- M. mając na uwadze, że starsi pracownicy są grupą najbardziej narażoną na długotrwałe bezrobocie; mając na uwadze, że w 2012 r. zatrudniona była tylko połowa pracowników w wieku 55–65 lat; mając na uwadze, że osoby starsze bardziej odczuwają obniżanie wydatków publicznych w sektorze usług społecznych i zdrowotnych oraz świadczeń społecznych; mając na uwadze, że niektóre grupy osób starszych, np. osoby w wieku powyżej 80 lat, starsze kobiety, starsi migranci i starsi członkowie mniejszości etnicznych, są szczególnie zagrożone ubóstwem;

⁽¹⁾ Projekt wspólnego sprawozdania o zatrudnieniu Komisji i Rady do komunikatu Komisji w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2015 r. (COM(2014)0906), s. 44. Zob. również Przegląd stanu zatrudnienia OECD 2014 http://www.keepeek.com/Digital-Asset-Management/oecd/employment/oecd-employment-outlook-2014_empl_outlook-2014-en#page1.

Środa, 11 marca 2015 r.

- N. mając na uwadze, że aby przetrwać kryzys, niektóre państwa członkowskie musiały przeprowadzić znaczne cięcia w wydatkach publicznych, a w tym samym czasie wzrosło zapotrzebowanie na ochronę socjalną w związku z wzrostem liczby bezrobotnych; mając na uwadze, że środki budżetów krajowych przeznaczone na ochronę socjalną są coraz bardziej ograniczone, ponieważ skutkiem likwidacji miejsc pracy lub cięć płac na dużą skalę jest obniżenie wpływów ze składek, co poważnie zagraża europejskiemu modelowi społecznemu; mając na uwadze, że postulowane reformy nie spełniają potrzeb i oczekiwań obywateli dotyczących zatrudnienia i sferze społecznej;
- O. mając na uwadze, że ograniczenie ubóstwa jest nie tylko jednym z głównych celów strategii „Europa 2020”, lecz wchodzi również w zakres odpowiedzialności społecznej państw członkowskich, a godne i trwałe miejsca pracy są najlepszym sposobem na wyjście z ubóstwa; mając na uwadze, że w związku z tym należy skoncentrować działania na ułatwianiu dostępu do miejsc pracy, szczególnie osobom najbardziej oddalonym od rynku pracy; mając na uwadze, że na rynku pracy wciąż występują znaczne nierówności warunków zatrudnienia i że po ukończeniu 55 roku życia kobiety są bardziej niż mężczyźni narażone na życie w ubóstwie lub na wykluczenie społeczne;
- P. mając na uwadze, że nierówności społeczno-ekonomiczne między państwami członkowskimi jeszcze się pogłębiły, podczas gdy w odniesieniu do celu konwergencji regionalnej obserwuje się odwrotną tendencję; mając na uwadze, że różnica w poziomie bezrobocia między krajami centralnymi a peryferyjnymi wzrosła z 3,5 % w 2000 r. do 10 % w 2013 r.; mając na uwadze, że ta rozbieżność zwiększa ryzyko fragmentacji oraz zagraża stabilności gospodarczej i spójności społecznej UE; mając na uwadze, że w szóstym sprawozdaniu na temat spójności podkreśla się rolę, jaką w przetrwaniu nierówności odgrywają fundusze strukturalne, zwłaszcza w czasie kryzysu;
- Q. mając na uwadze, że art. 174 TFUE stanowi, że „w celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Unii rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu jej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej. W szczególności Unia zmierza do zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju różnych regionów oraz zacofania regionów najmniej uprzywilejowanych. Wśród regionów, o których mowa, szczególną uwagę poświęca się obszarom wiejskim, obszarom podlegającym przemianom przemysłowym i regionom, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, takim jak najbardziej na północ wysunięte regiony o bardzo niskiej gęstości zaludnienia oraz regiony wspiarskie, transgraniczne i górskie.”;
- R. mając na uwadze, że w regionach cierpiących na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych stopa bezrobocia jest zwykle wyższa, wzrost gospodarczy – mniejszy, a ponadto brak jest znaczących inwestycji zmierzających do poprawy ich potencjału;
- S. mając na uwadze, że przez ostatnie dwa lata Parlament ostrzegał przed zagrożeniami społecznymi deflacji w kontekście niskiego wzrostu gospodarczego, wysokiego bezrobocia oraz presji na obniżanie wynagrodzeń; mając na uwadze, że Europejski Bank Centralny (EBC) przewidział niską inflację w perspektywie długoterminowej oraz ostrzegał przed jej skutkami dla popytu krajowego, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; mając na uwadze, że od sierpnia 2014 r. deflacja stała się faktem w ośmiu państwach członkowskich (z czego w sześciu należących do strefy euro); mając na uwadze, że popyt i tworzenie miejsc pracy w UE podlegają poważnym ograniczeniom z powodu aktualnej słabej dostępności kredytów dla MŚP oraz konieczności obniżenia nadmiernego zadłużenia sektora publicznego i prywatnego, co dotyczy szczególnie kredytów hipotecznych; mając na uwadze, że spadek stóp inflacji przyczynia się do znaczącego wzrostu tych trudności przez zwiększenie realnych stóp procentowych oraz realnego zadłużenia, co z kolei może uruchomić błędne koło kryzysu gospodarczego; mając na uwadze, że w dniu 22 stycznia 2015 r. EBC zareagował na wszystkie te okoliczności, ogłaszając szeroko zakrojony program skupu aktywów o łącznej miesięcznej wartości wynoszącej 60 mld EUR, który ma potrwać przynajmniej do września 2016 r.;
- T. mając na uwadze, że ekspansywna polityka pieniężna może stanowić narzędzie wspierania eksportu jako metody poprawy kondycji gospodarki UE w perspektywie krótkoterminowej;
- U. mając na uwadze, że niskie stopy procentowe mogą stanowić narzędzie stymulowania inwestycji w UE;
- V. mając na uwadze, że wzrosło tempo konsolidacji budżetowej i wprowadzono nowe zasadnicze cele, koncentrując się w większym stopniu na deficytach strukturalnych niż cyklicznych; mając na uwadze, że mimo to wartość mnożników fiskalnych w obecnej sytuacji jest nadal niezwykle wysoka; mając na uwadze, że konieczna jest realizacja celu średniookresowego i celu podatkowego, by stworzyć otoczenie wspierające wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; mając na uwadze, że istnieje potrzeba systematycznej oceny skutków społecznych i środowiskowych tych środków oraz ich wpływu na problematykę płci;

Środa, 11 marca 2015 r.

- W. mając na uwadze, że poziom publicznych i prywatnych inwestycji w UE zmniejszył się niepokojąco i oscylują obecnie wokół 20 % poniżej poziomu sprzed kryzysu i jest niższy niż wśród głównych partnerów gospodarczych UE na całym świecie; mając na uwadze, że inwestowanie w lepsze i trwałe miejsca pracy, kapitał ludzki, badania i innowacje (w tym w mniejsze projekty), zasobooszczędna unię energetyczną, jednolity rynek cyfrowy, wspieranie przedsiębiorczości i lepsze otoczenie biznesowe dla MŚP, musi być priorytetem Komisji i państw członkowskich, ponieważ inwestycje w tych obszarach mają zasadnicze znaczenie nie tylko dla zapewnienia ożywienia gospodarczego, lecz również dla zwiększenia potencjału gospodarczego UE w zakresie wzrostu i tworzenia dobrobytu;
- X. mając na uwadze, że niewystarczające zaangażowanie parlamentów narodowych, Parlamentu Europejskiego, organów lokalnych i regionalnych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych w proces europejskiego semestru na szczeblu unijnym i krajowym ograniczyło przejście odpowiedzialności za reformy przez państwa członkowskie, wypracowanie niewykluczających nikogo, zapewniających ochronę socjalną i trwałych rozwiązań oraz zmniejszyło zaufanie obywateli do unijnego projektu;
- Y. mając na uwadze, że ustalanie poziomu płac leży w gestii państw członkowskich;

Ambitne strategie gospodarcze na rzecz wzrostu, tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy i walki z deflacją

1. z zadowoleniem przyjmuje zintegrowane podejście Komisji do wzrostu, które oparte jest na trzech głównych filarach: planie inwestycyjnym dla Europy, reformach strukturalnych i odpowiedzialności budżetowej; domaga się ambitnej, ekspansywnej polityki gospodarczej i budżetowej w ramach obowiązujących zasad paktu stabilności i wzrostu w celu pobudzania inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz tworzenia lepszych i trwałych miejsc pracy; podkreśla, że solidarność jest fundamentalną wartością, na której opiera się Unia Europejska; wzywa Komisję do wsparcia wysiłków państw członkowskich przez przedstawienie konkretnych zaleceń, które będą pomocne dla nich i dla całej UE, tak aby nie dotyczyły one wyłącznie konsolidacji budżetowej, lecz również reform strukturalnych w społecznie zrównoważony, efektywny pod względem gospodarczym i trwały sposób; podkreśla, że niska inflacja już skutkuje zwiększeniem realnych stóp procentowych oraz realnego zadłużenia w sektorze publicznym i prywatnym, co w połączeniu z wysokim i długotrwałym bezrobociem młodzieży obniża wzrost gospodarczy i pogłębia ubóstwo;
2. ma świadomość związków między odpowiedzialnością budżetową a potrzebą stymulowania inwestycji i reform strukturalnych w państwach członkowskich w kontekście paktu stabilności i wzrostu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Optymalne wykorzystanie elastyczności przewidzianej w obowiązujących postanowieniach paktu stabilności i wzrostu”; wzywa partnerów do realizacji reform przy wykorzystaniu elastyczności już wbudowanej w przepisy i umowy, w przypadku gdyby państwo członkowskie musiało zmierzyć się z nadmiernymi nierównościami makroekonomicznymi, aby zagwarantować, że odpowiedzialność budżetowa będzie dostosowana do wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy oraz zasad państwa opiekuńczego;
3. podkreśla potrzebę reform strukturalnych w państwach członkowskich; zauważa, że choć kilku państwom członkowskim, które przeprowadziły reformy, udało się odzyskać konkurencyjność na rynku światowym, reformy te powinny być dostosowane do zasad inteligentnego, zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz tworzenia godnych miejsc pracy; apeluje, w celu zrealizowania ww. celów, o rozszerzenie tych reform na takie obszary jak jednolity rynek cyfrowy, unia energetyczna czy reformy fiskalne; uważa, że reformy propagowane na rynku pracy muszą też zapewnić elastyczność i bezpieczeństwo konieczne do położenia kresu segmentacji i zapewnienia godziwych wynagrodzeń;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w nowej kombinacji polityki budżetowej i monetarnej do dotychczasowych priorytetów w zakresie konsolidacji budżetowej i reform strukturalnych dodaje się inwestycje; uważa jednak, że w rocznej analizie wzrostu gospodarczego należy zwrócić większą uwagę na łączny popyt oraz jego związek z podwyżkami płac i nierównościami społecznymi; podkreśla, że jeżeli chodzi o ograniczanie nierównowagi makroekonomicznej, priorytetem nie powinno być zwiększanie nadwyżek na rachunku obrotów bieżących, lecz zwiększanie stóp wzrostu gospodarczego i inwestycji oraz wskaźnika zatrudnienia, a także obniżanie wskaźnika ubóstwa;
5. wyraża zaniepokojenie, że inwestycje w UE zmniejszyły się znacząco w ostatnich latach i obecnie oscylują wokół 20 % poniżej poziomu sprzed kryzysu; ostrzega, że spadek ten był jeszcze większy w peryferyjnych państwach członkowskich, w których konsolidacja budżetowa była dotkliwsza; ponownie zwraca uwagę na potencjał zielonej gospodarki w zakresie zatrudnienia, w której według szacunków Komisji mogłoby do roku 2020 powstać pięć milionów miejsc pracy w samych tylko sektorach związanych z efektywnością energetyczną i odnawialnymi źródłami energii, pod warunkiem że wdrożona zostanie ambitna polityka klimatyczna i energetyczna; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wystarczającego poziomu inwestycji w te sektory i przewidywania przyszłego zapotrzebowania na umiejętności pracowników;

Środa, 11 marca 2015 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że jednym z trzech głównych filarów strategii Komisji na 2015 r. są inwestycje, i wzywa do niezwłocznego wdrożenia jej planu; odnotowuje fakt, że wkłady państwa członkowskiego do Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) nie będą uwzględniane przy wyliczaniu korekty budżetowej ani w odniesieniu do funkcji zapobiegawczej, ani w odniesieniu do części naprawczej paktu stabilności i wzrostu;
7. uważa, że trzy główne filary strategii Komisji na 2015 r. muszą być wdrażane łącznie, by odpowiedzialnie stymulować inwestycje w tych obszarach, które mają rzeczywisty wpływ na wzrost i tworzenie miejsc pracy, takich jak gospodarka cyfrowa, zielone sektory i opieka zdrowotna;
8. odnotowuje fakt, że podstawą EFIS będą istniejące zasoby unijne i że nie zgromadzi on „świeżych” środków publicznych, poza dodatkowymi 5 mld EUR z Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI); zwraca uwagę na zagrożenia związane z niewystarczającą ilością funduszy i z nazbyt optymistycznymi założeniami dotyczącymi prawdopodobieństwa zdobycia większości niezbędnych środków finansowych dzięki przyciągnięciu prywatnych inwestorów; wzywa EBI do rozważenia odejścia od czysto komercyjnej bankowości w kierunku modelu zakładającego ocenę ryzyka cechującego dany projekt na podstawie określonych kryteriów i przejrzystości; wzywa Komisję do zbadania sposobów wykorzystania budżetu UE i innych, nowych środków w celu dopilnowania, że EFIS wywiąże się ze swoich zadań;
9. wzywa Komisję i EBI do dokonania oceny skutków kryzysu gospodarczego w odniesieniu do systemu bankowego i ostatecznych odbiorców finansowania EBI, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP, sektora gospodarki społecznej i spółek publicznych;
10. podkreśla fakt, że EFIS musi koncentrować się raczej na przyciąganiu nowych inwestycji w obszarach, w których zainteresowanie inwestorów jest ograniczone, niż na zastępowaniu inwestycji, których dokonano by gdzie indziej (wypieranie), czy na wysoce rentownych inwestycjach, których dokonano by tak czy inaczej (efekt deadweight); wzywa Komisję do uwzględnienia i wspierania inwestycji społecznych, które nie tylko się zwracają, ale też przynoszą pozytywne społeczne skutki uboczne, takie jak inwestycje w kapitał ludzki, inwestycje o dużym wpływie na tworzenie lepszych i trwałych miejsc pracy lub włączenie społeczne i ograniczanie ubóstwa, np. systemy zabezpieczenia społecznego i usługi społeczne, lub inwestycje w gospodarkę społeczną; ponownie apeluje o realizację pakietu dotyczącego inwestycji społecznych;
11. wzywa Komisję do zapewnienia inwestycji w słabszych pod względem gospodarczym regionach dotkniętych wysokim bezrobociem oraz inwestycji w MŚP w takich regionach, zważywszy na bardzo ograniczony dostęp MŚP do finansowania, w celu zagwarantowania, że wysiłki te odniosą wyraźny skutek tam, gdzie są najbardziej potrzebne, a wybory będą dokonywane przy należyтым uwzględnieniu charakterystyki gospodarczej inwestycji; podziela pogląd Komisji, zgodnie z którym istnieje zapotrzebowanie na wykwalifikowanych pracowników w rozwijających się sektorach, takich jak gospodarka cyfrowa, zielone sektory i opieka zdrowotna;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zajęcia się szczególnymi wzmocnionymi mechanizmami pozwalającymi realizować programy inwestycyjne w regionach najbardziej oddalonych, gdzie oddalenie, brak ciągłości geograficznej, słabość gospodarki i bariery naturalne skutkują zwiększonymi nierównościami w dostępie do ofert pracy, towarów i usług;
13. wzywa Komisję do uwzględnienia przy programowaniu europejskiego planu inwestycyjnego tych regionów, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, w szczególności w odniesieniu do dostępu do sieci szerokopasmowych;
14. apeluje do Komisji, by wnikliwie przeanalizowała i udoskonalila inicjatywę w zakresie obligacji projektowych UE-EBI, uruchomioną w 2012 r. jako projekt pilotażowy służący ocenie europejskiego planu inwestycyjnego, aby mogła ona odgrywać większą rolę w promowaniu zatrudnienia; w tym kontekście apeluje także o szczegółowy przegląd obligacji społecznych ujętych w pakiecie dotyczącym inwestycji społecznych;

Odpowiedzialna strategia ponownego skupienia się na inwestycjach, tworzeniu wysokiej jakości miejsc pracy oraz wzroście gospodarczym

15. zauważa, że europejski plan inwestycyjny jest niezbędnym uzupełnieniem działań służących pobudzeniu zrównoważonego wzrostu gospodarczego i tworzeniu miejsc pracy, a jego sukces zależy od wsparcia ze środków prywatnych i publicznych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. ponownie zaapelowano o intensywniejsze wysiłki ze strony krajów o większym fiskalnym polu manewru, aby pobudzić europejski popyt i inwestycje;

Środa, 11 marca 2015 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie tempa konsolidacji budżetowej oraz wprowadzenie nowych zasadniczych celów, koncentrujących się w większym stopniu na deficytach strukturalnych niż cyklicznych, co powinno wpłynąć pozytywnie na zatrudnienie i zrównoważony wzrost; odnotowuje jednak, że wartość mnożników fiskalnych w obecnym kontekście jest jednak nadal niezwykle wysoka i że wywrze to negatywny wpływ na wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy, a także na trwałość systemów zabezpieczenia społecznego; wzywa Komisję, by ułatwiła wykorzystywanie maksymalnej elastyczności w ramach obowiązujących zasad paktu stabilności i wzrostu;

17. wzywa do stworzenia europejskich ram, które zagwarantują, że wszystkie inwestycje dokonywane zgodnie z europejskim planem inwestycyjnym wywrą istotny wpływ na pobudzenie zrównoważonego wzrostu, tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy i wspieranie postępu społecznego; wzywa Komisję do monitorowania i kontrolowania inwestycji dokonywanych zgodnie z tym planem, a ponadto do kontroli i oceny skutków gospodarczych i społecznych inwestycji w ujęciu realnym; wzywa Komisję do włączenia specjalistów w dziedzinie polityki społecznej w skład komitetu ekspertów nowego EFIS, który będzie zatwierdzał projekty przeznaczone do finansowania, oraz do dopilnowania, by pozytywne skutki społeczne stanowiły kluczowe kryterium przy tym wyborze;

18. podkreśla znaczenie elastyczności, z której można skorzystać w ramach istniejącego paktu stabilności i wzrostu w celu zapewnienia pola manewru dla inwestycji społecznych, mianowicie inwestycji społecznych w ludzi, które zapewnią im zdobycie niezbędnych umiejętności i wesprą warunki produktywnego i dającego satysfakcję uczestnictwa w gospodarce i społeczeństwie przez całe ich życie; podkreśla w tym kontekście potencjalną rolę gospodarki społecznej w tworzeniu trwałych i sprzyjających włączeniu społecznemu miejsc pracy wysokiej jakości;

Przywrócenie finansowania MŚP w celu stymulowania prywatnych inwestycji i tworzenia miejsc pracy

19. podkreśla, że choć MŚP stanowią podstawę tworzenia miejsc pracy w UE, nadal borykają się z poważnymi trudnościami w dostępie do finansowania i pozostają niepokojąco nadmiernie zadłużone; z zadowoleniem przyjmuje zatem nowe zalecenia Komisji w sprawie dostępu MŚP do finansowania, obejmujące nowe podejście do niewypłacalności i niepowodzeń biznesowych; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do dalszych wysiłków na rzecz poprawy systemów restrukturyzacji zadłużenia; wzywa Komisję, by w razie potrzeby wspierała wdrażanie na szczeblu krajowym zasad określonych w jej zaleceniu z dnia 12 marca 2014 r. za pośrednictwem zaleceń dla poszczególnych krajów; podkreśla, że przedsiębiorstwa prowadzone przez kobiety i MŚP mają więcej trudności z uzyskaniem dostępu do finansowania; wzywa Komisję do przeanalizowania przyczyn tej sytuacji i zaproponowania środków zaradczych;

20. podkreśla znaczenie tworzenia w Unii Europejskiej kultury przedsiębiorczości przez zmniejszanie barier dotyczących prowadzenia działalności na własny rachunek i zakładania przedsiębiorstw; zauważa, że służyć może temu inteligentna kombinacja wsparcia finansowego, na przykład osi mikrofinansów i przedsiębiorczości społecznej Europejskiego programu na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych lub zastosowanie w administracji publicznej pojedynczych punktów obsługi pozwalających zarejestrować nowe przedsiębiorstwo;

21. jest zaniepokojony, że rozdrobnienie rynku usług finansowych w strefie euro w niektórych przypadkach zagraża wzrostowi i zrównoważonemu rozwojowi MŚP; wzywa do przywrócenia zdolności udzielania pożyczek w gospodarce, co pozwoli MŚP na inwestowanie i tworzenie miejsc pracy, oraz do ułatwienia dostępu do przedsiębiorczości i dostępu MŚP do takich programów jak COSME czy Horyzont 2020;

22. apeluje do państw członkowskich, aby wyeliminowały niepotrzebne obciążenia administracyjne i biurokratyczne dla osób prowadzących działalność na własny rachunek, mikroprzedsiębiorstw i MŚP oraz aby ułatwiły zakładanie nowych przedsiębiorstw;

23. z zadowoleniem przyjmuje opracowany wspólnie przez Komisję i EBI system udzielania pożyczek MŚP wykorzystujący fundusze strukturalne do sprawniejszego inwestowania w te firmy, aby pobudzić tworzenie lepszych i trwałych miejsc pracy; wzywa EBC do uzupełnienia tych działań politycznych oraz do zbadania sposobów nabywania aktywów MŚP i wspierania rozwoju MŚP w ramach programów luzowania polityki pieniężnej w oparciu o dobre praktyki funkcjonujące w innych obszarach gospodarczych lub do występowania w roli gwaranta źródeł finansowania MŚP, które przyczyniają się do powstania nawet 80 % miejsc pracy w wielu państwach członkowskich;

24. odnotowuje realizowany przez EBC program szeroko zakrojonego skupu aktywów, który po raz kolejny jest ukierunkowany na system bankowy; w związku z tym wzywa EBC do zoptymalizowania jego potencjału z myślą o poprawie stanu gospodarki realnej i umożliwieniu kredytowania w celu stymulowania wzrostu i walki z bezrobociem w UE;

Środa, 11 marca 2015 r.

25. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedziane przez Komisję środki na rzecz tworzenia miejsc pracy w sektorze MŚP przez umożliwienie im korzystania z alternatyw dla pożyczek bankowych oraz środki na rzecz poprawy ram regulacyjnych i fiskalnych w celu zwiększenia poziomu inwestycji długoterminowych w MŚP; wzywa do niezwłocznego wdrożenia tych środków; ponadto wzywa Komisję do wspierania mniejszych projektów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia finansowania MŚP przez spółdzielnie finansowe, które mogłyby stanowić alternatywne instrumenty finansowania, oraz do zapewnienia MŚP lepszego dostępu do zamówień publicznych i finansowania publicznego na szczeblu unijnym i krajowym;

26. podkreśla znaczenie organów pośredniczących powiązanych z MŚP, takich jak izby handlowe, jako motorów mających mnożnikowy wpływ na wdrażanie polityk UE dotyczących MŚP, a ponadto wzywa Komisję do zainicjowania z tymi organami partnerskiego dialogu dotyczącego sposobów lepszej realizacji polityk UE dotyczących MŚP, tak by stymulować tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy;

Skuteczniejsze wykorzystanie funduszy

27. podkreśla, że polityki na rzecz wzrostu i zatrudnienia wywołują zróżnicowane skutki terytorialne w zależności od konkretnej sytuacji każdego regionu UE, a ponadto że dysproporcje regionalne zwiększają się od początku kryzysu; podkreśla, że w zaleceniach dla poszczególnych krajów należy brać pod uwagę zróżnicowanie terytorialne w obrębie państw członkowskich, tak aby stymulować wzrost i powstawanie miejsc pracy przy jednoczesnym zachowaniu spójności terytorialnej;

28. uważa, że środki w ramach polityki spójności mają do odegrania kluczową rolę w zmniejszaniu wewnętrznych różnic w zakresie konkurencyjności i nierówności strukturalnych w regionach, które najbardziej tego potrzebują; apeluje do Komisji o rozważenie właściwych rozwiązań dla państw członkowskich, które mimo bardzo wysokiej stopy bezrobocia są zobowiązane zwrócić fundusze unijne z powodu problemów ze współfinansowaniem; wzywa Komisję do rozważenia finansowania wstępnego w celu ułatwienia pełnego wykorzystania funduszy przez te państwa członkowskie w okresie 2014–2020, przy jednoczesnym zapewnieniu ciągłego przestrzegania zasady odpowiedzialności budżetowej;

29. wzywa Komisję do podjęcia pilnych działań służących walce z dumpingiem podatkowym, oszustwami podatkowymi i unikaniem opodatkowania, a także do przyjęcia na szczeblu Rady ambitnego podatku od transakcji finansowych;

30. zdecydowanie uważa, że finansowanie UE, zwłaszcza finansowanie w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), nie powinno być wykorzystywane do dotowania działań krajowych, lecz do zapewnienia dodatkowego wsparcia w sposób, który będzie stanowił uzupełnienie i rozszerzenie krajowych programów zgodnie z decyzją państw członkowskich;

31. wzywa Komisję, państwa członkowskie i regiony do zapewnienia pełnego wykorzystania środków unijnych na lata 2007–2013 oraz do ścisłego dostosowania EFS i pozostałych europejskich funduszy strukturalnych do strategii „Europa 2020”; wzywa Komisję do zapewnienia ścisłego kontrolowania, czy 20 % środków EFS jest przeznaczanych na walkę z ubóstwem; wzywa Komisję do wprowadzenia w kolejnej rocznej analizie wzrostu gospodarczego oraz w zaleceniach dla poszczególnych krajów rozdziału dotyczącego realizacji Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym;

32. wzywa Komisję do opracowania reform strukturalnych na rynkach energii w celu stworzenia odpornej na zagrożenia unii energetycznej, która będzie mniej zależna od źródeł zewnętrznych i która będzie dywersyfikować źródła dostaw (np. kupując gaz z Algierii);

Reformy służące zwiększeniu potencjału wzrostu, kapitału ludzkiego i produktywności

33. zauważa, że pomyślna realizacja planów inwestycyjnych o decydującym znaczeniu dla zrównoważonego wzrostu i tworzenia lepszych i trwałych miejsc pracy, a także środków podejmowanych przez EBC jest możliwa tylko w połączeniu z reformami krajowymi, które służą poprawie jakości uczestnictwa w rynku pracy, pobudzają aktywność i produktywność, rozwijają kapitał ludzki wszystkich grup wiekowych, w tym najsłabszych grup społecznych, i wspierają silne systemy zabezpieczenia społecznego i usługi społeczne; zauważa, że decyzja Parlamentu i Rady o zacieśnieniu współpracy w sieci publicznych służb zatrudnienia stanowi zasadniczy element wysiłków na rzecz usprawniania rynków pracy; uważa, że w ramach strukturalnych reform rynku pracy należy wprowadzić środki służące wewnętrznej elastyczności, których celem jest utrzymanie zatrudnienia w czasach kryzysu gospodarczego, zapewnić wysokiej jakości miejsca pracy oraz bezpieczeństwo przy zmianie miejsca zatrudnienia, a także systemy świadczeń dla bezrobotnych oparte na realistycznych wymogach aktywizacji, oferujące odpowiednie wsparcie dla zwalnianych pracowników i powiązane ze strategiami reintegracji;

Środa, 11 marca 2015 r.

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia innowacyjnych metod pobudzania inwestycji w UE; zwraca uwagę na obserwowaną od niedawna tendencję do przenoszenia przez przedsiębiorstwa produkcji i usług z powrotem do UE oraz na możliwości, jakie przynosi to pod względem tworzenia miejsc pracy, zwłaszcza dla młodzieży; uważa, że gospodarka unijna ma niepowtarzalną okazję, by przyspieszyć tę tendencję do relokacji miejsc pracy;

35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania dostosowanej do indywidualnych potrzeb polityki służącej wspieraniu tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości dla osób długotrwale bezrobotnych, bezrobotnych osób starszych, kobiet oraz innych grup priorytetowych szczególnie dotkniętych kryzysem, takich jak imigranci, społeczność romska i osoby niepełnosprawne, i obejmującej środki na rzecz wspierania strategii antydyskryminacyjnych w miejscu pracy, równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, uczenia się i szkolenia przez całe życie, a także środki na rzecz przeciwdziałania problemowi niskiego poziomu edukacji, który dotyczy części tych grup, często zagrożonych dodatkowo wykluczeniem społecznym; wzywa, aby w zaleceniach dla poszczególnych krajów systematycznie poruszane były kwestie zmniejszania różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn, jeżeli chodzi o płace i emerytury; wzywa Komisję, by zażądała opracowania przez każde państwo członkowskie krajowego planu zwiększania zatrudnienia w celu tworzenia miejsc pracy zgodnie z ustaleniami z wiosennego posiedzenia Rady w 2012 r.;

36. wzywa Komisję do uruchomienia nowej inicjatywy nastawionej na wspieranie możliwości w zakresie zatrudnienia dla Romów w państwach członkowskich, przewidującej działania na rzecz promowania umiejętności i kwalifikacji oraz zwalczania dyskryminacji, a także wspierania tworzenia miejsc pracy, przykładowo przez samozatrudnienie i przedsiębiorczość oraz stosowanie innowacyjnych instrumentów finansowych;

37. wzywa państwa członkowskie, aby uznały za priorytet likwidowanie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia, szczególnie rozwiązując problem zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć oraz wdrażając środki umożliwiające godzenie życia zawodowego z prywatnym, między innymi dzięki zwiększeniu dostępności placówek opieki nad dziećmi;

38. wyraża ubolewanie, że europejski semestr nie został wystarczająco dostosowany do strategii „Europa 2020”; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dostosowania środków gospodarczych wdrożonych w trakcie europejskiego semestru do społecznych i związanych z zatrudnieniem celów strategii „Europa 2020” oraz zasad społecznych określonych w Traktatach; wzywa do bardziej zdecydowanych wysiłków na rzecz prowadzenia i koordynowania strategii politycznych UE służących pobudzeniu inteligentnego, zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz tworzeniu lepszych i trwałych miejsc pracy; wzywa Komisję do bezzwłocznego przedstawienia śródkresowego przeglądu strategii „Europa 2020” z uwagi na pilną potrzebę osiągnięcia dalszego postępu w kwestii ograniczania ubóstwa oraz realizowania innych celów społecznych, a także potrzebę poprawy w zakresie większego zaangażowania zainteresowanych podmiotów;

Kształcenie i aktywna polityka na rynku pracy na rzecz rozwijania kapitału ludzkiego

39. uważa, że rosnąca konkurencja międzynarodowa będąca następstwem coraz lepiej wykwalifikowanej siły roboczej spowodowała, że UE musi radzić sobie z poważnym brakiem wykwalifikowanej siły roboczej oraz niedopasowaniem umiejętności, co jest hamulcem wzrostu gospodarczego; uważa, że jeżeli państwa członkowskie mają mieć realną szansę zrealizowania celów w dziedzinie zatrudnienia przewidzianych w strategii „Europa 2020”, muszą skoncentrować się na zapewnieniu właściwych warunków dla tworzenia miejsc pracy;

40. ponownie wzywa Radę, Komisję oraz państwa członkowskie do włączenia aspektu płci do ram strategii „Europa 2020”;

41. zwraca uwagę, że strategia na rzecz przywrócenia konkurencyjności nie powinna koncentrować się jedynie na kosztach pracy, lecz również na zwiększaniu produktywności dzięki inwestowaniu w kapitał ludzki i reformy strukturalne;

42. wzywa państwa członkowskie do przywrócenia inwestycji w kapitał ludzki do poziomu sprzed kryzysu, w szczególności do złagodzenia przechodzenia młodych ludzi z etapu edukacji do etapu zatrudnienia, do inwestowania w kształcenie zawodowe oraz w programy uczenia się przez całe życie;

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. Komisja wzywa państwa członkowskie do ochrony lub wspierania długookresowych inwestycji w kształcenie, badania i innowacje; zauważa jednak, że państwa członkowskie o już i tak napiętych budżetach nie dysponują wystarczającymi środkami pozwalającymi na osiągnięcie tego celu;

44. podkreśla znaczenie aktywnej polityki rynku pracy dla niektórych państw członkowskich w aktualnej sytuacji; apeluje do tych państw członkowskich o zwiększenie zakresu i skuteczności aktywnej polityki rynku pracy;

Środa, 11 marca 2015 r.

Wysokiej jakości miejsca pracy oraz wynagrodzenia jako czynniki napędzające produktywność i wzrost

45. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na wysoką stopę bezrobocia w grupach znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, traktując priorytetowo umożliwienie im dostępu do rynku pracy i wchodzenia na ten rynek, a także do włączania w główny nurt polityki na rzecz integracji i dostępu do rynku pracy, ponieważ praca jest kluczem do udanej integracji;

46. przypomina, że godziwe wynagrodzenia są istotne nie tylko z punktu widzenia spójności społecznej, lecz również dla utrzymania zdecydowanego ożywienia oraz produktywnej gospodarki; wzywa Komisję do zbadania wpływu państw członkowskich wprowadzających wynagrodzenia minimalne w kontekście zmniejszania nierówności płac; wzywa Komisję do zorganizowania konferencji dotyczącej europejskich ram wynagrodzeń minimalnych;

47. jest zaniepokojony, że w wielu państwach członkowskich reformy rynku pracy nie zdołały zmniejszyć odsetka niepewnych form zatrudnienia; zauważa, że tymczasowe stanowiska pracy stanowiły 50 % miejsc pracy stworzonych w 2014 r.; zauważa, że według Komisji nadal istnieje zjawisko ubóstwa pracujących i że w przypadku 50 % wszystkich osób poszukujących pracy zapewnienie miejsc pracy nie wystarcza do wydzwignięcia ich z ubóstwa ani do zwiększenia produktywności; wzywa państwa członkowskie do uznania jakości miejsc pracy za priorytet oraz do zajęcia się problemem segmentacji rynku pracy; wzywa Komisję do dopilnowania, aby reformy rynku pracy miały na celu nie tylko wspieranie tworzenia lepszych i trwałych miejsc pracy, lecz również zmniejszanie segmentacji, poprawę sytuacji w zakresie wchodzenia na rynek pracy najsłabszych grup społecznych, propagowanie równości płci, redukcję ubóstwa pracujących oraz zapewnienie wszystkim pracownikom ochrony socjalnej, w tym osobom pracującym na własny rachunek;

48. uważa, że państwa członkowskie mogą tworzyć miejsca pracy, wyłącznie jeżeli pozwala na to rynek, jeżeli mogą polegać na wykwalifikowanej sile roboczej, jeżeli rynki pracy są wystarczająco elastyczne, jeżeli koszty pracy obejmujące wynagrodzenie odpowiadają produktywności, jeżeli system zabezpieczenia społecznego czyni pracę bardziej atrakcyjną oraz jeżeli regulacje są proporcjonalne oraz oparte na faktach;

49. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia ich wysiłków na rzecz rozwiązania problemu dumpingu socjalnego w UE, który powoduje istotne szkody dla pracowników, których to dotyczy, oraz dla systemów opieki społecznej; ponadto wzywa do angażowania partnerów społecznych na wszystkich etapach tych działań;

50. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą europejskiej platformy ds. pracy nierejestrowanej; ponownie apeluje do państw członkowskich o dopilnowanie, by osoby zatrudnione na umowach niegwarantujących pewności zatrudnienia lub osoby pracujące na własny rachunek korzystały z podstawowych praw i odpowiedniej ochrony socjalnej, zwłaszcza pod względem godzenia życia zawodowego z prywatnym; wzywa Komisję do podjęcia ukierunkowanych działań mających na celu rozwiązanie dodatkowych problemów spowodowanych wymuszoną pracą w niepełnym wymiarze godzin i pracą tymczasową oraz fikcyjnym samozatrudnieniem;

51. ubolewa, że w zasadzie nie wspomniano o stworzonych wysokiej jakości lub trwałych miejscach pracy, szczególnie jeżeli chodzi o zatrudnianie kobiet, nadmiernie reprezentowanych w zatrudnieniu w niepełnym wymiarze godzin ze względu na trudności z godzeniem życia zawodowego z prywatnym;

52. uważa realizację celów z zakresu ponownego uprzemysłowienia za mającą kapitalne znaczenie dla konkurencyjności UE oraz uznaje, że ponowne uruchomienie prawdziwej europejskiej polityki przemysłowej mogłoby wspierać wzrost i sprzyjać tworzeniu nowych, wysokiej jakości miejsc pracy;

53. ubolewa, że odniesienia do stóp bezrobocia nie idą w parze z należyтым uwzględnieniem innych czynników, takich jak rosnący odsetek osób biernych zawodowo, poziom mobilności i migracji;

Bezrobocie młodzieży a mobilność zawodowa

54. z zadowoleniem przyjmuje spadek stopy bezrobocia młodzieży, ale zauważa, że jego poziom jest nadal niepokojący i niekonieczne opiera się na utworzonych miejscach pracy netto; podkreśla, że nastąpił też wzrost niepewności zatrudnienia oraz niepełnego zatrudnienia i że 43 % młodych ludzi określa swoje warunki pracy jako niepewne, jest zatrudnionych na wymuszone umowy o pracę w niepełnym wymiarze godzin lub jako osoby pozornie samozatrudnione;

Środa, 11 marca 2015 r.

55. wzywa Komisję do zaproponowania europejskich ram umożliwiających wprowadzenie minimalnych norm wdrażania gwarancji dla młodzieży oraz konkretnych środków służących zwiększeniu świadomości społecznej; wzywa państwa członkowskie do efektywnego korzystania z dostępnego budżetu, bezwzględnego wprowadzenia gwarancji dla młodzieży oraz dopilnowania, aby docierały one również do młodych ludzi pochodzących z najmniej uprzywilejowanych środowisk; apeluje o odpowiedni budżet w śródkresowym przeglądzie wieloletnich ram finansowych zgodnie z zaleceniami MOP; zauważa, że według szacunków MOP na rozwiązanie problemu bezrobocia młodzieży potrzeba 21 mld EUR;

56. apeluje do Komisji o wyjście poza i ponad zalecenia Rady z marca 2014 r. dotyczące ram jakości staży oraz o zaproponowanie nowych ram jakości z myślą o zapobieganiu dyskryminacji i wykorzystywaniu młodych pracowników;

57. wzywa państwa członkowskie, aby uczyniły rynki pracy bardziej otwartymi dla osób, które mają obowiązki rodzinne, takie jak wychowywanie dzieci czy opieka nad wymagającymi jej członkami rodziny; z tego względu apeluje o środki sprzyjające godzeniu życia zawodowego z prywatnym w ramach reform rynku pracy promowanych za pośrednictwem europejskiego semestru;

58. ponownie wzywa państwa członkowskie do inwestowania w możliwości związane z uczeniem się przez całe życie, szkoleniem zawodowym i szkoleniem w miejscu pracy; apeluje, aby krajowe systemy uczenia się przez całe życie były oceniane jako część strategii reformy rynku pracy w ramach europejskiego semestru;

59. podkreśla, że według Komisji mimo wysokich stóp bezrobocia w UE istnieją 2 mln wolnych miejsc pracy i że w 2013 r. zaledwie 3,3 % ludności aktywnej zawodowo pracowało w innym państwie członkowskim, co w dalszym ciągu świadczy o niskim poziomie mobilności w porównaniu ze Stanami Zjednoczonymi i Japonią; przypomina, że różnice wskaźników mobilności siły roboczej – które w przypadku państw członkowskich najczęściej dotkniętych kryzysem mogą sięgać nawet 10 punktów procentowych – mogą zostać przezwyciężone dzięki wykorzystaniu instrumentu platformy EURES; podkreśla swoje nieustające poparcie dla zasady swobodnego przemieszczania się;

60. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia właściwego funkcjonowania publicznych służb zatrudnienia i sprzyjania poszukiwaniu pracy za granicą;

61. biorąc pod uwagę liczbę pracowników, a zwłaszcza młodych ludzi, którzy opuszczają obecnie swoje kraje pochodzenia i przenoszą się do innych państw członkowskich w poszukiwaniu możliwości zatrudnienia, stwierdza, że istnieje paląca potrzeba opracowania odpowiednich środków w celu zagwarantowania, że żaden pracownik nie zostanie pozbawiony ochrony przysługującej mu na mocy praw społecznych i pracowniczych; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszej poprawy mobilności pracowników w UE dzięki takim instrumentom jak EURES, przy jednoczesnym utrzymaniu zasady równego traktowania oraz zagwarantowaniu płac i norm społecznych; wzywa wszystkie państwa członkowskie do opracowania strategii społecznych i w dziedzinie zatrudnienia służących zapewnieniu równych praw i równych płac w tym samym miejscu pracy zgodnie z zasadami dotyczącymi swobody przemieszczania się pracowników, w szczególności z perspektywy płci;

62. przypomina cele UE związane z równością płci, szczególnie cele w zakresie osiągnięcia 75 % poziomu zatrudnienia kobiet i mężczyzn do 2020 r. oraz ograniczenia o 20 mln liczby osób dotkniętych lub zagrożonych ubóstwem;

63. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego urlopu rodzicielskiego, który przyczyni się do zapewnienia równych warunków pracy kobiet i mężczyzn, m.in. w kontekście szybkiego starzenia się UE, które zagraża przyszłej zdolności państw członkowskich do utrzymania niezbędnych usług społecznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do realizowania większej liczby strategii politycznych, które przyczyniają się do poprawy wzrostu demograficznego UE przez stymulowanie współczynnika urodzeń lub imigracji;

64. wyraża ubolewanie, że środki oszczędnościowe narzucone przez UE z myślą o przywróceniu zaufania inwestorów doprowadziły do pogorszenia warunków zatrudnienia i warunków socjalnych, skutkując większym poziomem bezrobocia, ubóstwa i nierówności;

65. wzywa państwa członkowskie do poprawy współpracy między przedsiębiorstwami i sektorem szkolnictwa na wszystkich szczeblach;

Środa, 11 marca 2015 r.

Zdecydowany apel o unijny wymiar społeczny i konwergencję

66. ponownie ostrzega przed wyzwaniem społeczno-ekonomicznym, z którymi musi się zmierzyć Unia, a zwłaszcza niektóre państwa członkowskie, oraz przed zagrożeniami dla jej zrównoważoności i stabilnego potencjału wzrostu, wynikającymi z odwrócenia procesu konwergencji regionalnej; przypomina, że ponad 122 mln obywateli UE jest zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, które obejmuje też ubóstwo osób pracujących i dzieci; zauważa, że według szacunków 19% dzieci w UE jest obecnie zagrożonych ubóstwem, i podkreśla, że odsetek ten jest nie do zaakceptowania i wymaga niezwłocznego zmniejszenia; wzywa Komisję do dalszego rozwoju społecznego wymiaru w UE; wyraża uznanie dla pracy Komisji na rzecz społecznego filaru unii gospodarczej i walutowej w ramach procesu włączania społecznego wymiaru do obecnej struktury mechanizmów zarządzania gospodarczego, a ponadto wzywa do dalszych postępów w tym zakresie w celu przyspieszenia realizacji strategii „Europa 2020”;

67. wyraża ubolewanie, że nie istnieją wskaźniki ani jasne definicje bezwzględnego ubóstwa będącego problemem wielu państw członkowskich;

68. przypomina Komisji, że na mocy art. 9 TFUE strategię na rzecz zatrudnienia i polityki społecznej mającej na celu promowanie europejskiego dorobku socjalnego powinny regulować wszystkie strategie unijne; zwraca się do Komisji, aby spełniła swoje zobowiązania w zakresie powiązania europejskiego semestru z celami strategii „Europa 2020”;

69. zauważa, że ochrona socjalna i polityka społeczna, w szczególności świadczenia dla osób bezrobotnych, minimalne wynagrodzenie i opodatkowanie progresywne, początkowo pomagały ograniczyć recesję i ustabilizować rynek pracy oraz konsumpcję; podkreśla jednak, że socjalne mechanizmy stabilizujące były szeroko wykorzystywane jako czynniki dostosowawcze w krajach UGW, które doświadczyły negatywnych wstrząsów gospodarczych; podkreśla, że ochrona socjalna i polityka społeczna wchodzi w zakres kompetencji państw członkowskich;

Społeczne mechanizmy stabilizujące

70. zauważa, że w rocznym sprawozdaniu za rok 2013 w sprawie zatrudnienia i sytuacji społecznej w UE Komisja podkreśliła znaczenie wydatków na ochronę socjalną jako zabezpieczenia przed zagrożeniami społecznymi; przypomina, jak ważne są automatyczne stabilizatory, jeśli chodzi o radzenie sobie z asymetrycznymi wstrząsami, unikanie nadmiernego wyczerpania zasobów państw opiekuńczych, a przez to wzmacnianie stabilności całej UGW; wzywa Komisję, aby w zaleceniach dla poszczególnych krajów uwzględniła znaczenie, jakie ma zachowanie silnych automatycznych stabilizatorów w państwach członkowskich z uwagi na ich wyjątkową rolę w utrzymywaniu spójności społecznej oraz stymulowaniu popytu wewnętrznego i wzrostu gospodarczego; przypomina swój apel do Komisji o przygotowanie zielonej księgi w sprawie automatycznych mechanizmów stabilizujących w strefie euro;

71. odnotowuje cel Komisji, zgodnie z którym „prawo UE ma się stać jaśniejsze, prostsze i mniej kosztowne dla obywateli i przedsiębiorstw”; podkreśla, że usunięcie barier regulacyjnych nie powinno narazić na szwank europejskiego dorobku socjalnego w takich dziedzinach jak bezpieczeństwo i higiena pracy, informowanie pracowników i przeprowadzanie z nimi konsultacji, ani kluczowych konwencji MOP, ani Europejskiej karty społecznej, a poza tym powinno odbywać się z poszanowaniem autonomii partnerów społecznych przewidzianej w Traktacie; wzywa Komisję do podjęcia wiarygodnego wysiłku na rzecz zapewnienia ochrony pracownic w ciąży i pracownic, które niedawno rodziły;

Wskaźniki społeczne

72. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wspólne sprawozdanie w sprawie zatrudnienia załączone do rocznej analizy wzrostu gospodarczego obejmuje tablicę wyników zawierającą wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne; wzywa Komisję do zbadania, czy wskaźniki te są wystarczające do przeprowadzenia szczegółowej analizy sytuacji społeczno-ekonomicznej w państwach członkowskich; podkreśla, jak ważne jest zrozumienie dynamiki i konsekwencji rozwoju sytuacji dotyczącej dochodów gospodarstw domowych oraz rosnącej nierówności dochodów; ubolewa, że wiele danych przedstawionych w tegorocznej edycji tablicy wyników jest nieaktualnych; zwraca się do Komisji o większe wykorzystanie tablicy wyników przy formułowaniu polityki; apeluje o szczegółowy przegląd wyborów dokonanych przez państwa członkowskie w różnych dziedzinach polityki i odnośnych rezultatów; wzywa Komisję do dokonania oceny i poprawy ich zakresu i skuteczności w celu zapewnienia ich pełnego uwzględnienia przy opracowywaniu zaleceń dla poszczególnych krajów;

Środa, 11 marca 2015 r.

73. podkreśla, że w procedurze europejskiego semestru zatrudnienie oraz kwestie społeczne powinno się uwzględniać na równi z kwestiami makroekonomicznymi;

74. wzywa do rozpoznawania głównych zaburzeń równowagi makroekonomicznej i makrosocjalnej w obrębie UE i gospodarek strefy euro oraz do sformułowania na tej podstawie zaleceń dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru, w tym podjęcie kroków zmierzających do zapewnienia konwergencji norm pracowniczych i socjalnych;

Ubóstwo i wykluczenie społeczne

75. wyraża ubolewanie, że roczna analiza wzrostu gospodarczego oraz wspólne sprawozdanie w sprawie zatrudnienia nie zawierają żadnych środków ani ram polityki na potrzeby realizacji wyznaczonego w ramach strategii „Europa 2020” celu w zakresie ograniczania ubóstwa; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by cel ten został lepiej uwzględniony w europejskim semestrze;

76. podkreśla potrzebę egzekwowania dorobku socjalnego, horyzontalnej klauzuli społecznej oraz Protokołu w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym;

77. z zadowoleniem przyjmuje apel przewodniczącego Komisji do państw członkowskich o wprowadzenie dochodu minimalnego w celu zmniejszenia ubóstwa w UE; wzywa Komisję do zaproponowania inicjatywy na rzecz wprowadzenia minimalnego dochodu w państwach członkowskich; podkreśla, że ustalenie poziomów dochodu minimalnego należy do poszczególnych państw członkowskich i że powinny one być współmierne do specyficznej sytuacji społeczno-ekonomicznej w danym kraju;

78. z ubolewaniem zauważa, że podejście Komisji ukierunkowane na rozwiązanie problemu nierówności ze względu na płeć zakłada głównie, że kwestia godzenia życia zawodowego z prywatnym to problem kobiet; zauważa, że środki mające na celu promowanie takiego godzenia, zarówno w przypadku mężczyzn, jak i kobiet, są kluczowe z punktu widzenia tworzenia miejsc pracy i mają bezpośredni wpływ na ich jakość; zauważa, że dostęp do przystępnych cenowo i charakteryzujących się wysoką jakością usług opieki nad dzieckiem to nadal główna bariera uniemożliwiająca takie godzenie, w związku z czym wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na ten wskaźnik przy analizowaniu tablicy wyników zawierającej najważniejsze wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne;

79. wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w celu niezwłocznego zajęcia się alarmującym wzrostem ubóstwa dzieci w całej UE za pośrednictwem długotrwałych i holistycznych działań, których podstawą będą najlepsze praktyki niektórych państw członkowskich, w szczególności środki służące zwiększeniu pomocy państwa na posiłki w szkołach, oraz w celu wdrożenia opartych na trzech filarach zaleceń Komisji pod hasłem „Inwestowanie w dzieci” zawartych w pakiecie dotyczącym inwestycji społecznych;

80. zauważa, że pojawiające się nowe formy ubóstwa, które zaostriżył dodatkowo kryzys zadłużeniowy, jak np. ubóstwo osób pracujących potęgujące takie trudności jak spłata kredytów hipotecznych czy wysokie ceny usług użyteczności publicznej prowadzące do ubóstwa energetycznego, spowodowały wzrost liczby eksmisji, egzekucji z nieruchomości i osób bezdomnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do realizacji zintegrowanych strategii politycznych sprzyjających powstawaniu lokali socjalnych i przystępnych cenowo mieszkań, skutecznych strategii prewencyjnych mających na celu zmniejszenie liczby eksmisji oraz strategii walki z ubóstwem energetycznym w oparciu o dobre praktyki państw członkowskich, a także do położenia kresu obserwowanej w niektórych państwach członkowskich kryminalizacji osób bezdomnych; wzywa Komisję do natychmiastowego wprowadzenia unijnego planu działania w sprawie bezdomności, którego Parlament domagał się przy wielu okazjach i o który apelowały też inne organy UE, aby pomóc państwom członkowskim uporać się z palącym i coraz poważniejszym problemem, jakim jest bezdomność;

81. zwraca się do Komisji o opracowanie strategii, która będzie wspierać państwa członkowskie w walce z bezdomnością za pomocą zintegrowanych strategii politycznych i odpowiednich inwestycji społecznych;

82. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia pilnych działań mających na celu rozwiązanie problemu bezdomności; zauważa, że taki ekstremalny dowód ubóstwa i wykluczenia społecznego stanowi naruszenie praw podstawowych, a jego poziom wzrósł w zdecydowanej większości państw członkowskich; wzywa Komisję do zaproponowania konkretnych mechanizmów mających na celu monitorowanie i wspieranie wysiłków państw członkowskich w stawianiu czoła bezdomności, o co Parlament apelował w swoich rezolucjach z dnia 14 września 2011 r. i 16 stycznia 2014 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności;

Środa, 11 marca 2015 r.

83. wzywa Komisję do oceny, czy możliwe jest zwiększenie środków Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym podczas średniookresowego przeglądu wieloletnich ram finansowania;

Zrównoważone emerytury i zdrowie

84. domaga się przystępnych cenowo i wysokiej jakości usług publicznych w dziedzinie opieki nad dziećmi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu, które pozwolą w szczególności kobietom na powrót do pracy i ułatwią godzenie życia zawodowego z prywatnym;

85. przypomina Komisji, że w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru, bezpieczeństwa i adekwatności świadczeń emerytalnych reformom emerytalnym muszą towarzyszyć strategie polityczne, które: tworzą możliwości zatrudnienia starszych i młodych pracowników, aby przyczynić się do budowy zrównoważonego systemu emerytur; ograniczają bodźce zachęcające do programów wcześniejszych emerytur oraz innych ścieżek wczesnego opuszczenia rynku pracy; zapewniają wynagrodzenie za czas spędzony na opiece nad dziećmi lub członkami rodziny pozostającymi na utrzymaniu; tworzą możliwości zatrudnienia osób starszych; zapewniają dostęp do uczenia się przez całe życie zarówno osobom zatrudnionym, jak i bezrobotnym w każdym wieku; promują aktywne starzenie się w dobrym zdrowiu w miejscu pracy, uwzględniając przy tym fizyczne i psychospołeczne zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa; wprowadzają politykę podatkową zachęcającą do kontynuowania pracy zawodowej, a ponadto wspierają aktywne starzenie się w dobrym zdrowiu; podkreśla, że reformy emerytalne wymagają spójności politycznej i społecznej na szczeblu krajowym, a ich pomyślna realizacja zależy od tego, czy zostaną wynegocjowane z partnerami społecznymi oraz przedstawicielami młodszych i starszych pokoleń występujących w charakterze grup społecznych, na które reformy te mają bezpośredni wpływ; wzywa państwa członkowskie do pełnego uwzględnienia stanowiska Parlamentu na temat zielonej i białej księgi w sprawie emerytur;

86. odnotowuje zalecenie Komisji dotyczące reformy systemów opieki zdrowotnej, tak by mogły one realizować swoje cele w zakresie zapewnienia powszechnego dostępu do wysokiej jakości opieki zdrowotnej, w tym dostępu do przystępnych cenowo leków, zwłaszcza tych ratujących życie, oraz zapewnienia poszanowania praw pracowników służby zdrowia; zauważa, że w wyniku kryzysu niektóre państwa członkowskie nie były w stanie zapewnić pełnego zakresu usług publicznej służby zdrowia; wzywa Komisję do wydania konkretnych zaleceń w celu zaradzenia tej sytuacji; wzywa do dalszych działań na rzecz reform w celu dopilnowania, aby dostęp do infrastruktury zdrowotnej nie był zagrożony pod względem jakości ani pod względem finansowym;

87. zauważa, że Komisja uznała, iż sektory zdrowia i opieki społecznej posiadają duży potencjał wzrostu i są kluczowymi obszarami dla inwestycji sprzyjających tworzeniu zrównoważonej gospodarki; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z postępów w opracowywaniu, w ramach strategii „Europa 2020”, inicjatyw dotyczących inwestycji w sektorze zdrowia i opieki społecznej w kontekście jakości zatrudnienia;

88. wzywa do wzmocnienia i rozwijania skutecznych środków prewencji zdrowotnej, takich jak „starzenie się w nieustającym zdrowiu”, w celu podniesienia jakości życia i jednoczesnego ograniczenia kosztów ponoszonych przez krajowe systemy opieki zdrowotnej na leczenie i leki dla osób w późnych latach życia;

Bardziej sprawiedliwe systemy opodatkowania pracy

89. podkreśla, że klin podatkowy oddziałuje o wiele silniej w przypadku osób nisko uposażonych oraz drugich żywicieli rodzin i że stanowi to nadal poważny problem; wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na sprawozdanie MFW z października 2013 r. w sprawie podatków, w którym wskazuje on na możliwość wprowadzenia lepszych i bardziej progresywnych form opodatkowania;

90. zauważa, jak ważne jest zmniejszanie opodatkowania pracy, zwłaszcza w odniesieniu do pracowników słabo opłacanych i o niskich kwalifikacjach, osób długotrwale bezrobotnych oraz innych słabszych grup społecznych, przy jednoczesnym zapewnieniu stabilności publicznych systemów emerytalnych w perspektywie długoterminowej; wzywa państwa członkowskie do przesunięcia podatków z zatrudnienia na konsumpcję, kapitał i kwestie środowiskowe, przy należyтым uwzględnieniu potencjalnych skutków redystrybucji;

Środa, 11 marca 2015 r.

Poprawa legitymacji demokratycznej europejskiego semestru

91. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ograniczonej roli Parlamentu, parlamentów narodowych, partnerów społecznych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego przy określaniu, monitorowaniu i wdrażaniu priorytetów gospodarczych i społecznych w europejskim semestrze; ponawia swój apel o zwiększone i ustrukturyzowane zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych na szczeblu unijnym i krajowym w celu poprawy legitymacji procesu europejskiego semestru przez opracowanie konkretnych wytycznych;

92. apeluje o zaangażowanie parlamentów szczebla niższego niż krajowy oraz władz lokalnych i regionalnych w projektowanie i wdrażanie krajowych programów reform, również w drodze ustaleń w ramach wielopoziomowego sprawowania rządów;

93. apeluje do Komisji o większe angażowanie partnerów społecznych w przygotowywanie rocznej analizy wzrostu gospodarczego oraz, bardziej ogólnie, o sformalizowanie roli partnerów społecznych w procesie europejskiego semestru;

94. ponawia apel o porozumienie międzyinstytucjonalne mające na celu zaangażowanie Parlamentu w przygotowywanie i zatwierdzanie rocznej analizy wzrostu gospodarczego oraz wytycznych dotyczących polityki gospodarczej i zatrudnienia;

o

o o

95. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0069

Zarządzanie jednolitym rynkiem w ramach europejskiego semestru 2015

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem w ramach europejskiego semestru 2015 (2014/2212(INI))

(2016/C 316/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2014 r. zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2015 r.” (COM(2014)0902),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2013 r. zatytułowany „Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2014 r.” (COM(2013)0800) oraz sprawozdanie Komisji z dnia 13 listopada 2013 r. zatytułowane „Jednolity rynek na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: analiza poczynionych postępów i utrzymujących się przeszkód w państwach członkowskich – Wkład do rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r.” (COM(2013)0785),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 28 listopada 2012 r. zatytułowane „Stan integracji jednolitego rynku na 2013 r. – Wkład do rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2013 r.” (COM(2012)0752),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 czerwca 2012 r. zatytułowany „Lepsze zarządzanie jednolitym rynkiem” (COM(2012)0259),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 marca 2014 r. pt. „Podsumowanie realizacji strategii »Europa 2020« na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego go sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2014)0130),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2014 r. zatytułowany „Europejski semestr w 2014 r.: zalecenia dla poszczególnych krajów. Pobudzanie wzrostu gospodarczego” (COM(2014)0400),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Akt o jednolitym rynku II. Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” (COM(2012)0573),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 kwietnia 2011 r. pt. „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania. »Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego«” (COM(2011)0206),
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 9 maja 2010 r. przygotowane przez Maria Montiego na wniosek przewodniczącego Komisji Europejskiej pt. „Nowa strategia na rzecz jednolitego rynku. W służbie gospodarki i społeczeństwa Europy”,
- uwzględniając zleczone przez komisję IMCO studium z września 2014 r. zatytułowane „Koszt braku działań na poziomie europejskim na jednolitym rynku”,
- uwzględniając zleczone przez komisję IMCO studium z września 2014 r. zatytułowane „Wskaźniki pomiaru skuteczności jednolitego rynku – jednolity rynek jako filar europejskiego semestru”,
- uwzględniając zleczone przez komisję IMCO studium z września 2014 r. zatytułowane „Wkład jednolitego rynku i ochrony konsumentów na rzecz wzrostu”,

Środa, 11 marca 2015 r.

- uwzględniając internetową tabelę wyników jednolitego rynku z lipca 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 26 i 27 czerwca 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 20 i 21 marca 2014 r.,
 - uwzględniając treść obrad Rady ds. Konkurencyjności z dni 25 i 26 września 2014 r. na temat strategii „Europa 2020” na rzecz wzrostu i zatrudnienia,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem ⁽¹⁾ oraz odpowiedź Komisji przyjętą w dniu 8 maja 2013 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie zarządzania jednolitym rynkiem w ramach europejskiego semestru 2014 ⁽²⁾ oraz odpowiedź Komisji przyjętą w dniu 28 maja 2014 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2014 r. w sprawie europejskiego semestru na potrzeby koordynacji polityki gospodarczej: realizacja priorytetów na rok 2014 ⁽³⁾,
 - uwzględniając art.52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0018/2015),
- A. mając na uwadze, że w kontekście śródkresowego przeglądu strategii „Europa 2020” jednolity rynek i jednolity rynek cyfrowy powinny zostać uznane za dwa kluczowe narzędzia ponownego pobudzenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia wysokiej jakości w UE, przy jednoczesnym zapewnieniu komplementarności z bardziej tradycyjnymi czynnikami wzrostu, takimi jak zwiększanie inwestycji w BRI, szkolenia i edukację, ze szczególnym naciskiem na potrzeby MŚP;
- B. mając na uwadze, że strategia jednolitego rynku wymaga całościowego podejścia uwzględniającego problemy obywateli, konsumentów i MŚP i przekładającego priorytety jednolitego rynku na wszystkie obszary polityki, tak aby dokończyć tworzenie realnego jednolitego rynku, który będzie katalizatorem ożywienia gospodarczego i trwałego wzrostu;
- C. mając na uwadze, że konieczne jest usprawnienie zarządzania jednolitym rynkiem w ramach europejskiego semestru, co jest horyzontalnym celem priorytetowym w ramach różnych strategii politycznych Unii, zachowując niezbędną równowagę między aspektem ekonomicznym, społecznym i ochroną środowiska, oraz poprawa jakości transpozycji, wdrażania i egzekwowania przepisów regulujących jednolity rynek, tak aby spełniały swoją funkcję pod względem praktycznym i ekonomicznym oraz znacznie skracają długość postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom;
- D. mając na uwadze zainicjowanie bardzo pozytywnego procesu w kwestii zarządzania jednolitym rynkiem w ramach semestru europejskiego i odpowiednie zalecenia dla poszczególnych krajów służące zwiększeniu konkurencyjności Europy, których celem jest tworzenie miejsc pracy odpowiedniej jakości, a jednocześnie zapewnienie sprawiedliwego wzrostu, który w większym stopniu przyciąga inwestorów;
- E. mając na uwadze, że po ponad 20 latach od oficjalnego utworzenia jednolitego rynku nie został on jeszcze w pełni ukształtowany głównie dlatego, że państwa członkowskie nie dokonały całkowitej transpozycji lub nie wdrożyły unijnego prawodawstwa;
- F. mając na uwadze, że do unijnej strategii jednolitego rynku trzeba podchodzić w sposób spójny i z determinacją skoordynowaną i opartą na całościowym podejściu oraz pragmatycznym, kompleksowym i szeroko zakrojonym porozumieniu popieranym przez wszystkie państwa członkowskie i instytucje UE; mając na uwadze, że do pełnego wdrożenia i egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku oraz do zwiększenia wiarygodności jednolitego rynku i zaufania do niego oraz zarządzania nim konieczne są nadal silne przywództwo, zaangażowanie i koordynacja działań wszystkich instytucji UE, zwłaszcza przewodniczącego Komisji i przewodniczącego Rady, oraz jasno określona odpowiedzialność polityczna, współpraca i solidarność po stronie państw członkowskich;
- G. mając na uwadze, że choć istnieje wiele narzędzi, głównie konkretnych wskaźników, umożliwiających pomiar skuteczności jednolitego rynku w ramach europejskiego semestru, to nie wywarły one jeszcze żadnego wyraźnego wpływu na politykę;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0054.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0130.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0038.

Środa, 11 marca 2015 r.

- H. mając na uwadze, że należy dołożyć najwyższych starań nie tylko w celu zapewnienia jasności, prostoty, działania i wykonalności przepisów, ale również w celu ustanowienia przewidywalnych i stabilnych ram oceny funkcjonowania prawa w obszarze jednolitego rynku w praktyce;
- I. mając na uwadze, że sprawnie funkcjonujący i efektywny jednolity rynek, którego podstawą jest koncepcja wysoce konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej, jest potrzebny do pobudzenia trwałego wzrostu gospodarczego i konkurencyjności, przyciągnięcia inwestycji, wspierania spójności społecznej, a także do tworzenia miejsc pracy w celu ożywienia gospodarki europejskiej; mając na uwadze, że pogłębiony i bardziej sprawiedliwy jednolity rynek ze wzmocnioną bazą przemysłową znajduje się wśród najważniejszych priorytetów programu prac Komisji na rok 2015; mając na uwadze, że państwa członkowskie i UE powinny wspólnie opracować europejską politykę przemysłową w oparciu o podjęte w ostatnich latach działania w tej dziedzinie i z naciskiem na sektory o znaczeniu strategicznym, również, aby osiągnąć cele określone w programie prac; mając na uwadze, że jednolity rynek jest również potrzebny, aby właściwie odpowiedzieć na potrzeby obywateli, konsumentów i przedsiębiorstw oraz zagwarantować, że zaproponowane strategie polityczne przyniosą wartość dodaną obywatelom UE i innym podmiotom;
- J. mając na uwadze, że większe skupienie się na jednolitym rynku w kontekście europejskiego semestru jest niezbędne do lepszego wykorzystania jego potencjału w zakresie wzrostu i zatrudnienia, uwzględnienia jego umocnienia jako osi europejskiej strategii przemysłowej, lepszego informowania o jego pozytywnych skutkach oraz umożliwienia obywatelom i przedsiębiorstwom czerpania z niego pełnych korzyści;
- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie zobowiązały się do urzeczywistnienia do 2014 r. wewnętrznego rynku energii oraz włączenia do 2015 r. „wysp energetycznych” do wewnętrznego rynku energii;
- L. mając na uwadze, że w pełni zintegrowany wewnętrzny rynek energii jest niezbędny do osiągnięcia ogólnych celów Unii w zakresie bezpieczeństwa energetycznego i zrównoważoności oraz ma zasadnicze znaczenie dla jej globalnej konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, co zostało uznane w Akcie o jednolitym rynku II i strategii „Europa 2020”;

I. Tworzenie filaru jednolitego rynku w ramach europejskiego semestru

- ponawia swój apel do Komisji o poprawę zarządzania jednolitym rynkiem przez opracowanie zestawu narzędzi analitycznych do dokładniejszego pomiaru ekonomicznych i regulacyjnych wyników jednolitego rynku w ramach filaru jednolitego rynku w ramach europejskiego semestru; uważa, że takie narzędzie analityczne mogłoby wnieść istotny wkład w zalecenia dla poszczególnych krajów, roczną analizę wzrostu gospodarczego, wytyczne Rady Europejskiej dla państw członkowskich oraz krajowe plany działania służące wdrażaniu wytycznych dotyczących jednolitego rynku;
- podkreśla znaczenie i wartość dodaną sprawozdań z poprzednich lat na temat stanu integracji jednolitego rynku, biorąc pod uwagę, że przyczyniły się one do wyznaczenia ogólnych priorytetów sporządzanej przez Komisję rocznej analizy wzrostu gospodarczego i sformułowania zaleceń dla poszczególnych krajów w kontekście europejskiego semestru; w związku z tym wyraża ubolewanie, że sprawozdanie na temat stanu integracji jednolitego rynku zostało pominięte na 2015 r.
- ponadto ubolewa nad brakiem sprawozdania na temat stanu integracji jednolitego rynku, ponieważ doszło do niego w momencie, kiedy Parlament i Komisja są zaangażowane w opracowywanie konkretnych wskaźników, które mają ocenić stan integracji rynku wewnętrznego i wszelkie możliwe korzyści z dalszej ukierunkowanej integracji w najważniejszych obszarach wzrostu; wzywa zatem do wzmożenia wysiłków w celu zapewnienia lepszego wdrażania i egzekwowania obowiązujących już przepisów;
- wzywa Komisję do wyjaśnienia restrukturyzacji rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2015 r. i powodów, dla których nie zostały opublikowane badania na temat obecnego stanu integracji jednolitego rynku w nawiązaniu do obszarów o największym potencjale wzrostu; wnioskuje do Komisji o opublikowanie choćby danych zebranych na temat jednolitego rynku w celu uzupełnienia rocznej analizy wzrostu gospodarczego na ten rok;

Środa, 11 marca 2015 r.

5. wzywa Komisję do przedstawienia najwcześniej jak to możliwe w 2015 r. sprawozdania na temat stanu integracji jednolitego rynku, gdyż tym sposobem wspomniane sprawozdanie może wyznaczyć kierunek działań w stosunku do jednolitego rynku jako filaru europejskiego semestru w 2015 r.; podkreśla jednak, że w przyszłości należy ponownie zastanowić się nad terminem przedłożenia sprawozdania; uważa, że w celu wywarcia największego wpływu, również w odniesieniu do zaleceń dla poszczególnych krajów, sprawozdanie powinno być opublikowane wraz z roczną analizą wzrostu gospodarczego;

6. wzywa Komisję do przedstawienia corocznego obowiązkowego sprawozdania, w celu monitorowania prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku w ramach procesu europejskiego semestru, w którym przedstawione zostałyby badania na temat obecnego stanu integracji jednolitego rynku w obszarach o największym potencjale wzrostu; wzywa Komisję do określenia priorytetów politycznych w kontekście rocznej analizy wzrostu gospodarczego, które przyczyniłyby się do uwolnienia pełnego potencjału wzrostu jednolitego rynku i usunęłyby wszelkie pozostałe przeszkody dla dalszej integracji;

7. zauważa poparcie wyrażone w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. dla zintegrowanego jednolitego rynku, który zapewniłby konsumentom takie same możliwości jak ich rynki krajowe, i podkreśla, że prawa przysługujące konsumentom dokonującym zakupów w internecie nie powinny być mniejsze niż prawa, które im przysługują na tradycyjnych rynkach;

8. podkreśla, że w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r. potwierdzono, że aby doszło do wzrostu konkurencji w Europie należy unikać nadmiernie uciążliwych przepisów, w szczególności w odniesieniu do MŚP, poprawić dostęp do finansowania oraz zapewnić wysoką jakość inwestycji w badania i innowacje;

9. zauważa potencjalne korzyści, jakie mogłyby wypłynąć z unowocześnienia administracji określonego w rocznej analizie wzrostu gospodarczego i w jaki sposób mogłyby to przyczynić się do ograniczenia biurokracji i przeszkód regulacyjnych, co dzięki pobudzeniu rozwoju, konkurencji i stworzeniu nowych miejsc pracy w Europie powinno służyć przedsiębiorstwom i obywatelom;

10. wnioskuje o kompleksowy przegląd ram zarządzania jednolitym rynkiem oraz o poprawę monitorowania i oceny prawidłowego, terminowego i skutecznego wdrożenia i stosowania przepisów regulujących jednolity rynek; podkreśla konieczność wykorzystania jednolitego rynku jako trzeciego filaru europejskiego semestru w celu uwzględnienia jasnego zbioru nadrzędnych celów związanych z gospodarką realną, a jednocześnie przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności w UE;

11. wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia najważniejszych obszarów wzrostu i tworzenia jakościowych miejsc pracy dla stworzenia jednolitego rynku UE na miarę XXI w., które to obszary zostały najpierw określone przez Komisję, a następnie doprecyzowane w studium z września 2014 r. zatytułowanym „Koszt braku działań na poziomie europejskim na jednolitym rynku” i obejmują usługi, jednolity rynek cyfrowy, zwłaszcza handel elektroniczny, dorobek wspólnotowy w dziedzinie praw konsumenta, zamówienia publiczne i koncesje, swobodny przepływ towarów; wzywa również Komisję do urzeczywistnienia jednolitego rynku transportu i energii;

12. uważa, że istnieje potrzeba określenia zintegrowanego systemu pomiaru łączącego różne metodologie, takie jak wskaźniki złożone, systematyczny zestaw wskaźników i sektorowe narzędzia umożliwiające pomiar skuteczności jednolitego rynku celem włączenia go do europejskiego semestru; podkreśla, że w celu pomiaru skuteczności jednolitego rynku i sprzyjania jego pogłębianiu w obszarach priorytetowych należy rozważyć wprowadzenie podstawowego wskaźnika i celu dla tego wskaźnika związanego z integracją jednolitego rynku;

13. wzywa Komisję do wprowadzenia metodologii stosowania celów ilościowych w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych na szczeblu europejskim; zauważa pozytywne doświadczenia niektórych państw członkowskich w ustalaniu celów redukcji netto z myślą o obniżeniu kosztów zgodności; wzywa, by te metody zostały uwzględnione w nowej inicjatywie Komisji dotyczącej redukcji obciążeń administracyjnych;

14. zauważa, że w kontekście oceny skutków ekonomicznych dla jednolitego rynku w ramach europejskiego semestru należy podjąć dalsze działania zachęcające do podawania odpowiednich szczegółów dotyczących stosowanej metodologii i wykorzystywanych danych w celu zapewnienia wiarygodności i porównywalności uzyskanych wyników, stworzenia odpowiednich powiązań z ocenami ex post oraz zwrócenia uwagi na luki w danych wymaganych do przeprowadzenia ocen;

Środa, 11 marca 2015 r.

15. ponawia apel o procedury zapewniające odpowiedni udział Parlamentu Europejskiego w cyklu zarządzania gospodarczego, przewidujące przyjęcie przez Parlament i Radę innych środków niezbędnych do wzmocnienia zarządzania jednolitym rynkiem, w szczególności środków dotyczących obszarów, w których ramy regulacyjne Unii zostały ustanowione zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą określoną w art. 294 TFUE;

16. wyraża ubolewanie, że zalecenia dla poszczególnych krajów nie zostały wystarczająco dostosowane do celów strategii „Europa 2020”; w związku z tym apeluje o bardziej zdecydowane wysiłki w dziedzinie prowadzenia i koordynowania polityki krajowej i unijnej, jak również aby kontynuowano je stosując konkretne i niezbędne środki, mające na celu usprawnienie jednolitego rynku i wykorzystanie jego potencjału z myślą o pobudzaniu inteligentnego, trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, konkurencyjności i tworzeniu miejsc pracy, zwłaszcza dla osób młodych;

17. uważa, że należy zwiększyć odpowiedzialność parlamentów narodowych za zalecenia dla poszczególnych krajów; wzywa państwa członkowskie, aby zapewniły Komisji możliwość przedstawienia parlamentom narodowym zaleceń dla poszczególnych krajów przed ich przyjęciem przez Radę; ponadto apeluje do państw członkowskich o poważniejsze i bardziej zaangażowane podejście do wdrażania zaleceń dla poszczególnych krajów oraz o rygorystyczne włączanie celów UE do własnych celów na szczeblu krajowym; uważa zatem, że państwa członkowskie powinny co roku składać szczegółowe sprawozdania dotyczące wdrażania ww. zaleceń w zakresie obszarów jednolitego rynku; ponadto ponawia swój wniosek do Komisji, aby składała właściwej komisji Parlamentu sprawozdanie na temat środków podjętych w celu zapewnienia postępów w realizacji zaleceń dla poszczególnych krajów oraz na temat dotychczas osiągniętych postępów; zwraca się do państw członkowskich, aby wyjaśniły właściwej komisji Parlamentu powody znacznych różnic jeśli chodzi o zalecenia dla poszczególnych krajów;

18. popiera położenie nacisku w zaleceniach na 2014 r. na znaczenie usuwania nieuzasadnionych ograniczeń i barier w dostępie do kluczowych sektorów, takich jak handel detaliczny, handel elektroniczny i usługi biznesowe; wzywa zainteresowane państwa członkowskie, aby poświęciły tym zaleceniom szczególną uwagę i niezwłocznie usunęły przeszkody, które uniemożliwiają rozwój jednolitego rynku;

19. apeluje, aby przyszłe zalecenia dla poszczególnych krajów w ramach cyklu europejskiego semestru odzwierciedlały ustalenia zawarte w sprawozdaniu na temat stanu integracji jednolitego rynku w dużo bardziej precyzyjny i kategoryczny sposób niż poprzednio;

20. ubolewa, że Komisja nie uznała promowania jednolitego rynku za priorytet w ramach europejskiego semestru; wzywa Komisję, by uczyniła zarządzanie jednolitym rynkiem, w szczególności jeśli chodzi o środki na rzecz zatrudnienia, wzrostu i konkurencyjności, kluczowym elementem we wszystkich kolejnych fazach procesu europejskiego semestru; przypomina Komisji, że prawdziwy jednolity rynek w tych sektorach szczególnie pozytywnie wpłynąłby na wzrost gospodarczy i tworzenie zatrudnienia w UE; apeluje o wykorzystanie okazji, jaką oferują te nowe ramy i rozwinięcie pełnego potencjału kluczowych obszarów wzrostu i środków określonych w aktach o jednolitym rynku I i II, uwzględniając konieczność uwzględnienia obaw i oczekiwań obywateli;

21. podkreśla potrzebę zintegrowanego podejścia UE, państw członkowskich, regionów, gmin, partnerów społecznych i zainteresowanych stron w kwestii wdrożenia i opracowania strategii politycznych w celu osiągnięcia postępów w społecznej gospodarce rynkowej;

22. wzywa Komisję, państwa członkowskie i regiony do zapewnienia pełnego wdrożenia funduszy UE na lata 2007 — 2013; zauważa okazję dla państw członkowskich i regionów do opracowania strategii politycznych i inwestycji na lata 2014 — 2020 ukierunkowanych na sektory o największym rozwoju i w których tworzy się najwięcej miejsc pracy przede wszystkim dla osób młodych, takich jak jednolity rynek online, sektor energetyczny, usług i zielonej gospodarki, jak również wysokiej jakości nakierowane na jakość inwestycje z prawdziwego zdarzenia w badania, rozwój i innowacje, zapewniając tym samym wszystkim obywatelom dostęp do infrastruktury sieciowej;

II. Niewykorzystany potencjał jednolitego rynku w najważniejszych obszarach wzrostu

23. przypomina, że jednolity rynek to kluczowy czynnik wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, który odgrywa niezastąpioną rolę w realizacji celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; niemniej jednak zauważa, że potencjał ten w wielu aspektach pozostaje niewykorzystany;

Środa, 11 marca 2015 r.

24. przypomina trzy priorytety określone w strategii „Europa 2020”, czyli:
- rozwój gospodarki opartej na wiedzy i innowacji;
 - wspieranie bardziej zasobooszczędnej, ekologicznej i konkurencyjnej gospodarki;
 - sprzykanie gospodarce oferującej wiele miejsc pracy, umożliwiającej osiągnięcie wysokiego poziomu spójności społecznej i terytorialnej;
25. z zadowoleniem przyjmuje nowe podejście Komisji przedstawione w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r., które zakłada podjęcie skoordynowanych działań stymulujących wzrost inwestycji w UE w celu podniesienia popytu wewnętrznego i propagowania bardziej konkurencyjnej gospodarki; jest przekonany, że zakładając jak najambitniejsze cele, priorytetowo należy potraktować inwestycje służące rozwojowi gospodarki cyfrowej i mające na celu tworzenie bardziej konkurencyjnego rynku wewnętrznego we współpracy z państwami członkowskimi;
26. jest poważnie zaniepokojony spadkiem inwestycji prywatnych w Europie oraz brakiem zaufania inwestorów prywatnych, co skutkuje niechęcią do inwestowania, w szczególności w wyniku braku reform strukturalnych, unijnej strategii na rzecz wzrostu, a także utrzymujących się na jednolitym rynku przeszkód dla wzrostu w dziedzinach takich jak handel elektroniczny; apeluje do państw członkowskich o aktywne wspieranie planu inwestycyjnego i do wnoszenia wkładów finansowych na rzecz Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, uzupełniając w ten sposób środki pochodzące z budżetu UE i EBI, aby kierować i zachęcać sektor prywatny do inwestowania;
27. wzywa Komisję, państwa członkowskie, regiony i wszystkie pozostałe zainteresowane strony do skupienia się na gospodarce realnej, jednocześnie określając i opracowując strategię polityczne, które w zamian przyciągną inwestycje sektora prywatnego; ponadto wzywa do zainwestowania w szkolenia dla osób prywatnych i przedsiębiorstw z przystosowania do ery cyfrowej, włącznie z najnowszymi technologiami sektora energetycznego, ponieważ spowoduje to efekt dźwigni, zapewniając światową sieć cyfrową, wspierając edukację oraz wysokiej jakości badania naukowe i innowacje oraz stanowiąc duży postęp w utworzeniu jednolitego rynku w sektorze transportu i tym samym pozwalając nam konkurować na równych zasadach z największymi światowymi potęgami;
28. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy ram regulacyjnych dotyczących MŚP, mając na uwadze ich zdolność do tworzenia miejsc pracy; wzywa do optymalnego wykorzystania możliwości oferowanych przez program COSME, przyczyniając się tym nie tylko do rozwoju przedsiębiorczości w Europie, ale również polepszając dostęp MŚP do finansowania oraz do rynku światowego i europejskiego;
29. podkreśla konieczność połączenia inwestycji z innowacjami i przedsiębiorczością, maksymalnie zwiększając możliwości jakie oferuje gospodarka i społeczeństwo cyfrowe i rozwijając inteligentną politykę przemysłową w Europie; inwestycje te powinny szczególnie uwzględniać MŚP, które mają największy problem z dostępem do nich, a także wspierać za pomocą konkretnych działań podmioty rozpoczynające działalność gospodarczą i przedsiębiorczość oraz innowacje społeczne, jako będące źródłem zatrudnienia w przyszłości dla osób młodych;
30. podkreśla konieczność ożywienia konkretnymi działaniami ducha przedsiębiorczości w Europie, co oznacza łatwy dostęp MŚP do kredytów, zwłaszcza MŚP związanych z kluczowymi sektorami; apeluje także, aby wspierano alternatywne dla banków formy finansowania;
31. apeluje do państw członkowskich o bardziej zdecydowane skierowanie gospodarek na tory innowacji i wzrostu, ponieważ przygotowuje nas to do zadań i potrzeb, które pojawią się w przyszłości, w erze cyfrowej; zauważa, że większy to również innowacyjność naszych przedsiębiorstw i ich zdolności reagowania na globalnym rynku, zwłaszcza dzięki pełnemu przyswojeniu ICT;

Jednolity rynek cyfrowy

32. uważa, że, jak określono w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r., postępy w zakresie jednolitego rynku cyfrowego mają zasadnicze znaczenie dla stymulowania wzrostu, tworzenia jakościowych miejsc pracy, utrzymywania światowej konkurencyjności europejskiej gospodarki oraz przynoszenia korzyści zarówno przedsiębiorstwom, jak i konsumentom; zwraca się w związku z tym do Komisji o opracowanie ambitnego europejskiego planu działania na lata 2016-2020 w zakresie administracji elektronicznej, dalej wspierając w ten sposób cele strategii „Europa 2020”;

Środa, 11 marca 2015 r.

33. dostrzega znaczenie inwestycji, w tym sieci szerokopasmowych, dla osiągnięcia priorytetowych celów i założeń w głównych obszarach rynku cyfrowego; zaleca przeznaczenie znacznej części przyszłego planu inwestycyjnego na kwotę 315 mld EUR na ukierunkowane i strategiczne inwestycje w sektor cyfrowy; podkreśla ponadto, że wzajemna zależność elementów takich jak wysoki poziom penetracji sieci i szerokie kompetencje ludności i firm w korzystaniu z ICT to kluczowe czynniki konieczne dla urzeczywistnienia prawdziwego jednolitego rynku cyfrowego; wzywa UE i państwa członkowskie, aby priorytetowo traktowały inwestycje w infrastrukturę sieci cyfrowych i w cyfrową edukację firm i obywateli;

34. uważa, że fragmentacja i brak pewności prawa to główne bolączki w tym obszarze oraz że należy rozwiązać problem niespójnego egzekwowania istniejących przepisów UE w państwach członkowskich;

35. zauważa, że urzeczywistnienie jednolitego rynku cyfrowego mogłoby spowodować dodatkowy wzrost PKB o 0,4 % w okresie do 2020 r. (lub 520 mld w cenach z 2014 r.), natomiast przyrost zatrudnienia wyniósłby około 0,1 %, co odpowiada ponad 223 000 stanowisk pracy utworzonych do 2020 r. według danych zawartych w studium zatytułowanym „Koszt braku działań na poziomie europejskim na jednolitym rynku”; uważa, że usuwanie przeszkód dla handlu elektronicznego, inwestycje w infrastrukturę szerokopasmową oraz upowszechnianie nowych technologii, takich jak 4G i 5G ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju rozwiązań cyfrowych, ponieważ zależą one od szybkich i wydajnych łącz; uważa przyjęcie ogólnych ram UE w zakresie ochrony danych oraz dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji za niezbędne kroki na drodze ku ukończeniu tworzenia jednolitego rynku cyfrowego do 2015 r.; apeluje, aby inwestowano w celu zlikwidowania nierówności w dostępie do szerokopasmowego internetu i sieci 4G w UE;

36. podkreśla współzależność między wysokim wskaźnikiem sprzedaży internetowej i wzrostem PKB na mieszkańca, dlatego też wzywa do dalszych postępów w tworzeniu prawdziwego transgranicznego handlu elektronicznego i chmury obliczeniowej; przy czym kluczowe znaczenie ma zlikwidowanie rozdrobnienia na 28 rynków cyfrowych, zagwarantowanie powszechnego dostępu do sieci i priorytetowe potraktowanie na jednolitym rynku cyfrowym bezpieczeństwa w sieci i zaufania konsumentów, ponieważ bez zaufania rynek online nie powstanie;

37. podkreśla, że według sprawozdania dotyczącego kosztów braku działań na poziomie europejskim dalsze wdrażanie administracji elektronicznej oznaczałoby oszczędności rzędu 100 mld EUR rocznie; apeluje do państw członkowskich o skoncentrowanie i zintensyfikowanie wysiłków modernizacyjnych administracji publicznej, aby obywatele i firmy mogli załatwiać coraz więcej formalności drogą elektroniczną, korzystając z przysługujących im na rynku wewnętrznym praw, zwłaszcza na szczeblu transgranicznym;

38. podkreśla, że przepisy unijnego jednolitego rynku muszą być dostosowane do ery cyfrowej, co pociąga za sobą potrzebę wdrożenia przepisów jednolitego rynku w zakresie płatności online, opracowania bezpiecznych ogólnoeuropejskich rozwiązań elektronicznych (tj. e-fakturowania oraz podpisu elektronicznego), reformy praw własności intelektualnej i wyjaśnienia w stosownych przypadkach wymogów VAT, w celu budowania zaufania do handlu elektronicznego, poprawy jakości informacji przekazywanych europejskim konsumentom w sprawie przysługujących im praw, oraz zapewnienia konsumentom online takiego samego poziomu ochrony, do jakiego są oni przyzwyczajeni na tradycyjnym rynku;

39. podkreśla, że przegląd najnowszych ram zarządzania gospodarczego stwarza znakomitą okazję, aby nakłonić państwa członkowskie do nasilenia działań w kierunku utworzenia jednolitego rynku cyfrowego, co przełoży się nie tylko na większy wzrost i zatrudnienie, zwłaszcza w sektorze MŚP i wśród młodych ludzi, ale również zorientowaną na przyszłość, nowoczesną Unię Europejską;

40. uważa, że państwa członkowskie muszą nasilić działania na rzecz modernizacji administracji publicznej, aby świadczyć obywatelom i przedsiębiorstwom szerszy zakres łatwiej dostępnych usług cyfrowych, zredukować koszty i zwiększyć wydajność, ułatwić współpracę transgraniczną i wdrożyć ramy interoperacyjności administracji publicznych;

41. podkreśla znaczenie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania dla zwiększenia wielkości i jakości wymiany elektronicznej w perspektywie wzrostu; zwraca się w związku z tym do państw członkowskich o podjęcie wszystkich niezbędnych działań, aby rozporządzenie w sprawie transakcji bezgotówkowych na jednolitym rynku miało zastosowane najpóźniej od dnia 1 lipca 2016 r.;

Środa, 11 marca 2015 r.

42. uważa, że poprawa umiejętności cyfrowych w Unii jest absolutnym priorytetem;

Swobodny przepływ towarów

43. uważa, że swobodny przepływ towarów, kapitału, usług i osób nadal oferuje obywatelom i przedsiębiorstwom niezrealizowany dotąd potencjał w zakresie wydajności, wzrostu i tworzenia miejsc pracy;

44. ponownie wyraża poparcie dla kompleksowych umów o handlu i inwestycjach, które będą sprzyjać i będą kompatybilne z tworzeniem wysokiej jakości miejsc pracy dla europejskich pracowników, przynosić bezpośrednie korzyści europejskim konsumentom i wprowadzać nowe możliwości dla unijnych przedsiębiorstw, a zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), w zgodzie z socjalnymi, środowiskowymi i konsumenckimi normami UE –kluczowym warunkiem dla stworzenia nowych możliwości wzrostu; wyraża pogląd, że Parlament musi być ściśle zaangażowany w negocjacje na temat prawa jednolitego rynku i wszelkich zmian dotychczasowych przepisów lub wprowadzanie nowych przepisów musi przebiegać z pełnym poszanowaniem roli Parlamentu jako współprawodawcy;

45. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia łańcucha wartości w produkcji transgranicznej jako kluczowego elementu sprzyjającego konkurencyjności i wzrostowi, tworzenia zatrudnienia i zmniejszania istniejących barier handlowych w stosunkowo dużych sektorach, które ponieważ nie są wystarczająco zintegrowane, nie w pełni korzystają z dobrodziejstw jednolitego rynku;

46. apeluje również o uważniejsze monitorowanie barier na jednolitym rynku towarów;

Usługi

47. podkreśla, że do strategii „Europa 2020” należy włączyć konkretne działania polityczne mające na celu usunięcie barier na przykład w sektorach usług podlegających dyrektywie usługowej oraz w usługach finansowych, a ponadto należy położyć większy nacisk na pogłębienie jednolitego rynku;

48. podkreśla, że w sektorze usług istnieje znaczny niewykorzystany potencjał wzrostu, który według szacunków zawartych w raporcie „Koszt braku działań na poziomie europejskim na jednolitym rynku” może przynieść korzyści rzędu 337 mld do 637 mld EUR;

49. uważa, że ponieważ sektor usług jest jednym z sektorów o najwyższym potencjale wzrostu w UE, należy nasilić działania służące zwiększeniu konkurencji w tym sektorze, w tym w handlu detalicznym, i uprościć przepisy obowiązujące przedsiębiorstwa, zwłaszcza MŚP; podkreśla znaczenie zagwarantowania wszystkim konsumentom, rodzinom i firmom powszechnego dostępu do usług publicznych;

50. uważa, że należy poprawić ochronę konsumentów, wybór i konkurencję w obszarze usług finansowych, ze szczególnym uwzględnieniem różniących się potrzeb konsumentów, w tym konsumentów o szczególnych potrzebach; uważa, że należy poprawić kompetencje finansowe konsumentów, zważywszy na poważne nieporozumienia, jakie mogą pojawić się w związku z produktami finansowymi oraz problemy, jakich może to przysporzyć indywidualnym konsumentom i jednolitemu rynkowi;

51. ponownie zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia wysiłków na rzecz walki z unikaniem opodatkowania i oszustwami podatkowymi i w związku z tym apeluje o położenie większego nacisku na dobre zarządzanie podatkami w UE zarówno w sektorze prywatnym, jak i publicznym; podkreśla, że w sprawozdaniu dotyczącym kosztów braku działań na poziomie europejskim wskazano, że dzięki ujednoczeniu faktur elektronicznych i koordynacji transgranicznych systemów podatkowych można by zaoszczędzić 9 mld EUR rocznie; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszoną przez przewodniczącą Komisji Europejskiej automatyczną wymianę informacji na temat krajowych decyzji podatkowych; podkreśla konieczność wzmocnienia i poprawienia koordynacji podatkowej, dzięki której uniknie się nieuczciwej konkurencji oraz zniekształceń rynku i zapewni równe szanse na jednolitym rynku;

52. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Komisji zamieszczone w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2015 r., zgodnie z którym „zarządzenie takim problemom jak oszustwa podatkowe i uchylanie się od opodatkowania ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia uczciwości i pozwala państwom członkowskim pobierać należne im podatki”;

Środa, 11 marca 2015 r.

53. potwierdza swoje stanowisko, zgodnie z którym należy zwiększyć ogólny poziom i jakość inwestycji w badania i rozwój, aby pobudzać innowacje, podkreślając różnice między państwami członkowskimi jeśli chodzi o inwestycje; przypomina Komisji o potrzebie utworzenia prawdziwego jednolitego rynku wiedzy, badań i innowacji w celu ukończenia tworzenia europejskiej przestrzeni badawczej; podkreśla, że obecnie 85 % funduszy przeznaczonych na innowacje wykorzystuje się wyłącznie w kraju, nie korzystając ze współpracy transgranicznej, co w konsekwencji uniemożliwia pełną eksploatację wartości dodanej na skalę europejską;

Zamówienia publiczne i koncesje

54. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2014 r. przyjęto dyrektywę w sprawie procedur zamówień publicznych i w sprawie udzielania koncesji, co zmodernizowało zamówienia publiczne w UE, promując ich zrównoważony charakter; zwraca uwagę na wartość dodaną dyrektywy w sprawie udzielania koncesji, w szczególności jeśli chodzi o uproszczenie procedur i uczynienie ich bardziej przejrzystymi oraz zwiększenie szans dla MŚP, co umożliwiło obejście problemów związanych z tymi umowami, zagwarantowanie pewności prawa, elastyczności i przejrzystości, oraz wspieranie rozwoju infrastruktury gospodarczej i wysokiej jakości usług użyteczności publicznej;

55. podkreśla, że aby zwiększać jakość, skuteczność i przejrzystość inwestycji i wydatków publicznych konieczne jest pełne i szybkie stosowanie ustawodawstwa UE w dziedzinie zamówień publicznych i koncesji;

56. podkreśla potrzebę odpowiedniej i terminowej transpozycji przepisów dotyczących zamówień publicznych oraz koncesji; podkreśla znaczenie zamówień publicznych oraz wartość partnerstw innowacyjnych jako kluczowego czynnika inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, w szczególności dla MŚP, przy jednoczesnym ich wspieraniu konkretnymi środkami, które sprzyjają konkurencji i innowacjom;

Dorobek wspólnotowy w dziedzinie praw konsumenta

57. uważa za godny ubolewania fakt, że niepełne wdrożenie przez państwa członkowskie unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumentów skutkuje różnicami w ochronie konsumentów oraz w surowości i terminach podejmowanych środków egzekucyjnych; uważa, że ogranicza to konsekwencję i spójność przepisów prawa w tych samych sektorach lub pomiędzy różnymi kanałami sprzedaży;

58. wzywa Komisję do zapewnienia szybkiego wdrożenia i egzekwowania takich przepisów jak dyrektywa dotycząca praw konsumentów, przepisy dotyczące alternatywnych metod rozwiązywania sporów i internetowego rozstrzygania sporów oraz do zadbania jednocześnie o ograniczenie obciążeń administracyjnych; apeluje, by zapewnić konsumentom odpowiednią ochronę w sprzedaży transgranicznej zgodnie z ich rynkiem tradycyjnym oraz wzywa do lepszej ochrony danych w erze cyfrowej, ponieważ podniesie to zaufanie konsumentów do zakupów online; przypomina o znaczeniu skutecznego przestrzegania praw konsumenta w internecie oraz zapotrzebowaniu na niedrogie i skuteczne procedury odwołania w przypadku sporu;

59. apeluje o podjęcie działań w celu zachęcania do zrównoważonej konsumpcji, w szczególności jeśli chodzi o okres użyteczności produktów, a także w celu zwalczania praktyk służących celowemu skracaniu tego okresu użyteczności; wyraża nadzieję, że Komisja określi w tym zakresie spójny plan działania;

60. podkreśla, że dyrektywa w sprawie praw konsumentów oznaczała ważny krok naprzód, jeśli chodzi o zwiększenie wśród konsumentów i przedsiębiorstw pewności prawa w odniesieniu do transakcji online i dziś stanowi główny instrument ochrony konsumentów w usługach online;

61. zauważa, że można odnieść dodatkowe korzyści w wyniku usprawnienia funkcjonowania jednolitego rynku, na przykład przez wprowadzenie systemu internetowego rozstrzygania sporów (ODR) konsumenckich, dzięki któremu można by uzyskać oszczędności rzędu 22 mld EUR;

Energia

62. wzywa Komisję, aby zadbała o funkcjonowanie wewnętrznego rynku energii charakteryzującego się niedyskryminacyjnym dostępem rynkowym i wysokim poziomem ochrony konsumentów, a także o odpowiedni poziom przepustowości połączeń wzajemnych i adekwatności systemu;

Środa, 11 marca 2015 r.

63. przypomina o konieczności zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego Europy w drodze dywersyfikacji źródeł i dróg przesyłu energii oraz podkreśla konieczność zakończenia w pierwszej kolejności tworzenia wewnętrznego rynku energii i położenia kresu izolacji wysp energetycznych na terytorium Unii;

64. uważa, że aby przyspieszyć urzeczywistnienie rynku wewnętrznego, poprawić integrację energii ze źródeł odnawialnych i zwiększyć bezpieczeństwo dostaw, państwa członkowskie muszą osiągnąć w trybie pilnym przepustowość wzajemnych połączeń systemów energii elektrycznej na poziomie co najmniej 10 %, a idealnie byłoby osiągnąć poziom 30 %;

65. uważa, że liberalizacja rynków gazu i energii elektrycznej ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia pozycji konsumentów i wzywa Komisję, aby umieściła konsumentów w centrum unijnej polityki w zakresie wewnętrznego rynku energii;

III. Instrumenty oceny integracji jednolitego rynku i narzędzia zarządzania nim

66. zauważa, że tabela wyników jednolitego rynku może zostać uznana za sprawdzoną praktykę w dziedzinie monitorowania i oceny wywiązywania się państw członkowskich z zobowiązań wynikających z udziału w jednolitym rynku, zważywszy że może ona umożliwić wprowadzenie usprawnień i zainicjować procesy nadrobienia zaległości między państwami; podkreśla jednak, że ta tabela wyników nie zawiera narzędzi oceny jakościowej; podkreśla znaczenie, jakie ma polepszenie dialogu z państwami członkowskimi i między nimi dla określenia i rozwiązania złożonych trudności, których doświadczają one we wdrażaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku; w związku z tym wzywa Komisję, aby lepiej wspierała państwa członkowskie, gdy o to poproszą, we wdrażaniu złożonych przepisów dotyczących jednolitego rynku;

67. uważa, że w odniesieniu do skuteczności regulacyjnej jednolitego rynku można by opracować złożony wskaźnik do pomiaru luki na jednolitym rynku będącej dodatkowym obciążeniem dla obywateli i przedsiębiorstw w działalności transgranicznej z powodu braku przepisów regulujących jednolity rynek; podkreśla, że taki wskaźnik powinien ułatwić wyciągnięcie wniosków prowadzących do sformułowania zaleceń politycznych dla instytucji i państw członkowskich UE;

68. uwzględnia tabelę wyników agendy cyfrowej jako ważne narzędzie oceny postępów państw członkowskich w tej dziedzinie; uważa, że złożony indeks pomiaru luki na jednolitym rynku powinien zawierać taką tabelę;

69. wzywa Komisję, aby rozważyła włączenie do zbioru projektów instrumentów prawnych w obszarze jednolitego rynku obowiązku przeprowadzania regularnych przeglądów transpozycji, zgodności, skuteczności i przydatności do zakładanych celów instrumentów prawnych, w tym metodologii i kryteriów takich przeglądów; uważa, że taka metodologia i kryteria umożliwiłyby lepszą ocenę, czy instrumenty prawne są prawidłowo transponowane, wdrażane i egzekwowane, a także czy i w jakiej mierze przyczyniają się one do osiągnięcia zakładanych celów oraz do jakiego stopnia są one odpowiednie w stosunku do założonego celu;

70. popiera stworzenie zrównoważonego jednolitego rynku w oparciu o rozwój zasobooszczędnej gospodarki opartej na wiedzy i sprzyjającej włączeniu społecznemu, w tym środki stymulujące dalsze wszelkie innowacje w dziedzinie zrównoważonych technologii, równoważące interesy konsumentów i przedsiębiorstw oraz usprawniające nieformalny mechanizm rozwiązywania problemów na jednolitym rynku, jak np. SOLVIT, jednocześnie zwiększając wiedzę społeczeństwa o punktach kompleksowej obsługi, aby było ono bardziej świadome dostępnych możliwości generowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy na jednolitym rynku;

71. zwraca uwagę na stale zwiększające się wykorzystanie portali Twoja Europa i Twoja Europa – Porady, które powinny umożliwiać przekazywanie niezbędnych informacji każdej osobie żyjącej, pracującej, studiującej w państwach członkowskich lub przemieszczającej się między tymi państwami;

72. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że średni poziom deficytu transpozycji w państwach członkowskich spadł poniżej uzgodnionego przez Radę Europejską limitu 1 % i wyniósł 0,6 %, co jest najlepszym odnotowanym wynikiem od czasu wprowadzenia tabeli wyników rynku wewnętrznego; podkreśla, że zasada zerowej tolerancji dotycząca transpozycji przepisów europejskich powinna być podstawową zarówno dla państw członkowskich, jak i UE;

Środa, 11 marca 2015 r.

73. zauważa, że właściwe stosowanie i egzekwowanie prawa UE ma zasadnicze znaczenie dla ukończenia tworzenia jednolitego rynku; wzywa zatem Komisję, by z determinacją wykorzystwała wszystkie swoje uprawnienia w celu osiągnięcia tego celu oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz wdrożenia prawodawstwa dotyczącego jednolitego rynku oraz monitorowania tego wdrażania, między innymi przez regularne akcje kontrolne, a jednocześnie stałe rozpatrywanie problemów związanych z wdrażaniem i pilnowanie, aby przepisy były bardziej skuteczne, a oceny ex post stosowane na szerszą skalę i bardziej efektywnie; wzywa do zwiększonej kontroli skuteczności praw konsumenta w środowisku cyfrowym, uwzględniając w szczególności tempo, w jakim może w tym środowisku dochodzić do naruszeń prawa konsumenckiego;

74. przypomina jednak, że proces postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego ujawnił szereg niedociągnięć pod względem szybkiego zajmowania się brakami w zakresie wdrażania i stosowania przepisów dotyczących jednolitego rynku oraz ich usuwania; wzywa państwa członkowskie do efektywniejszej współpracy z Komisją w celu szybszego rozwiązywania spraw;

75. dostrzega, że niewdrożenie przepisów może wynikać z zawłości wstępnego projektu; dlatego też podkreśla, że zarówno prawo pierwotne, jak i wtórne musi cały czas kierować się zasadami lepszego formułowania prawa, zakładającymi prowadzenie odpowiednich konsultacji, oceny skutków i przeglądu po wdrożeniu;

76. ponadto nalega, aby dołożyć wszelkich starań w celu zwiększenia skuteczności stosowania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego dotyczących naruszeń przepisów prawa unijnego w dziedzinie jednolitego rynku oraz aby państwa członkowskie i Rada Europejska kontynuowały prace mające na celu dalszy rozwój postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w ramach przyszłych rewizji Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; uważa jednak, że postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom powinny być zawsze wyjściem ostatecznym i powinno się je wszczynać po kilkakrotnych próbach koordynacji i poprawy;

o

o o

77. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Radzie Europejskiej oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0070

Zwalczanie niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych w internecie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych w internecie (2015/2564(RSP))**

(2016/C 316/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r. wraz z jej protokołami,
 - uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 7, 8, 47, 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Konwencję Rady Europy o cyberprzestępczości z dnia 23 listopada 2001 r.,
 - uwzględniając Konwencję Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych z dnia 25 października 2007 r.,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Europolu z 2014 r. w sprawie oceny zagrożenia przestępczością zorganizowaną (iOCTA),
 - uwzględniając uwagę ogólną nr 14 (2013) Komitetu Praw Dziecka ONZ w sprawie prawa dziecka do tego, aby stawać zawsze na pierwszym miejscu jego dobro,
 - uwzględniając agendę UE na rzecz praw dziecka, przyjętą w lutym 2011 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055),
 - uwzględniając wytyczne UE w sprawie promowania i ochrony praw dziecka,
 - uwzględniając strategię UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016, a szczególnie przepisy dotyczące finansowania pracy nad wytycznymi w zakresie systemów ochrony dzieci oraz wymiany dobrych praktyk,
 - uwzględniając debatę plenarną z dnia 12 lutego 2015 r. na temat walki z niegodziwym traktowaniem dzieci w celach seksualnych w internecie,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że niegodziwe traktowanie w celach seksualnych i wykorzystywanie seksualne dzieci, w tym obrazy przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci, stanowią poważne pogwałcenie praw podstawowych, w szczególności prawa dzieci do ochrony i opieki niezbędnych dla ich dobra, jak określono w Konwencji ONZ o prawach dziecka z 1989 r. i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

Środa, 11 marca 2015 r.

- B. mając na uwadze, że podejmując jakiegokolwiek działania służące zwalczaniu tych przestępstw, należy przede wszystkim uwzględnić najlepszy interes dziecka, zgodnie z Kartą praw podstawowych UE oraz Konwencją ONZ o prawach dziecka;
- C. mając na uwadze, że poważne przestępstwa, takie jak wykorzystywanie seksualne dzieci i obrazy przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci, wymagają kompleksowego podejścia obejmującego ściganie przestępstw i sprawców, ochronę pokrzywdzonych dzieci i zapobieganie temu zjawisku;
- D. mając na uwadze, że internet może stawiać dzieci przed szczególnym ryzykiem, ponieważ mogą one uzyskać dostęp lub być narażone na materiały związane z wykorzystywaniem seksualnym dzieci lub paść ofiarą cybernapastników, wymiany materiałów dotyczących przemocy, zastraszania, nękania lub nagabywania; mając na uwadze, że narażenie dzieci na te zagrożenia jest spotęgowane szeroko rozpowszechnionym wykorzystaniem technologii mobilnych i internetu oraz dostępem do nich;
- E. mając na uwadze, że niegodziwe traktowanie dzieci w internecie powinno być włączone w szerszą strategię zwalczającą ogólne zjawisko wykorzystywania seksualnego dzieci i ich niegodziwego traktowania w celach seksualnych, która nadal odnosi się głównie do przestępstw popełnianych przez osoby i grupy działające umyślnie poza przestrzenią internetową;
- F. mając na uwadze, że wykorzystywanie seksualne w środowisku online może przybierać różne formy, a młodzież jest przekonywana lub zmuszana do wysyłania lub publikowania swoich wizerunków o jednoznacznie seksualnym charakterze, uczestniczenia w czynnościach seksualnych za pośrednictwem kamer internetowych lub smartfonów lub prowadzenia seksualnych rozmów tekstowych lub online, co oznacza, że osoby nadużywające i cybernapastnicy mogą grozić przesłaniem obrazów, filmów wideo lub kopii rozmów do rodziny i przyjaciół zastraszonych nieletnich, chyba że ci wezmą udział w dalszych działaniach o charakterze seksualnym; mając na uwadze, że fakt dzielenia się zdjęciami lub filmami wideo z innymi osobami może mieć miejsce jeszcze długo po ustaniu konkretnego niegodziwego traktowania w celach seksualnych oraz że mogą one być swobodnie dostępne w internecie do oglądania przez kogokolwiek, co sprawia, że ofiara takiego procederu żyje w stałym zagrożeniu ponownym postawieniem jej w roli ofiary i napiętnowaniem;
- G. mając na uwadze, że środki przyjmowane dotychczas przez państwa członkowskie w celu zapobieżenia nielegalnym treściom internetowym nie zawsze są wystarczająco skuteczne;
- H. mając na uwadze, że narzędzia dochodzeniowe dostępne osobom odpowiedzialnym za rozpracowywanie i ściganie niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych w internecie powinny uwzględniać m.in. zasadę proporcjonalności oraz charakter i wagę ściganego przestępstwa, zgodnie z prawem UE i państw członkowskich;
- I. mając na uwadze, że ochroną dzieci w świecie cyfrowym należy się zająć w drodze podejmowania przez branżę inicjatyw w celu wspólnego ponoszenia odpowiedzialności, w tym poprzez edukację i szkolenia dla dzieci, rodziców i nauczycieli, w perspektywie uniemożliwienia małoletnim dostępu do nielegalnych treści;
- J. mając na uwadze, że ze względu na jego międzynarodowy charakter, problem wykorzystywania dzieci i wykorzystywania seksualnego dzieci w internecie, wspólny dla setek krajów, ich jurysdykcji krajowych i organów ścigania, jest problemem międzynarodowym, który wymaga międzynarodowego rozwiązania; mając na uwadze, że obawy budzą też handlarze ludźmi, wykorzystujący w celach seksualnych w internecie dzieci nieposiadające osobowości prawnej, które są „niewidzialne” dla organów władzy;
- K. mając na uwadze, że z uwagi na charakter przestępstwa i wiek ofiar większość przypadków seksualnego wykorzystywania dzieci i ich niegodziwego traktowania – w większym stopniu, niż ma to miejsce w innych obszarach działalności przestępczej – nie jest w ogóle zgłaszana organom ścigania; mając w związku z tym na uwadze, że dostępne dane dotyczące liczby przestępstw nie odzwierciedlają dokładnie zakresu problemu; mając na uwadze, że według informacji organizacji pozarządowych z analizy stron internetowych zawierających materiały przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci wynika, iż ponad 80 % ofiar stanowią dzieci poniżej 10. roku życia; mając też na uwadze, że dane z Międzynarodowego Stowarzyszenia Internetowych Punktów Kontaktowych wskazują na wzrost liczby małoletnich ofiar niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania w sposób skrajny i sadystyczny;
- L. mając na uwadze, że duża liczba przestępców korzysta z „darknetu”, w którym stworzyli oni anonimowe społeczności, wykorzystujące tajne fora, serwisy internetowe, portale społecznościowe oraz usługi przechowywania materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci, co pozwala na praktycznie niemożliwe do zidentyfikowania seksualne wykorzystywanie dzieci i ułatwia je;
- M. mając na uwadze, że przestępcy używają środków ochronnych, takich jak szyfrowanie i inne narzędzia, dla zabezpieczenia swojej działalności, co poważnie utrudnia dochodzenia prowadzone przez organy ścigania;

Środa, 11 marca 2015 r.

- N. mając na uwadze, że organizacje pozarządowe ujawniają, iż w 2012 r. zaledwie ośmiu dystrybutorów najwyższego poziomu było odpowiedzialnych za 513 dystrybucyjnych marek handlowych przedstawiających wykorzystywanie dzieci, a wszystkie 10 najbardziej produktywnych marek w 2012 r. było związanych z jednym dystrybutorem najwyższego poziomu;
- O. mając na uwadze, że dyrektywa 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej miała zostać przetransponowana przez państwa członkowskie do dnia 18 grudnia 2013 r., a do tej pory wdrożyła ją w całości mniej niż połowa państw członkowskich;
1. zdecydowanie podkreśla, że ochrona dzieci i zapewnienie bezpiecznego środowiska dla ich rozwoju jest jednym z podstawowych celów Unii Europejskiej i jej państw członkowskich;
 2. podkreśla z całą mocą, że konieczne jest zagwarantowanie praw i ochrona dzieci w internecie, podejmowanie kroków zapewniających szybkie usuwanie wszelkich nielegalnych treści oraz zgłaszanie ich organom ścigania, a także zapewnienie wystarczających instrumentów prawnych do prowadzenia dochodzeń i ścigania przestępców;
 3. uważa, że należy odpowiednio chronić dane osobowe dzieci w internecie oraz informować dzieci w przystępny i zrozumiały dla nich sposób o zagrożeniach i konsekwencjach wykorzystywania w internecie ich danych osobowych; podkreśla znaczące zmiany, które reforma ochrony danych przyniesie w zakresie dalszej ochrony praw dzieci w internecie;
 4. podkreśla potrzebę kompleksowej i skoordynowanej europejskiej strategii w celu zapewnienia spójności w opracowaniu polityki i wynikających z niej działań, uwzględniających tak walkę z przestępczością, jak prawa podstawowe, ochronę prywatności i danych, bezpieczeństwo cybernetyczne, ochronę konsumentów i handel elektroniczny;
 5. uważa, że trzeba podjąć dalsze działania mające na celu zwalczanie nagabywania w sieci, oraz że Komisja, wraz z rządami krajowymi, społeczeństwem obywatelskim, firmami zarządzającymi mediami społecznościowymi, rodzicami, nauczycielami, pracownikami socjalnymi, osobami ustawowo odpowiedzialnymi za ochronę dzieci, pediatrami oraz organizacjami zrzeszającymi dzieci i młodzież, musi aktywnie uczestniczyć w uświadamianiu obywatelom tej problematyki poprzez określone wytyczne, wymianę najlepszych praktyk, ustanowienie społecznych platform współpracy i wymiany informacji na ten temat, tak aby zidentyfikować potencjalne ryzyko i zagrożenia dla dzieci;
 6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozpoczęcia kampanii informacyjnej z udziałem wszystkich zainteresowanych podmiotów, aby wzmocnić pozycję dzieci, wspomóc rodziców i wychowawców w rozumieniu niebezpieczeństw istniejących w sieci i reagowaniu na nie oraz chronić bezpieczeństwo dzieci w internecie, a także do wspierania państw członkowskich w tworzeniu programów zapobiegania przypadkom niegodziwego traktowania dzieci w internecie w celach seksualnych, do promowania kampanii informacyjnych o odpowiedzialnym zachowaniu w mediach społecznościowych oraz do zachęcania najpopularniejszych wyszukiwarek i portali społecznościowych do aktywnego podejścia do ochrony bezpieczeństwa dzieci w internecie;
 7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia odpowiednich środków ułatwiających zgłaszanie przez dzieci przypadków niegodziwego traktowania, a także usprawniających działania podejmowane w reakcji na te zgłoszenia, oraz do rozważenia możliwości utworzenia systemowych mechanizmów bezpośrednich zgłoszeń; popiera rozwój telefonów zaufania dla dzieci, gdzie mogą one anonimowo zgłaszać nadużycia;
 8. podkreśla potrzebę doskonalenia międzynarodowej współpracy i ponadnarodowych dochodzeń w tej dziedzinie poprzez umowy o współpracy oraz wzmocnienie współpracy między organami ścigania, w tym poprzez Europol i Europejskie Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością (EC3), tak aby skuteczniej rozpracowywać, rozbijać i ścigać siatki osób dopuszczających się przestępstw seksualnych na dzieciach, a jednocześnie stawiać na pierwszym miejscu prawa i bezpieczeństwo dzieci, które padły ofiarą tych przestępstw;
 9. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wspólną inicjatywę UE i 55 krajów z całego świata, skupionych w światowym sojuszu przeciwko niegodziwemu traktowaniu dzieci w internecie w celach seksualnych, mającą na celu uratowanie większej liczby ofiar, zapewnienie skuteczniejszego ścigania oraz ogólne zmniejszenie liczby dostępnych w internecie materiałów dotyczących niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych; wzywa Komisję do bardziej regularnego składania sprawozdań z postępów poczynionych w ramach tego sojuszu; wzywa państwa członkowskie do wdrażania tych zaleceń na szczeblu krajowym;
 10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania i wzmocnienia środków przeznaczonych na identyfikację ofiar i usługi na rzecz ofiar, a także wzywa do pilnego ustanowienia odnośnych platform i wzmocnienia platform już istniejących w ramach Europolu;

Środa, 11 marca 2015 r.

11. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw;
12. uważa, że zasadnicze znaczenie ma stosowanie poprawnej terminologii w przypadku przestępstw wobec dzieci, co obejmuje też opis obrazów niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych, i stosowanie odpowiedniego terminu „materiały przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych” zamiast „pornografia dziecięca”;
13. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednich środków krajowym punktom kontaktowym, aby umożliwić im zgłaszanie nielegalnych i szkodliwych treści i zachowań w internecie, jak określono w dyrektywie 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej;
14. przypomina, że państwa członkowskie mają obowiązek podejmować niezbędne działania, aby zapewnić, że osoby, które obawiają się, iż mogą popełnić przestępstwa związane z niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych i wykorzystywaniem seksualnym, mogły w odpowiednich przypadkach mieć dostęp do skutecznych programów lub środków interwencyjnych służących do oceny ryzyka popełnienia tych przestępstw i zapobiegania ich popełnieniu;
15. zwraca się o zapewnienie organom ścigania państw członkowskich i Europolowi niezbędnych funduszy, zasobów ludzkich, uprawnień dochodzeniowych i możliwości technicznych, dzięki którym będą one mogły poważnie i skutecznie prowadzić dochodzenia oraz ścigać przestępców, co obejmuje odpowiednie szkolenia w celu budowania potencjału wśród organów sądownictwa i policji, jak również rozwój nowych zaawansowanych zdolności w zakresie analizy ogromnych ilości obrazów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci, w tym materiałów ukrytych w „ciemnej sieci”, tak aby namierzać i ścigać przestępców w celu ochrony bezpieczeństwa i praw dzieci;
16. z zaniepokojeniem odnotowuje rozwój i coraz szersze tendencje do komercyjnego seksualnego wykorzystywania dzieci w internecie, co dotyczy też nowych sposobów rozpowszechniania materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci oraz związanych z tym transakcji, zwłaszcza dzięki „ukrytej sieci” i „darknetowi”, a zwłaszcza zjawiska płatnej transmisji na żywo takich nadużyć; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby utrzymywały dalszy kontakt z przedstawicielami alternatywnych systemów płatności w celu określenia możliwości lepszej współpracy z organami ścigania, w tym wspólnych szkoleń na rzecz lepszej identyfikacji procesów płatniczych związanych z komercyjną dystrybucją materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci;
17. apeluje o skuteczne podejście oparte na partnerstwie oraz o legalną wymianę informacji między organami ścigania, organami sądowymi, branżą TIK, dostawcami usług internetowych, dostawcami usług hostingowych, firmami zarządzającymi mediami społecznościowymi, sektorem bankowym i organizacjami pozarządowymi, w tym organizacjami zrzeszającymi dzieci i młodzież, w celu zagwarantowania praw i ochrony dzieci w internecie oraz szybkiego usuwania z internetu nielegalnych treści i zgłaszania ich organom ścigania, które w odpowiednich przypadkach winny regularnie składać sprawozdania ze swoich dochodzeń i postępowań w oparciu o te odnośne informacje, w stosownych przypadkach; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem koalicję dyrektorów generalnych firm (CEO) na rzecz uczynienia internetu lepszym miejscem dla dzieci, jak również prace europejskiej koalicji finansowej zwalczającej seksualne wykorzystywanie dzieci w internecie (EFC);
18. podkreśla, że nielegalne treści w internecie powinny być bezzwłocznie usuwane zgodnie z odpowiednią procedurą prawną; podkreśla rolę branży TIK, dostawców usług internetowych i dostawców usług hostingowych w zapewnianiu szybkiego i skutecznego usuwania nielegalnych treści z internetu na żądanie właściwego organu ścigania;
19. z całą mocą wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do zakończenia transpozycji dyrektywy 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej; w związku z tym wzywa Komisję do ścisłego monitorowania jej pełnego i skutecznego wdrożenia oraz do przedstawienia Parlamentowi i jego właściwej komisji wyciągniętych wniosków w stosownym terminie;
20. zobowiązuje swoją Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, aby w dalszym stopniu monitorowała wdrażanie dyrektywy 2011/93/UE i przeprowadziła dogłębną analizę bieżących ram polityki walki z niegodziwym traktowaniem dzieci w celach seksualnych w internecie w formie sprawozdania z wykonania dyrektywy 2011/93/UE, a także aby złożyła sprawozdanie na posiedzeniu plenarnym;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0071

Ostatnie ataki i porwania przez Państwo Islamskie/Daisz na Bliskim Wschodzie, w szczególności Asyryjczyków**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie ostatnich ataków i uprowadzeń dokonanych przez Państwo Islamskie/Daisz na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza wobec Asyryjczyków (2015/2599 (RSP))**

(2016/C 316/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 18 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art. 9 Europejskiej konwencji praw człowieka z 1950 r.,
- uwzględniając art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) z 1966 r.,
- uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania z 1981 r.,
- uwzględniając Deklarację ONZ o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych z 1992 r.,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Iraku, Syrii, Libii i Egiptu, w szczególności rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie niedawnych przypadków stosowania przemocy wobec chrześcijan i prześladowania ich, zwłaszcza w Maaluli (Syria) i Peszawarze (Pakistan) oraz w sprawie pastora Saeeda Abediniego (Iran) ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 18 września 2014 r. w sprawie sytuacji w Iraku i Syrii oraz ofensywy Państwa Islamskiego/Daisz, w tym prześladowań mniejszości ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie kryzysu humanitarnego w Iraku i Syrii, zwłaszcza w kontekście Państwa Islamskiego (IS) ⁽³⁾,
- uwzględniając wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie przemocy i prześladowań wobec chrześcijan i innych społeczności na Bliskim Wschodzie, w szczególności oświadczenie z dnia 16 lutego 2015 r. w sprawie ścięcia 21 egipskich chrześcijan koptyjskich w Libii,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie elementów strategii regionalnej UE dla Syrii i Iraku oraz zagrożenia ze strony Daisz,
- uwzględniając oświadczenie Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 25 lutego 2015 r. potępiające uprowadzenie ponad 100 Asyryjczyków przez ISIL,
- uwzględniając raport Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej ONZ w sprawie Syryjskiej Republiki Arabskiej zatytułowany „Rządy terroru: życie pod okupacją ISIS w Syrii” z dnia 14 listopada 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdania roczne oraz sprawozdania okresowe Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań,
- uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0422.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0027.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0040.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- A. mając na uwadze, że wspieranie demokracji oraz poszanowanie praw człowieka i swobód obywatelskich należą do podstawowych zasad i celów Unii Europejskiej oraz stanowią wspólną podstawę jej stosunków z krajami trzecimi;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z międzynarodowym prawem praw człowieka, a w szczególności z art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, każdy człowiek ma prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania; mając na uwadze, że prawo to obejmuje swobodę zmiany wyznania lub przekonań oraz swobodę głoszenia swego wyznania lub przekonań, indywidualnie lub we wspólnocie z innymi osobami, publicznie lub prywatnie, poprzez uprawianie kultu, przestrzeganie obyczajów, praktyki religijne i nauczanie; mając na uwadze, że według Komitetu Praw Człowieka ONZ wolność religii lub przekonań dotyczy wszystkich przekonań, w tym przekonań teistycznych, nieistycznych i ateistycznych;
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska niejednokrotnie wyrażała swoje zaangażowanie na rzecz wolności myśli, wolności sumienia, wolności religii lub przekonań oraz podkreślała, że obowiązkiem rządów jest zagwarantowanie tych wolności na całym świecie;
- D. mając na uwadze, że według doniesień ONZ i innych organizacji międzynarodowych ISIS/Daisz i powiązane ugrupowania w Syrii i Iraku dopuszczają się powszechnych i poważnych naruszeń międzynarodowego prawa praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, zwłaszcza wobec grup mniejszości etnicznych i religijnych, w tym przez ukierunkowane zabójstwa, przymusowe nawrócenia, uprowadzenia, sprzedawanie kobiet, niewolnictwo kobiet i dzieci, rekrutowanie dzieci do samobójczych zamachów bombowych, wykorzystywanie seksualne i fizyczne znęcanie się oraz tortury; mając na uwadze, że istnieją poważne obawy co do losu osób nadal przebywających na terenach kontrolowanych przez siły ISIS/Daisz, ponieważ nie dociera tam prawie żadna międzynarodowa pomoc humanitarna;
- E. mając na uwadze, że ISIS/Daisz rozpoczęło kampanię w celu likwidacji wszelkich śladów społeczności religijnych i wyznaniowych innych niż te, które reprezentują jego własną interpretację islamu, zabijając lub wydalając jego wyznawców oraz niszcząc ich święte miejsca, obiekty historyczne i artefakty, w tym wyjątkowe i niepowtarzalne obiekty zaliczane przez UNESCO do światowego dziedzictwa, których zniszczenie zostało uznane przez tę organizację za „czystkę kulturową”;
- F. mając na uwadze, że millenarystyczne cywilizacje doznają na terenach pozostających pod kontrolą ISIS/Daisz niedopuszczalnych i nienaprawialnych szkód; mając na uwadze, że zwłaszcza w Iraku i Syrii, ale także w innych regionach Bliskiego Wschodu sytuacja, w jakiej znajdują się wspólnoty chrześcijańskie, zagraża ich istnieniu, a ich zniknięcie oznaczałoby utratę istotnej części spuścizny religijnej krajów, których ten problem dotyczy;
- G. mając na uwadze, że celem ataków ISIS/Daisz są chrześcijanie, jazydzi, Turkmeni, szyici, Szabakowie, Sabejczycy, jarsanici i sunnici, którzy nie zgadzają się z jego interpretacją islamu, a także inne mniejszości etniczne i religijne; mając jednak na uwadze, że niektóre z tych wspólnot były już celem ekstremistów na długo przed ekspansją ISIS/Daisz; mając na uwadze, że szczególnie chrześcijanie przez wiele lat stanowili wybrany cel różnych ugrupowań ekstremistycznych lub dżihadystycznych, wskutek czego ponad 70 % irackich chrześcijan i ponad 700 000 syryjskich chrześcijan zostało zmuszonych do ucieczki z własnego kraju;
- H. mając na uwadze, że 250 000 Chaldejczyków/Asyryjczyków/Syriaków w Iraku stanowi odrębną grupę etniczno-religijną, a według szacunków przed wybuchem wojny domowej w Syrii w 2011 r. w kraju tym mieszkało nawet 40 000 Asyryjczyków;
- I. mając na uwadze, że w dniu 15 lutego 2015 r. ISIS/Daisz opublikowało nagranie wideo przedstawiające ścięcie 21 egipskich chrześcijan koptyjskich w Libii; mając na uwadze, że koptyjscy robotnicy, którzy wyemigrowali z uboższego regionu w Egipcie, zostali uprowadzeni w mieście Sirte w Libii;
- J. mając na uwadze, że w dniu 23 lutego 2015 r. prawdopodobnie 220 Asyryjczyków zostało uprowadzonych przez ISIS/Daisz w pobliżu Tell Tamer na południowym brzegu rzeki Chabur w północno-wschodniej Syrii; mając na uwadze, że podczas tej samej kampanii ekstremiści zniszczyli również mienie i święte miejsca chrześcijan; mając na uwadze, że podczas napadu IS zginęło wielu Asyryjczyków; mając na uwadze, że według doniesień IS wydało w lutym 2015 r. oświadczenie, w którym wezwało mieszkańców asyryjskich wiosek w syryjskiej prowincji Hasaka do zapłacenia podatku dżizja – nakładanego na niemuzułmanów w czasach wczesnych rządów islamskich i zniesionego w 1856 r. w całym Imperium Osmańskim – lub do przejścia na islam, a osobom, które tego nie uczynią zagroziło śmiercią; mając na uwadze, że według doniesień głównymi celami ataków ISIS/Daisz od dnia 9 marca 2015 r. były asyryjskie miasta chrześcijańskie leżące nad rzeką Chabur;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- K. mając na uwadze, że po negocjacjach z przywódcami plemiennymi ISIS/Daisz zwolniło od dnia 1 marca 2015 r. wielu Asyryjczyków, głównie małe dzieci i starszych ludzi, jednak większość Asyryjczyków wciąż przebywa w niewoli, a terroryści zagrozili ich śmiercią, jeżeli bombardowania koalicji nie ustaną;
- L. mając na uwadze, że w ramach celowej polityki czystki kulturowej i religijnej IS zburzyło według doniesień ponad 100 kościołów w Iraku i co najmniej 6 kościołów w Syrii, a także wiele meczetów szyickich w Iraku; mając na uwadze, że w lutym 2015 r. bojownicy IS celowo opublikowali nagranie z niszczenia przez nich posągów i innych artefaktów w muzeum w Mosulu, pochodzących z czasów starożytnego imperium asyryjskiego i akadyjskiego; mając na uwadze, że bojownicy IS zburzyli również, przy pomocy buldożerów, starożytne miasto asyryjskie Nimrud, a ostatnio zniszczyli obiekt światowego dziedzictwa UNESCO w Hatrze; mając na uwadze, że według doniesień siły reżimu syryjskiego ostrzeliwały kościoły w dzielnicach rebeliantów, na przykład w Hims w 2012 r. i w Idlib w 2013 r.;
- M. mając na uwadze, że ISIS/Daisz w dalszym ciągu prześladowuje, okalecza i morduje – czasami w wyjątkowo okrutny i niewyobrażalny sposób – członków mniejszości etnicznych i religijnych, dziennikarzy, jeńców wojennych, działaczy i inne osoby; mając na uwadze, że pozostałe strony konfliktu – w tym zwłaszcza reżim Assada – również codziennie i na masową skalę popełniają zbrodnie wojenne i dopuszczają się innych naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa praw człowieka;
- N. mając na uwadze, że jedną z przyczyn przemocy stosowanej przez ISIS/Daisz jest salafizm, a zwłaszcza wahhabizm;
1. jest wstrząśnięty i zasmucony z powodu brutalnych działań ekstremistów ISIS/Daisz wobec Asyryjczyków w Syrii i wobec Koptów w Libii i zdecydowanie potępia te działania; wyraża solidarność z rodzinami ofiar, a także z asyryjską wspólnotą chrześcijańską w Syrii i koptyjską wspólnotą chrześcijańską w Egipcie oraz ze wszystkimi innymi grupami i osobami, które doświadczyły przemocy ze strony ISIS/Daisz;
 2. zdecydowanie potępia ISIS/Daisz i dokonywane przez nie naruszenia praw człowieka, które zgodnie z Rzymskim Statutem Międzynarodowego Trybunału Karnego stanowią zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne oraz które można nazwać ludobójstwem; jest głęboko zaniepokojony celowymi atakami tej grupy terrorystycznej na chrześcijan, jazydów, Turkmenów, szyitów, Szabaków, Sabejczyków, jarsanitów i sunnitów, którzy nie zgadzają się z jej interpretacją islamu, podejmowanymi w ramach strategii mającej na celu eksterminację wszelkich mniejszości religijnych na obszarach znajdujących się pod jej kontrolą; podkreśla, że sprawcy tych czynów nie mogą pozostać bezkarni, a osoby odpowiedzialne powinny stanąć przed MTK; przypomina w tym kontekście, że wciąż nierozwiązana pozostaje sprawa porwania biskupów Yohanny Ibrahima i Paula Yazigiego przez uzbrojonych bojowników, do którego doszło 22 kwietnia 2013 r. w prowincji Aleppo w Syrii;
 3. potępia ponadto próby popularyzacji przez ISIS/Daisz swej ekstremistycznej ideologii totalitarnej i przemocy w innych krajach regionu i poza regionem;
 4. popiera międzynarodowe działania przeciwko ISIS/Daisz, w tym koordynowane przez Stany Zjednoczone działania wojskowe koalicji międzynarodowej, i zachęca państwa członkowskie UE, które jeszcze tego nie uczyniły, aby rozważyły możliwości wsparcia tych działań, na przykład poprzez wyśledzenie i zablokowanie ukrytych funduszy ISIS przechowywanych za granicą;
 5. wzywa koalicję międzynarodową, aby intensywniej działała na rzecz zapobiegania uprowadzeniom osób należących do mniejszości, takim jak uprowadzenie setek asyryjskich chrześcijan w północnej Syrii; podkreśla znaczenie zapewnienia bezpiecznego schronienia dla Chaldejczyków/Asyryjczyków/Syriaków i innych zagrożonych grup na równinie Niniwy w Iraku – obszarze, na którym w przeszłości żyło pokojowo obok siebie wiele mniejszości etnicznych i religijnych;
 6. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby przyjęły podejście proaktywne i prewencyjne do zagrożenia ekspansją ISIS/Daisz na kraje i regiony poza Irakiem i Syrią; w tym kontekście jest głęboko zaniepokojony sytuacją w Libii, zwłaszcza z powodu jej bliskości geograficznej do UE oraz do obszarów ogarniętych konfliktami w Afryce;
 7. wzywa UE i jej państwa członkowskie, jak również partnerów z NATO, aby zajęli się kwestią ambiwalentnej roli niektórych państw w tym konflikcie, szczególnie tych, które wspierały lub nadal wspierają – czynnie lub biernie – rozwój ISIS/Daisz i innych grup ekstremistycznych; w tym kontekście jest głęboko zaniepokojony finansowaniem popularyzacji wahhabickiej interpretacji islamu przez publiczne i prywatne podmioty krajów Zatoki Perskiej i wzywa te kraje do powstrzymania tego finansowania; ponadto wzywa te kraje do położenia kresu finansowaniu organizacji terrorystycznych z ich terytoriów; apeluje do Turcji, aby odegrała pozytywną rolę w walce z ISIS/Daisz i niezwłocznie zezwoliła mniejszościom chrześcijańskim i innym osobom prześladowanym uciekającym z Syrii na przekroczenie granicy z Turcją, umożliwiając im znalezienie bezpiecznego schronienia;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

8. zachęca do współpracy z nowo powstającymi siłami regionalnymi i lokalnymi, takimi jak Regionalny Rząd Kurdystanu w Iraku, kurdyjskie ugrupowania w innych miejscach, np. Powszechne Jednostki Ochrony (YPG), które odegrały istotną rolę w wyzwoleniu Kobane, czy Syriacka Rada Wojskowa, a także lokalne samorządne podmioty w regionie, które wykazały się większym zaangażowaniem na rzecz praw człowieka i demokracji niż rządzący w ich krajach; wyraża szczególne uznanie dla odwagi kurdyjskich Peszmergów, którzy uczynili tak wiele dla ochrony zagrożonych mniejszości;
9. jest zaniepokojony doniesieniami o tym, że mniejszości chrześcijańskie nie mają dostępu do obozów dla uchodźców w regionie, gdyż byłyby one dla nich zbyt niebezpieczne; zwraca się do UE o dopilnowanie, by jej pomoc na rzecz rozwoju docierała do wszystkich grup mniejszościowych wysiedlonych w wyniku konfliktu; zachęca UE do wykorzystania doświadczenia i sprawdzonych sieci kontaktów kościołów lokalnych i regionalnych, a także międzynarodowych kościelnych organizacji charytatywnych, do świadczenia pomocy finansowej i niefinansowej, aby zyskać pewność, że wszystkie grupy mniejszościowe mogą korzystać z ochrony i pomocy europejskiej;
10. uważa, że Rada i Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) muszą rozpocząć wraz z partnerami międzynarodowymi i regionalnymi prace nad scenariuszem pokonfliktowym, mając na względzie pilną potrzebę dialogu i pojednania między kulturami i religiami;
11. potępia niszczenie miejsc i dóbr kultury przez ISIS/Daisz w Syrii i Iraku, co stanowi atak na dziedzictwo kulturowe wszystkich mieszkańców tych krajów oraz całej ludzkości;
12. wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z partnerami międzynarodowymi i lokalnymi w celu ochrony jak największej części asyryjskiego i nieasyryjskiego dziedzictwa kulturowego i religijnego znajdującego się na terytoriach okupowanych przez ISIS/Daisz; ponadto wzywa Radę do przeciwdziałania nielegalnemu handlowi starożytnymi artefaktami pochodzącymi z tych terytoriów;
13. potwierdza i popiera niezbywalne prawo wszystkich mniejszości religijnych i etnicznych zamieszkujących w Iraku i Syrii do dalszego przebywania na terenach zwyczajowo zamieszkałych przez nich w przeszłości z poszanowaniem godności, równości i bezpieczeństwa, a także do swobodnego praktykowania religii; w związku z tym domaga się, aby wszystkie państwa członkowskie ONZ wyraźnie opowiedziały się przeciwko przemocy, a w szczególności poparły prawa mniejszości; jest zdania, że aby położyć kres cierpieniom i masowemu exodusowi chrześcijan i innych rdzennych ludów z tego regionu, regionalni przywódcy polityczni i religijni muszą jasno i wyraźnie oświadczyć, że wspierają ich stałą obecność w tym regionie, a także ich pełne i równe prawa jako obywateli w ich krajach;
14. bezwarunkowo odrzuca ogłoszenie przez przywódców ISIS/Daisz utworzenia kalifatu na kontrolowanych przez nich obecnie obszarach i uznaje je za nielegalne; podkreśla, że utworzenie i ekspansja kalifatu islamskiego oraz działalność innych grup ekstremistycznych na Bliskim Wschodzie stanowi bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa regionu, a także krajów europejskich;
15. potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz wolności myśli, sumienia, religii i przekonań, która stanowi podstawowe prawo człowieka gwarantowane przez międzynarodowe instrumenty prawne, do których przystąpiła większość krajów świata i które uznaje się za posiadające wartość uniwersalną;
16. popiera wszelkie inicjatywy, w tym w UE, zmierzające do wspierania dialogu i wzajemnego poszanowania między wspólnotami; wzywa wszystkie władze religijne do propagowania tolerancji i podejmowania inicjatyw przeciwko nienawiści oraz naznaczonej przemocą i ekstremizmem radykalizacji
17. wzywa UE do dalszego poszukiwania alternatywnych strategii walki z terroryzmem w ramach przepisów dotyczących praw człowieka oraz do dalszej współpracy z państwami członkowskimi w celu wzmocnienia strategii politycznych, które przeciwdziałają radykalizacji na terytorium UE, propagowaniu mowy nienawiści i zachęcaniu do przemocy w internecie; wzywa ponadto państwa członkowskie UE do współpracy z Radą Bezpieczeństwa ONZ oraz Zgromadzeniem Ogólnym ONZ w celu powstrzymania rozprzestrzeniania się ideologii ekstremistycznej i dżihadystycznej na całym świecie;
18. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Syryjskiej Koalicji Narodowej, rządowi i parlamentowi Iraku, Regionalnemu Rządowi Kurdystanu w Iraku, prezydentowi Arabskiej Republiki Egiptu, Izbie Reprezentantów w Tobruku (Libia) i rządowi Libii, Lidze Państw Arabskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ i Radzie Praw Człowieka ONZ.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0072

Sudan Południowy, w tym ostatnie porwania dzieci**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Sudanu Południowego, w tym niedawnych porwań dzieci (2015/2603(RSP))**

(2016/C 316/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Sudanu Południowego, w szczególności rezolucję z dnia 16 stycznia 2014 r.⁽¹⁾ i 13 listopada 2014 r. w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym⁽²⁾,
- uwzględniając zawieszenie broni i porozumienie o podziale władzy podpisane w Addis Abebie w dniu 2 lutego 2015 r. przez prezydenta Salvę Kiira i byłego wiceprezydenta Rieka Machara pod auspicjami Międzyrządowego Organu ds. Rozwoju (IGAD),
- uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona z dnia 3 lutego 2015 r. w sprawie rozmów pokojowych w Sudanie Południowym,
- uwzględniając komunikat z dnia 10 lutego 2015 r. ze spotkania wysokiego szczebla IGAD z Biurem ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) w sprawie kryzysów humanitarnych w Sudanie Południowym,
- uwzględniając oświadczenie specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego do spraw dzieci i konfliktów zbrojnych z dnia 25 lutego 2015 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Republiki Sudanu Południowego i ONZ z października 2014 r. w sprawie zapobiegania przemoc seksualnej związanej z konfliktami,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2155(2014) i 2206(2015) kładące podwaliny pod ukierunkowane sankcje przeciwko podmiotom blokującym proces pokojowy w Sudanie Południowym,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie nieosiągnięcia przez strony konfliktu w Sudanie Południowym porozumienia pokojowego,
- uwzględniając wznowienie w 2012 r. planu działania dla Sudanu Południowego mającego na celu zaprzestanie werbunku i wykorzystywania dzieci w rządowych siłach zbrojnych oraz zaprzestanie innych poważnych naruszeń praw dzieci,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
- uwzględniając konwencję Unii Afrykańskiej regulującą szczególne aspekty problemów uchodźców w Afryce,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając Afrykańską Kartę Praw i Dobra Dziecka,
- uwzględniając konwencję ONZ przeciwko torturom,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając wytyczne UE z 2010 r. w sprawie udziału dzieci w konfliktach zbrojnych;
- uwzględniając przyjętą w 1999 r. konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 182 dotyczącą najgorszych form pracy dzieci, w której „przymusowy i obowiązkowy werbunek dzieci do udziału w konfliktach zbrojnych” zalicza się do najgorszych form pracy dzieci,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0042.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0053.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- uwzględniając umowę z Kotonu,
 - uwzględniając sudańskie całościowe porozumienie pokojowe (CPA) z 2005 r.,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że szacuje się, iż w dniach 15 i 16 lutego 2015 r. 89 dzieci, a możliwe że kilkaset więcej, zostało porwanych w obrębie gminy Wau Shilluk w stanie Nilu Górnego przez bojówki rzekomo pozostające pod przywództwem Johnsona Oloniego, dowódcy w Ludowej Armii Wyzwolenia Sudanu (SPLA); mając na uwadze, że według świadków uzbrojeni żołnierze otoczyli wioskę i przeszukiwali dom po domu, siłą uprowadzając głównie chłopców mających więcej niż 12 lat;
- B. mając na uwadze, że w grudniu 2013 r. konflikt polityczny wewnątrz Ludowego Ruchu Wyzwolenia Sudanu – partii rządzącej Sudanem Południowym – doprowadził do konfrontacji zbrojnej w Dżubie między siłami lojalnymi w stosunku do prezydenta Kiira a zwolennikami byłego wiceprezydenta Rieka Machara;
- C. mając na uwadze, że w wyniku wewnętrznego konfliktu zbrojnego, który wybuchł w 2013 r., około 1,4 mln osób zostało wewnętrznie przesiedlonych, 500 tys. uciekło do krajów sąsiadujących, a około 12 tys. dzieci zostało wcielonych do armii i ugrupowań zbrojnych; mając na uwadze doniesienia o tysiącach dzieci, które zostały zabite, zgwałcone, przesiedlone i osierocone;
- D. mając na uwadze, że według szacunków 4 mln osób jest narażonych na wysokie ryzyko braku bezpieczeństwa żywnościowego oraz niedoborów żywności, a ONZ nieustannie ostrzega, że jeżeli walki będą trwać nadal, kryzys humanitarny i klęska głodu pogłębią się; mając na uwadze, że w połączeniu z brakiem opieki i infrastruktury medycznej, sytuacja będzie się tylko dodatkowo pogarszać;
- E. mając na uwadze, że misja ONZ w Republice Sudanu Południowego (UNMISS) sama obecnie dostarcza bezpieczne schronienie ponad 100 tys. wewnętrznie przesiedlonych osób szukających schronienia przed przemocą, oraz że sama misja została zaatakowana;
- F. mając na uwadze, że według szacunków ONZ ponad połowa ludności w obozach dla uchodźców to dzieci, których fizyczne bezpieczeństwo, rozwój i dobrostan są w związku z tą sytuacją poważnie zagrożone; mając na uwadze, że Sudan Południowy ma jeden z najwyższych współczynników umieralności niemowląt i jednocześnie jeden z najniższych wskaźników edukacji na świecie; mając na uwadze, że 400 tys. dzieci przerwało szkołę w wyniku obecnego konfliktu;
- G. mając na uwadze, że strony konfliktu atakowały ludność cywilną ze względu na pochodzenie etniczne i rzekomą przynależność polityczną, że stosowały przemoc seksualną, powodowały zniszczenia na wielką skalę i dopuszczały się grabieży mienia;
- H. mając na uwadze, że dnia 7 stycznia 2014 r. strony konfliktu rozpoczęły w Addis Abebie negocjacje pod auspicjami Międzyrządowego Organu ds. Rozwoju (IGAD); mając na uwadze, że pomimo poprzednich porozumień o zaprzestaniu działań wojennych – ostatnio zawieszenia broni podpisanego w Addis Abebie w dniu 2 lutego 2015 r. – oraz nieustannych starań IGAD na rzecz znalezienia politycznego rozwiązania konfliktu, walki trwają i charakteryzują się całkowitym lekceważeniem międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego oraz niepociąganiem do odpowiedzialności za nadużycia, których dopuszczono się w warunkach konfliktu;
- I. mając na uwadze, że rząd i rebelianci nie dotrzykali ustalonego z IGAD terminu (5 marca 2015 r.) podpisania porozumienia o podziale władzy; mając również na uwadze, że rozmowy pokojowe zostały przedłużone bezterminowo; mając na uwadze, że główny mediator z ramienia IGAD oświadczył, iż ONZ i Unia Afrykańska mogą teraz brać bezpośredni udział w negocjacjach;
- J. mając na uwadze, że komisja dochodzeniowa została powołana przez Unię Afrykańską w marcu 2014 r., jednak jej końcowe sprawozdanie nie zostało jeszcze podane do wiadomości publicznej pomimo, że zostało przekazane komisji Unii Afrykańskiej w październiku 2014 r.;
- K. mając na uwadze, że decyzja o opóźnieniu publikacji wzbudziła powszechne rozczarowanie i jest powszechnie postrzegana jako przeszkoda w kontekście odpowiedzialności i położenia kresu bezkarności, a rozczarowanie wyraziły takie osobistości, jak asystent sekretarza generalnego ds. praw człowieka ONZ Ivan Simonovic, była wysoka komisarz ONZ ds. praw człowieka Navi Pillay oraz prominentni członkowie organizacji społeczeństwa obywatelskiego Sudanu Południowego;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- L. mając na uwadze, że w dniu 3 marca 2015 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ jednogłośnie zatwierdziła system nakładania sankcji na podmioty odpowiedzialne za kontynuowanie konfliktu lub blokowanie pokoju w Sudanie Południowym lub współwinne tych czynów; mając na uwadze, że sankcje mają również zastosowanie do tych, którzy za cel obierają ludność cywilną lub atakują szpitale, obiekty religijne, szkoły lub miejsca, w których ludność cywilna szuka schronienia, oraz wcielają dzieci do armii lub ugrupowań zbrojnych lub je wykorzystują do walki;
- M. mając na uwadze, że pomimo głosowania w parlamencie nad ratyfikowaniem takich aktów, Sudan Południowy nie jest jeszcze stroną żadnego ważnego międzynarodowego lub regionalnego traktatu dotyczącego praw człowieka, takiego jak Afrykańska karta praw człowieka i ludów, Konwencja Unii Afrykańskiej regulująca szczególne aspekty problemów uchodźców w Afryce, Konwencja ONZ o prawach dziecka, Konwencja ONZ przeciwko torturom czy Konwencja ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
- N. mając na uwadze, że zgodnie ze Statutem Międzynarodowego Trybunału Karnego nabór, werbunek lub wykorzystanie dzieci, które nie ukończyły 15-go roku życia w działaniach wojennych przez krajowe siły zbrojne lub uzbrojone grupy, stanowią zbrodnię wojenną;
- O. mając na uwadze, że parlament Sudanu Południowego rozpatrywał projekt ustawy o organizacjach pozarządowych, która ograniczyłaby prawo do wolności zrzeszania się, wprowadzając obowiązkową rejestrację, zabroniłaby działalności niezarejestrowanych organizacji pozarządowych oraz zdelegalizowała wolontariat wykonywany bez dowodu zarejestrowania;
- P. mając na uwadze, że szkoły nadal są wykorzystywane m.in. do celów wojskowych, jako obiekty okupowane lub miejsca naboru; mając na uwadze, że według doniesień pod koniec lutego 2015 r. 30 szkół nadal było wykorzystywanych do celów wojskowych;
- Q. mając na uwadze, że wyłączając pomoc ze strony darczyńców i pomoc humanitarną, gospodarka Sudanu Południowego jest prawie zupełnie zależna od sektora ropy naftowej, przy czym wpływy z eksportu ropy naftowej stanowią ponad 70 % PKB i około 90 % dochodów rządowych; mając na uwadze, że dochody uzyskane w przemyśle naftowym zostały wykorzystane do rozpętania brutalnych konfliktów;
- R. mając na uwadze, że utrzymująca się przemoc w Sudanie Południowym niesie ze sobą trudne do udźwignięcia koszty humanitarne, a ONZ szacuje, że w 2015 r. potrzebna będzie pomoc humanitarna w kwocie 1,81 mld USD; mając na uwadze, że ONZ ogłosiła, że w Sudanie Południowym panuje trzeci, czyli najwyższy stopień kryzysu humanitarnego;
- S. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie dostarczyły w 2014 r. pomoc humanitarną w kwocie niemal 300 mln EUR, w reakcji na kryzys humanitarny oraz aby zaspokoić pilne potrzeby humanitarne uchodźców z Sudanu Południowego w tym regionie;
1. jest głęboko zaniepokojony pogarszającą się sytuacją w zakresie bezpieczeństwa i humanitarną w Sudanie Południowym, która może zdestabilizować cały region Afryki Wschodniej; pilnie wzywa wszystkie strony do zaprzestania przemocy i łamania praw człowieka, do uformowania tymczasowego rządu jedności narodowej i umożliwienia pełnego dostępu do pomocy humanitarnej; wzywa strony do zaprzestania ataków na budynki edukacyjne i publiczne oraz do niewykorzystywania szkół do celów wojskowych, w tym do werbunku dzieci-żołnierzy; w tym celu przypomina o swoim poparciu dla wytycznych dotyczących ochrony szkół i uniwersytetów przed wykorzystaniem do celów wojskowych podczas konfliktów zbrojnych;
2. wyraża głębokie rozczarowanie faktem, że po trwających ponad rok negocjacjach pod auspicjami IGAD nie osiągnięto znaczących postępów; wzywa wszystkie strony konfliktu do osiągnięcia porozumienia o podziale władzy i w pełni popiera trwający proces negocjacji, wzywając do bezwarunkowego, pełnego i natychmiastowego zawieszenia broni i zakończenia wszelkich działań wojennych oraz do natychmiastowego zaprzestania werbunku i mobilizacji ludności cywilnej; wzywa do poczynienia starań w celu znalezienia sposobu na osiągnięcie trwałego pokoju i stabilności; wzywa rząd i rebeliantów do przystąpienia w dobrej wierze do bezwarunkowych i obejmujących wszystkie strony rozmów politycznych w celu pomyślnego zakończenia negocjacji; wzywa Unię Afrykańską i IGAD do czynienia dalszych starań na rzecz wspierania pluralistycznego dialogu i mediacji;
3. apeluje o natychmiastowe zwolnienie wszystkich dzieci wcielonych do armii od początku konfliktu w grudniu 2013 r. i umożliwienie im bezpiecznego powrotu; pilnie przypomina wszystkim stronom konfliktu, że werbunek i wykorzystywanie dzieci w armii i ugrupowaniach zbrojnych stanowi poważne pogwałcenie prawa międzynarodowego;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

4. wzywa Ludową Armię Wyzwolenia Sudanu i siły opozycyjne, aby dokładnie i w sposób przejrzysty sprawdziły, czy w ich szeregach nie pozostały żadne dzieci, oraz aby niezwłocznie opracowały i wdrożyły w koordynacji z ONZ plan działania w celu położenia kresu poważnym przypadkom łamania praw dziecka;
5. przypomina o podjętym w 2009 r. i odnowionym w 2012 r. zobowiązaniu władz Sudanu Południowego do zaprzestania werbunku i wykorzystywania dzieci w konflikcie, do zwolnienia wszystkich dzieci, które pełnią służbę w rządowych siłach bezpieczeństwa, do podjęcia działań służących łączeniu i reintegracji ich rodzin oraz do wszczęcia dochodzeń w sprawie poważnych nadużyć wobec dzieci; ubolewa, że zobowiązanie to nie zostało w całości wypełnione; wzywa strony do pełnego wdrożenia wytycznych uwzględnionych w planie działania;
6. wzywa Komisję do pomagania w mobilizacji zasobów, aby wnieść wkład w długoterminową reintegrację dzieci wcielonych do armii i dzieci, które ucierpiały wskutek konfliktu, we współpracy z Biurem Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ do Spraw Dzieci i Konfliktów Zbrojnych, UNICEF-em i innymi agencjami;
7. utrzymuje, że istnieje potrzeba wypełnienia luki między interwencją w sytuacji kryzysu humanitarnego a długoterminową współpracą na rzecz rozwoju; jest w szczególności zdania, że długoterminowe programowanie pomocy rozwojowej na rzecz dzieci w konfliktach zbrojnych musi skupiać się między innymi na systemach ochrony dzieci, edukacji i systemach zatrudnienia; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia humanitarnego oraz do udzielenia lokalnym rolnikom i producentom dostępu do zasobów;
8. wzywa Radę Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej do opublikowania sprawozdania Komisji Dochodzeniowej Unii Afrykańskiej w sprawie Sudanu Południowego (AUCISS) na temat łamania praw człowieka w tym kraju oraz do podjęcia bez dalszej zwłoki działań następczych w związku z ustaleniami z tego sprawozdania;
9. podkreśla, że publikacja tego sprawozdania jest kluczowym krokiem w kierunku pokoju i pojednania; uznaje, że wszyscy obywatele Sudanu Południowego mają prawo do dochodzenia prawdy i sprawiedliwości, oraz że w celu przyczynienia się do uzyskania pełniejszego obrazu konfliktu setki ofiar i świadków okrucieństw okupiło współpracę z AUCISS ogromnym osobistym wysiłkiem, często podejmując znaczne ryzyko osobiste, które wiązało się z opisywaniem bolesnych doświadczeń;
10. zwraca się do Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o czynne wspieranie wdrażania zaleceń komisji dochodzeniowej, w tym w odniesieniu do ewentualnego ustanowienia sądu hybrydowego, zgodnie z propozycją sekretarza generalnego ONZ, w celu osądzenia aktów okrucieństwa;
11. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie rezolucji nr 2206 Rady Bezpieczeństwa ONZ, która nałoży ukierunkowane sankcje bezpośrednio na osoby, które podsycaly konflikt, i apeluje o jej natychmiastowe wdrożenie; podkreśla potrzebę wprowadzenia na szczeblu regionalnym i międzynarodowym kompleksowego embarga na broń, aby powstrzymać dostawy broni do pojedynczych osób i grup, które dopuszczają się poważnych pogwałceń praw człowieka, zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, oraz aby chronić ludność cywilną, która jest poważnie zagrożona;
12. wzywa rząd Sudanu Południowego do szybkiego przeprowadzenia drobiazgowych, bezstronnych i niezależnych dochodzeń w sprawie przypadków łamania praw człowieka, aby ścigać i postawić przed sądem osoby podejrzewane o zbrodnie w świetle prawa międzynarodowego oraz o poważne przypadki łamania praw człowieka, w tym uprowadzenia i werbunek dzieci do udziału w konflikcie zbrojnym oraz przemoc seksualną wobec kobiet i dzieci;
13. przypomina protokół IGAD z dnia 25 sierpnia 2014 r., w którym wyraźnie stwierdzono, że osoby, które AUCISS uznała za odpowiedzialne za poważne zbrodnie, nie będą mogły wejść w skład rządu tymczasowego;
14. wzywa rząd Sudanu Południowego do pilnego sfinalizowania zmian legislacyjnych, w których uznaje się werbunek i wykorzystywanie dzieci w armii za przestępstwo, oraz do zastosowania tych przepisów w celu ścigania przestępców, a także do zakończenia wdrażania umów międzynarodowych, w tym protokołu fakultatywnego z 2002 r. do Konwencji o prawach dziecka, jak też do przystąpienia do Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;
15. wzywa rząd Sudanu Południowego do odrzucenia przepisów, które ograniczałyby sektory, w których organizacje pozarządowe i stowarzyszenia mogą prowadzić działalność, co poważnie hamowałoby rozwój społeczny i niesienie pomocy humanitarnej;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

16. wzywa rząd Sudanu Południowego do wywiązania się z obowiązku dbania o swoich obywateli oraz do zachęcania międzynarodowych darczyńców do zwiększenia wsparcia na rzecz niesienia pomocy, a także zważywszy na skalę potrzeb i ich pilny charakter, wzywa społeczność międzynarodową do zwołania nowej międzynarodowej konferencji darczyńców na rzecz Sudanu Południowego, kiedy wszystkie warunki pokojowe zostaną spełnione i zostanie ustanowiony mechanizm właściwego podziału dochodów;
 17. apeluje o odpowiedzialne zarządzanie zasobami naturalnymi Sudanu Południowego, aby dochody z ropy naftowej nie podsycały konfliktu; wzywa strony negocjacji do uwzględnienia w rozmowach pokojowych i porozumieniu końcowym kwestii przejrzystości i publicznej kontroli sektora naftowego, tak aby umożliwić wykorzystywanie dochodów pochodzących z tego sektora na trwały rozwój kraju i poprawę warunków życia jego mieszkańców;
 18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Sudanu Południowego, komisarzowi Sudanu Południowego ds. praw człowieka, Narodowemu Zgromadzeniu Ustawodawczemu Sudanu Południowego, instytucjom Unii Afrykańskiej, Międzyrządowemu Organowi ds. Rozwoju, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.
-

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0073

Tanzania, w szczególności kwestia zawłaszczania ziemi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Tanzanii, w szczególności kwestii zawłaszczania ziemi (2015/2604(RSP))

(2016/C 316/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając inicjatywę dotyczącą przejrzystości gruntowej, podjętą przez G8 w 2013 r.,
- uwzględniając strategię ramową i wytyczne Unii Afrykańskiej w sprawie polityki gruntowej w Afryce (ALPFG), ramy polityki Unii Afrykańskiej na rzecz pasterstwa w Afryce: zapewnienie, ochrona i poprawa warunków życia, środków utrzymania i praw społeczności pasterskich, przyjętej w październiku 2010 r. przez konferencję afrykańskich ministrów rolnictwa i zatwierdzonej przez Radę Wykonawczą na 18. posiedzeniu zwykłym, które odbyło się w styczniu 2011 r. w Addis Abebie (Doc. EX.CL/631 XVIII) oraz uwzględniając oświadczenie Unii Afrykańskiej z 2009 r. w sprawie gruntów w Afryce i związanych z tym wyzwań,
- uwzględniając deklarację przyjętą podczas światowego szczytu poświęconego bezpieczeństwu żywnościowemu, który odbył się w 2009 r. w Rzymie, zasady odpowiedzialnych inwestycji rolniczych dokonywanych z poszanowaniem praw, środków utrzymania i zasobów (PRAI), dobrowolne wytyczne Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w sprawie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łowisk i lasów w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego (VGGT),
- uwzględniając wytyczne Unii Afrykańskiej, Afrykańskiego Banku Rozwoju i Komisji Gospodarczej ds. Afryki w sprawie inwestycji na dużą skalę w Afryce (LSLBI),
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy Narodów Zjednoczonych ds. prawa do żywności Oliviera De Schuttera z dnia 11 czerwca 2009 r. pt. „Nabywanie i dzierżawa gruntów na szeroką skalę: podstawowe zasady i środki umożliwiające podjęcie wyzwania w zakresie praw człowieka”,
- uwzględniając deklarację milenijną z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele rozwoju (MCR), w szczególności cele 1, 3 i 7,
- uwzględniając sprawozdanie ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju z 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Konferencji ONZ w sprawie Zrównoważonego Rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 20–22 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając badanie zrealizowane w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich zatytułowane „Pewne prawa do gruntów dla wszystkich” z 2008 r. i wytyczne Programu zatytułowane „Jak stworzyć politykę gruntową na rzecz ubogich: proces, wskazówki i lekcje”,
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych ONZ (UNDRIP) oraz konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczącą ludności tubylczej i plemiennej (nr 169) z 1989 r.,
- uwzględniając ustawę o gruntach wiejskich nr 5 z 1999 r. oraz ustawę Zjednoczonej Republiki Tanzanii z 1982 r. o samorządzie lokalnym,
- uwzględniając wytyczne UE z 2004 r. w sprawie polityki gruntowej zawierające wskazówki dotyczące rozwoju polityki gruntowej i planowania w krajach rozwijających się;
- uwzględniając oświadczenie Komisji z dnia 9 kwietnia 2014 r. w sprawie utworzenia nowego programu o budżecie w wysokości 33 000 000 EUR, mającego na celu poprawę zarządzania gruntami w Afryce Subsaharyjskiej oraz zapewnienia rodzinom rolników i najsłabszym społecznościom w tym regionie bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego,

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- uwzględniając wytyczne ONZ z 2011 r. dotyczące biznesu i praw człowieka,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie skutków społecznych i środowiskowych pasterstwa w państwach AKP, przyjętą w listopadzie 2013 r. (ACP-EU/101.526/13/fin),
 - uwzględniając analizę z 2015 r. zleconą przez Podkomisję Praw Człowieka, dotyczącą wpływu, jaki ma zawłaszczanie ziemi na prawa człowieka,
 - uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że najważniejsze wyzwania XXI wieku, tj. bezpieczeństwo żywnościowe, niedobór energii, niedobór wody, rozrost miast i wzrost liczebności populacji, degradacja środowiska naturalnego, zmiana klimatu, klęski żywiołowe i niestabilność państwa są związane z problemami w zakresie zarządzania gruntami, co sprawia, że kompleksowa reforma rolna i zabezpieczenia praw do gruntów wymagają priorytetowego potraktowania;
- B. mając na uwadze, że władze Tanzanii zapowiedziały, że zamierzają sprzedać prywatnej firmie z siedzibą w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, zajmującej się organizowaniem polowań i safari, 1 500 kilometrów kwadratowych gruntów należących do Masajów, położonych w Zachodnim Serengeti; mając na uwadze, że plan ten obejmuje eksmisję 40 000 masajskich pasterzy;
- C. mając na uwadze, że ze względu na międzynarodową presję w listopadzie 2014 r. prezydent Tanzanii Jakaya Kikwete oświadczył, że rezygnuje z planu i przyrzekł, że nigdy nie zmusi Masajów do opuszczenia ziemi ich przodków; mając na uwadze, że pomimo złożonej obietnicy tysiące Masajów zostało nielegalnie wyekskmitowanych ze swoich ziem; mając na uwadze, że według ostatnich doniesień władze tanzańskie zniszczyły ponad 200 domostw, skonfiskowały zwierzęta gospodarskie i pozbawiły dachu nad głową ponad 3 000 osób;
- D. mając na uwadze, że tanzańscy Masajowie od dawna walczą z władzami Tanzanii o własność ziemi – od 1992 r., kiedy zagraniczna firma Ortello Business Corporation (OBC) zdobyła prawo do prowadzenia polowań na obszarze rezerwatu Loliondo zamieszkałym przez masajskich pasterzy i stanowiącym ich prawną własność;
- E. mając na uwadze, że petycję społeczności masajskiej z obszaru Ngorongoro podpisały w internecie na stronie organizacji AVAAZ ponad 2 mln osób z całego świata;
- F. mając na uwadze, że prywatni inwestorzy i rządy okazują rosnące zainteresowanie nabywaniem ziemi na dużą skalę lub jej długoterminową dzierżawą na potrzeby produkcji żywności, wytwarzania energii lub wydobycia surowców mineralnych, głównie w Afryce w krajach rozwijających się, przede wszystkim w Tanzanii;
- G. mając na uwadze, że w latach 2005–2008 w Tanzanii nastąpił znaczny wzrost zainteresowania tworzeniem dużych plantacji na potrzeby produkcji biopaliw ze strony podmiotów krajowych i zagranicznych; przyznano wówczas ok. 640 tys. hektarów ziemi inwestorom, pozbawiając tym samym rolników i gospodarstwa wiejskie ziemi i środków do życia oraz potęgując brak bezpieczeństwa żywnościowego;
- H. mając na uwadze, że szacunkowo użytkowanie 1,4 mld hektarów gruntów na świecie regulują normy zwyczajowe; mając na uwadze, że w konwencji MOP nr 169 oraz deklaracji ONZ w sprawie praw ludów tubylczych przewidziano szczególne formy ochrony dostępu ludów tubylczych do ziemi, przy czym art. 10 wspomnianej deklaracji zakazuje usuwania siłą ludu tubylczego z jego ziem lub terytoriów i przesiedlania go bez jego uprzedniej, dobrowolnej i świadomej zgody oraz zawarcia porozumienia w sprawie sprawiedliwego i uczciwego zadośćuczynienia oraz, w miarę możliwości, prawa powrotu;
- I. mając na uwadze, że nabywanie ziemi na szeroką skalę może być określone zgodnie z deklaracją z Tirany z 2011 r. jako „zawłaszczenie ziemi”, jeśli spełniony jest przynajmniej jeden z poniższych warunków: jednoznaczne naruszenie praw człowieka, przesiedlanie społeczności lokalnej bez jej uprzedniej, dobrowolnej i świadomej zgody, brak przejrzystej umowy, wykazane w ocenie sytuacji negatywne skutki społeczne, gospodarcze i ekologiczne;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- J. mając na uwadze, że według Afrykańskiego Banku Rozwoju 75 % populacji Tanzanii stanowią drobni rolnicy; mając na uwadze, że społeczności pasterskie żyją w zgodzie i harmonii z chronionymi gatunkami dzikiej fauny i, łącznie z Masajami, stanowią ok. 10 % populacji Tanzanii, lecz nadal masowo tracą swoją ziemię, co wynika ze sprzedaży ziemi bez odpowiedniej wiedzy na temat konsekwencji prawnych i praktycznych, nieuczciwego i bezprawnego przekazywania ziemi cudzoziemcom oraz klasyfikowania ziemi przez władze jako powiernictw gruntowych, rezerwatów lub parków narodowych;
- K. mając na uwadze, że art. 17 Powszechnej deklaracji praw człowieka stanowi, iż każdy człowiek, zarówno sam, jak i wespół z innymi, ma prawo do posiadania własności, a nikt nie może być arbitralnie pozbawiony swojej własności;
- L. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa międzynarodowe, w tym europejskie, odegrały istotną rolę w nabywaniu gruntów na szeroką skalę w Tanzanii, a międzynarodowe instytucje finansowe brały udział w finansowaniu szeroko zakrojonych transakcji tego typu w tym kraju;
- M. mając na uwadze, że w strategii ramowej i wytycznych w sprawie polityki gruntowej w Afryce wezwano do poszanowania praw człowieka przynależnych społecznościom, w tym do poszanowania zwyczajowych praw do ziemi i zasobów związanych z ziemią;
- N. mając na uwadze, że w maju 2014 r. UE rozpoczęła nowy program mający na celu poprawę zarządzania gruntami oraz pomoc w podnoszeniu bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego rodzin rolniczych i społeczności podatnych na zagrożenia w krajach Afryki;
1. zdecydowanie potępia bezprawne przesiedlanie miejscowych społeczności wiejskich, niszczenie ich wiosek i tradycyjnego stylu życia, łamanie przynależnych im podstawowych praw człowieka, w tym prawa do odpowiedniej żywności, wody i odpowiednich warunków mieszkaniowych;
 2. potępia w szczególności działania, w których nie uznaje się zasadności zwyczajowych tytułów prawnych do ziemi, przyznających prawa ustawowe osobom lub społecznościom oraz zapobiegających wywłaszczeniu i nadużyciom w dziedzinie praw do ziemi, pamiętając, że takie tytuły prawne są szczególnie powszechne w społecznościach afrykańskich;
 3. wzywa rząd Tanzanii do natychmiastowego wdrożenia dobrowolnych wytycznych dotyczących odpowiedzialnego zarządzania własnością ziemi, łąsk i lasów (VGGT) oraz do zapewnienia możliwości skutecznego dochodzenia przed sądem wynikających z nich praw; wzywa do przestrzegania pierwszej podstawowej reguły przewodnich zasad dotyczących wielkich inwestycji gruntowych w Afryce (LSLBI), która obejmuje przestrzeganie praw człowieka społeczności i zwyczajowych praw gruntowych oraz przyczynia się do odpowiedzialnego zarządzania gruntami i zasobami gruntowymi zgodnie z zasadą praworządności; wzywa do poprawy stanu praw własności gruntów przysługujących kobietom, które stanowią co najmniej połowę siły roboczej w rolnictwie i handlu, ale których dostęp do praw własności i do usług towarzyszących takim prawom (np. dostęp do banków i udziału w stowarzyszeniach) pozostaje ograniczony, a także do poprawy stanu praw do gruntów przysługujących społecznościom i grupom społecznym znajdującym się w najtrudniejszym położeniu, takim jak społeczności pasterskie;
 4. apeluje o przeprowadzenie niezależnego dochodzenia w sprawie sporów dotyczących gruntów w Loliondo;
 5. wzywa rząd Tanzanii do wspierania polityki dotyczącej inwestycji rolnych, która przynosi korzyść lokalnej ludności w odnośnych regionach, do przestrzegania i egzekwowania swojej polityki dotyczącej ocen społecznych i środowiskowych skutków, w tym oceny skutków dla lokalnej produkcji żywności, przed rozpoczęciem wszelkich projektów inwestycyjnych, oraz do należytego poszanowania przepisów dotyczących konsultacji i odszkodowania w przypadku wywłaszczenia gruntu;
 6. przypomina w szczególności, że na mocy prawa międzynarodowego ludności tubylczej przyznano szczególne formy ochrony ich praw do gruntów; podkreśla, zgodnie z deklaracją ONZ w sprawie praw ludów tubylczych, że wszelkie zmiany w użytkowaniu gruntów powinny mieć miejsce jedynie po uzyskaniu uprzedniej, swobodnej i świadomej zgody lokalnych społeczności, których one dotyczą; nalega, aby państwa zapewniły skuteczne mechanizmy zapobiegania i odwołania w odniesieniu do wszelkich działań, których celem lub skutkiem jest wywłaszczenie ludności tubylczej z jej gruntów, terytoriów lub zasobów;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

7. wyraża zaniepokojenie brakiem dokładnych informacji i tajemnicą związaną z szeregiem inwestycji w Tanzanii; zwraca się do Komisji o zachęcanie władz, by dopilnowały, że transakcje dotyczące gruntów będą miały charakter publiczny i przejrzyste oraz będą dostosowane do hodowców i pasterzy;
 8. wzywa w szczególności Komisję do aktywnego zaangażowania się we współpracę z władzami Tanzanii w celu zdecydowanego zachęcania ich do prawnie wiążącego i skodyfikowanego uznania praw Masajów, ze szczególnym odniesieniem do gruntów ich przodków, tak aby zapewnić niezbędną ochronę prawną w celu uniknięcia przyszłych sporów;
 9. podkreśla, że zabezpieczenie tytułów prawnych do gruntów społecznościom wiejskim jest kluczowe dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR); wzywa UE do wzmocnienia zdolności sądów w krajach rozwijających się w zakresie skutecznego egzekwowania prawa własności i rozstrzygania sporów gruntowych, w ramach ogólnego podejścia mającego na celu konsolidację systemów sądowych i rządów prawa;
 10. przypomina, że projekty na dużą skalę często powodują poważne szkody dla środowiska naturalnego, w tym wyrąb lasów, utratę różnorodności biologicznej i zanieczyszczenie wody;
 11. zwraca się do Komisji o dostosowanie wytycznych w zakresie polityki gruntowej do VGGT i nadanie im większego znaczenia w programach współpracy na rzecz rozwoju, polityce handlowej i inwestycyjnej oraz o zaangażowanie w wielostronnych instytucjach finansowych;
 12. ponownie podkreśla, że prawa człowieka oraz przepisy zakazujące przejmowania gruntów należy włączyć do unijnych umów handlowych i inwestycyjnych, w tym do ogólnego systemu preferencji (GSP);
 13. podkreśla znaczenie pełnej przejrzystości i rozliczalności działań unijnych przedsiębiorstw i instytucji finansowych w związku z inwestycjami w przemyśle rolnym i nabywaniem na dużą skalę gruntów w Tanzanii oraz domaga się silnego i skutecznego unijnego mechanizmu monitorowania tych działań;
 14. wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania w sprawie wydatków w ramach programów rozwoju i budżetu UE dotyczącego zarządzania gruntami, w celu zapewnienia, że programy te będą wspierały prawa człowieka i rozwiązywały problemy związane z zawłaszczaniem gruntów;
 15. podkreśla, że w procesach polityki gruntowej należy rzeczywiście uznać rolę lokalnych i społecznych instytucji i struktur administracji/zarządzania gruntami, podobnie jak tych państwowych;
 16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Unii Afrykańskiej oraz rządowi i parlamentowi Tanzanii.
-

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0074

Zabójstwo rosyjskiego lidera opozycji Borisa Niemcowa oraz stan demokracji w Rosji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie zabójstwa rosyjskiego przywódcy opozycji Borysa Niemcowa i stanu demokracji w Rosji (2015/2592(RSP))

(2016/C 316/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze sprawozdania i rezolucje w sprawie Rosji, zwłaszcza swoją rezolucję z dnia 23 października 2012 r. w sprawie ustanowienia wspólnych ograniczeń wizowych dla urzędników rządu rosyjskiego zamieszanych w sprawę Siergieja Magnickiego ⁽¹⁾, z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie rządów prawa w Rosji ⁽²⁾, z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie Rosji: wyroki dla demonstrantów uczestniczących w wydarzeniach na placu Błotnym ⁽³⁾, z dnia 23 października 2014 r. w sprawie zamknięcia organizacji pozarządowej Memoriał (laureata Nagrody im. Sacharowa z 2009 r.) w Rosji ⁽⁴⁾, a także z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie Rosji, w szczególności w sprawie Aleksieja Nawalnego ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 28 lutego 2015 r. w sprawie zamordowania Borysa Niemcowa,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie dalszego przetrzymywania w więzieniu Nadii Sawczenko;
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel z dnia 3 marca 2015 r. w sprawie odmówienia posłance do Parlamentu Europejskiego Sandrze Kalniete wjazdu na terytorium Federacji Rosyjskiej,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika praw człowieka Federacji Rosyjskiej Władimira Łukina z dnia 4 marca 2014 r. w sprawie publicznych demonstracji w Moskwie oraz działań podjętych przez organy ścigania,
 - uwzględniając unijno-rosyjskie konsultacje dotyczące praw człowieka, przeprowadzone w dniu 28 listopada 2013 r.,
 - uwzględniając obowiązującą Umowę o partnerstwie i współpracy ustanawiającą partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, a także zawieszono negocjacje w sprawie nowej umowy między UE a Rosją,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Borys Niemcow, były wicepremier Federacji Rosyjskiej, były gubernator obwodu niżnonowogrodzkiego, wybitny reformator postsowieckiego społeczeństwa rosyjskiego i gospodarki oraz jeden z przywódców opozycji liberalno-demokratycznej w Rosji, został zamordowany w pobliżu Kremla dwa dni przed zaplanowaną na 1 marca 2015 r. demonstracją przeciwko skutkom kryzysu gospodarczego i konfliktowi na Ukrainie, którą organizował;
- B. mając na uwadze, że w tygodniach poprzedzających zabójstwo Borys Niemcow badał udział Rosji w konflikcie w Donbasie i miał zamiar opublikować raport w tej sprawie; mając na uwadze, że w związku z zabójstwem Borysa Niemcowa aresztowano pięć osób, ale nie jest jasne, czy którykolwiek z zatrzymanych oddał śmiertelne strzały; mając na uwadze, że władze rosyjskie nie zezwoliły kilku posłom do Parlamentu Europejskiego oraz kilku delegacjom krajowym na wjazd do Federacji Rosyjskiej i tym samym uniemożliwiły im udział w pogrzebie Borysa Niemcowa;
- C. mając na uwadze, że Borys Niemcow był zdecydowanym zwolennikiem nowoczesnej, dostatniej i demokratycznej Federacji Rosyjskiej, otwartej na świat;

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 E z 7.3.2014, s. 13.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0284.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0253.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0039.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0006.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Federacja Rosyjska jako pełnoprawny członek Rady Europy i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz sygnatariusz Powszechnej deklaracji praw człowieka zobowiązała się przestrzegać uniwersalnych zasad demokracji i praworządności oraz szanować podstawowe wolności i prawa człowieka;
- E. mając na uwadze, że stan poszanowania praw człowieka w Rosji pogorszył się w ostatnich latach, a rosyjskie władze przyjęły serię aktów prawnych zawierających niejednoznaczne przepisy wykorzystywane do dalszego ograniczania działań opozycji i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego oraz do utrudniania korzystania z wolności słowa i zgromadzeń; mając na uwadze, że ministerstwo sprawiedliwości wykorzystało wprowadzone niedawno uprawnienia, aby 42 grupom przyczepić etykietę „obcych agentów”, w tym najbardziej doświadczonym i autorytatywnym organizacjom praw człowieka, a także posunęło się do biurokratycznych pretekstów, aby doprowadzić do zakończenia działalności przez kilka innych grup; mając na uwadze, że w styczniu 2015 r. Duma Państwowa uczyniła pierwszy krok na drodze do przyjęcia nowej ustawy, która zakazywałaby działalności „niepożądanych” organizacji zagranicznych;
- F. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie wyrażał zaniepokojenie stanem demokracji w Rosji oraz systematycznym brakiem praworządności i poszanowania praw człowieka; mając na uwadze, że w Rosji nie są przestrzegane zasady praworządności, sprawiedliwego procesu, rzetelnego procesu i niezawisłości sądownictwa; mając na uwadze, że ostatnie wybory prezydenckie i wybory do Dumy Państwowej nie spełniały standardów OBWE;
- G. mając na uwadze, że liczne procesy i postępowania sądowe toczące się w ostatnich latach, w tym sprawy Nawalnego, Magnickiego, Chodorkowskiego czy Politkowskiej, postawiły pod znakiem zapytania niezawisłość i bezstronność instytucji sądowych Federacji Rosyjskiej; mając na uwadze, że przytoczone wyżej głośne przypadki to jedynie sprawy najbardziej znane poza Rosją świadczące o systemowej niewydolności rosyjskiego państwa w odniesieniu do utrzymania rządów prawa i sprawiedliwego traktowania obywateli;
- H. mając na uwadze, że istnieje rosnąca potrzeba prowadzenia wspólnej, stanowczej, spójnej i kompleksowej polityki UE wobec Rosji, popieranej przez wszystkie państwa członkowskie, przewidującej pomoc i wsparcie, ale również stanowczą i uczciwą krytykę opartą na uniwersalnych wartościach, których zarówno UE, jak i Rosja zgodziły się strzec;
- I. mając na uwadze, że Unia Europejska wielokrotnie oferowała Rosji wsparcie i fachową wiedzę w ramach partnerstwa na rzecz modernizacji w celu wzmocnienia praworządności, sprostania przyjętym przez Rosję zobowiązaniom międzynarodowym i rozwoju jej pełnego potencjału gospodarczego;
- J. mając na uwadze, że w dniu 19 lutego 2015 r. rosyjski przywódca opozycji Aleksiej Nawalny został skazany na piętnaście dni aresztu za rozdawanie ulotek informujących o zbliżającej się demonstracji; mając na uwadze, że w dniu 30 grudnia 2014 r. sąd skazał go na 3,5 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu, a jego brata Olega Nawalnego na 3,5 roku pozbawienia wolności;
- K. mając na uwadze, że w dniu 4 marca 2015 r. sąd moskiewski odrzucił kolejne odwołanie Nadii Sawczenko w sprawie nielegalnego przetrzymywania jej przez Federację Rosyjską, wniesione z powołaniem się na jej immunitet delegatki do Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy; mając na uwadze, że 4 marca 2015 r. minęły 82 dni, od kiedy Nadia Sawczenko prowadzi strajk głodowy oraz mając na uwadze, że po tak długim okresie grozi jej trwały uszczerbek na zdrowiu lub śmierć;
- L. mając na uwadze, że minęło sześć miesięcy od uprowadzenia przez rosyjskie służby bezpieczeństwa na terytorium Estonii – z pogwałceniem prawa międzynarodowego – estońskiego funkcjonariusza policji Estonia Kohvera; mając na uwadze, że nadal jest on nielegalnie przetrzymywany w więzieniu Lefortowo w Moskwie; mając na uwadze, że nie otrzymuje on odpowiedniej pomocy prawnej, pozbawiono go prawa do rzetelnego procesu sądowego oraz nakazano mu poddać się nieuzasadnionym badaniom psychiatrycznym, których szczegóły nie są znane;
- M. mając na uwadze, że Europejski Fundusz na rzecz Demokracji zajmuje się sprawą pluralizmu rosyjskich mediów, oraz mając na uwadze, że wraz z partnerami został poproszony o opracowanie nowych inicjatyw medialnych;
- N. mając na uwadze, że wrak i czarne skrzynki polskiego samolotu rządowego Tu-154, który rozbił się w okolicach Smoleńska w kwietniu 2010 r., powodując śmierć prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i wybitnych osobistości z kręgów politycznych, wojskowych i kulturalnych, pozostają w rękach Rosjan; mając na uwadze, że władze rosyjskie odmawiają zwrócenia ich Polsce pomimo licznych wezwań;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

1. stanowczo potępia – jako najbardziej znaczący mord polityczny w najnowszej historii Rosji zabójstwo Borysa Niemcowa, który został zastrzelony w pobliżu Kremla, w miejscu nadzorowanym przez kamery wideo i patrolowanym przez policję i służby bezpieczeństwa;
2. składa hołd Borysowi Niemcowowi, prominentnemu przywódcy opozycji, założycielowi i przywódcy ruchu politycznego „Solidarnost”, głównemu krytykowi prezydenta Władimira Putina i wojny na Ukrainie, który poświęcił swoje życie pracy na rzecz bardziej demokratycznej, dostatniej i otwartej Rosji oraz solidnego partnerstwa Rosji z jej sąsiadami i partnerami; składa najgłębsze wyrazy współczucia rodzinie i przyjaciołom Borysa Niemcowa, członkom opozycji i narodowi rosyjskiemu; potępia decyzję przywódców rosyjskich uniemożliwiającą udział niektórych dyplomatów i delegacji krajowych w jego pogrzebie, niwecząc tym samym próbę oddania przez UE hołdu dzielnym obywatelom Rosji występującym w obronie uniwersalnych wartości;
3. podkreśla, że to zabójstwo wpisuje się w rosnącą liczbę nierozwiązanych przypadków zabójstw politycznych i podejrzanych przypadków śmiertelnych, które miały miejsce w Rosji od 1998 r., m.in. dziennikarki śledczej Anny Politkowskiej, Aleksandra Litwinienki, który wedle podejrzeń został zamordowany w Zjednoczonym Królestwie, prawnika Stanisława Markielowa, dziennikarki Anastazji Baburowej, działaczki na rzecz praw człowieka Nastazji Estemirowej, prawnika Siergieja Magnickiego, a teraz polityka Borysa Niemcowa;
4. zauważa, iż zatrzymano pięciu podejrzanych pochodzenia czeczeńskiego, o czym poinformowały rosyjskie władze;
5. domaga się niezależnego międzynarodowego śledztwa w sprawie zabójstwa; uważa, że instrumenty dostępne w ramach OBWE, Rady Europy i Narodów Zjednoczonych pomogłyby zapewnić bezstronne i uczciwe śledztwo;
6. zwraca się do Rady, Komisji i państw członkowskich, aby przy wyznaczaniu ram przyszłej polityki wobec Rosji wzięły pod uwagę fakt, że atmosfera polityczna stworzona przez władze rosyjskie przygotowała podatny grunt pod tego rodzaju morderstwa, przemoc i naciski; jest zaniepokojony atmosferą nienawiści wobec działaczy opozycji, obrońców praw człowieka, mniejszości i sąsiadujących narodów, która nasila się w Rosji w ostatnich latach i do której podlega propaganda państwowa i oficjalne media w ramach kultury politycznej, która oddala się od zasad demokratycznych;
7. wzywa władze Federacji Rosyjskiej do zaprzestania haniebnego propagandy i wojny informacyjnej wobec swoich sąsiadów, świata Zachodu i własnego narodu, przekształcającej Rosję w państwo charakteryzujące się represjami, mową nienawiści i strachem, w którym nacjonalistyczną euforię opiera się na aneksji Krymu i eskalacji wojny na Ukrainie, gdzie narusza się prawa Tatarów krymskich, i w którym to państwie Kreml kultywuje i prowokuje nienawiść i walkę, z naruszeniem prawa międzynarodowego; potępia nową wojnę propagandową prowadzoną przeciwko demokratycznym i podstawowym wartościom, które przedstawiane są społeczeństwu rosyjskiemu jako obce; przypomina, że w licznych międzynarodowych deklaracjach i układach Unia Europejska i Federacja Rosyjska zobowiązały się do ochrony uniwersalnych wartości demokratycznych i praw podstawowych; podkreśla, że istotna jest obecność sił opozycji politycznej, żeby zapewnić stałą debatę oraz wymianę poglądów i idei w dziedzinie polityki i w procesie stanowienia prawa w Rosji;
8. wzywa władze Rosji do zaprzestania wywierania wszelkiego rodzaju nacisków, czy to politycznych, czy sądowych, a także podejmowania działań represyjnych i zastraszających w stosunku do liderów opozycji, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych mediów, a także do umożliwienia im swobodnego prowadzenia działalności w zgodzie z podstawowymi zasadami rosyjskiej konstytucji;
9. jest głęboko zaniepokojony faktem, że Rosja nie przestrzega międzynarodowych zobowiązań prawnych, które podjęła jako członek Narodów Zjednoczonych, Rady Europy i OBWE, a także podstawowych praw człowieka i zasad praworządności; uważa, że Federacja Rosyjska powinna wypełniać zobowiązania, pod którymi się podpisała; ubolewa z powodu ostatnich wydarzeń, które pokazują, że Rosja przesuwa się w kierunku przeciwnym do kierunku dobrze funkcjonującej demokracji, obejmującej poszanowanie opozycji, praworządności i niezależności wymiaru sprawiedliwości;
10. głęboko ubolewa nad tym, że władze rosyjskie nie odpowiadają na krytykę zgłaszaną wewnątrz Federacji Rosyjskiej, jak i na arenie międzynarodowej, dotyczącą ustawy o obcych agentach, a w zamian przyjmują poprawki, które jeszcze bardziej ograniczają niehandlowym organizacjom możliwości działania i mają z natury dyskryminacyjny charakter; stanowczo wzywa Rosję, by zmieniła odpowiednie przepisy, żeby spełnić swoje zobowiązania międzynarodowe w dziedzinie praw człowieka i swobód demokratycznych;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

11. z zadowoleniem przyjmuje decyzję sądu najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r. o odrzuceniu skargi złożonej przez rosyjskie ministerstwo sprawiedliwości, w której wnioskuje się o zamknięcie rosyjskiego stowarzyszenia Memoriał oraz zarzuca mu uchybienia dotyczące jego struktury organizacyjnej, a także wzywa do usunięcia pozostałych organizacji pozarządowych z listy „obcych agentów”;
12. wzywa władze rosyjskie do natychmiastowego uwolnienia wszystkich uznanych więźniów politycznych;
13. wzywa władze rosyjskie, aby w trybie pilnym uwolniły Nadię Sawczenko i przestrzegały jej immunitetu członkini Rady Najwyższej Ukrainy i delegatki do Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, która została uprowadzona na terytorium Ukrainy i jest nielegalnie przetrzymywana w rosyjskim więzieniu; podkreśla, że Rosja ponosi odpowiedzialność za bardzo słaby stan jej zdrowia; wyraża głębokie zaniepokojenie jej stanem zdrowia i apeluje do rosyjskich organów sądowych o zastosowanie prawa humanitarnego;
14. potępia uprowadzenie z terytorium estońskiego do Rosji estońskiego funkcjonariusza policji Estonia Kohvera; domaga się jego natychmiastowego zwolnienia i bezpiecznego powrotu do Estonii;
15. jest przekonany, że Rosja pozostaje ważnym podmiotem na arenie międzynarodowej oraz że w strategicznym interesie UE i Rosji leży szybka deeskalacja konfliktu oraz przywrócenie stosunków dzięki dyplomacji i mediacji, pod warunkiem że stanie się to przy poszanowaniu prawa międzynarodowego i zobowiązań w ramach OBWE;
16. wyraża poparcie dla demokratycznych sił w Rosji, które angażują się na rzecz otwartego społeczeństwa i planu reform;
17. apeluje do Rady o opracowanie jednolitej polityki wobec Rosji, w której 28 państw członkowskich UE oraz jej instytucje zostaną zobowiązane do prezentowania wspólnego zdecydowanego stanowiska w sprawie roli praw człowieka w stosunkach między UE a Rosją, a także w sprawie konieczności zaprzestania w Rosji ograniczania wolności słowa, zgromadzeń i stowarzyszeń; jest zdania, że strategia UE powinna mieć na celu skłonienie Rosji do pełnego przestrzegania zasad OBWE i przekonanie przywódców Rosji, by wyprowadzili swój kraj z politycznej i gospodarczej izolacji;
18. nalega na wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, wspieraną przez ESDZ i Komisję, by opracowały solidniejszy program wsparcia rosyjskiego społeczeństwa obywatelskiego w Rosji i na okupowanym Krymie oraz by poszukiwały nowych możliwości nawiązania kontaktów z nim i rozwijały te kontakty w celu propagowania wartości takich jak demokracja, prawa człowieka i praworządność; wzywa UE, by w związku z obecnym etapem programowania instrumentów finansowych UE zwiększyły pomoc finansową dla rosyjskiego społeczeństwa obywatelskiego za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka na Świecie oraz funduszy przeznaczonych dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego i samorządów, a także by objęły instrumentem partnerstwa forum społeczeństwa obywatelskiego UE–Rosja w celu zapewnienia trwałego i wiarygodnego wsparcia długoterminowego;
19. podobnie jak w poprzednich rezolucjach ponownie wyraża zaniepokojenie brakiem współpracy władz rosyjskich z niezależnymi i międzynarodowymi organami śledczymi w sprawie zestrzelenia samolotu odbywającego lot MH17; stanowczo podkreśla, że ustaleń w sprawie amnestii zawartych w porozumieniu z Mińska nie wolno stosować do sprawców tego przestępstwa, żeby nie przysługiwała im żadna amnestia;
20. wzywa władze rosyjskie do niezwłocznego zwrócenia Polsce wraku polskiego samolotu rządowego Tu-154 oraz wszystkich jego czarnych skrzynek; podkreśla fakt, że poziom zależności rosyjskiego sądownictwa od władz podważa możliwość przeprowadzenia jakiegokolwiek bezstronnego i uczciwego dochodzenia;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz prezydentowi, rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0075

Roczne sprawozdanie Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa dla Parlamentu Europejskiego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa przeznaczonego dla Parlamentu Europejskiego (2014/2219(INI))

(2016/C 316/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (12094/14),
- uwzględniając art. 21 i 36 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji w sprawie odpowiedzialności politycznej,
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Federicę Mogherini podczas wysłuchania w Komisji Spraw Zagranicznych w dniu 6 października 2014 r.,
- uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i opinię Komisji Budżetowej (A8-0039/2015),

Zmiany w uwarunkowaniach politycznych i dotyczących bezpieczeństwa

1. wskazuje na dramatyczne pogorszenie się sytuacji w zakresie bezpieczeństwa wokół UE, zwłaszcza w jej bezpośrednim sąsiedztwie, charakteryzujące się zagrożeniem ładu opartego na prawie międzynarodowym oraz stabilności i bezpieczeństwa Europy na skalę niespotykaną od początku procesu integracji europejskiej; wskazuje na trwającą transformację światowego porządku politycznego;
2. jest zaniepokojony tym, że UE, również z powodu kryzysu wewnętrznego, jak dotąd nie była w stanie wykorzystać swojego pełnego potencjału do kształtowania międzynarodowej sytuacji politycznej i dotyczącej bezpieczeństwa, a także że wpływy Europy na świecie są dodatkowo ograniczone z powodu braku koordynacji politycznej i braku spójności strategii politycznych UE oraz z powodu ograniczeń finansowych, a ponadto czynniki te dodatkowo ograniczają zdolność UE do pełnienia funkcji gwaranta regionalnego i globalnego bezpieczeństwa, który przyczynia się do zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego;
3. jest zdania, że priorytetowymi zadaniami polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE są:
 - ochrona wartości i interesów europejskich i zaprowadzanie porządku politycznego i prawnego w Europie, a tym samym przywrócenie i zapewnienie pokoju i stabilności,
 - udoskonalenie wkładu UE w obronę terytorialną jej państw członkowskich i w zapewnianie bezpieczeństwa jej obywateli poprzez zwiększanie jej zdolności do samoobrony przed zagrożeniami, takimi jak terroryzm oraz handel bronią, narkotykami i ludźmi,
 - wspieranie bezpieczeństwa, demokratyzacji, praworządności oraz rozwoju gospodarczego i społecznego w sąsiedztwie UE,

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- odgrywanie wiodącej roli w rozwiązywaniu konfliktów, w tym poprzez utrzymywanie i wymuszanie pokoju w kontekście WPBiO;
- wzmocnienie, wraz z partnerami, opartego na zasadach, pluralistycznego globalnego porządku politycznego, gospodarczego i finansowego, w tym poszanowania praworządności i praw człowieka, oraz
- poprawa wewnętrznych struktur UE i metod pracy, aby wzmocnić odporność UE i umożliwić jej uwolnienie swojego pełnego potencjału jako podmiotu globalnego;

UE jako wiarygodny podmiot

4. uważa, że ambitna polityka zagraniczna UE – aby była skuteczna – musi opierać się na wspólnej wizji kluczowych europejskich interesów, wartości i celów w stosunkach zewnętrznych oraz na wspólnym dostrzeganiu zagrożeń dotyczących całej UE; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą na podstawie mandatu od Rady Europejskiej z grudnia 2013 r. do pilnego zainicjowania procesu refleksji strategicznej na temat polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE, która powinna obejmować szerokie spektrum zainteresowanych stron, w tym państwa członkowskie, instytucje europejskie i europejską opinię publiczną; podkreśla z naciskiem, że refleksja ta powinna doprowadzić do opracowania nowej europejskiej strategii bezpieczeństwa, uwzględniającej niedawne zmiany geopolityczne, aby reagować na nowe zagrożenia i wyzwania;

5. podkreśla zobowiązanie podjęte przez państwa członkowskie przy ratyfikacji Traktatu o Unii Europejskiej do popierania, aktywnie i bez zastrzeżeń, polityki zewnętrznej i bezpieczeństwa Unii w duchu lojalności i wzajemnej solidarności, zgodnie z art. 24 ust. 3 TUE;

6. nalega na wzmocnienie i połączenie politycznych, gospodarczych, finansowych i obronnych zasobów UE i jej państw członkowskich, aby zmaksymalizować wpływy UE na świecie, stworzyć synergię i zapewnić pokój i stabilność w Europie i w jej sąsiedztwie; podkreśla, że można osiągnąć znaczne oszczędności dzięki lepszej współpracy państw członkowskich w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

7. podkreśla, że należy zreorientować i bardziej wydajnie wykorzystywać – na podstawie wspólnie uzgodnionych priorytetów strategicznych – zewnętrzną pomoc finansową świadczoną przez UE i jej państwa członkowskie; apeluje do UE o przyjęcie większej liczby środków, aby zwiększyć widoczność, spójność i skuteczność pomocy UE; jest zdania, że wszystkie obszary pomocy UE, zarówno pomocy rozwojowej, pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, jak i pomocy humanitarnej, powinny być skoordynowane i spójne; wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie do zapewnienia skutecznego nadzoru nad pomocą finansową w celu dopilnowania, by cele były osiągnięte; zwraca uwagę na sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, które wykazały problemy w przeszłości; podkreśla, że należy zwiększyć wsparcie finansowe dla społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych na miejscu; apeluje o szybsze i mniej zbiurokratyzowane procedury zatwierdzania projektów;

8. zachęca instytucje UE i państwa członkowskie do wykorzystania wszystkich narzędzi, jakie daje traktat lizboński, aby porzucić dotychczasowe, w znacznej mierze reaktywne podejście na rzecz proaktywnej, spójnej i strategicznej unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, opartej na wspólnych wartościach i realizowanej z myślą o wspólnym europejskim interesie;

9. jest zdania, że Rada i Komisja, przy czynnej współpracy państw członkowskich, powinny zapewnić spójność i konsekwencję:

- realizowanych przez UE wewnętrznych i zewnętrznych strategii politycznych, w tym wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz polityki w dziedzinie sąsiedztwa, handlu, rozwoju, pomocy humanitarnej, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, energii, środowiska, migracji itd.,

- polityki realizowanej przez UE i jej państwa członkowskie;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

10. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym zorganizowanie nowej Komisji w formie zespołów, dzięki czemu wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca może koordynować wszystkie odnośne strategie polityczne Komisji mające wymiar zewnętrzny; wspiera wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą w jej wysiłkach na rzecz pełnego objęcia obowiązków wiceprzewodniczącej Komisji; zachęca jednocześnie wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, aby wykorzystała swoją rolę przewodniczącej Rady do Spraw Zagranicznych do przedkładania Radzie inicjatyw, które służą rozszerzeniu działań w ramach wspólnych proaktywnych strategii politycznych poza najmniejszy wspólny mianownik, przy zastosowaniu wszystkich narzędzi WPZiB i polityki zewnętrznej UE;

11. powtarza, że należy zreformować struktury wewnętrzne ESDZ, aby mogły one pomagać wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej w wypełnianiu wszystkich jej funkcji oraz aby umożliwiły jej planowanie strategiczne i koordynację procesów politycznych w Radzie i Komisji; nalega na konieczność racjonalizacji w obrębie kierownictwa wysokiego szczebla ESDZ oraz przyspieszenia i usprawnienia procesu podejmowania przez tę służbę decyzji; ponawia apel o szersze włączenie specjalnych przedstawicieli UE do struktur ESDZ, w tym za pomocą przesunięcia ich budżetu z pozycji przeznaczonych na działania operacyjne WPZiB do budżetu ESDZ; domaga się w związku z tym oceny – z uwzględnieniem aspektu politycznego i aspektu gospodarowania kosztami – roli odgrywanej przez specjalnych przedstawicieli;

12. ponawia apel o zacieśnienie współpracy i zwiększenie koordynacji między poszczególnymi zdolnościami na szczeblu UE w zakresie monitorowania i reagowania kryzysowego; apeluje ponadto o racjonalizację istniejących struktur, aby ograniczyć zbędne powielanie się kompetencji, w tym poprzez połączenie nakładających się na siebie zdolności; jest zdania, że ośrodki monitorowania muszą otrzymać adekwatne zasoby, a ich pracownicy powinni znać języki, jakimi posługują się ludzie na głównych obszarach ogarniętych kryzysami, czyli w szczególności język rosyjski i arabski; apeluje o zacieśnioną współpracę i wymianę informacji między ośrodkami monitorowania na szczeblu UE a odpowiadającymi im służbami w państwach członkowskich;

13. apeluje o modernizację sieci delegatur UE, tak aby odzwierciedlała ona potrzeby polityki zagranicznej UE w XXI wieku, między innymi za pomocą dostosowania liczby i wiedzy eksperckiej pracowników tych delegatur; zauważa na przykład, że wszystkie delegatury położone w strefie konfliktu, w szczególności w krajach, gdzie realizowane są misje w ramach WPBiO, powinny dysponować ekspertem w zakresie bezpieczeństwa i obronności; zwraca się do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o wzmocnienie zwierzchnictwa szefów delegatur nad wszystkimi pracownikami, niezależnie od tego, z jakiej instytucji się wywodzą, oraz o uproszczenie budżetów administracyjnych delegatur, aby zapewnić jedno źródło finansowania; domaga się sprecyzowania hierarchii podległości służbowej; ubolewa, że możliwość osiągnięcia synergii i oszczędności skali dzięki zacieśnieniu współpracy ambasad państw członkowskich z delegaturami UE nie została jeszcze w pełni wykorzystana; domaga się, by na wszystkich szczeblach przestrzegano sprawiedliwej równowagi między pracownikami oddelegowanymi z państw członkowskich a urzędnikami UE, o której mowa w decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r. ustanawiającej ESDZ, oraz zauważa, że zwłaszcza na wyższych stanowiskach, jak np. szefowie delegatur, równowaga ta nie jest obecnie utrzymana;

14. jest zaniepokojony brakiem elastyczności przepisów finansowych UE, co często prowadzi do opóźnień w wydatkowaniu środków UE na cele operacyjne i co dodatkowo osłabia zdolność UE do reagowania na kryzysy; podkreśla potrzebę szybszego wydatkowania środków finansowych, podkreślając konieczność skutecznej kontroli w celu uniknięcia nadużyć i sprzeniewierzenia środków; zwraca się do Komisji o przedstawienie w 2015 r. wniosku w celu zreformowania odnośnego prawa, między innymi poprzez zezwolenie na stosowanie w dziedzinie zarządzania kryzysowego procedury przyspieszonej, która jest obecnie dostępna w przypadku pomocy humanitarnej, przy jednoczesnym dopilnowaniu, by wydatkowanie środków w związku z kryzysami było spójne z długoterminowymi celami strategicznymi UE; jest głęboko zaniepokojony niedostatkiem środków na płatności z dwóch głównych źródeł budżetu UE przeznaczonego na zarządzanie kryzysowe i zapobieganie konfliktom, tj. budżetu na WPZiB oraz na Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju; jest przekonany, że z uwagi na obecną sytuację w zakresie bezpieczeństwa na Wschodzie i Południu Europy wymagane są efekty synergii i dodatkowe zasoby zamiast znacznych cięć;

15. przypomina, że należy zwiększyć widoczność działań UE zarówno na szczeblu planowania strategicznego i forów wielostronnych, jak i na szczeblu operacyjnym za pomocą misji WPBiO i wszelkich innych misji posiadających wymiar zewnętrzny;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

16. przypomina, że na mocy art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej UE ma obowiązek dopilnowania, by jej działania zewnętrzne były określone i prowadzone w celu umacniania i wspierania demokracji, państwa prawnego, praw człowieka i zasad prawa międzynarodowego, a także że jest to wspólny obowiązek UE i jej państw członkowskich; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do składania regularnych sprawozdań na temat przestrzegania zapisów art. 21 oraz do znalezienia metod poprawy spójności polityki zewnętrznej, zwłaszcza w odniesieniu do praw człowieka i prawa międzynarodowego; podkreśla, że monitorowanie polityki zewnętrznej w zakresie przestrzegania zapisów art. 21 należy prowadzić w sposób bardziej zharmonizowany i rygorystyczny; podkreśla potrzebę egzekwowania od partnerów podjętych przez nich w umowach z UE zobowiązań w dziedzinie praw człowieka oraz podkreśla potrzebę zastosowania w tych umowach w koniecznych przypadkach klauzul warunkowych dotyczących praw człowieka;

17. dostrzega zwiększone zapotrzebowanie na międzynarodową pomoc przy wspieraniu demokracji i obserwacji wyborów; uznaje, że jest to obszar, w którym UE może odgrywać skuteczną rolę we wspieraniu przemian demokratycznych; w związku z tym wzywa do stałego monitorowania wdrażania zaleceń dla poszczególnych krajów i wniosków o wsparcie dla partii politycznych przy budowaniu potencjału;

18. podkreśla zasadnicze znaczenie obrony zbiorowej, jaką NATO gwarantuje swoim członkom; wzywa państwa członkowskie do pilnego zwiększenia ich zdolności do uczestniczenia w obronie terytorialnej, do przeznaczenia większych środków i do poważnego potraktowania metody wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych poprzez ściślejszą współpracę w celu budowania synergii; podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie muszą mieć ten sam poziom bezpieczeństwa, zgodnie z art. 42 ust. 7 TUE; podkreśla, że wiarygodna polityka zagraniczna UE powinna być wsparta przez odpowiednie zdolności obronne państw członkowskich i skuteczną wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); jest zdania, że WPBiO jest ważnym elementem europejskiej obronności oraz bezpieczeństwa i przyczynia się do nich na wiele sposobów, między innymi poprzez wspieranie tworzenia europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB), wspieranie współpracy w obszarze rozwoju zdolności obronnych oraz bezpośrednią interwencję w strefach kryzysowych za pośrednictwem misji cywilnych i operacji wojskowych; podkreśla zatem, że WPBiO należy jeszcze pogłębić we współpracy z NATO; powtarza, że UE jest partnerem NATO, i że strategie obu tych organizacji powinny wzajemnie się uzupełniać; podkreśla ważną rolę współpracy UE z jej partnerami, takimi jak ONZ, NATO, Unia Afrykańska i OBWE, w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do aktywnego angażowania się w kwestie z dziedziny obronności, w tym poprzez przewodniczenie posiedzeniom Rady do Spraw Zagranicznych w składzie ministrów obrony;

19. popiera trwający przegląd struktur zarządzania kryzysowego w ramach ESDZ; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do znacznego zwiększenia efektywności istniejących struktur, między innymi poprzez ograniczenie liczby struktur równoległych, tak aby struktury te mogły reagować szybciej i we właściwszy sposób na pojawiające się kryzysy; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zachowania i wzmocnienia odrębnego charakteru cywilnych podejść do zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego;

20. podkreśla, że nie wykorzystano dotąd potencjału niektórych postanowień traktatu lizbońskiego, takich jak art. 44 TUE (umożliwiający powierzenie misji w ramach WPBiO małej grupie państw członkowskich), art. 41 TUE (dotyczący funduszu początkowego), art. 46 TUE (dotyczący stałej współpracy strukturalnej), art. 42 ust. 7 TUE (dotyczący klauzuli o wzajemnej pomocy) i art. 222 TFUE (dotyczący klauzuli solidarności); wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do aktywnego wspierania tych instrumentów i do promowania ich wdrażania oraz zachęca państwa członkowskie do ich stosowania;

21. z zadowoleniem przyjmuje posiedzenie Rady Europejskiej poświęcone obronności, które odbyło się w grudniu 2013 r., i wzywa do wdrożenia podjętych na nim decyzji; oczekuje na debatę, która ma się odbyć w czerwcu 2015 r.; apeluje o podjęcie na tym szczycie ambitnych decyzji, w szczególności dotyczących:

- uruchomienia – na podstawie przeglądu ram strategicznych UE – procesu refleksji strategicznej na temat celów i priorytetów w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, prowadzącej do określenia wymaganych zdolności i opcji pogłębienia współpracy w obszarze obronności, tak aby móc lepiej reagować na zagrożenia występujące w państwach UE;
- wzmocnienia Europejskiej Agencji Obrony poprzez przekazanie jej niezbędnych zasobów i nadanie impulsu politycznego, tak aby mogła w pełni realizować swoje zadania polegające na koordynacji i pobudzaniu współpracy w dziedzinie zbrojeń;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- przeglądu mechanizmu finansowania ATHENA w celu dalszego zwiększenia wspólnego finansowania w dziedzinie wojskowych operacji WPBiO, tak aby nie dopuścić do tego, by względy finansowe ograniczały zdolność UE do reagowania na kryzysy, oraz zachęcić państwa członkowskie do szybkiego mobilizowania sił na operacje WPBiO i zapewnić sprawiedliwszy podział obciążenia;
- wzmocnienia europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego m.in. dzięki koordynacji budżetów na obronność, harmonizacji wymogów, zwiększeniu wydajności i tworzeniu synergii;
- zajęcia się istniejącymi problemami w dziedzinie planowania i prowadzenia operacji wojskowych, w tym poprzez ustanowienie stałego wojskowego sztabu operacyjnego w ścisłej współpracy z już istniejącą Komórką Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych;
- zwiększenia skuteczności i przydatności grup bojowych UE, m.in. poprzez wprowadzenie podejścia modułowego i zwiększenie wspólnego finansowania za pomocą mechanizmu ATHENA oraz rozmieszczenie grup bojowych w przyszłych scenariuszach zarządzania kryzysowego w stosownych przypadkach;

22. jest zdania, że ostatnie ataki terrorystyczne w krajach UE pokazały, że coraz trudniej jest oddzielić bezpieczeństwo wewnętrzne od zewnętrznego, i wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do lepszego połączenia wysiłków w tym obszarach; wzywa państwa członkowskie, by zwiększyły wymianę danych wywiadowczych związanych z bezpieczeństwem, wykorzystując istniejące mechanizmy koordynacji na szczeblu europejskim; wzywa do wzmocnienia współpracy w dziedzinie zwalczania terroryzmu w stosunkach UE z krajami Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej, w tym poprzez szkolenia i budowanie potencjału w sektorze bezpieczeństwa oraz wymianę informacji i najlepszych praktyk; wzywa UE i jej państwa członkowskie do podjęcia wszelkich wysiłków na rzecz zacieśnienia współpracy międzynarodowej w celu zapobiegania terroryzmowi i zwalczania go oraz podkreśla, że ONZ musi odgrywać ważną rolę w tych działaniach;

23. apeluje o rozbudowę zasobów przemysłowych i technologicznych niezbędnych do poprawy bezpieczeństwa cybernetycznego, w tym za pomocą wspierania jednolitego rynku produktów związanych z bezpieczeństwem cybernetycznym; podkreśla potrzebę włączenia cyberobrony do działań zewnętrznych i WPZiB oraz apeluje o większą koordynację cyberobrony z NATO z myślą o wprowadzeniu odstraszenia cybernetycznego, tak aby skutecznie stawić czoła i zapobiegać atakom w cyberprzestrzeni; wzywa państwa członkowskie UE, ESDZ i Komisję, by skoncentrowały się na tym, w jaki sposób wzmocnić odporność istotnej infrastruktury; z zadowoleniem przyjmuje europejską strategię bezpieczeństwa cybernetycznego; podkreśla potrzebę znacznego zwiększenia zdolności państw członkowskich w zakresie cyberobrony; wzywa Europejską Agencję Obrony do wzmocnienia koordynacji cyberobrony przez państwa członkowskie i apeluje do państw członkowskich o zapewnienie Agencji środków potrzebnych do osiągnięcia tego celu; wzywa Komisję, by dokonała aktualizacji rozporządzenia w sprawie produktów podwójnego zastosowania, tak aby zapobiec eksportowi systemów na zamówienie podmiotów, które chcą zagrozić bezpieczeństwu UE i jej infrastrukturze krytycznej, oraz zapobiec eksportowi technologii masowej inwigilacji do reżimów autorytarnych; przypomina o znaczeniu utrzymania równowagi między zapewnianiem wolności cyfrowej a zapewnianiem bezpieczeństwa;

24. wzywa do prowadzenia odnowionej i spójnej polityki migracyjnej UE; nalega na to, by zajęto się przyczynami nielegalnej migracji poprzez zacieśnienie współpracy z krajami tranzytu i krajami pochodzenia migrantów, z zastosowaniem wszystkich instrumentów politycznych i pomocowych, w tym polityki rozwoju i polityki handlowej, pomocy humanitarnej, środków zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego w połączeniu z potrzebą wzmocnienia tras legalnej migracji; ponawia swój apel o zwiększenie wsparcia humanitarnego dla krajów, które przyjmują uchodźców, oraz o wzmocnienie regionalnych programów ochrony realizowanych we współpracy z przedstawicielstwami UNHCR w pobliżu regionów pochodzenia; podkreśla, że zarządzanie migracjami powinno być włączone do głównego nurtu działań zewnętrznych UE i powinno być priorytetem współpracy UE ze wschodnimi i południowymi sąsiadami; podkreśla, że należy zapobiegać ofiarom śmiertelnym u granic UE;

25. zauważa, że energia jest coraz częściej stosowana jako narzędzie polityki zagranicznej, i przypomina, że współpraca energetyczna leży u podstaw integracji europejskiej; podkreśla znaczenie stworzenia europejskiej unii energetycznej, która powinna doprowadzić do większej spójności i ściślejszej koordynacji polityki zagranicznej i polityki energetycznej; podkreśla, że bezpieczeństwo energetyczne powinno być częścią kompleksowego podejścia do działań zewnętrznych UE, i uważa, że polityka energetyczna musi być zgodna z innymi priorytetowymi strategiami politycznymi Unii, w tym z polityką bezpieczeństwa, zagraniczną i sąsiedztwa, handlową i rozwoju, jak też z polityką obrony praw człowieka; w związku z tym podkreśla konieczność znacznego ograniczenia zależności od Rosji i znalezienia alternatywnych źródeł energii; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i Komisję, by zwróciły uwagę i zareagowały na zjawisko kontrolowania infrastruktury przez podmioty spoza UE, zwłaszcza przez państwowe przedsiębiorstwa, krajowe banki lub państwowe fundusze z państw trzecich, które penetrują unijny rynek energii lub utrudniają dywersyfikację, w tym również w sektorze jądrowym; podkreśla, że przedsiębiorstwa energetyczne spoza UE muszą również podlegać regułom konkurencji, które mają zastosowanie do unijnego rynku energii;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

26. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie stanowiska wiceprzewodniczącego do spraw unii energetycznej oraz komunikat Komisji w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa energetycznego; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy w celu wdrożenia działań krótko- i długoterminowych przewidzianych w tej strategii; nalega na konieczność zwiększenia spójności między polityką zagraniczną UE a innymi politykami mającymi wymiar zewnętrzny, takimi jak polityka energetyczna, i oczekuje, że Komisja, zorganizowana w nowej formie zespołów, będzie skutecznie działać w tym zakresie; wzywa do podjęcia dalszych działań na rzecz zapewnienia zgodności celów bezpieczeństwa energetycznego z innymi celami realizowanymi przez UE; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do opracowania priorytetów strategicznych zewnętrznej polityki energetycznej, które będą zakorzenione w ogólnych celach polityki zagranicznej, oraz do bardziej systematycznego wykorzystywania narzędzi polityki zagranicznej w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego;

27. jest zdania, że należy ustanowić mechanizm solidarności, aby rozwiązać kwestię ewentualnych zakłóceń dostaw energii; uważa, że należy dalej rozwijać wzajemnie połączoną infrastrukturę energetyczną oraz że wszystkie części terytorium UE powinny zostać włączone do ogólnounijnej sieci energetycznej; podkreśla, że należy przyspieszyć działania służące dywersyfikacji dostaw energii do UE, aby zwiększyć niezależność energetyczną UE; uważa, że rozwój odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej zdecyduje o poprawie wiarygodności działań zewnętrznych UE; przypomina, że dobrze funkcjonujący wewnętrzny rynek energii ma kluczowe znaczenie, oraz że w ogólnym interesie UE leży zapewnienie stabilności i przejrzystości międzynarodowych rynków energii oraz dopilnowanie, by stosowano na nich zasady międzynarodowe; wzywa Komisję do wystąpienia z wnioskiem w sprawie kompleksowej strategii na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa dostaw zasobów innych niż energetyczne;

28. z zadowoleniem przyjmuje zamiar współpracy wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Federiki Mogherini z Parlamentem w celu zwiększenia jej odpowiedzialności przed Parlamentem; powtarza, że przyjęcie strategii w dziedzinie polityki zagranicznej i określenie mandatów WPBiO powinny poprzedzać regularne i proaktywne konsultacje z Parlamentem, a w szczególności z jego Komisją Spraw Zagranicznych; zwraca się do Rady o sfinalizowanie negocjacji z Parlamentem na temat zastąpienia porozumienia międzyinstytucjonalnego z 2002 r. dotyczącego dostępu Parlamentu Europejskiego do posiadanych przez Radę danych szczególnie chronionych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony; opowiada się za zacieśnieniem współpracy z parlamentami narodowymi, w tym w ramach międzyparlamentarnej konferencji poświęconej WPZiB i WPBiO oraz COSAC, aby lepiej przygotować się na kontrolowanie odnośnych zasobów;

Zachowanie i wzmocnienie europejskiego porządku politycznego i prawnego

29. podkreśla konieczność konsolidacji UE i zwiększenia jej zdolności do przyjmowania nowych państw, która jest jednym z kryteriów kopenhaskich; ponownie zwraca uwagę, że perspektywa rozszerzenia UE o wszystkie kraje kandydujące i innych potencjalnych kandydatów na mocy deklaracji z Salonik z 2003 r. zależy od wypełnienia przez nie kryteriów kopenhaskich, oraz popiera kontynuowanie negocjacji w sprawie rozszerzenia; popiera w związku z tym podejście Komisji, które polega na zajęciu się już na wczesnym etapie procesu rozszerzenia podstawowymi reformami w dziedzinie praworządności, administracji publicznej i zarządzania gospodarczego; przypomina, że każde państwo będzie oceniane za własne osiągnięcia, oraz uważa, że w przypadkach, w których UE uzna, że dany kraj kandydujący osiągnął zadowalający poziom zbieżności z dorobkiem prawnym UE, należy rozpocząć lub kontynuować negocjacje akcesyjne, ponieważ jest to istotne dla zachowania wiarygodności całej UE; podkreśla znaczenie współpracy z krajami kandydującymi w polityce zewnętrznej oraz znaczenie zbieżności prowadzonej przez nie polityki z WPZiB;

30. jest zdania, że potrzebna jest kompleksowa strategia polityczna, której celem będzie przywrócenie europejskiego porządku politycznego na mocy prawa międzynarodowego, ustanowionego aktem końcowym z Helsinek z 1975 r., który ma charakter wiążący w stosunku do wszystkich państw europejskich, w tym Rosji; podkreśla, że porządek ten opiera się na poszanowaniu praw człowieka, praw mniejszości i podstawowych wolności, suwerenności, niezależności i integralności terytorialnej państw oraz pokojowym rozwiązywaniu konfliktów; postrzega rozwój konstruktywnego dialogu z Rosją i innymi państwami w sąsiedztwie UE na temat współpracy w celu wzmocnienia tego porządku jako istotną podstawę pokoju i stabilności w Europie, pod warunkiem że Rosja będzie przestrzegać prawa międzynarodowego i spełni swoje zobowiązania wobec Gruzji, Mołdawii i Ukrainy, między innymi wycofując się z Krymu;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

31. jest zdania, że potrzebne jest nowe podejście do stosunków UE z jej wschodnimi sąsiadami, oparte na osiągnięciach, zróżnicowaniu i zasadzie „więcej za więcej”; uważa, że wspieranie państw, które pragną zbliżyć się do UE, musi być priorytetem unijnej polityki zagranicznej, i że inwestowanie w niezależność, suwerenność, rozwój gospodarczy i dalszą demokratyzację tych krajów stanowi istotną reakcję służącą powstrzymaniu ambicji Rosji w jej sąsiedztwie; opowiada się za perspektywą członkostwa w UE jej wschodnioeuropejskich sąsiadów i przypomina, że zgodnie z art. 49 TUE mogą one – podobnie jak każde inne państwo europejskie – złożyć wniosek o członkostwo w Unii Europejskiej pod warunkiem spełnienia kryteriów kopenhaskich i poszanowania zasad demokracji, podstawowych wolności, praw człowieka i praw mniejszości oraz zapewnienia praworządności;

32. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie, ratyfikację przez Parlament Europejski i parlamenty narodowe odnośnych państw i tymczasowe stosowanie układów o stowarzyszeniu, w tym pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu z Gruzją, Republiką Mołdawii i Ukrainą, co jest kluczowym krokiem w procesie ich konwergencji z UE; jest zdania, że państwa te powinny wykorzystać proces stowarzyszenia do zmodernizowania demokratycznych rządów, wzmocnienia praworządności, zreformowania administracji publicznej i podjęcia reform gospodarczych i strukturalnych jako ważny krok w procesie politycznej, gospodarczej, społecznej i środowiskowej konwergencji tych państw z UE; wzywa do istotnego zwiększenia pomocy politycznej, finansowej i technicznej UE w celu wsparcia tych reform; nalega jednak na ustanowienie rygorystycznych kryteriów warunkowości, na konieczność dopilnowania, by rozliczano się z wydanych środków, oraz na konieczność osiągnięcia istotnych postępów w ograniczaniu korupcji; z zadowoleniem przyjmuje fakt przeprowadzenia wyborów parlamentarnych na Ukrainie w październiku 2014 r. i w Republice Mołdawii w grudniu 2014 r. zgodnie z międzynarodowymi standardami demokratycznymi oraz wyniki tych wyborów;

33. apeluje o ścisłą współpracę z państwami sąsiedzkimi z Europy Wschodniej, które nie zawarły jeszcze układów o stowarzyszeniu z UE lub które pragną pogłębić i wzmocnić stosunki w różnych ramach, między innymi przez wspieranie dwustronnej współpracy w obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; przypomina jednak, że unijna pomoc może być skuteczna tylko wówczas, gdy kraje partnerskie wykazują się wystarczającą odpowiedzialnością za własny rozwój, szanują europejskie wartości i wywiązują się ze swoich obowiązków na mocy prawa międzynarodowego;

34. wzywa Rosję do dotrzymania zobowiązań i wywiązania się z obowiązków prawnych, w tym tych zapisanych w Karcie Narodów Zjednoczonych, Paryskiej karcie dla nowej Europy, akcie końcowym KBWE z Helsinek, memorandum budapeszteńskim i Traktacie o przyjaźni, współpracy i partnerstwie między Rosją a Ukrainą; zdecydowanie potępia fakt, że Rosja złamała prawo międzynarodowe poprzez bezpośrednią agresję wojskową i wojnę hybrydową przeciwko Ukrainie, w wyniku której zginęło tysiące żołnierzy i cywilów, jak też nielegalną aneksję i okupację Krymu, a także działania o podobnym charakterze podejmowane wobec Abchazji i Osetii Południowej, terytoriów należących do Gruzji; zwraca uwagę na niepokojące pogorszenie się sytuacji pod względem przestrzegania praw człowieka, wolności słowa i wolności mediów na Krymie; wzywa Rosję do deeskalacji i wycofania oddziałów z terytorium ukraińskiego oraz do przywrócenia status quo sprzed aneksji; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki służące osiągnięciu kompleksowego porozumienia w Mińsku w dniu 12 lutego 2015 r. oraz wzywa do natychmiastowego i pełnego wykonania tego porozumienia; uważa wybory prezydenckie i parlamentarne, które odbyły się w Doniecku i Ługańsku w dniu 2 listopada 2014 r., za nielegalne i odrzuca je;

35. popiera sankcje przyjęte przez UE w reakcji na rosyjską agresję przeciwko Ukrainie i podkreśla, że sankcje te są stopniowalne i odwracalne, zwłaszcza w zależności od wykonania porozumień z Mińska, lecz mogą również zostać zaostrożone, jeżeli Rosja nadal nie będzie przestrzegać podjętych zobowiązań międzynarodowych; wzywa Komisję do czuwania nad ich jednolitym wdrożeniem;

36. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą wykazać się solidarnością i prezentować jednolite stanowisko wobec Rosji; zwraca się do krajów kandydujących, aby dostosowały swoją politykę zagraniczną wobec Rosji do polityki UE; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do pilnego opracowania wspólnej unijnej strategii dotyczącej Rosji, której celem będzie uzyskanie od Rosji zobowiązania dotyczącego pokoju i stabilności w Europie, w tym również bezwarunkowego poszanowania suwerenności i integralności terytorialnej jej sąsiadów; uważa, że dobre stosunki między Rosją a UE, oparte na poszanowaniu prawa międzynarodowego i innych międzynarodowych zobowiązań, leżałyby we wspólnym interesie, i wyraża nadzieję, że Rosja będzie otwarta na taki rozwój sytuacji, przestrzegając prawa międzynarodowego;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

37. podkreśla potrzebę zastosowania spójnego europejskiego podejścia do kampanii dezinformacyjnych i działań propagandowych prowadzonych przez Rosję w UE i poza nią; wzywa ESDZ i Komisję do przedstawienia planu działania zawierającego konkretne rozwiązania mające na celu przeciwdziałanie rosyjskiej propagandzie; wzywa do współpracy w tym zakresie z Centrum Doskonałości ds. Łączności Strategicznej NATO;

38. wzywa przywódców UE i państwa członkowskie do zagwarantowania bezpieczeństwa i wolności chrześcijanom i innym mniejszościom religijnym i etnicznym, które spotykają się z narastającą dyskryminacją i prześladowaniami i które znajdują się w ogniu krzyżowym konfliktu; wzywa ESDZ i państwa członkowskie do zapewnienia, aby przyszłe porozumienia dwustronne zawierały skuteczne mechanizmy monitorowania przestrzegania praw człowieka w odniesieniu do mniejszości religijnych i zapewniania skutecznej implementacji wytycznych UE dotyczących propagowania i ochrony wolności religii i wyznania;

Wspieranie bezpieczeństwa i stabilizacji w południowym sąsiedztwie

39. nalega na konieczność gruntownego przeglądu polityki UE wobec południowych sąsiadów, która powinna się charakteryzować odpowiednimi środkami budżetowymi oraz opracowaniem i wdrożeniem kompleksowej strategii zakładającej przeznaczenie unijnych instrumentów i zasobów głównie na wspieranie budowania funkcjonujących i pluralistycznych struktur państwowych zdolnych do zapewnienia obywatelom bezpieczeństwa, wspierania demokracji, stawiania czoła ekstremizmowi religijnemu, przestrzegania praw człowieka, ochrony mniejszości religijnych i etnicznych oraz zwiększania praworządności, co jest kluczowym warunkiem wstępnym inwestycji i rozwoju gospodarczego; wskazuje na niewykorzystany potencjał handlu transgranicznego w obrębie tego regionu; nalega na ścisłą współpracę z władzami krajów tego regionu w zakresie zarządzania przepływami migracyjnymi, przy jednoczesnym poszanowaniu praw człowieka i prawa międzynarodowego;

40. podkreśla, że udzielając pomocy i wsparcia, UE musi narzucać warunkowość, ponieważ programy pomocowe i wsparcie dla społeczeństwa obywatelskiego mogą być realizowane tylko wtedy, gdy na najwyższym szczeblu politycznym ustalone są jasne warunki;

41. nalega, by zmienione podejście UE do jej południowych sąsiadów było oparte na zróżnicowaniu i zasadzie „więcej za więcej”, w myśl której należy przyznać dodatkowe unijne wsparcie rządów krajów partnerskich, które zobowiązują się do konkretnych postępów na drodze do demokratyzacji i poszanowania podstawowych wolności i praw człowieka oraz realizują te postępy, tak jak ma to miejsce w przypadku Tunezji, Jordanii i Maroka;

42. wyraża ubolewanie w związku z niedawnym pogorszeniem się stosunków pomiędzy UE a Turcją i wzywa do ponownego wysiłków w celu wspierania zacieśnionego partnerstwa, tak aby zająć się wspólnymi wyzwaniami związanymi z bezpieczeństwem i sytuacją humanitarną w południowej części basenu Morza Śródziemnego; nadal zachęca Turcję do działań w zakresie reform, które będą w pełni zgodne z normami praw człowieka, w tym wolności prasy, demokracji, równości oraz praworządności;

43. wzywa przywódców UE do opracowania, w ścisłej koordynacji z USA i przy udziale głównych potęg (np. Rosji i Chin), strategii zachęcającej podmioty regionalne (w tym Turcję, Irak, Izrael, Jordanię, Egipt, rządy państw Rady Współpracy Państw Zatoki, Iran, Ligę Arabską i siły kurdyjskie) do zjednoczenia sił, aby położyć kres wojnom zastępczym i powstrzymać wsparcie finansowe dla fundamentalistów, a także do opracowania rozwiązania na rzecz pokoju i stabilności w tym regionie, zwłaszcza w celu zakończenia wojny w Syrii i Iraku; podkreśla potrzebę zachowania integralności terytorialnej i jedności narodowej Libii i wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do nadania impulsu na rzecz silniejszego zaangażowania się podmiotów regionalnych w mediację i rozwiązywanie konfliktów, w ścisłej koordynacji z ONZ; z zadowoleniem przyjmuje toczące się negocjacje E3+3 z Iranem i wyraża nadzieję, że przyczynią się one do wzajemnie akceptowalnego porozumienia, zapewniającego wyłącznie pokojowy charakter irańskiego programu jądrowego i oferującego długoterminową perspektywę pełnej reintegracji Iranu ze społecznością międzynarodową; popiera zaangażowanie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej i wszystkich stron biorących udział w procesie pokojowym na Bliskim Wschodzie w znalezieniu kompleksowego, konstruktywnego i trwałego rozwiązania konfliktu bliskowschodniego, które będzie wykonalne dla obydwu stron; podkreśla, że brak postępów w kierunku wynegocjowanego rozwiązania dwupaństwowego w oparciu o granice z 1967 r. prowadzi jedynie do dalszej przemocy i rozlewu krwi;

44. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o zamiarze otwarcia biura w Irbilu w irackim Kurdystanie i wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą oraz ESDZ do jak najszybszego otwarcia tego biura; podkreśla, że pozwoliłoby to UE gromadzić informacje na miejscu, usprawnić współpracę z lokalnymi podmiotami, zapewnić lepszą ocenę i koordynację działań humanitarnych i wojskowych, a także poprawić widoczność UE w regionie;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

45. apeluje o mianowanie specjalnego doradcy w celu oceny zalet płynących z otwarcia stałego przedstawicielstwa dyplomatycznego UE w Iranie;

46. jest zdania, że działalność przestępcza i barbarzyńska przemoc, której dopuszczają się terrorystyczne ugrupowania dżihadystów działające w tzw. Państwie Islamskim i powiązane z tą organizacją, stanowią istotne zagrożenie dla całego regionu Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej, Europy oraz potencjalnie dla pokoju i stabilności na świecie; wspiera światową koalicję przeciwko Państwu Islamskiemu i jej wysiłki w celu militarnego pokonania tej organizacji; z zadowoleniem przyjmuje wkład państw członkowskich UE w te działania i zachęca do ściślejszej i skuteczniejszej światowej współpracy i dialogu w celu uzyskania wspólnej oceny zagrożenia; apeluje o nasilenie światowej stanowczej presji regulacyjnej, aby pozbawić dżihadystów dochodów z ropy naftowej i zastosować surowe globalne sankcje wymierzone w transakcje finansowe na rzecz dżihadystów; zwraca w związku z tym uwagę, że grupy dżihadystów są również finansowane przez niektóre kraje arabskie, i że UE powinna wymagać od tych krajów wykazania się większą konsekwencją; wskazuje, że należy pilnie przeciwdziałać wykorzystywaniu przez ugrupowania dżihadystów internetu do rekrutacji i propagandy; nalega na konieczność zacieśnienia współpracy międzynarodowej i wewnętrznej, skoncentrowanej na uniemożliwianiu ekstremistom podróży do Syrii i Iraku w celu przyłączenia się do walk dżihadystów, w tym na inwestowaniu w krajowe programy zapobiegania radykalizacji i programy deradykalizacji w państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia, w ramach krajowych systemów prawa karnego, rozwiązań w celu postawienia powracających bojowników z Europy przed wymiarem sprawiedliwości; przypomina o potrzebie ściślejszej współpracy i koordynacji między Turcją a UE;

47. wzywa kraje tego regionu, by w dalszym ciągu angażowały się w wojnę z terroryzmem i powstrzymały się od działań, które mogą wywołać napięcia, tarcia lub kryzys między nimi, a także powodować dodatkowe problemy w walce społeczności międzynarodowej z Państwem Islamskim;

48. potępia brutalną przemoc stosowaną przez reżim Assada wobec obywateli syryjskich i wzywa do nasilenia presji w celu doprowadzenia do rzeczywistych przemian politycznych w Syrii, w tym poprzez zwiększenie wsparcia dla umiarkowanej opozycji syryjskiej;

49. podkreśla, że w wielu dziedzinach polityka zagraniczna Unii w stosunku do jej południowych sąsiadów musi również nawiązywać do Afryki; uważa, że w Afryce, zwłaszcza w regionie Sahelu i Sahary, występuje strategiczne zagrożenie, oraz wzywa UE do odpowiedniej reakcji na to zagrożenie, w tym za pomocą środków w dziedzinie rozwoju gospodarczego, demokracji, praworządności, edukacji i bezpieczeństwa; odnotowuje stały wzrost działalności przestępczej terrorystów z Al-Kaidy Islamskiego Maghrebu, Al-Mourabitoun, powstałej z połączenia Ruchu na rzecz Jedności i Dżihadu w Afryce Zachodniej z Zamaskowanym Batalionem Mughtara Bilmughtara, oraz Boko Haram; podkreśla konieczność wdrożenia zaleceń zawartych w europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu oraz zwraca się do Komisji o przeprowadzenie oceny tej strategii;

50. podkreśla znaczenie Jordanii i Libanu jako stabilnych partnerów na Bliskim Wschodzie; przypomina, że oba te państwa zmagają się z coraz większą falą uchodźców, co stanowi ogromne wyzwanie społeczno-gospodarcze; pochwała nieustanną pomoc krajów sąsiadujących dla uchodźców z Iraku i Syrii; wzywa przywódców UE do zapoczątkowania światowych działań i włączenia w nie potęg regionalnych, aby znacznie zwiększyć pomoc humanitarną dla ludności cywilnej żyjącej w regionach ogarniętych konfliktem w Syrii i Iraku i będącej ofiarą przemocy ze strony Państwa Islamskiego, w szczególności z myślą o wsparciu uchodźców i zapewnieniu bezpośredniego wsparcia finansowego wszystkim krajom tego regionu, które przyjmują uchodźców, aby zwiększyć integrację społeczną i uniknąć marginalizacji;

51. wzywa UE do dopilnowania, aby współpraca z państwami trzecimi w zakresie zwalczania terroryzmu szła w parze z poszanowaniem praworządności i powszechnych praw człowieka;

Wzmocnienie światowego porządku opartego na współpracy i zasadach

52. uważa, że USA są kluczowym partnerem strategicznym UE, i zachęca do ściślejszego i równorzędnego koordynowania polityki zagranicznej UE z polityką USA w celu wspierania prawa międzynarodowego i wspólnego reagowania na wyzwania w sąsiedztwie UE oraz na świecie; podkreśla strategiczny charakter transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego, które posiada potencjał, aby umożliwić partnerom transatlantyckim wyznaczanie globalnych standardów w zakresie pracy, zdrowia, środowiska i własności intelektualnej oraz wzmocnienie globalnego zarządzania; apeluje w związku z tym o większą otwartość i przejrzystość negocjacji oraz o udział wszystkich zainteresowanych stron na wszystkich etapach tego procesu; jest zdania, że Ameryka Łacińska jest istotnym partnerem UE, oraz że należy rozwijać różnorodne metody trójstronnej współpracy transatlantyckiej;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

53. podkreśla potrzebę nawiązania strategicznej współpracy i partnerstwa z różnymi krajami, z wyraźnym planem, a także dokonania przeglądu obecnych partnerstw strategicznych w świetle skutków ich polityki;

54. z zadowoleniem przyjmuje wnioski ze szczytu NATO, który odbył się we wrześniu 2014 r. w Walii, i apeluje o ich realizację; uważa, że należy zacieśnić współpracę UE-NATO oraz ściślej planować i koordynować koncepcję inteligentnej obrony NATO z unijną strategią wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych w celu uniknięcia powielania działań oraz w celu jak najlepszego wykorzystania ograniczonych zasobów będących do dyspozycji; przypomina o potrzebie respektowania strategii bezpieczeństwa tych państw członkowskich UE, które nie są członkami NATO;

55. podkreśla, że UE powinna uzgodnić z USA strategię określającą, jak podzielić się z Rosją, Chinami, Indiami i innymi głównymi potęgami odpowiedzialnością za utrzymanie pokoju i stabilności w światowym porządku politycznym i gospodarczym; zwraca uwagę na znaczenie zacieśniania stosunków z decydującymi państwami w Azji, a także organizacjami regionalnymi takimi jak ASEAN, w kontekście tej strategii;

56. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do wzmocnienia polityki zagranicznej UE w stosunku do Azji, a w szczególności Chin i Indii; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do dopilnowania, by dwustronne szczyty z udziałem Chin i Indii odbywały się co roku i przynosiły wymierne rezultaty;

57. podkreśla, że pokój i stabilność w regionie Azji i Pacyfiku, a szczególnie w obszarze Morza Wschodniocchińskiego i Południowocchińskiego, ma istotne znaczenie dla UE; wzywa wszystkie zainteresowane strony w regionie do niwelowania różnic w sposób pokojowy, zgodnie z prawem międzynarodowym, oraz do współpracy w celu eksploatacji zasobów naturalnych i morskich; opowiada się za rozwijaniem i realizowaniem polityki europejskiej w oparciu o wspieranie strategii aktywnego zapobiegania konfliktom i pokojowego ich rozwiązywania; uważa, że UE ma istotny interes w stałym wzroście gospodarczym i dobrobycie w Azji Wschodniej; podkreśla potrzebę wzmocnienia partnerstwa gospodarczego UE z krajami Azji i Pacyfiku w sposób kompleksowy, tak aby utrzymać trwałe pokój, stabilność i dobrobyt; z zadowoleniem przyjmuje zachęcające postępy w stosunkach po obu stronach Cieśniny Tajwańskiej w ciągu ostatnich sześciu lat i wzywa wszystkie strony do podjęcia dalszych działań w celu ułatwienia ich pokojowego rozwoju;

58. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i państwa członkowskie UE do nadania nowego i silnego impulsu polityce w zakresie wynegocjowanego rozbrojenia jądrowego i kontroli zbrojeń; z zadowoleniem przyjmuje zbliżający się przegląd przez ONZ Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej jako istotny krok w kierunku zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego i wzywa państwa członkowskie do zajęcia skoordynowanego i proaktywnego stanowiska w negocjacjach; z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie traktatu o handlu bronią i apeluje o jego skuteczne i pełne wdrożenie; apeluje o utworzenie organu UE ds. handlu bronią w celu wspomaganie państw członkowskich w interpretacji oraz zapewnienia spójności i ścisłego stosowania norm ustanowionych we wspólnym stanowisku UE w sprawie eksportu broni; podkreśla potrzebę lepszej kontroli ex-post wykorzystania eksportowanej broni;

59. oświadcza, że UE, która w przeszłości osiągnęła już określone pozytywne wyniki w zwalczaniu kary śmierci, powinna przyjąć bardziej zdecydowane stanowisko; wzywa instytucje i państwa członkowskie do utrzymania i zwiększenia ich zaangażowania w tej sprawie i zademonstrowania większej woli politycznej, aby doprowadzić ostatecznego zniesienia kary śmierci na całym świecie;

60. przypomina o konieczności reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ, tak aby lepiej odzwierciedlała dzisiejszą sytuację na świecie; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, aby potraktowała tę kwestię priorytetowo oraz rozpoczęła ogólnoeuropejską debatę na temat reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ; podkreśla w związku z tym, że UE powinna zostać członkiem ONZ;

61. przypomina, że UE powinna odgrywać wiodącą rolę w promowaniu powszechnego podpisywania i ratyfikowania statutu rzymskiego oraz w dalszym wzmocnianiu i wspieraniu Międzynarodowego Trybunału Karnego;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

62. przypomina o silnym zaangażowaniu UE w zwalczanie bezkarności i wspieranie powszechności statutu rzymskiego ustanawiającego Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK); z zadowoleniem przyjmuje niedawną ratyfikację statutu rzymskiego przez Palestynę;

63. apeluje o opracowanie na szczeblu UE spójnej strategii bezpieczeństwa klimatycznego, która będzie dotyczyła strategicznych i politycznych skutków zmiany klimatu i umożliwi UE reakcję na niestabilność geopolityczną wywołaną zmianą klimatu oraz przygotowanie się na nią, a także w szczególności skupi się na współpracy z krajami rozwijającymi się i krajami najbardziej dotkniętymi skutkami zmiany klimatu; dostrzega znaczenie nadchodzącego szczytu w Paryżu dotyczącego zmiany klimatu; wzywa ESDZ, by priorytetowo potraktowała działania dyplomatyczne dotyczące celów klimatycznych, tak aby zdobyć poparcie dla silnego i kompleksowego porozumienia; apeluje o debatę na temat przyszłościowej strategii dotyczącej migracji będącej wynikiem zmiany klimatu;

64. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wniesienia pozytywnego i skoordynowanego wkładu w koncepcję programu rozwoju na okres po 2015 r. i wskazuje, że wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca ma do odegrania istotną rolę polegającą na zapewnieniu przywództwa UE w negocjacjach; podkreśla że w nowych ramach należy też zająć się strukturalnymi przyczynami ubóstwa, nierówności i przemocy, poprzez wzmocnienie skutecznych instytucji demokratycznych dostępnych dla wszystkich, dobrego zarządzania i praworządności;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, Sekretarzowi Generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0076

Roczne sprawozdanie dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2014/2216 (INI))**

(2016/C 316/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne traktaty i instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia tej Konwencji ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. ⁽²⁾, Agendę rozwoju po roku 2015 oraz rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając art. 2, 3 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając strategiczne ramy i plan działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji ⁽³⁾, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r., przyjęte przez Radę w dniu 23 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie WPZiB w 2013 r., zatwierdzone przez Radę w dniu 22 lipca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji za 2014 r. na temat polityki Unii Europejskiej w zakresie rozwoju i pomocy zewnętrznej oraz jej realizacji w 2013 r. (COM(2014)0501), przyjęte w dniu 13 sierpnia 2014 r., oraz dokumenty towarzyszące,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie praw człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 23 czerwca 2014 r. z okazji 10. rocznicy Wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

⁽²⁾ A/RES/55/2.

⁽³⁾ Dokument Rady 11855/2012.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0575.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie strategii politycznych Unii Europejskiej na rzecz obrońców praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając wydawane w trybie pilnym rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, zasad demokracji i praworządności,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie priorytetów UE na 25. sesję Rady Praw Człowieka ONZ ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie 69. sesji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie poparcia Unii Europejskiej dla Międzynarodowego Trybunału Karnego: stawiać czoła wyzwaniom i pokonać trudności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie zbrodni agresji ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie wolności prasy i mediów na świecie ⁽⁷⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011)0200),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wykorzenia tortur na świecie ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, 1820, 1888, 1889 i 1960 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie wskaźników UE dotyczących kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjęte przez Radę w dniu 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając wytyczne dotyczące biznesu i praw człowieka wdrażające ramy ONZ „Ochrona, poszanowanie i naprawa”, zatwierdzone przez Radę Praw Człowieka ONZ w rezolucji nr 17/4 z dnia 16 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając Przewodnik na temat realizacji wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka w sektorze ICT (technologii informacyjno-komunikacyjnych), opublikowany przez Komisję w dniu 17 czerwca 2013 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0252.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0259.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 115.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0013.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 165.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0274.

⁽⁸⁾ A/RES/67/176.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0206.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 107.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 26 czerwca 2014 r. wzywającą do utworzenia międzyrządowej grupy roboczej o nieograniczonym składzie, której rolą będzie „opracowanie prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu w celu uregulowania, w ramach międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka, działalności spółek międzynarodowych i innych przedsiębiorstw”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. – „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: Program działań na rzecz zmian”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na przynależność kastową ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 5 marca 2014 r. zatytułowany „Odpowiedzialne pozyskiwanie minerałów z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka. Ku zintegrowanemu podejściu UE” (JOIN (2014)0008),
 - uwzględniając konwencję NZ przeciwko korupcji (UNCAC),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 52 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych, a także opinie Komisji Rozwoju oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0023/2015),
- A. mając na uwadze, że art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) jeszcze bardziej wzmacnia zobowiązania Unii w zakresie rozwijania wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa opartej na zasadach demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz na zasadzie promowania międzynarodowego prawa i sprawiedliwości, przy respektowaniu zasad Karty Narodów Zjednoczonych, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa międzynarodowego; mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 TUE Unia przystępuje do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
- B. mając na uwadze, że art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, iż „wspólna polityka handlowa prowadzona jest zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽³⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 94.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0420.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0394.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0180.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- C. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i zachowanie powszechności i niepodzielności praw człowieka są kamieniami węgielnymi polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa UE; mając na uwadze, że powszechność praw człowieka jest poważnie kwestionowana przez szereg reżimów autorytarnych, zwłaszcza na forach wielostronnych;
- D. mając na uwadze, że ponad połowa ludności na świecie wciąż żyje w reżimach niedemokratycznych oraz że w ostatnich latach globalny poziom wolności stale spada;
- E. mając na uwadze, że o demokratycznym charakterze ustrojów nie stanowi wyłącznie organizowanie wyborów, ale również poszanowanie rządów prawa, wolność słowa, przestrzeganie praw człowieka, a także niezależne sądownictwo i bezstronna administracja;
- F. mając na uwadze, że wiarygodność UE w stosunkach zewnętrznych i na arenie międzynarodowej umocni się dzięki zwiększeniu spójności między polityką wewnętrzną i zewnętrzną UE w zakresie demokracji i praw człowieka;
- G. mając na uwadze, że nowa wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oświadczyła, iż prawa człowieka będą jednym z jej nadrzędnych priorytetów oraz że zamierza wykorzystać je jako wyznacznik kierunku rozwoju wszystkich stosunków z państwami trzecimi; mając na uwadze, że potwierdziła ona również zobowiązanie UE do wspierania praw człowieka we wszystkich obszarach stosunków zewnętrznych „bez wyjątku”; mając na uwadze, że przyjęcie nowego planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji oraz odnowienie mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka znajdzie się w programie działania UE na początku 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że dnia 23 czerwca 2014 r. Rada przyjęła roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r., które obejmuje pierwszy pełny rok wdrażania strategicznych ram UE i planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji; mając na uwadze, że 2013 r. był również pierwszym pełnym rokiem obowiązywania nowego mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka; mając na uwadze, że osoba sprawująca tę funkcję powinna pomagać Unii w koordynowaniu jej działań, tak aby działalność Unii w zakresie propagowania przestrzegania praw człowieka na całym świecie, a zwłaszcza praw kobiet, była bardziej wyraźna i widoczna;
- I. mając na uwadze, że roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r. oraz wydarzenia, które miały miejsce po okresie sprawozdawczym, w brutalny sposób przypominają o wysokich kosztach społecznych nieprzestrzegania praw człowieka; mając na uwadze, że nieprzestrzeganie praw człowieka w państwach trzecich w przypadkach, w których brak poszanowania praw człowieka i brak zgodnego z prawem uczestnictwa demokratycznego prowadzą do niestabilności, upadku państw, kryzysów humanitarnych i konfliktów zbrojnych, wywołuje szkodliwe dla UE skutki, jako że jest ona zobowiązana do reagowania na te zjawiska;
- J. mając na uwadze, że zaangażowanie UE na rzecz skutecznego multilateralizmu, w którym centralne miejsce zajmuje ONZ, stanowi integralną część zewnętrznej polityki Unii i jest wynikiem przekonania, iż wielostronny system oparty na uniwersalnych zasadach i wartościach może najlepiej uporać się z globalnymi kryzysami, wyzwaniami i zagrożeniami;
- K. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są lojalnymi sojusznikami Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) od momentu jego utworzenia, udzielając mu wsparcia finansowego, politycznego, dyplomatycznego i logistycznego i jednocześnie propagując powszechność statutu rzymskiego i broniąc jego integralności w celu zwiększenia niezawisłości Trybunału;
- L. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 17 lipca 2014 r. Parlament ponownie wyraził zdecydowane poparcie dla przyjęcia ustalonych w Kampali zmian Rzymskiego Statutu MTK, w tym zmiany dotyczącej zbrodni agresji, oraz wezwał wszystkie państwa członkowskie UE do ratyfikacji tych zmian i włączenia ich do ustawodawstwa krajowego; mając na uwadze, że zmiana dotycząca zbrodni agresji przyczyni się do umocnienia praworządności na szczeblu międzynarodowym oraz do międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa poprzez zniechęcanie do bezprawnego użycia siły, a dzięki temu aktywnie przyczyni się do zapobiegania takim zbrodniom i wprowadzenia utrwalaenia pokoju;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- M. mając na uwadze, że 59. sesja Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet, która odbędzie się w Nowym Jorku w dniach 9–20 marca 2015 r., będzie koncentrować się na działaniach następczych w związku z deklaracją pekińską i pekińską platformą działania, w tym na bieżących problemach, które utrudniają realizację tych instrumentów, a tym samym osiągnięcie równości płci i wzmocnienie pozycji kobiet, a także na szansach na osiągnięcie równości płci i wzmocnienie pozycji kobiet w programie działań związanych z realizacją milenijnych celów rozwoju (MCR) po 2015 r.;
- N. mając na uwadze, że bezpłatna edukacja na poziomie podstawowym dla wszystkich dzieci stanowi podstawowe prawo zapisane w Konwencji ONZ o prawach dziecka z 1989 r.; mając na uwadze, że edukacja dzieci i dorosłych przyczynia się do zmniejszania ubóstwa i umieralności niemowląt oraz do upowszechniania dobrych praktyk w zakresie ochrony środowiska; mając na uwadze, że powszechny dostęp do edukacji jest nierozzerwalnie związany z milenijnym celem rozwoju dotyczącym zapewnienia równości płci, szczególnie w zakresie ukończenia szkoły podstawowej; mając na uwadze, że cel ten jest daleki od realizacji;
- O. mając na uwadze, że w czasach konfliktu zbrojnego kobiety i dzieci, w tym kobiety i dzieci będące uchodźcami, bezpaństwowcami i ubiegające się o azyl znajdują się wśród grup społecznych, których sytuacja jest najtrudniejsza, a ryzyko, na jakie narażone są nastoletnie wysiedlone dziewczęta znacznie rośnie w czasie kryzysów humanitarnych;
- P. mając na uwadze, że żadnej formy dyskryminacji i przemocy wobec kobiet, w tym nadużyć seksualnych, okaleczania żeńskich narządów płciowych, przymusowych małżeństw, tzw. zbrodni honorowych czy wykorzystywania seksualnego kobiet do celów handlowych, czy przemocy domowej nie można usprawiedliwiać powodami politycznymi, społecznymi, religijnymi, kulturalnymi czy powszechną tradycją lub zwyczajami plemiennymi;
- Q. mając na uwadze, że istnieje wyraźny związek między korupcją i naruszaniem praw człowieka; mając na uwadze, że korupcja w sektorach publicznym i prywatnym powoduje i pogłębia nierówność i dyskryminację, przez co uniemożliwia równe korzystanie z praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych; mając na uwadze, że dowiedziono, iż działania korupcyjne często wiążą się z naruszaniem praw człowieka, nadużywaniem władzy i brakiem odpowiedzialności;
- R. mając na uwadze, że prawa pracownicze i prawa związków zawodowych są celem poważnych ataków na świecie, a sposoby działania przedsiębiorstw wywierają głęboki wpływ na prawa pracowników, społeczności i konsumentów w Europie i poza nią; mając na uwadze, że prawo międzynarodowe dotyczące praw człowieka nakłada na państwa obowiązek ochrony praw człowieka, dopilnowania, by działalność korporacji podlegających ich jurysdykcji nie naruszała praw człowieka, oraz zapewnienia ofiarom dostępu do skutecznych form środków odwoławczych;
- S. mając na uwadze, że społeczność przedsiębiorców ma do odegrania istotną rolę w promowaniu praw człowieka oraz mając na uwadze, że takie wysiłki są wielce pożądane i powinny być wspierane przez instytucje publiczne na całym świecie; mając na uwadze, że wspieranie praw człowieka powinno być uważane za platformę współpracy między rządem i sektorem prywatnym;
- T. mając na uwadze, że w ramach wzmocnionego ogólnego systemu preferencji (GSP+), do którego przyjmowane są państwa trzecie, występuje klauzula zawierająca nakaz poszanowania międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych;
- U. mając na uwadze, że art. 16 Powszechnej deklaracji praw człowieka (PDPC) stanowi, iż pełnoletni mężczyźni i kobiety – bez żadnych ograniczeń wynikających z rasy, narodowości lub wyznania – mają prawo do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny oraz mają równe prawa w odniesieniu do zawierania małżeństwa, zarówno podczas jego trwania, jak i po jego ustaniu, oraz że małżeństwo może zostać zawarte wyłącznie na podstawie swobodnie wyrażonej i pełnej zgody przyszłych małżonków;
- V. mając na uwadze, że art. 14 PDPC uznaje prawo każdego człowieka do ubiegania się o azyl w innym kraju w razie prześladowania; mając na uwadze, że Konwencja ONZ dotycząca statusu uchodźców wyraźnie stanowi, iż wszyscy uchodźcy mają prawo do szczególnej ochrony, a żadne państwo nie może wydalić ani zwrócić uchodźcy na terytorium, gdzie może być prześladowany lub gdzie istnieje zagrożenie dla jego życia lub wolności;
- W. mając na uwadze, że art. 18 PDPC uznaje wolność myśli, sumienia i religii; mając na uwadze, że liczba incydentów związanych z wolnością religii lub przekonań gwałtownie wzrasta między innymi z powodu rosnącej liczby konfliktów na tle religijnym;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- X. mając na uwadze, że art. 25 PDPC uznaje prawo każdej osoby do „stopy życiowej zapewniającej zdrowie i dobrobyt jego i jego rodziny”, w ramach którego matka i dziecko mają prawo do specjalnej opieki i pomocy, włączając w to opiekę lekarską; mając na uwadze, że mamy 25. rocznicę przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka będącej traktatem dotyczącym praw człowieka ratyfikowanym przez największą liczbę państw; mając na uwadze, że w rezolucji Rady Praw Człowieka 26/28 wzywa się do następnego spotkania społecznego forum rady w celu skoncentrowania się na dostępie do leków w kontekście prawa każdej osoby do możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego; mając na uwadze, że konstytucja Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) stanowi, iż korzystanie z możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia jest jednym z podstawowych praw każdego człowieka bez względu na rasę, religię, przekonania polityczne, warunki gospodarcze lub społeczne;
- Y. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu, takie jak wzrost temperatury, podnoszenie się poziomu mórz i bardziej ekstremalne warunki pogodowe, nasila wyzwania związane z niestabilnością globalną, a tym samym niebezpieczeństwo poważnych naruszeń praw człowieka;
- Z. mając na uwadze, że dostęp do bezpiecznej wody pitnej i systemów sanitarnych jest prawem człowieka wywodzącym się z prawa do odpowiedniego standardu życia, nierozzerwalnie związanym z prawem do możliwie najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego, a także z prawem do życia i godności ludzkiej; mając na uwadze, że około 2,6 mld ludzi – połowa ludności rozwijającego się świata – nie posiada nawet prostej „ulepszonej” latryny, a 1,1 mld ludzi nie ma dostępu do żadnego rodzaju wody pitnej;
- AA. mając na uwadze, że niniejsze sprawozdanie, chociaż sporządzone w odpowiedzi na roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w roku 2013 przyjęte przez Radę, jest perspektywiczną analizą działań UE w tym obszarze polityki; mając na uwadze, że w swoich rezolucjach dotyczących poprzednich sprawozdań rocznych oraz przeglądu strategii UE na rzecz praw człowieka Parlament podkreślił konieczność ciągłego zastanawiania się nad własnymi praktykami związanymi z włączeniem praw człowieka w główny nurt swojej działalności, z działaniami następczymi w związku z pilnymi rezolucjami w sprawie naruszenia zasad demokracji, praw człowieka i praworządności, jak również z monitorowaniem przestrzegania klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka zamieszczonych we wszystkich porozumieniach zawartych przez UE z państwami trzecimi;

Centralna pozycja praw człowieka w politykach zewnętrznych UE

1. przypomina, że w preambule Karty praw podstawowych Unii Europejskiej potwierdzono, iż UE „stawia jednostkę i godność człowieka w centrum swych działań”;
2. wzywa wszystkie instytucje i państwa członkowskie UE do umieszczenia praw człowieka w centrum stosunków UE ze wszystkimi państwami trzecimi, w tym ich partnerami strategicznymi, oraz we wszystkich oświadczeniach i na wszystkich spotkaniach na wysokim szczeblu; podkreśla znaczenie skutecznej, konsekwentnej i spójnej realizacji polityki UE w zakresie praw człowieka zgodnie z jasnymi obowiązkami określonymi w art. 21 TUEi strategicznych ramach UE dotyczących praw człowieka i demokracji; wyraża uznanie dla nowej wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel za otwarte i zdecydowane zobowiązanie się do wprowadzenia tych zasad w życie;
3. podkreśla, że ważne jest, aby państwa członkowskie mówiły jednym głosem, wspierając niepodzielność, nienaruszalność i powszechność praw człowieka, a zwłaszcza aby ratyfikowały wszystkie ustanowione przez ONZ międzynarodowe akty prawne dotyczące praw człowieka; wzywa UE do zapewnienia niepodzielności i nienaruszalności praw człowieka, także tych określonych w Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z art. 21 TUE; wzywa UE do dalszego propagowania powszechnych norm w zakresie praw człowieka, które powinny być traktowane jako podstawa jej współpracy z państwami trzecimi i organizacjami regionalnymi zarówno w dialogach politycznych, jak i dialogach dotyczących praw człowieka i negocjacjach handlowych;
4. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o umieszczeniu praworządności w centrum procesu rozszerzenia; wzywa UE do wnikliwego monitorowania w ramach całego procesu rozszerzenia wdrażania przepisów chroniących prawa człowieka i prawa osób należących do mniejszości;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

5. ostrzega jednak przed niezamierzonymi konsekwencjami nieustannego rozszerzania listy praw człowieka i uwzględniania kontrowersyjnych z ideologicznego lub politycznego punktu widzenia kwestii, ponieważ mogłoby to ostatecznie prowadzić do osłabienia ogólnego wsparcia dla samej idei powszechności i niepodzielności praw człowieka;

6. wskazuje, że UE powinna brać pod uwagę nie tylko ludzkie cierpienie, ale i wszystkie konsekwencje wynikające z nieprzestrzegania praw człowieka, jeżeli brak poszanowania praw człowieka i brak zgodnego z prawem uczestnictwa demokratycznego prowadzą do niestabilności, korupcji, upadku państw, kryzysów humanitarnych lub konfliktów zbrojnych, które to zjawiska umniejszają wysiłki UE podejmowane w ramach polityki rozwoju i na które UE lub jej państwa członkowskie są zobowiązane reagować w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawne wysiłki UE na rzecz uwzględnienia naruszeń praw człowieka w unijnym systemie wczesnego ostrzegania związanym z zapobieganiem kryzysom; apeluje jednak o bardziej zdecydowane działania zapobiegawcze i zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel, Komisji i państw członkowskich o opracowanie opartego na prawach człowieka dodatkowego elementu zapobiegania kryzysom w ramach kompleksowego podejścia UE do konfliktu i kryzysów zewnętrznych oraz który powinien zostać uwzględniony w nadchodzącym przeglądzie europejskiej strategii bezpieczeństwa;

7. jest zdania, że UE, w tym jej delegatury, powinny określić sygnały wczesnego ostrzegania, takie jak represje wobec mniejszości i łamanie praw człowieka, które wskazują na potencjalne konflikty i katastrofy humanitarne; wzywa UE do opracowania najlepszych praktyk służących promowaniu i ochronie praw człowieka w sytuacjach po wystąpieniu katastrofy i konfliktu, ze zwróceniem szczególnej uwagi na osoby niepełnosprawne, kobiety, dzieci i inne grupy szczególnie wrażliwe – przedstawiając informacje i podejmując odpowiednie działania dotyczące konkretnych odniesień do osób niepełnosprawnych, dostępności planów zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi uwzględniających osoby niepełnosprawne, szkoleń dla personelu wszystkich odpowiednich służb i liczby dostępnych schronów i miejsc udzielania pomocy w przypadku klęsk żywiołowych – oraz na włączanie ochrony praw człowieka do działań w dziedzinie pomocy doraźnej, odnowy i odbudowy po katastrofie, przy jednoczesnym przestrzeganiu humanitarnych zasad humanitaryzmu, bezstronności, neutralności i niezależności oraz świadczeniu pomocy humanitarnej dostosowanej do potrzeb;

8. zachęca UE do zapewnienia istnienia synergii między możliwościami wsparcia oferowanymi w ramach Instrumentu na rzecz Stabilności, Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji;

9. wyraża głębokie zaniepokojenie coraz większą liczbą poważnych naruszeń praw człowieka wywołanych działaniami terrorystycznymi na całym świecie; wskazuje na sprawozdanie z 2014 r., w którym stwierdzono nasilenie się od 2012 r. do 2013 r. działalności terrorystycznej o 62 % oraz wzrost z 15 do 24 liczby krajów, które doświadczyły aktów terroryzmu, w wyniku których zginęło ponad 50 osób; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) – w związku z nasileniem się działalności terrorystycznej – do ściślejszej i bardziej skutecznej współpracy z rządami w zwalczaniu wszystkich form terroryzmu;

10. stoi na stanowisku, że negowanie ludobójstwa i innych zbrodni przeciwko ludzkości, a także akty rasizmu, ksenofobii lub nienawiści na tle religijnym, stanowią bezdyskusyjne naruszenie praw człowieka oraz podstawowych wolności i jako takie zasługują na potępienie;

11. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji Federikę Mogherini oraz ministrów spraw zagranicznych państw członkowskich UE do regularnego umieszczania w programie obrad Rady do Spraw Zagranicznych dyskusji na temat wysiłków UE na rzecz uwolnienia obrońców praw człowieka, dziennikarzy, działaczy politycznych i innych osób, które w pokojowy sposób korzystają z przysługujących im praw;

Sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie jako narzędzie służące do przekazywania informacji na temat polityki UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji

12. wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę rocznego sprawozdania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie w 2013 r.; zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel o podjęcie zobowiązania do uczestnictwa w przyszłości w dwóch corocznych debatach poświęconych polityce UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji podczas posiedzeń plenarnych Parlamentu w celu przedstawienia sprawozdania UE i ustosunkowania się do sprawozdania Parlamentu;

13. wyraża ubolewanie, że Komisja nie udzieliła żadnej pisemnej odpowiedzi na wyżej wspomnianą rezolucję Parlamentu dotyczącą rocznego sprawozdania w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r. oraz uważa, że takie pisemne odpowiedzi są niesłychanie istotne z punktu widzenia współpracy międzyinstytucjonalnej w tej dziedzinie i nie można ich zastąpić debatą na sesji plenarnej, podczas której jest mniej czasu na refleksję i systematyczną odpowiedź na wszystkie kwestie podniesione przez Parlament;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

14. wyraża uznanie dla ESDZ i Komisji za podanie kompleksowych i jasnych informacji na temat działań UE podjętych w okresie sprawozdawczym; ponownie wyraża jednak opinię, że zwłaszcza sprawozdania krajowe powinny umożliwiać przegląd kluczowych pozytywnych, jak i negatywnych tendencji oraz ocenę efektywności działań UE; zauważa, że bardziej kompleksowa sprawozdawczość, zwłaszcza oparta na priorytetach i wskaźnikach wskazanych w dotychczas poufnych unijnych strategiach krajowych dotyczących praw człowieka, zachęcałaby do większej spójności w przygotowaniu uwarunkowań związanych z przestrzeganiem praw człowieka i w ocenie wpływu polityk UE na prawa człowieka;

15. utrzymuje swój pogląd, że instytucje UE powinny wspólnie dążyć do ulepszenia formatu rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie z myślą o dotarciu do szerokiego grona odbiorców przy jednoczesnym zachowaniu jego kompleksowego charakteru jako sprawozdania z wdrożenia strategicznych ram UE i planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji; ponownie wyraża gotowość do udziału w aktywnej i konstruktywnej współpracy między instytucjami UE w zakresie przygotowywania przyszłych sprawozdań; przypomina swój wniosek proponujący włączenie do sprawozdania rocznego sekcji dotyczącej realizacji planu działania przez państwa członkowskie;

Wdrożenie strategicznych ram i planu działania UE

16. ponownie wyraża zadowolenie ze strategicznych ram UE i unijnego planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji, przyjętych przez Radę w 2012 r., jako kamienia milowego w torowaniu nowej drogi w rozwoju polityki i potwierdzaniu zaangażowania UE w spełnienie obowiązku traktatowego, którym jest włączenie praw człowieka w główny nurt wszystkich polityk zewnętrznych UE „bez wyjątku”;

17. przypomina, że prawa człowieka stały się istotnym elementem zewnętrznych działań Unii i prawdziwym składnikiem jej tożsamości w stosunkach dwustronnych, wielostronnych i instytucjonalnych;

18. docenia wysiłki podejmowane przez ESDZ i Komisję na rzecz przedstawienia Parlamentowi sprawozdania z realizacji pierwszego planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ do zaangażowania państw członkowskich, Komisji, Parlamentu, społeczeństwa obywatelskiego i organizacji regionalnych i międzynarodowych w przegląd i konsultacje skutkujące przyjęciem nowego planu działania, który powinien wejść w życie na początku 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje dyskusje mające na celu lepsze ustalenie hierarchii celów nowego planu działania, lecz przestrzega przed zawężeniem zakresu planu działania, a także obniżeniem poziomu ambicji, jeśli chodzi o uwzględnianie praw człowieka we wszystkich obszarach polityki UE;

19. zachęca wszystkie podmioty uczestniczące w działaniach zewnętrznych UE do przejmowania niezbędnej odpowiedzialności za politykę zewnętrzną UE w zakresie praw człowieka i za jej poszczególne narzędzia, jak również do przekrojowego uwzględniania praw człowieka, między innymi przez organizowanie regularnych, skierowanych do zainteresowanych urzędników, szkoleń dotyczących praw człowieka;

20. wyraża szczególne zaniepokojenie stanem realizacji określonego w strategicznych ramach zobowiązania do „umieszczenia praw człowieka w centrum stosunków UE ze wszystkimi państwami trzecimi, w tym partnerami strategicznymi”; w związku z tym apeluje o zwrócenie przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ bacznej uwagi na realizację tego zobowiązania i na zapewnienie uwzględnienia praw człowieka i demokracji w stosunkach UE z jej partnerami strategicznymi w takich istotnych wymiarach jak posiedzenia na szczycie i konkluzje Rady; ponadto zaleca, aby w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia praw człowieka przez kraj partnerski, z którym zawarta została umowa, UE podejmowała bardziej skuteczne działania związane z nałożeniem odpowiednich sankcji przewidzianych w klauzulach umownych dotyczących praw człowieka, łącznie z możliwością (czasowego) zawieszenia umowy;

21. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz wszystkich komisarzy do skoordynowanego opracowania projektu programu, który uwzględniać będzie problematykę praw człowieka w ramach rozmaitych działań UE, zwłaszcza w obszarach dotyczących rozwoju, migracji, środowiska naturalnego, zatrudnienia, ochrony danych w internecie, handlu, inwestycji, technologii i przedsiębiorczości;

22. z zadowoleniem odnosi się do faktu, iż wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca Komisji publicznie stwierdziła potrzebę dokonania przeglądu unijnej strategii w stosunku do wszystkich strategicznych partnerów Unii, w tym w stosunku do Chin czy Rosji, oraz wzywa ją do priorytetowego traktowania podczas trwania jej kadencji kwestii praw człowieka w takich krajach poprzez zdecydowane stanie na stanowisku, że poważne naruszenia praw człowieka stanowią zagrożenie dla stosunków dwustronnych między UE i jej partnerami strategicznymi;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Mandat Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka

23. uznaje znaczenie mandatu udzielonego pierwszemu w historii Specjalnemu Przedstawicielowi UE (SPUE) ds. Praw Człowieka oraz składa gratulacje obecnemu mandatariuszowi za dotychczas wykonaną pracę; zachęca SPUE do tego, by w dalszym ciągu poprawiał wizerunek UE i zwiększał jej zaangażowanie w ramach odpowiednich organizacji wielostronnych i regionalnych mechanizmów w dziedzinie praw człowieka (ONZ, Rada Europy, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, Unia Afrykańska i Organizacja Współpracy Islamskiej) w celu propagowania najważniejszych priorytetów tematycznych UE odzwierciedlonych w wytycznych UE dotyczących praw człowieka, dążenia do wzmocnienia pozycji społeczeństwa obywatelskiego na świecie oraz przyczynienia się do włączenia polityki UE w dziedzinie praw człowieka w główny nurt działań, a także do jej spójności i skuteczności oraz do osiągnięcia równowagi między dyplomacją cichą i publiczną; uznaje konieczność wyraźniejszego wyeksponowania funkcji SPUE ds. Praw Człowieka, który powinien posiadać prawo inicjatywy i publicznego zabierania głosu przy wsparciu przez poszczególne służby w ramach instytucji Unii Europejskiej w celu zapewnienia właściwej koordynacji;

24. wzywa Radę do przyjęcia – jako ogólnej zasady – praktyki systematycznego uwzględniania współpracy ze SPUE ds. Praw Człowieka w mandacie przyszłych geograficznych SPUE;

25. wnioskuje, aby stanowisko SPUE ds. Praw Człowieka zostało utrzymane w celu przekształcenia go w funkcję stałą, wyposażoną w odpowiednie środki służące pełnemu wsparciu pełnionej roli, w tym stosowanie dyplomacji publicznej;

Wewnętrzna/zewnętrzna spójność w polityce UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji

26. podkreśla, że polityka UE w dziedzinie praw człowieka musi być zgodna ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu, a także musi zapewniać spójność między zewnętrznymi i wewnętrznymi strategiami politycznymi oraz unikać podwójnych standardów; w związku z tym apeluje o przyjęcie konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie praw człowieka w odniesieniu do partnerów strategicznych; w tym kontekście wzywa do określenia dla państw członkowskich i urzędników UE wspólnych wartości progowych w zakresie związanych z prawami człowieka obaw, jakie muszą przynajmniej zgłaszać w stosunkach ze swoimi partnerami strategicznymi, przy jednoczesnym uwzględnianiu okoliczności towarzyszących sytuacji poszczególnych krajów;

27. podkreśla, że spójność działań Unii w odniesieniu do państw trzecich jest warunkiem jej wiarygodności, a tym samym skuteczności, oraz że różnice i niespójności obniżają skuteczność jej działań i sprawiają niekiedy, że wypowiedzi przedstawicieli UE na temat praw człowieka nie są słyszane; przypomina, że mimo licznych napotykaných trudności spójność pozostaje głównym celem polityki zewnętrznej i musi zajmować centralne miejsce wśród zadań każdego podmiotu uczestniczącego w tego rodzaju polityce;

28. uznaje ponadto za istotne, by wymagania dotyczące praw człowieka przedstawiane przez UE w jej relacjach z państwami trzecimi były stosowane również do państw członkowskich; w związku z tym przypomina, że Parlament przyjmuje coroczne sprawozdanie na temat sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej sporządzone przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych;

29. wzywa ESDZ do wzmocnienia zarządzania środkami UE przeznaczonymi na ochronę praw człowieka, a także do zwiększenia kontroli i rozliczalności tych środków;

30. zwraca uwagę na istotne wyzwania wynikające z aneksji Krymu przez Rosję oraz z nieustannego zaangażowania rosyjskich sił wojskowych we wschodniej Ukrainie; podkreśla, że ta polityka agresji jest kontynuacją osuwania się Rosji w stronę rządów autorytarnych przy jednoczesnym pogarszaniu się w kraju sytuacji w zakresie praw człowieka; podkreśla, że Rosja stanowi obecnie dla UE „wyzwanie strategiczne” i nie spełnia już kryteriów partnerstwa strategicznego;

31. wzywa UE do skutecznego zmierzenia się z wewnętrznymi wyzwaniami w dziedzinie praw człowieka, takimi jak sytuacja Romów, traktowanie uchodźców i migrantów, dyskryminacja osób LGBTI, warunki panujące w więzieniach czy wolność mediów w państwach członkowskich, w celu zachowania wiarygodności i spójności swojej zewnętrznej polityki dotyczącej praw człowieka; wyraża ubolewanie z powodu faktu, że mniejszość romska pozostaje przedmiotem dyskryminacji, rasizmu i wykluczenia społecznego zarówno w UE, jak i w kandydujących do członkostwa państwach Bałkanów Zachodnich, a także w Turcji; zauważa w tym względzie, że poszanowanie praw mniejszości jest jednym z największych wyzwań zidentyfikowanych w opracowanej przez Komisję strategii rozszerzenia na lata 2014-2015;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Narzędzia polityki UE w zakresie praw człowieka

Strategie krajowe w zakresie praw człowieka i rola delegatur UE

32. wyraża uznanie dla ESDZ za pomysłem ukończenie pierwszego cyklu strategii krajowych w zakresie praw człowieka, które zostały opracowane z położeniem silnego nacisku na odpowiedzialność na szczeblu delegatur UE; ubolewa jednak nad ciągłym brakiem przejrzystości w odniesieniu do treści strategii krajowych, szczególnie nad brakiem skutecznego informowania Parlamentu, oraz ponownie apeluje o publiczne ujawnienie przynajmniej kluczowych priorytetów strategii poszczególnych krajów, a także o należyte udostępnienie tych strategii Parlamentowi, aby zapewnić właściwy stopień kontroli; zachęca ESDZ do przyjęcia wskaźników służących do oceny ich skuteczności oraz do wyraźniejszego potraktowania części sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie poświęconych poszczególnym krajom jako sprawozdań z realizacji strategii krajowych; przypomina zobowiązanie UE do dopilnowania, aby krajowe strategie w zakresie praw człowieka były uwzględniane na wszystkich szczeblach kształtowania polityki z państwami trzecimi, w tym w ramach dialogów dotyczących praw człowieka i dialogów politycznych;

33. podkreśla potrzebę sporządzania przez delegatury UE sprawozdania rocznego dotyczącego ich działalności w dziedzinie praw człowieka;

34. z zadowoleniem przyjmuje prawie ukończoną sieć punktów kontaktowych ds. praw człowieka i urzędników łącznikowych do kontaktów z obrońcami praw człowieka w delegaturach UE; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ do opracowania jasnych wytycznych operacyjnych dotyczących ich roli w delegaturach w celu umożliwienia im pełnego wykorzystania potencjału, stworzenia wiarygodnych standardów oraz niedopuszczenia do powstania niespójności między poszczególnymi delegaturami UE;

35. zachęca do zacieśnienia współpracy między sieciami dyplomatycznymi państw członkowskich i delegaturami UE na świecie w celu wniesienia wkładu w rozważania grup roboczych ds. praw człowieka w państwach trzecich;

36. wzywa ESDZ do dopilnowania, aby przypadki uwięzienia obrońców praw człowieka były przedmiotem rozmów na wszystkich posiedzeniach wysokiego szczebla między UE i państwami trzecimi, w tym podczas posiedzeń rady współpracy/rady stowarzyszenia; nalega, aby wszystkie krajowe strategie z zakresu praw człowieka obowiązujące w ramach współpracy między UE i państwami trzecimi zawierały sekcję dotyczącą uwięzionych obrońców praw;

37. przypomina zobowiązanie do włączenia kwestii praw człowieka do wszystkich unijnych ocen skutków; podkreśla znaczenie tego zobowiązania służącego dopilnowaniu, aby UE przestrzegała praw człowieka, a także chroniła je i wypełniała, oraz aby jej zewnętrzne polityki i działania były projektowane i wdrażane w taki sposób, aby służyły wzmocnieniu praw człowieka za granicą; wzywa UE, aby poprzez ściślejsze konsultacje i lepszą koordynację ze społeczeństwem obywatelskim i instytucjami unijnymi podniosła jakość i zwiększyła systematyczność ocen skutków dotyczących praw człowieka;

Dialog i konsultacje dotyczące praw człowieka

38. potwierdza swoje poparcie dla dialogów poświęconych prawom człowieka jako narzędzia polityki UE w dziedzinie praw człowieka, o ile nie stanowią one celu same w sobie, ale są sposobem uzyskania konkretnych zobowiązań i wyników od drugiej strony; uznaje wartość zaangażowania w dialog dotyczący praw człowieka zwłaszcza z krajami borykającymi się z poważnymi problemami w zakresie praw człowieka; podkreśla jednak, że UE musi wyciągać jednoznaczne wnioski polityczne, jeżeli dialog dotyczący praw człowieka nie prowadzi do pozytywnych wyników z powodu braku chęci drugiej strony do zaangażowania się weń w dobrej wierze lub braku rzeczywistego zobowiązania do przeprowadzenia reform, oraz musi kłaść nacisk na dyplomację publiczną, aby nie dopuścić do zagrożenia publicznej wiarygodności polityki UE w dziedzinie praw człowieka; ostrzega też przed wyłączeniem debat o prawach człowieka z dialogów politycznych na wysokim szczeblu; nalega, aby kwestia indywidualnych przypadków obrońców praw człowieka znajdujących się w niebezpieczeństwie lub w więzieniu, a także więźniów politycznych były skutecznie poruszane przez UE w sposób odpowiedzialny i przejrzysty; w przypadku występowania poważnych naruszeń praw człowieka wymaga, aby kwestia ta zajmowała istotne miejsce w dialogu politycznym na wszystkich szczeblach;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

39. wzywa ESDZ do opracowania mechanizmu kompleksowego przeglądu mającego pomóc w ocenie tych dialogów w kontekście nieuzyskania w ich ramach istotnych i namacalnych rezultatów; wzywa ponadto UE do wzmocnienia swoich poziomów odniesienia w celu umożliwienia mierzenia sukcesów i zwiększenia skuteczności dialogów, co przyczyniłoby się do przybliżenia krajów borykających się z poważnymi problemami w zakresie praw człowieka do spełnienia międzynarodowych norm w dziedzinie praw człowieka; wzywa UE – w związku np. z brakiem znaczących i wymiernych rezultatów w dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka, a także w związku z ostatnimi wydarzeniami w Hong Kongu – do ponownego przemyślenia swojej strategii dotyczącej praw człowieka oraz do przyjęcia bardziej spójnego, ujednoliconego i strategicznego podejścia do kwestii praw człowieka;

40. wyraża ubolewanie, że z powodu różnorodności struktur, formatów, okresowości, stosowanych metod i poufności kontaktów brakuje zarówno prawdziwego mechanizmu monitorowania i oceniania takich dialogów, jak i wskaźników postępu; zaleca sprecyzowanie celów każdego dialogu i ocenę wyników w konsultacji z Parlamentem;

41. wzywa ESDZ do kontynuacji współpracy ze wszystkimi państwami, z którymi obecnie prowadzi dialogi dotyczące praw człowieka, poprzez domaganie się konkretnych zobowiązań od odnośnych władz oraz regularne podejmowanie działań następczych dotyczących żądań zgłaszanych podczas konsultacji;

Wytyczne UE w zakresie praw człowieka

42. pozytywnie ocenia przyjęcie przez Radę w roku sprawozdawczym 2013 wytycznych UE dotyczących praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym oraz wytycznych UE dotyczących wolności religii lub przekonań, a także – w 2014 r. – wytycznych UE w sprawie wolności wypowiedzi w internecie i poza nim;

43. przypomina, że przyjęcie wytycznych nie może wprowadzać selektywności do systemu praw człowieka z uwagi na zasady powszechności i niepodzielności, które muszą pozostać kluczowe; zwraca się do Komisji o zdefiniowanie, przy współudziale Parlamentu i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, kryteriów wyboru tematyki poruszanej w takich wytycznych, tak aby zapewnić przejrzystość procesu wyboru;

44. zwraca się do Komisji o uzupełnienie wytycznych przez poprawę ich czytelności dzięki ujednoliceniu treści i formatu; w wytycznych powinny zostać ustalone cele, kryteria, środki, harmonogramy, wskaźniki wraz z dołączoną regularną oceną; z tego powodu przypomina, że Parlament zalecił niedawno „skuteczną i zorientowaną na wyniki” realizację wytycznych w sprawie tortur;

45. zaleca, by przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego w większym stopniu uczestniczyli w opracowaniu, ocenie i przeglądzie wytycznych;

46. wzywa ESDZ i Radę do podjęcia odpowiednich działań mających na celu realizację i ocenę wytycznych UE na poziomie krajowym; zachęca ESDZ i państwa członkowskie do zaangażowania się również w doskonalenie zawodowe i działania podnoszące świadomość wśród personelu ESDZ i delegatur UE oraz wśród dyplomatów państw członkowskich w celu zapewnienia, aby wytyczne UE dotyczące praw człowieka przynosiły zamierzone skutki w zakresie kształtowania rzeczywistej polityki na najniższych szczeblach;

Polityka UE na rzecz wspierania demokratyzacji i wyborów

47. podkreśla, że o demokratycznym charakterze ustrojów nie stanowi wyłącznie organizowanie wyborów, ale również poszanowanie rządów prawa, wolność słowa, przestrzeganie praw człowieka, a także niezawisłe sądownictwo i bezstronna administracja; wzywa Komisję i ESDZ do wspierania toczących się procesów demokratycznych w państwach trzecich; podkreśla w tym kontekście znaczenie podejmowania działań następczych w związku ze sprawozdaniami i zaleceniami misji obserwacji wyborów, polegających na wykorzystaniu ich w ramach zaangażowania UE na rzecz demokracji w danym kraju oraz upoważnieniu głównego obserwatora do pełnienia szczególnej roli w dalszym monitorowaniu realizacji zaleceń, jako spójnej części kompleksowego podejścia Parlamentu do wspierania demokracji i przy wsparciu stałych organów Parlamentu; zauważa pozytywną rolę, jaką mogą odegrać misje obserwacji wyborów UE w zapewnieniu wiarygodności UE jako partnera;

48. wzywa UE, aby nadal dążyła do określenia najlepszych praktyk w tej dziedzinie w celu wspierania i utrwalania procesów demokratyzacji; zachęca do rozwoju zarówno polityki, jak i narzędzi operacyjnych, które mają być stosowane w krajach priorytetowych w celu spójnego, elastycznego i wiarygodnego włączenia do podejścia UE środków służących do wspierania praw człowieka i demokracji, w tym środków zapobiegania konfliktom i mediacji;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

49. podkreśla, że przemiany polityczne i demokratyzacja muszą łączyć się z poszanowaniem praw człowieka, promowaniem sprawiedliwości, przejrzystością, odpowiedzialnością, pojednaniem, praworządnością oraz ustanowieniem instytucji demokratycznych; apeluje o systematyczne wsparcie UE dla parlamentów wybranych w wolnych i uczciwych wyborach; podkreśla potrzebę podejmowania wysiłków na rzecz dialogu politycznego między partiami rządzącymi a opozycją;

50. przypomina, że w następstwie Arabskiej Wiosny Ludów Unia Europejska zdefiniowała na nowo swoją politykę sąsiedztwa wobec południowego regionu Morza Śródziemnego i położyła nacisk na rolę społeczeństwa obywatelskiego oraz na zasadę „więcej za więcej” w celu tworzenia bardziej trwałych partnerstw ze swoimi sąsiadami oraz wspierania ich reform i przemian demokratycznych;

51. uważa, że podejście oparte na wynikach „więcej za więcej” powinno przyświecać stosunkom UE ze wszystkimi państwami trzecimi oraz że UE powinna przyznawać krajom partnerskim szczególny status wyłącznie w razie spełnienia jasnych wymogów dotyczących praw człowieka i demokracji oraz że nie powinna zwlekać z jego zamrożeniem, w przypadku gdy kraje partnerskie nie będą spełniały wspomnianych wymogów;

52. apeluje o skuteczne korzystanie z nowych technologii oraz światowej sieci internetowej w celu możliwie najszerszego udostępniania ludziom na całym świecie informacji na temat praw człowieka i demokracji, a także na temat programów unijnych;

53. z zadowoleniem przyjmuje prace dotyczące krajów pilotażowych przeprowadzone jak dotąd przez dziewięć delegatur UE w celu osiągnięcia większej spójności w zakresie wspierania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE, które zostały zapoczątkowane w konkluzjach Rady z 2009 i 2010 r. i które są wbudowane w strategiczne ramy UE oraz unijny plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji w 2012 r.;

54. zwraca się do Komisji i ESDZ o zwiększenie ich koordynacji z Parlamentem w odniesieniu do drugiej generacji krajów pilotażowych, tak aby zapewnić uczestnictwo wszystkich instytucji UE i połączenie ich wiedzy w ramach skutecznego dążenia do wspierania demokracji w państwach trzecich;

55. składa gratulacje Europejskiemu Funduszowi na rzecz Demokracji za jego skuteczną działalność promującą demokrację w naszym sąsiedztwie oraz wspiera ostrożne rozszerzanie jego działalności na inne społeczeństwa walczące o demokratyzację; w duchu solidarności i zaangażowania wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wystarczających środków finansowych budżetowi funduszu w celu zagwarantowania najbardziej elastycznego i skutecznego wsparcia lokalnym czynnikom działającym na rzecz przemian demokratycznych;

56. podkreśla znaczenie zwiększenia roli kobiet w propagowaniu praw człowieka i reform demokratycznych, we wspieraniu zapobiegania konfliktom oraz w umacnianiu ich udziału i reprezentacji w życiu politycznym; zwraca również w tym zakresie uwagę na konieczność uwzględniania zaleceń sformułowanych w sprawozdaniach unijnych misji obserwacji wyborów dotyczących pełnego i równego udziału kobiet w procesie wyborczym oraz konieczność podejmowania działań w oparciu o te zalecenia;

57. przypomina, że rozszerzenie było jak dotąd najbardziej pomyślnym wysiłkiem UE na rzecz demokratyzacji oraz podkreśla, że negocjacje z państwami Bałkanów Zachodnich pozostają głównym instrumentem w zakresie pomocy tym krajom w ustanowieniu pełnoprawnych społeczeństw demokratycznych;

Wsparcie UE dla obrońców praw człowieka

58. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady dotyczące obrońców praw człowieka, wydane z okazji dziesięciolecia „Wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka”; wyraża ponadto uznanie dla Komisji za większe wykorzystanie funduszy Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), aby zapewnić dotacje awaryjne obrońcom praw człowieka znajdującym się w bezpośrednim niebezpieczeństwie, i zachęca Komisję do dalszego badania nowych sposobów wspierania obrońców praw człowieka; w tym kontekście przypomina o znaczeniu Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji, który stanowi narzędzie do promocji i ochrony prodemokratycznych działaczy, blogerów i dziennikarzy na całym świecie;

59. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że prześladowanie i marginalizacja obrońców praw człowieka pozostaje powszechnie występującą na całym świecie tendencją, zwłaszcza w krajach, które nie akceptują powszechności praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

60. wzywa UE do zwrócenia szczególnej uwagi na kwestię uwięzionych obrońców praw człowieka na całym świecie oraz na potrzebę, aby UE zbiorowo zintensyfikowała działania na rzecz zagwarantowania uwolnienia tych osób poprzez, między innymi, ustanowienie w Parlamencie Europejskim wewnętrznej grupy roboczej, która bacznie śledziłaby, za sprawą ścisłej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, aktualne przypadki uwięzienia działaczy na całym świecie;

61. ponownie wzywa ESDZ do nieustannej ochrony organizacji pozarządowych, obrońców praw człowieka, działaczy społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy i prawników poprzez zwiększenie skuteczności dialogów UE na temat praw człowieka oraz propagowanie priorytetów tematycznych UE i unijnych wytycznych dotyczących praw człowieka; w tym kontekście zachęca do organizowania kampanii mających na celu dotarcie do obrońców praw człowieka także na bardziej oddalonych obszarach państw trzecich, aby pomóc w osiągnięciu celów polityki UE;

62. wzywa ESDZ i Komisję do dopilnowania, aby unijne dotacje i inne programy były dostępne nie tylko dla dużych organizacji pozarządowych, ale także dla potrzeb budowania potencjału lokalnego; wzywa zatem do zmniejszenia obciążenia biurokratycznego przy jednoczesnym zachowaniu rozliczalności podczas wnioskowania o środki i rozliczania procedur, a także zachęca do uwzględniania rosnącej presji wywieranej na społeczeństwo obywatelskie przez reżimy represyjne; apeluje o bardziej pragmatyczne podejście do społeczeństw znajdujących się w okresie transformacji demokratycznej w celu zapewnienia wsparcia dla odpowiednich organizacji i pojedynczych osób;

63. zwraca się do ESDZ i delegatur UE o współpracę z obrońcami praw człowieka i organizacjami pozarządowymi w ramach rzeczywistego i pragmatycznego dialogu politycznego w celu znalezienia jak najlepszych sposobów wspierania środowiska sprzyjającego ich pracy; zwraca się do UE o rozszerzenie aktywnej dyplomacji w państwach trzecich i wzmocnienie pozycji punktów kontaktowych ds. praw człowieka w celu włączenia praw człowieka w główny nurt codziennej pracy politycznej odpowiednich delegatur UE poprzez systematyczne wymienianie nazwisk więźniów politycznych oraz udział w monitorowaniu procesów sądowych i wizyty w więzieniach, a także monitorowanie wspomnianych spraw; podkreśla, że UE musi wykorzystywać dyplomację publiczną do wspierania obrońców praw człowieka i apelować o uwolnienie uwięzionych działaczy na rzecz praw człowieka; nalega, aby wysokiej rangi przedstawiciele UE, w tym wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca Komisji, przewodniczący Rady, komisarze, specjaliści przedstawiciele UE i urzędnicy państwowi z państw członkowskich, systematycznie spotykali się z obrońcami praw człowieka, zwłaszcza podczas ich podróży do krajów, w których społeczeństwo obywatelskie podlega naciskom;

64. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz ministrów spraw zagranicznych UE do poświęcenia raz do roku posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych na dyskusje na temat wysiłków UE na rzecz uwolnienia obrońców praw człowieka, dziennikarzy, działaczy politycznych i innych osób, które w pokojowy sposób korzystają z przysługujących im praw, zwracając szczególną uwagę na przypadki będące przedmiotem rezolucji Parlamentu dotyczących debat na temat przypadków naruszeń praw człowieka, demokracji i praworządności;

Wsparcie UE dla powszechnych praw człowieka i wielostronnych organizacji praw człowieka

65. przypomina o zobowiązaniu Parlamentu i jego Podkomisji Praw Człowieka do wspierania silnego wielostronnego systemu praw człowieka pod egidą ONZ, w tym Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego, Rady Praw Człowieka, Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka oraz prac powiązanych wyspecjalizowanych agencji ONZ, takich jak Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP), a także prac realizowanych w ramach specjalnych procedur ONZ;

66. przypomina znaczenie wydawanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka decyzji oraz ich wdrażania przez zainteresowane kraje w związku z przestrzeganiem i ujednoliceniem praw człowieka jako podstawowych wartości i zasad;

67. przypomina swoje jednoznaczne stanowisko w sprawie instytucjonalizacji uczestnictwa PE w sesjach Zgromadzenia Ogólnego ONZ, wyrażone w rezolucji z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie priorytetów UE na sesji Rady Praw Człowieka, i uważa, że niezbędna jest kontynuacja praktyki wysyłania delegacji Parlamentu Europejskiego na odpowiednie sesje Rady Praw Człowieka i Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz wyraża ubolewanie, że praktyka ta została przerwana w 2014 r.;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

68. ponownie podkreśla znaczenie aktywnego uczestnictwa UE we wszystkich mechanizmach ONZ dotyczących praw człowieka, zwłaszcza w Trzecim Komitecie Zgromadzenia Ogólnego i Radzie Praw Człowieka; zachęca państwa członkowskie UE do takiego uczestnictwa poprzez współautorstwo rezolucji i przejmowanie w odniesieniu do nich przewodniej roli, aktywny udział w debatach i interaktywnych dialogach, a także wydawanie oświadczeń; zdecydowanie popiera coraz powszechniejszą praktykę UE w zakresie inicjatyw międzyregionalnych;

69. ponownie podkreśla znaczenie skutecznej koordynacji i współpracy między ESDZ, Komisją, Parlamentem i państwami członkowskimi w dziedzinie praw człowieka; wzywa ESDZ, aby – szczególnie poprzez delegatury UE w Nowym Jorku i Genewie – zwiększyła spójność działań UE poprzez terminowe i merytoryczne konsultacje mające na celu jednogłośne przedstawianie stanowiska UE;

70. przypomina o znaczeniu działań Unii Europejskiej na forum Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) w momencie, gdy ta przygotowuje się do podsumowania 40 lat swojego istnienia; zachęca do zacieśniania więzi między UE, OBWE i Radą Europy;

71. przypomina również o znaczeniu pracy wykonanej w tym zakresie przez Radę Europy oraz o potrzebie szybkiego przystąpienia przez UE do europejskiej konwencji praw człowieka zgodnie z zapisami traktatów;

72. potwierdza znaczenie włączenia prac prowadzonych w Nowym Jorku i Genewie w ramach Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Trzeciego Komitetu i Rady Praw Człowieka ONZ do odpowiednich działań wewnętrznych i zewnętrznych UE w celu zapewnienia spójności;

Polityka UE w zakresie międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i Międzynarodowy Trybunał Karny

73. ponownie wyraża pełne poparcie dla prac Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK), którego rolą jest położenie kresu bezkarności sprawców najpoważniejszych zbrodni będących przedmiotem zainteresowania wspólnoty międzynarodowej oraz zagwarantowanie sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa; pozostaje czujny na wszelkie próby podważenia jego legitymacji lub niezawisłości; przypomina o jego kluczowej roli w dwutorowym procesie osądzania i pojednania; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z Trybunałem oraz do udzielania mu silnego wsparcia dyplomatycznego i politycznego w ramach stosunków dwustronnych i na wszystkich forach, w tym na forum ONZ; wyraża zaniepokojenie faktem, że nadal nie wykonano kilku nakazów aresztowania; wzywa UE i jej państwa członkowskie, a także specjalnych przedstawicieli UE do aktywnego propagowania misji MTK, egzekwowania jego decyzji oraz walki z bezkarnością osób odpowiedzialnych za zbrodnie zdefiniowane w statucie rzymskim; uważa rosnącą liczbę państw-stron za ważny element rozwoju stanowiący o coraz większej powszechności trybunału; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację statutu rzymskiego przez Wybrzeże Kości Słoniowej w lutym 2013 r., ale ubolewa nad tym, że w 2014 roku statutu nie ratyfikowało żadne państwo; zachęca UE i jej państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz propagowania ratyfikacji i wdrożenia statutu rzymskiego do celu poszerzenia dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar poważnych zbrodni ściganych na mocy prawa międzynarodowego; wzywa UE i jej państwa członkowskie będące państwami-stronami statutu rzymskiego MTK do zagwarantowania Trybunałowi zasobów niezbędnych do uczciwego i skutecznego pełnienia przezeń mandatu; zachęca UE do dalszego wspierania międzynarodowego sądownictwa karnego i MTK, w tym poprzez wspieranie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;

74. ponawia swój apel dotyczący utworzenia stanowiska Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Międzynarodowego Wymiaru Sprawiedliwości i Międzynarodowego Prawa Humanitarnego w celu nadania tym dziedzinom należnego im znaczenia i widoczności, aby skutecznie realizować unijny program i uwzględnić kwestię walki z bezkarnością we wszystkich działaniach zewnętrznych UE;

75. wyraża ubolewanie, że Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego nadal nie jest uwzględniony w nowym rozporządzeniu w sprawie ogólnego systemu preferencji taryfowych na liście konwencji wymaganych do uzyskania statusu GSP+; zauważa, że wiele państw wnioskujących o GSP+ (np. Armenia i Pakistan) nie jest państwem-stroną statutu lub go nie ratyfikowało; ponownie zaleca, by dodać statut rzymski do kolejnej listy konwencji;

76. ponownie wzywa UE do przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie zbrodni agresji oraz zmian ustalonych w Kampali, a państwa członkowskie – do szybkiego dostosowania ustawodawstwa krajowego do definicji zawartych w zmianach z Kampali, a także innych obowiązków wynikających ze statutu rzymskiego, aby umożliwić państwom członkowskim prowadzenie dochodzeń i postępowań krajowych i zwiększyć współpracę z Trybunałem;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

77. w przededniu 100. rocznicy ludobójstwa ludności ormiańskiej wzywa wszystkie państwa członkowskie do uznania tej zbrodni oraz zachęca państwa członkowskie i instytucje UE do dalszego przyczyniania się do jej uznania;

78. wzywa ESDZ do rozpowszechniania dobrych praktyk dotyczących praw, ochrony i wspierania ofiar przestępstw i przemocy w państwach trzecich oraz do wymiany strategii w zakresie polityki antykorupcyjnej z państwami trzecimi, ponieważ korupcja jest często bramą otwierającą drogę dla bezkarności oraz źródłem niesprawiedliwości wobec ofiar;

Działania UE przeciw karze śmierci

79. ponownie wyraża jednoznaczny sprzeciw wobec kary śmierci i zachęca UE i jej państwa członkowskie do utrzymania wyraźnej polityki mającej na celu zniesienie kary śmierci na świecie; wzywa ESDZ do zachowania czujności w odniesieniu do rozwoju sytuacji we wszystkich krajach oraz do wykorzystania wszystkich środków oddziaływania pozostających do jej dyspozycji;

80. Wyraża pełne poparcie dla rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ z grudnia 2014 r. dotyczącej „Moratorium na wykonywanie kary śmierci”⁽¹⁾;

81. wzywa UE do dalszego wykorzystywania na wszystkich możliwych forach na świecie metod współpracy i dyplomacji na rzecz zniesienia kary śmierci, zgodnie z wytycznymi UE w sprawie kary śmierci, a także do dopilnowania, aby prawo do uczciwego procesu sądowego było w pełni respektowane w przypadku każdej osoby zagrożonej karą śmierci, bez stosowania tortur czy innego niegodziwego traktowania służącego wydobyciu zeznań;

82. wyraża zaniepokojenie w związku z doniesieniami o wzroście liczby egzekucji na świecie w latach 2012–2013, pomimo że egzekucje mają miejsce w coraz mniejszej liczbie państw będących zdecydowaną mniejszością; wzywa UE do podjęcia należytych działań w związku ze stale wysoką liczbą egzekucji w Chinach i Iranie, wznowieniem w 2013 r. egzekucji w Indonezji, Kuwejcie, Nigerii i Wietnamie, egzekucjami nieletnich w Iranie, Arabii Saudyjskiej i Jemenie w 2013 r., a także wyraźnym wzrostem liczby doniesień o egzekucjach w Iraku i Arabii Saudyjskiej;

83. z zadowoleniem przyjmuje nowo podjętą w Stanach Zjednoczonych dyskusję na temat arbitralności kary śmierci i jej podatności na błędy, kampanię mającą na celu wstrzymanie przepływu z Europy do Stanów Zjednoczonych substancji wykorzystywanych przy egzekucjach, a także zniesienie kary śmierci w 2013 r. przez stan Maryland; zachęca wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel, SPUE i ESDZ do współpracy z rządem federalnym Stanów Zjednoczonych i rządami poszczególnych stanów w celu przyspieszenia zniesienia kary śmierci w Stanach Zjednoczonych, aby wzmocnić współpracę transatlantycką w wymiarze międzynarodowym poprzez wiarygodne działania na rzecz praw człowieka, międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości i demokracji;

84. zachęca Komisję do wykorzystania nowego elastycznego rozwiązania, które obecnie umożliwia Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, w celu rozważenia nowych sposobów prowadzenia kampanii na rzecz zniesienia kary śmierci oraz wsparcia działań mających na celu zapobieganie wymierzaniu kary śmierci lub egzekucjom;

85. podkreśla znaczenie dalszego monitorowania przez UE warunków przeprowadzania egzekucji w tych krajach, które wciąż stosują karę śmierci, oraz wspierania reformy prawnej i konstytucyjnej mającej na celu pełne i całkowite zniesienie kary śmierci;

86. przypomina swoje zdecydowane przekonanie, że kara śmierci stanowiąca naruszenie prawa do integralności i godności osoby ludzkiej, jest niezgodna z zakazem okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania w ramach prawa międzynarodowego i wzywa ESDZ oraz państwa członkowskie do formalnego stwierdzenia tej niezgodności i do przyjęcia odpowiedniej do niego polityki UE wobec kary śmierci; podkreśla konieczność przekrojowej interpretacji odpowiednich wytycznych UE dotyczących kary śmierci i tortur;

Działanie UE na rzecz zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania

87. w świetle nieustannych doniesień o powszechnych praktykach tortur i znęcania się na świecie wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ do wzmocnienia wysiłków UE w walce z torturami oraz innym okrutnym, nieludzkim i poniżającym traktowaniem albo karaniem; ponownie wyraża zaniepokojenie, że działanie UE w tym obszarze pozostaje w dużej mierze niewystarczające i dalekie jest od zrealizowania zobowiązań zawartych w wytycznych UE w sprawie tortur; wzywa zwłaszcza do udzielenia przez UE większego wsparcia w ustanowieniu i wzmocnieniu krajowych i regionalnych mechanizmów zapobiegania torturom; odnotowuje wniosek Komisji z dnia

⁽¹⁾ A/RES/69/186.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

14 stycznia 2014 r. dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (COM(2014)0001), i tym samym stanowiący odpowiedź na rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2010 r.;

88. przypomina, że na podstawie art. 7 i 8 Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego tortury zadawane systematycznie lub na wielką skalę mogą stanowić zbrodnię wojenną lub zbrodnię przeciwko ludzkości; podkreśla, że w związku z zasadą obowiązku ochrony na wspólnocie międzynarodowej spoczywa szczególna odpowiedzialność, którą musi ona wziąć na siebie;

89. zachęca ESDZ do zwrócenia bacznej uwagi na wnioski Komitetu ONZ Przeciwko Torturom oraz podkomitetu powołanego na mocy protokołu fakultatywnego do konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, a także Komitetu Rady Europy ds. Zapobiegania Torturom dotyczące poszczególnych państw oraz do systematycznego poruszania tych kwestii w dialogach politycznych z zainteresowanymi państwami i w oświadczeniach publicznych; wzywa ESDZ, zwłaszcza delegatury UE i państwa członkowskie, w szczególności ich placówki dyplomatyczne w terenie, również do zintensyfikowania wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania; wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia kontroli nad handlem towarami, które mogłyby być wykorzystane do torturowania bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, jak również kontroli nad wywozem technologii i produktów podwójnego zastosowania;

90. podkreśla fakt, że członkowie grup szczególnie wrażliwych, takich jak mniejszości etniczne, językowe i religijne, są częściej narażeni na tortury lub brutalne traktowanie w ośrodkach zatrzymań, dlatego też wymagają szczególnej uwagi;

91. potępia wywóz przez europejskie przedsiębiorstwa produktów i broni, które mogłyby być wykorzystane do torturowania albo karania, bądź innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, również w trakcie tłumienia demonstracji; w tym kontekście popiera zmianę rozporządzenia (WE) nr 1236/2005;

92. ponownie podkreśla znaczenie skutecznych mechanizmów kontroli wywozu niektórych leków, które mogą zostać wykorzystane do egzekucji, oraz sprzętu, który można wykorzystać do tortur; wzywa Komisję do zajęcia się pozostałymi lukami we wspomnianym rozporządzeniu poprzez wprowadzenie klauzuli dotyczącej pełnego wychwytywania zastosowania końcowego, która zakazywałaby wywozu jakichkolwiek leków, które można by wykorzystać do torturowania lub egzekucji;

93. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do podjęcia starań na rzecz ratyfikowania przez ogół państw trzecich Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem z dnia 20 grudnia 2006 r.;

Prawa człowieka w umowach handlowych UE i innych porozumieniach międzynarodowych

94. wzywa UE do upewnienia się, że umowy handlowe zawierane z państwami trzecimi sprzyjają ich rozwojowi gospodarczo-społecznemu oraz gwarantują prawidłowe zarządzanie ich zasobami naturalnymi, w tym ziemią i wodą; ponawia apel o systematyczne uwzględnianie wiążących, egzekwowalnych i niepodlegających negocjacji klauzul dotyczących praw człowieka w porozumieniach międzynarodowych UE, w tym umowach handlowych i inwestycyjnych, zawartych lub zawieranych z państwami trzecimi i wzywa do usprawnionych konsultacji z Parlamentem na wczesnym etapie negocjacji umów handlowych i inwestycyjnych, skutecznego monitorowania stosowania klauzul dotyczących praw człowieka oraz przekazywania Parlamentowi informacji na temat aspektów praw człowieka zawartych w tych porozumieniach;

95. przypomina, iż polityka handlowa przyczynia się do osiągnięcia ogólnych celów UE i że na podstawie art. 207 TFUE polityka handlowa UE musi być prowadzona „zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii”; podkreśla ponadto, że na podstawie art. 3 TUE Unia musi przyczynić się „do pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w szczególności zasad Karty Narodów Zjednoczonych”;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

96. wzywa Komisję Europejską do uwzględnienia przy opracowywaniu przyszłej strategii handlowej istotnej roli handlu i porozumień międzynarodowych w propagowaniu praw człowieka na arenie międzynarodowej;

97. podkreśla potrzebę kontynuowania wielostronnej współpracy i dialogu w dziedzinie praw człowieka, szczególnie pomiędzy Unią Europejską a Światową Organizacją Handlu i Organizacją Narodów Zjednoczonych, w celu zapewnienia wielostronnych ram handlowych przyczyniających się do przestrzegania praw człowieka;

98. przypomina, że ogólny system preferencji (GSP) został zaprojektowany zgodnie z zasadami określonymi w konwencjach międzynarodowych dotyczących praw człowieka i podstawowych standardów prawa pracy przez państwa nim objęte oraz że zawiera on specjalny system dodatkowych preferencji taryfowych służących promowaniu ratyfikowania i skutecznego wdrażania podstawowych konwencji międzynarodowych dotyczących praw człowieka i prawa pracy, ochrony środowiska i dobrych rządów; przypomina, że nieprzestrzeganie tych warunków może spowodować zawieszenie systemu handlu; przypomina o znaczeniu regularnego monitorowania i oceniania realizacji międzynarodowych konwencji przez państwa objęte GSP+;

99. wyraża zadowolenie z powodu wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. zmienionego systemu GSP; przypomina, że GSP+ został utrzymany w ogólnym systemie preferencji i wymaga od państw ubiegającym się o korzystanie z niego pełnej współpracy z organizacjami międzynarodowymi w zakresie przestrzegania międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych;

Biznes a prawa człowieka

100. uważa za godne ubolewania, iż wciąż brakuje globalnego podejścia do sposobu przestrzegania praw człowieka przez przedsiębiorstwa, co pozwala niektórym państwom i firmom na omijanie tych przepisów; dlatego podkreśla potrzebę przyjęcia przepisów dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (CSR); zdecydowanie popiera realizację wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka; w szczególności wzywa Komisję do wprowadzenia skutecznych środków realizacji postanowień dokumentu ramowego ONZ zatytułowanego „Protect, Respect and Remedy” [Ochrona, poszanowanie i naprawa], przedstawionego przez Johna Ruggiego, specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. biznesu i praw człowieka; przypomina, jak ważne jest wspieranie zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym podczas prowadzenia działalności poza UE, oraz zapewnienie ich respektowania w całym łańcuchu dostaw, szczególnie w odniesieniu do nielegalnego handlu drewnem, dziką fauną i florą oraz minerałami pochodzącymi z obszarów dotkniętych konfliktami; jest przekonany, że przedsiębiorstwa europejskie i ich jednostki zależne oraz podwykonawcy powinni odgrywać kluczową rolę w promowaniu i rozpowszechnianiu międzynarodowych standardów dotyczących biznesu i praw człowieka na całym świecie;

101. zwraca się do Komisji i ESDZ o zachęcenie delegatur UE na świecie do współpracy z przedsiębiorstwami unijnymi w zakresie propagowania praw człowieka oraz do pilnowania, aby aspekty biznesu i praw człowieka znalazły się wśród głównych tematów lokalnych zaproszeń do składania wniosków o środki z Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR); zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, by przedsiębiorstwa podlegające prawu krajowemu nie uchylały się od przestrzegania praw człowieka oraz norm społecznych, sanitarnych i środowiskowych, które ich dotyczą, gdy zakładają siedzibę lub prowadzą działalność w państwie trzecim;

102. przypomina o strategii UE na lata 2011–2014 dotyczącej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w której zwrócono się do państw członkowskich o opracowanie krajowych planów na rzecz wdrożenia wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; ponownie wzywa Komisję do regularnego składania sprawozdań z realizacji wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka przez państwa członkowskie UE, w tym ich krajowych planów działania; ubolewa z powodu braku dalszych działań Komisji w związku z wnioskiem Parlamentu dotyczącym zaproponowania przez nią prawodawstwa nakładającego na przedsiębiorstwa unijne wymóg dopilnowania, by dokonywane przez nie transakcje nie wspierały inicjatorów konfliktów lub sprawców poważnych naruszeń praw człowieka;

103. ponownie stwierdza, że przedsiębiorstwa europejskie powinny działać z odpowiednią należytą starannością w celu zapewnienia, że prowadzona przez nie działalność odbywa się z poszanowaniem praw człowieka niezależnie od miejsca jej prowadzenia; podkreśla znaczenie rzetelnej sprawozdawczości w zakresie skutków projektów wspieranych przez europejskie instytucje finansowe dla praw człowieka, sytuacji społecznej i środowiska naturalnego; nalega, aby te instytucje koniecznie zadbały o zgodność ich działań z art. 21 TUE, który między innymi zawiera zobowiązanie do przestrzegania praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

104. zwraca uwagę, że zamiast traktować to zagadnienie jako wyzwanie, przedsiębiorstwa powinny dostrzec w nim możliwość stworzenia nowego potencjału biznesowego w tych regionach, które najbardziej potrzebują zrównoważonych i odpowiedzialnych inwestycji, a także sposobność przyczynienia się do przestrzegania praw człowieka w krajach rozwijających się;

105. wzywa Komisję i Radę do dopilnowania, aby mające siedzibę w państwach członkowskich firmy będące własnością obywateli państw trzecich lub samych państw trzecich nie wspierały prowodyrów wywołujących konflikty lub sprawców poważnych naruszeń praw człowieka, w tym nowoczesnych form niewolnictwa, takich jak handel ludźmi i ich zatrudnianie w odrażających warunkach;

106. wzywa Komisję i ESDZ do podjęcia zdecydowanych inicjatyw na rzecz poprawy dostępu do wymiaru sprawiedliwości ofiar naruszeń praw człowieka związanych z działalnością gospodarczą poza UE; podkreśla również konieczność wprowadzenia skutecznych środków zaradczych, by karać przedsiębiorstwa naruszające prawa człowieka i zapewnić zadośćuczynienie ofiarom takich naruszeń;

107. wzywa UE do zaangażowania się w nową debatę na temat prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego biznesu i praw człowieka w ramach systemu ONZ;

108. przypomina cztery nadrzędne i powszechne normy prawa pracy zawarte w instrumentach Międzynarodowej Organizacji Pracy, którymi są: wolność zrzeszania się i prawo do układów zbiorowych, eliminacja wszelkich form pracy przymusowej, wyzysku i niewolnictwa, zniesienie pracy dzieci i likwidacja dyskryminacji w sferze zatrudnienia;

109. przypomina zwłaszcza o pilnej konieczności poszanowania wolności związkowej i przeciwdziałania wszelkim formom represji w tej dziedzinie, w tym zabójstwom związkowców;

110. z ogromnym zaniepokojeniem zauważa, że według Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) ok. 21 mln mężczyzn, kobiet i dzieci na całym świecie jest ofiarą jakiejś formy niewolnictwa; podkreśla, że prawami człowieka należy się zająć w sposób całościowy i traktować je jako zagadnienie niepodzielne, kładąc nacisk zarówno na prawa obywatelskie, jak i polityczne oraz na prawa gospodarcze, społeczne, kulturalne i dotyczące ochrony środowiska naturalnego, a także angażować się w sposób wiążący na rzecz wspierania tych praw, ponieważ są one koniecznym warunkiem rozwoju; podkreśla, że należy zwalczać przyczyny ubóstwa; podkreśla zobowiązanie do poszanowania międzynarodowych norm pracy, zgodnie z realizacją programu godnej pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy; jest zdania, że kwestie społeczne powinny zajmować bardziej centralne miejsce w stosunkach zewnętrznych UE; w związku z tym wyraża ubolewanie, że UE nie ma standardowego wzorca „klauzuli społecznej”, którą należałoby umieścić we wszystkich umowach dotyczących handlu zagranicznego; wzywa zatem UE do włączenia rozdziału dotyczącego rozwoju i klauzuli socjalnej odzwierciedlającej podstawowe normy MOP w dziedzinie pracy do wszystkich międzynarodowych umów UE dotyczących handlu;

111. zwraca uwagę, że pogarszająca się sytuacja pod względem bezpieczeństwa na świecie oraz stale pogłębiający się kryzys finansowy od krachu w 2008 r. spotęgowały zjawisko wykorzystywania pracy dzieci w najuboższych krajach świata i mogą mieć konsekwencje prawne oraz wizerunkowe dla przedsiębiorstw, które zaopatrują się w towary w krajach rozwijających się; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i ESDZ, by dalej wspierały Międzynarodowy Program na rzecz Eliminacji Pracy Dzieci zwłaszcza w krajach rozwijających się, gdzie zatrważająca liczba dzieci jest wysyłana do pracy w celu uzupełnienia dochodu rodzinnego;

Działania UE mające na celu zapewnienie praw wolności wypowiedzi w internecie i poza nim oraz ograniczenie wpływu na prawa człowieka technologii służących do inwigilacji

112. uznaje, że szybki rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych zmienił warunki korzystania z wolności wypowiedzi i dostępu do informacji na świecie, z czego wynikają zarówno duże zalety, jak i poważne obawy; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę w maju 2014 r. specjalnych wytycznych UE w sprawie wolności słowa w internecie i poza nim;

113. ponownie podkreśla, że wolność wyrażania opinii oraz wolność mediów, niezależność i pluralizm to nieodzowne elementy trwałej demokracji, maksymalizujące zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i wzmacniające pozycję obywateli, w związku z czym są one niezbędne do zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności w życiu publicznym;

114. wzywa do udzielania większego wsparcia w obszarach propagowania wolności mediów, ochrony niezależnych dziennikarzy i blogerów, ograniczania przepaści cyfrowej oraz ułatwiania nieograniczonego dostępu do informacji i komunikacji, a także nieocenzurowanego dostępu do internetu (wolność cyfrowa);

Czwartek, 12 marca 2015 r.

115. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia monitorowania oraz wyraźnego i szybkiego potępienia wszystkich ograniczeń wolności wypowiedzi, w tym agresywnego stosowania prawa karnego dotyczącego zniesławienia i innych restrykcyjnych przepisów, restrykcyjnych kryteriów lub uciążliwych procedur podczas ubiegania się o rejestrację w charakterze dziennikarza lub jakiegokolwiek innego zawodu związanego z mediami, a także podczas tworzenia domu mediowego, oraz do podjęcia zdecydowanych inicjatyw na rzecz wspierania lepszego dostępu do informacji, co leży w interesie publicznym;

116. potępia wszystkie ograniczenia komunikacji cyfrowej, w tym likwidację stron internetowych i blokowanie kont osobistych, kiedy celem takich działań jest społeczeństwo obywatelskie, działające na rzecz swobód obywatelskich czy wolne media;

117. wyraża zaniepokojenie z powodu rozprzestrzeniania i rozpowszechniania się technologii służących do monitorowania, inwigilacji, cenzurowania i filtrowania, które stanowią coraz większe zagrożenie dla działaczy na rzecz praw człowieka i demokracji w państwach autokratycznych, a także grożą ograniczeniem prawa do prywatności w krajach demokratycznych, nawet jeśli są stosowane w uzasadnionych celach, takich jak zwalczanie terroryzmu, bezpieczeństwo państwa lub egzekwowanie prawa;

118. uznaje, że ważni producenci technologii służących do hakowania i nadzoru, które mogą być wykorzystywane podczas naruszeń praw człowieka oraz do zaatakowania europejskiej infrastruktury cyfrowej, mają swoje siedziby w Europie; wzywa Komisję do dokonania przeglądu europejskiego systemu kontroli wywozu w celu zapobiegania sytuacjom, w których niebezpieczna technologia trafia w niewłaściwe ręce;

119. wyraża uznanie dla Komisji za opublikowanie w czerwcu 2013 r. Przewodnika na temat realizacji wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka w sektorze ICT (technologii informacyjno-komunikacyjnych); jest jednak nadal zaniepokojony handlem produktami i usługami mającymi na celu odmowę dostępu do internetu lub umożliwiającymi prowadzenie na masową skalę inwigilacji i monitorowanie ruchu w internecie i telefonii komórkowej, filtrowanie wyników wyszukiwania lub zakłócanie prywatnych rozmów; zwraca uwagę na komunikat Komisji z dnia 24 kwietnia 2014 r. zatytułowany: „Przegląd polityki kontroli wywozu: zapewnienie bezpieczeństwa i konkurencyjności w zmieniającym się świecie” (COM(2014)0244), w którym m.in. dostrzeżono problemy w zakresie praw człowieka związane z wywozem niektórych technologii informacyjno-komunikacyjnych; apeluje zatem do Komisji o zastanowienie się nad sposobami poprawy tej sytuacji w celu ewentualnego przyjęcia uaktualnionych wytycznych w sprawie kontroli wywozu;

120. wzywa Komisję do dalszego wspierania inicjatyw związanych z rozwojem i rozpowszechnianiem technologii zabezpieczeń cyfrowych w celu wzmocnienia pozycji obrońców praw człowieka poprzez zapewnienie bezpiecznych mechanizmów gromadzenia, szyfrowania i przechowywania, aby uniknąć kontroli ze strony rządów represyjnych;

Wsparcie UE dla społeczeństwa obywatelskiego oraz wolności zrzeszania się i zgromadzeń

121. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu coraz mniejszej przestrzeni dla legalnego działania społeczeństwa obywatelskiego w wielu krajach na świecie; uważa, że wolne społeczeństwo obywatelskie jest jednym z fundamentów ochrony i wsparcia praw człowieka i wartości demokratycznych we wszystkich społeczeństwach; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wszystkie unijne programy mające na celu szkolenie młodych specjalistów z państw trzecich oraz upraszczanie programów wymiany studentów dla obywateli państw trzecich, ponieważ sprzyja to aktywnemu uczestnictwu młodych osób w budowaniu demokracji i skutecznie przyczynia się do rozwoju społeczeństwa obywatelskiego;

122. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia kontroli oraz wyraźnego i szybkiego potępienia wszystkich ograniczeń wolności zrzeszania się i zgromadzeń, w tym zakazów działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego, agresywnego stosowania prawa karnego dotyczącego zniesławienia i innych restrykcyjnych przepisów, nadmiernych wymogów w zakresie rejestracji i sprawozdawczości, zbyt restrykcyjnych przepisów dotyczących finansowania zagranicznego lub zakazów angażowania się organizacji pozarządowych w działalność polityczną czy kontaktowania się przez nie z obcokrajowcami;

123. wzywa UE i jej państwa członkowskie do poruszania kwestii naruszeń wolności zrzeszania się i zgromadzeń na każdym szczeblu dialogu politycznego, w tym na szczeblu najwyższym, jeżeli inne formy dialogu, takie jak dialog na temat praw człowieka, nie przyniosły żadnej konkretnej poprawy sytuacji w tym zakresie; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wykorzystywania tych dialogów do podnoszenia indywidualnych budzących niepokój przypadków, zwłaszcza w odniesieniu do wszystkich osób uwięzionych wyłącznie z powodu korzystania z przysługującego im prawa do pokojowego zrzeszania się i zgromadzeń;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

124. zachęca przedstawicieli delegatur UE i placówek dyplomatycznych państw członkowskich do monitorowania procesów sądowych obrońców praw człowieka i wszystkich osób przetrzymywanych wyłącznie z powodu korzystania z przysługującego im prawa do pokojowego zrzeszania się i zgromadzeń, oraz zachęca w stosownych przypadkach do publicznego potępienia nieprzestrzegania prawa do uczciwego procesu sądowego;

125. wzywa UE, aby poszanowanie i propagowanie prawa do wolności zrzeszania się i zgromadzeń stało się kluczowym priorytetem w przyszłym planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji oraz aby UE podjęła w tym względzie konkretne działania, ponieważ wolność zrzeszania się i zgromadzeń stanowi żywotny element demokracji i otwartego społeczeństwa;

126. ponownie wyraża poparcie dla przeznaczenia większości finansowania EIDHR na wsparcie obrońców praw człowieka i działań społeczeństwa obywatelskiego na świecie oraz rozwoju funduszy na obronę prawną, aby pomóc prześladowanym dziennikarzom i działaczom w uzyskaniu dostępu do prawnika i uczciwego procesu;

127. podkreśla znaczenie krajowych instytucji praw człowieka na szczeblu krajowym dla monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka oraz podnoszenia świadomości, a także zapewnienia możliwości dochodzenia roszczeń ofiarom naruszeń; wzywa UE do opracowania polityki wspierającej krajowe instytucje praw człowieka, zgodnie z zasadami paryskimi, oraz do nadania im priorytetowego charakteru w ramach pomocy zewnętrznej, zwłaszcza w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa;

Wolność myśli, sumienia i religii lub przekonań

128. potępia wszelką przemoc i dyskryminację ze względu na ideologię, religię lub przekonania, zgodnie z zaleceniami art. 10 TFUE; wyraża poważne zaniepokojenie ciągłymi doniesieniami o przemocy i dyskryminacji wobec mniejszości religijnych na świecie, w szczególności na Bliskim Wschodzie; podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań jest podstawowym prawem człowieka, powiązane z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmującym prawo do wiary lub niewiary, prawo do praktykowania lub niepraktykowania jakichkolwiek religii lub przekonań oraz prawo do przyjęcia, zmiany i porzucenia lub powrotu do wybranej przez siebie wiary, zgodnie z art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka;

129. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby prawa mniejszości religijnych były przestrzegane na całym świecie, zwłaszcza na Bliskim Wschodzie, gdzie wyznawcy chrześcijaństwa, tacy jak katolicy, członkowie Apostolskiego Kościoła Ormiańskiego, Koptowie czy Jazydyci, a także członkowie mniejszości muzułmańskich, są prześladowani przez Państwo Islamskie i inne grupy terrorystyczne;

130. zdecydowanie potępia ataki na chrześcijan mające miejsce w niektórych krajach na całym świecie oraz wyraża solidarność z rodzinami ofiar; wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą incydentów polegających na represjach, dyskryminacji, nietolerancji i brutalnych atakach skierowanych przeciwko wspólnotom chrześcijańskim, zwłaszcza w Afryce, Azji i na Bliskim Wschodzie; wzywa ponadto rządy do postawienia odpowiedzialnych przed wymiarem sprawiedliwości; jest głęboko zaniepokojony obecną sytuacją chrześcijan w Korei Północnej, Somalii, Syrii, Iraku, Afganistanie, Arabii Saudyjskiej, Pakistanie, Uzbekistanie, Jemenie, Nigerii i w wielu innych krajach, w których chrześcijanie żyją w strachu przed śmiercią, torturami, gwałtem i porwaniem oraz są świadkami tego, jak ich kościoły są demolowane lub niszczone;

131. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją osób należących do muzułmańskiej mniejszości Rohingya w Mjanmie/Birmie, której członkom odmawia się obywatelstwa birmańskiego i którzy doświadczają systematycznego naruszania praw człowieka i prześladowań; przypomina swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie sytuacji muzułmanów Rohingya ⁽¹⁾;

132. pozytywnie ocenia przyjęcie w ciągu roku sprawozdawczego 2013 wytycznych UE dotyczących propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań i wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na realizację tych wytycznych zarówno na forach międzynarodowych i regionalnych, jak i w stosunkach dwustronnych z państwami trzecimi ze zwróceniem szczególnej uwagi na trudną sytuację odstępców od wiary; wyraża uznanie dla nowej wysokiej przedstawiciel/przewodniczącej Komisji za stwierdzenie, że wolność religii lub przekonań jest jednym z głównych priorytetów w zakresie praw człowieka; zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zaangażowania się w stały dialog z organizacjami pozarządowymi, grupami religijnymi lub grupami o wspólnych przekonaniach, a także z przywódcami religijnymi;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0286.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

133. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do wspierania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych, w tym na forum ONZ, OBWE, Rady Europy i innych mechanizmów regionalnych; zachęca UE do dalszego przedstawiania swojej corocznej rezolucji w sprawie wolności religii lub przekonań na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ oraz do wspierania mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań;

Prawa kobiet i dziewcząt

134. z zadowoleniem przyjmuje poparcie przez UE rezolucji ONZ w sprawie płci, zwłaszcza w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w sprawie dyskryminacji kobiet, w sprawie roli wolności wypowiedzi i myśli we wzmacnianiu pozycji kobiet, oraz oświadczeń ONZ dotyczących wczesnych i przymusowych małżeństw oraz okaleczania żeńskich narządów płciowych;

135. wzywa UE do aktywnego udziału w 59. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet i do dalszej walki z wszelkimi próbami podważenia pekińskiej platformy działania ONZ dotyczącej między innymi dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej jako podstawowych praw człowieka oraz praw seksualnych i reprodukcyjnych;

136. ubolewa, że ciała kobiet i dziewcząt, zwłaszcza w związku z ich prawami i zdrowiem reprodukcyjnym i seksualnym, nadal pozostają ideologicznym polem walki, oraz apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby uznały niezbywalne prawa kobiet i dziewcząt do nietykalności cielesnej i samodzielnego podejmowania decyzji w sprawie, między innymi, prawa dostępu do dobrowolnego planowania rodziny, bezpiecznej i legalnej aborcji oraz życia bez przemocy, w tym bez okaleczania żeńskich narządów płciowych, małżeństw zawieranych w wieku dziecięcym, wczesnych i przymusowych małżeństw oraz gwałtów małżeńskich;

137. ponownie wyraża potępienie wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt, zwłaszcza stosowania przemocy seksualnej jako narzędzia walki oraz przemocy domowej; w związku z tym wzywa wszystkie państwa członkowskie Rady Europy do podpisania i ratyfikowania konwencji stambulskiej w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet; wzywa samą UE do podjęcia działań w celu przystąpienia do tej konwencji, aby zapewnić spójność między wewnętrznymi i zewnętrznymi działaniami UE w zakresie przemocy wobec kobiet i dziewcząt;

138. wyraża głębokie zaniepokojenie przemykaniem oka przez rządy na nieludzkie przypadki przestępstw na tle seksualnym względem kobiet w czasie, gdy jedna na trzy kobiety na świecie doświadcza w swoim życiu przemocy; wzywa ESDZ do dalszego określania dobrych praktyk w zakresie walki z gwałtem i przemocą seksualną wobec kobiet w państwach trzecich w celu likwidacji przyczyn u samego źródła tego problemu;

139. podkreśla, jak ważne jest, by właściwe organy angażowały się w rozwijanie kampanii edukacyjnych adresowanych do mężczyzn, a zwłaszcza do mężczyzn z młodszych pokoleń, w celu zapobiegania wszystkim rodzajom przemocy ze względu na płeć i stopniowego ich eliminowania; podkreśla konieczność dopilnowania, by personel medyczny, funkcjonariusze policji, prokuratorzy i sędziowie, zarówno w UE, jak i w państwach trzecich, byli odpowiednio szkoleni w celu udzielania pomocy i wsparcia ofiarom przemocy;

140. podkreśla, że przemoc ze względu na płeć, w tym szkodliwe zwyczajowe lub tradycyjne praktyki, stanowią pogwałcenie praw podstawowych, a w szczególności ludzkiej godności, prawa do życia oraz prawa do integralności osoby;

141. podkreśla, że konwencja stambulska w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej jest istotnym, wiążącym międzynarodowym instrumentem, a w związku z tym podkreśla, że przystępowanie do tej konwencji coraz większej liczby państw przyczyni się znacznie do rozwoju zintegrowanej polityki ochrony i wzmocnienia pozycji ofiar oraz polityki propagowania międzynarodowej współpracy w tej dziedzinie;

142. wzywa Radę do uwzględnienia kwestii aborcji selektywnej ze względu na płeć w wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt; zachęca Komisję i Radę do opracowania metodyki zbierania danych i wskaźników dotyczących tego zjawiska, a także zachęca ESDZ do uwzględnienia tego zagadnienia w procesie opracowywania i wdrażania krajowych strategii w zakresie praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

143. podkreśla znaczenie prowadzenia kampanii informacyjnych i edukacyjnych w społecznościach, w których praktykuje się okaleczanie żeńskich narządów płciowych, seksualne wykorzystywanie dziewcząt, wczesne i przymusowe małżeństwa, kobietobójstwo i inne naruszenia praw człowieka ze względu na płeć, oraz podkreśla znaczenie, jakie ma włączenie w przygotowanie i realizację tych kampanii obrońców praw człowieka, którzy już walczą o zaprzestanie takich praktyk; przypomina, że małżeństwa między dziećmi, wczesne i przymusowe małżeństwa oraz nieprzestrzeganie minimalnego przewidzianego prawem wieku do zawarcia małżeństwa nie tylko stanowią naruszenie praw dziecka, ale także prawdziwą przeszkodę na drodze ku niezależności kobiet;

144. zdecydowanie potępia używanie przemocy seksualnej wobec kobiet i dziewcząt jako taktyki wojennej obejmującej takie zbrodnie jak masowe gwałty, niewolnictwo seksualne, przymusowa prostytutka, formy prześladowań ze względu na płeć, w tym okaleczanie żeńskich narządów płciowych, handel ludźmi, turystyka seksualna, wczesne i przymusowe małżeństwa, zabójstwa honorowe oraz wszelkie inne formy przemocy seksualnej porównywalnej wagi; w związku z tym pozostaje szczególnie zaniepokojony sytuacją w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich czy na przykład w Syrii; wyraża poparcie dla prac Jednostki Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet (UN Women), Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Przemocy wobec Kobiet, jej Przyczyn i Skutków oraz Specjalnego Przedstawiciela ONZ ds. Przemocy Seksualnej Podczas Konfliktu; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że laureatem Nagrody Sacharowa został w 2014 r. dr Denis Mukwege w dowód uznania dla jego wybitnej walki na rzecz ochrony dziewcząt i kobiet, które padły ofiarą przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych;

145. zwraca uwagę na sklasyfikowanie przestępstw na tle płciowym oraz przemocy seksualnej w statucie rzymskim jako zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości lub podstawowych aktów mających związek z ludobójstwem lub torturami; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2106 w sprawie zapobiegania przemocy seksualnej podczas konfliktu, przyjętą 24 czerwca 2013 r., która potwierdza, że MTK odgrywa główną rolę w zwalczaniu bezkarności osób dokonujących przestępstw seksualnych i przestępstw na tle płciowym; wzywa UE do wsparcia pełnej realizacji tych zasad;

146. powtarza zobowiązanie UE do włączenia praw człowieka i kwestii związanych z płcią w główny nurt misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; ponawia w związku z tym swój apel do UE i jej państw członkowskich o wsparcie – w procesie budowania trwałego pojednania – systematycznego udziału kobiet jako istotnego elementu procesów pokojowych oraz o uznanie konieczności uwzględnienia perspektywy płci w zapobieganiu konfliktom, operacjach pokojowych, pomocy humanitarnej i odbudowie po zakończeniu konfliktu oraz procesie przejścia do demokracji;

147. uważa, że niewystarczająca reprezentacja kobiet w procesie podejmowania decyzji politycznych jest kwestią praw podstawowych i demokracji, wartości, które powinny podkreślać zdolność rządów do poświęcania jak największej uwagi procesom budowania i utrzymania demokracji; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie systemów parytetowych i kwot wyborczych w podziale na płeć do porządku prawnego i wzywa do jak najszybszego rozwoju niezbędnego procesu legislacyjnego;

148. wzywa UE i jej państwa członkowskie do popierania pełnego uczestnictwa kobiet w podejmowaniu decyzji politycznych i gospodarczych, zwłaszcza w procesach budowy pokoju, przemian demokratycznych i rozwiązywania konfliktów; zachęca państwa członkowskie, Komisję i ESDZ do skoncentrowania się na gospodarczej i politycznej emancypacji kobiet w krajach rozwijających się, poprzez wspieranie ich udziału w przedsiębiorstwach oraz we wdrażaniu projektów regionalnych i projektów rozwoju lokalnego;

149. podkreśla konieczność dopilnowania, by kobiety w Europie i w pozostałych częściach świata miały prawo korzystania z wolności w podejmowaniu własnych, indywidualnych wyborów, na równi z mężczyznami, oraz by nie ciążyły na nich żadne ideologiczne, polityczne czy religijne nakazy;

Prawa człowieka i korupcja

150. przypomina, że korupcja stanowi naruszenie praw człowieka, a UE posiada kompetencję do podpisania Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji (UNCAC);

Czwartek, 12 marca 2015 r.

151. uważa za godne ubolewania, że jak dotąd nie podjęto działań następczych w związku ze skierowanym do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel wnioskiem Parlamentu o przedstawienie planu działań UE przeciwko korupcji w celu skutecznego monitorowania zaleceń zawartych w konwencji NZ przeciwko korupcji, w tym zobowiązania państw-stron do publikowania i rozpowszechniania informacji na temat korupcji, ustanowienia kanałów zgłaszania naruszeń oraz stworzenia odpowiednich ram prawnych do ochrony świadków i działań społeczeństwa obywatelskiego w tej dziedzinie;

152. zachęca Europol do rozwijania większej liczby strategicznych i operacyjnych partnerstw z państwami trzecimi w celu skuteczniejszego zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej;

153. wzywa Komisję do opracowania innowacyjnych mechanizmów finansowych w celu przeprowadzenia reform budżetowych i nasilenia walki z korupcją, nielegalnymi przepływami finansowymi i uchylaniem się od opodatkowania; zachęca w tym kontekście do rozważenia partnerstw publiczno-prywatnych, łączenia dotacji i pożyczek oraz pomocy krajom rozwijającym się w lepszej mobilizacji zasobów krajowych; odnotowuje apel o wprowadzenie międzynarodowego podatku od transakcji finansowych, który mógłby funkcjonować jako dodatkowe źródło finansowania rozwoju, i przypomina państwom członkowskim, że już postanowiły wprowadzić podatek od transakcji finansowych na szczeblu krajowym i zobowiązały się przeznaczyć część zebranych w ten sposób funduszy na finansowanie globalnych dóbr publicznych, w tym rozwoju;

154. zwraca uwagę, że państwa trzecie charakteryzujące się słabymi rządami i dużymi przepływami pomocy mają również wyższy wskaźnik korupcji, co w rezultacie prowadzi do zmiany przeznaczenia pomocy rozwojowej i utrudnia przestrzeganie praw człowieka; wzywa ESDZ do wspierania programów rozwojowych, w których pomoc humanitarna jest udzielana przy zachowaniu przejrzystości z myślą o wspieraniu praw człowieka w państwach trzecich;

155. ponownie wzywa UE i jej państwa członkowskie do poparcia powołania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. przestępstw finansowych, korupcji i praw człowieka;

Handel ludźmi

156. potępia nielegalną działalność polegającą na handlu ludźmi, handlu ludźmi w celu pobrania narządów czy też każdą inną opartą na wyzysku działalność związaną z naruszaniem prawa do nietykalności cielesnej i stosowaniem przemocy; podkreśla konieczność zwalczania handlu ludźmi, którego ofiarami padają w większości kobiety, które są wykorzystywane do celów seksualnych;

157. wzywa UE do priorytetowego traktowania walki z handlem ludźmi w ramach polityki wewnętrznej i zewnętrznej ze zwróceniem szczególnej uwagi na ochronę ofiar; wzywa do regularnego przeprowadzania przeglądu i intensyfikacji unijnych wysiłków; zwraca uwagę na potrzebę zacieśnionej współpracy z państwami trzecimi w celu wymiany dobrych praktyk i rozbicia międzynarodowych sieci handlarzy, którzy w poszukiwaniu nowych ofiar korzystają również z internetu; ponownie podkreśla potrzebę wdrożenia przez państwa członkowskie UE dyrektywy 2011/36/UE i Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012-2016;

Dyskryminacja ze względu na przynależność kastową

158. potępia ciągle naruszenia praw człowieka popełniane wobec ludzi cierpiących z powodu segregacji kastowej i dyskryminacji o podłożu kastowym, w tym odmowy równego traktowania, dostępu do systemu prawnego i zatrudnienia, ciągłej segregacji i wynikających z podziałów kastowych barier, które uniemożliwiają rozwój oraz korzystanie z podstawowych praw człowieka; wzywa UE do przyjęcia polityki mającej na celu bezpośrednio działanie na rzecz eliminacji dyskryminacji ze względu na przynależność kastową oraz wzywa do uwzględnienia celów z zakresu polityki dotyczącej dyskryminacji ze względu na przynależność kastową w nowym unijnym planie działania na rzecz praw człowieka i demokracji;

Prawa osób LGBTI

159. uważa za godne ubolewania, iż w 78 państwach homoseksualizm nadal uznawany jest za niezgodny z prawem, a w 10 z nich zagrożony jest karą śmierci (Arabia Saudyjska, Nigeria, Mauretania, Sudan, Sierra Leone, Jemen, Afganistan, Iran, Malediwy i Brunei), i że w 20 krajach tożsamość transseksualna wciąż uznawana jest za niezgodną z prawem; stanowczo potępia niedawny wzrost liczby dyskryminujących przepisów i uważa, że praktyki oraz akty przemocy na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej wobec osób nie powinny pozostać bezkarne; zachęca do ścisłego monitorowania sytuacji w Nigerii, Ugandzie, Malawi, Indiach i Rosji, gdzie nowe przepisy lub ostatnie zmiany prawne poważnie zagrażają wolności mniejszości seksualnych; ponownie wyraża poparcie dla stale prowadzonych przez wysoką komisarz ONZ ds. praw człowieka prac nad zwalczaniem tych dyskryminacyjnych przepisów i praktyk oraz prac ONZ w ogólności w tej dziedzinie;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

160. popiera pomysł, aby ESDZ nadała priorytetowy charakter swoim działaniom w tym obszarze i położyła szczególny nacisk na sytuacje, w których osoby LGBTI zagrożone są obowiązującą karą śmierci lub stosowane są wobec nich tortury i niegodziwe traktowanie, poprzez potępienie tych praktyk zgodnie z wytycznymi UE w sprawie kary śmierci i wytycznymi UE w sprawie tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania;

161. pozytywnie ocenia przyjęcie w 2013 r. wytycznych UE na rzecz promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI); wzywa ESDZ i Komisję do poruszania kwestii praw LGBTI w dialogach na temat praw politycznych i praw człowieka z państwami trzecimi i na forach wielostronnych; podkreśla, że Komisja i ESDZ muszą nadal poruszać kwestię praw LGBTI w dialogach na temat praw politycznych i praw człowieka, oraz podkreśla znaczenie wykorzystania EIDHR do wsparcia organizacji broniących praw LGBTI przez umożliwienie im zakwestionowania homo- i transfobicznych przepisów i dyskryminacji osób LGBTI, podnoszenie świadomości ogółu społeczeństwa na temat dyskryminacji i przemocy doświadczanej przez osoby o innych orientacjach seksualnych i tożsamościach płciowych oraz zapewnienie udzielenia pomocy w nagłych wypadkach (w tym pomocy psychologicznej i medycznej, mediacji i pomocy w reintegracji) osobom, które potrzebują takiego wsparcia;

162. odnotowuje legalizację małżeństw lub związków cywilnych osób tej samej płci w coraz większej liczbie krajów – w tym momencie w 17 – na całym świecie; zachęca instytucje UE i państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu przyczyniały się do podejmowania refleksji na temat uznawania małżeństw lub związków cywilnych osób tej samej płci za kwestię praw politycznych, społecznych i ludzkich oraz obywatelskich;

163. wzywa Komisję i Światową Organizację Zdrowia do usunięcia zaburzeń tożsamości płciowej z listy zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania; wzywa Komisję do wzmożenia wysiłków na rzecz zaprzestania traktowania tożsamości transseksualnych jako patologicznych; zachęca państwa do zapewnienia szybkich, dostępnych i przejrzystych procedur uznawania płci, respektujących prawo każdej osoby do samookreślenia się;

164. z zadowoleniem przyjmuje rosnące wsparcie polityczne dla zakazu sterylizacji jako wymogu prawnego uznania płci, którą to kwestię podniósł specjalny sprawozdawca ONZ ds. tortur, oraz popiera pogląd, że takie wymogi powinny być traktowane i ścigane jako naruszenie prawa do nietykalności cielesnej oraz jako naruszenie zdrowia i praw seksualnych oraz reprodukcyjnych;

165. z zadowoleniem przyjmuje unieważnienie w październiku 2013 r. przepisu prawa mołdawskiego zakazującego „propagowania związków innych niż małżeństwo lub rodzina” i wzywa pozostałe kraje w tym regionie do pójścia za przykładem mołdawskim;

Prawa osób należących do mniejszości narodowych

166. podkreśla, że społeczności mniejszości narodowych mają konkretne potrzeby, a zatem we wszystkich obszarach życia gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego należy propagować pełną i rzeczywistą równość między osobami należącymi do mniejszości narodowej a osobami należącymi do większości;

Prawa osób niepełnosprawnych

167. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; ponownie podkreśla znaczenie jej skutecznego wdrożenia zarówno przez państwa członkowskie, jak i instytucje UE oraz podkreśla w szczególności potrzebę wiarygodnego włączenia zasady powszechnej dostępności i wszelkich praw osób niepełnosprawnych do wszystkich instrumentów polityki UE, w tym w obszarze współpracy na rzecz rozwoju, i zwraca uwagę na nakazowy i horyzontalny charakter tego zagadnienia; podkreśla znaczenie działania UE we współpracy z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi, a także ze społeczeństwem obywatelskim, w szczególności z organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne, w celu zagwarantowania, że międzynarodowe programy rozwoju będą uwzględniały potrzeby osób niepełnosprawnych w zakresie dostępu;

168. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wspierania procesu ratyfikacji i wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przez te kraje, które jeszcze jej nie ratyfikowały lub nie wdrożyły;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

169. zachęca ESDZ do zwrócenia szczególnej uwagi na krajowe obserwacje i zalecenia publikowane przez Komitet ds. Praw Osób Niepełnosprawnych, a także na sprawozdania państwowe, oraz do systematycznego poruszania tych kwestii w dialogach politycznych z zainteresowanymi państwami i w oświadczeniach publicznych; wzywa Komisję do przygotowania i sporządzenia unijnych wytycznych na rzecz promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługującym osobom niepełnosprawnym, tak aby zagwarantować systematyczną i spójną politykę w tym względzie, również w ramach dialogów i negocjacji UE z państwami trzecimi;

170. wzywa Komisję i ESDZ do zachęcania delegatur UE na świecie do włączania się w wysiłki podejmowane przez społeczeństwo obywatelskie w celu propagowania skutecznego korzystania z praw człowieka przez osoby niepełnosprawne;

Prawa dzieci

171. ponownie wzywa Komisję do zaproponowania ambitnej i kompleksowej strategii w dziedzinie praw dziecka oraz planu działania na kolejne pięć lat, o co apeluje w swojej, wyżej wymienionej, przyjętej w dniu 27 listopada 2014 r. rezolucji z okazji 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka;

172. z zadowoleniem przyjmuje współpracę UE z UNICEF-em i innymi organizacjami, w tym organizacjami pozarządowymi, zajmującymi się prawami dziecka, która doprowadziła do opracowania zestawu narzędzi służących do uwzględniania praw dziecka we współpracy na rzecz rozwoju oraz do wsparcia kluczowych milenijnych celów rozwoju i programów ochrony dzieci służących realizacji praw dzieci, szczególnie tych znajdujących się w wyjątkowo trudnej sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza Manifest praw dziecka oraz zachęca pozostałych posłów do Parlamentu Europejskiego, a także parlamentarzystów zasiadających w parlamentach narodowych, do promowania tego manifestu i przyjęcia funkcji „mistrza praw dziecka”; z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie środków z przyznanej UE Nagrody Nobla na pomoc dzieciom w sytuacjach konfliktowych; przypomina o znaczeniu udzielania wsparcia psychologicznego dzieciom, które były świadkiem przemocy lub padły ofiarą działań wojennych; podkreśla znaczenie zapewnienia dostępu do kształcenia dzieciom żyjącym na obszarach dotkniętych konfliktami; z zadowoleniem przyjmuje udział UE w trzeciej światowej konferencji na temat pracy dzieci, która odbyła się w październiku 2013 r. w Brazylii, oraz udział UE w negocjacjach dotyczących trójstronnej deklaracji w sprawie pracy dzieci;

173. podkreśla potrzebę zwalczania wszelkich form przymusowej pracy i wykorzystywania dzieci; apeluje o lepsze wdrażanie istniejących przepisów krajowych i międzynarodowych, które pogłębiają świadomość na temat wykorzystywania dzieci na rynku pracy;

174. wzywa Komisję i ESDZ do dalszego podejmowania działań w zakresie praw dziecka, ze szczególnym uwzględnieniem przemocy wobec dzieci, w tym tortur, zważywszy, że przypadki tortur i przetrzymywania dzieci zostały ostatnio zgłoszone; apeluje o szczególną koncentrację na kwestiach pracy przymusowej dzieci, ubóstwa dzieci i niedożywienia dzieci – a w związku z tym podkreśla cel w postaci powszechnej edukacji podstawowej, zmniejszenia poziomu umieralności dzieci, małżeństw dzieci i szkodliwych praktyk, rozbrojenia, rehabilitacji i późniejszej reintegracji dzieci zwerbowanych do grup zbrojnych, a także o umieszczenie kwestii czarów dzieci w programie dialogów na temat praw człowieka prowadzonych z krajami, w których występuje to zjawisko; podkreśla, że w polityce zewnętrznej UE należy nadać priorytetowe znaczenie kwestii praw dzieci, współpracy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania i zwiększenia poziomu ochrony dla dzieci znajdujących się w sytuacji kryzysowej; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do przedstawiania Parlamentowi co roku sprawozdania dotyczącego rezultatów osiągniętych w odniesieniu do zewnętrznych działań UE ukierunkowanych na pomoc dzieciom; podkreśla, że dzieci i młodzież powinny wykonywać tylko taką pracę, która nie wpływa na ich zdrowie i rozwój osobisty, ani nie koliduje z ich kształceniem; podkreśla, że w polityce zewnętrznej UE kwestii praw dzieci należy nadać priorytetowe znaczenie;

175. odnotowuje, że w Konwencji ONZ o prawach dziecka wzywa się do przyjęcia środków legislacyjnych, administracyjnych, społecznych i edukacyjnych w odniesieniu do pracy dzieci, uznając potrzebę podejścia wielowymiarowego; podkreśla, że w celu skutecznego stosowania przepisów koniecznie powinny towarzyszyć im interwencje w ramach polityki, które zapewniają alternatywne rozwiązania w postaci kształcenia i szkolenia zawodowego, a także środków ochrony socjalnej przynoszących korzyści dzieciom i rodzinom;

176. wzywa UE do dalszego wspierania środowiska sprzyjającego zapobieganiu i eliminacji pracy dzieci, dialogowi społecznemu, a także skoordynowanym działaniom podmiotów z sektorów publicznego i prywatnego w dziedzinie eliminacji zjawiska pracy dzieci; podkreśla potrzebę wspierania i tworzenia potencjału w zakresie zwalczania zjawiska pracy dzieci w krajach objętych konfliktem lub z niego wychodzących;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

177. ponownie podkreśla potrzebę nasilenia działań na rzecz realizacji zmienionej strategii wdrożenia wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych; w tym kontekście wzywa do lepszego wykorzystania środków z Instrumentu na rzecz Stabilności i z Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) w celu zwalczania zjawiska nieletnich żołnierzy; zachęca UE do dalszego pogłębiania współpracy ze specjalnym przedstawicielem ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych, wspierając plany działania oraz mechanizmy monitorowania i sprawozdawczości; wzywa do powszechnej ratyfikacji Konwencji ONZ o prawach dziecka, a szczególnie jej trzeciego protokołu fakultatywnego, który pozwoli dzieciom na składanie skarg do Komitetu Praw Dziecka ONZ; wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do zbadania sposobów i możliwości przystąpienia przez UE jednostronnie do Konwencji ONZ o prawach dziecka;

178. zwraca uwagę, że problem niedożywienia i złego odżywiania dzieci w krajach rozwijających się budzi poważne obawy; z zadowoleniem odnosi się w tym względzie do przyjętych podczas drugiej międzynarodowej konferencji dotyczącej żywienia ram działania, w których jako globalny cel określono zmniejszenie na całym świecie o 40 % liczby dzieci w wieku poniżej pięciu lat, których rozwój został zakłócony;

179. ponownie podkreśla, że dostęp do edukacji jest podstawowym prawem dziecka zapisanym w art. 28 Konwencji ONZ o prawach dziecka; zwraca uwagę na konieczność poprawienia dostępu dzieci do wysokiej jakości usług medycznych i opieki zdrowotnej w kontekście wszystkich działań podejmowanych przez Unię i państwa członkowskie;

180. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że na świecie nadal istnieją kraje niechętne podpisaniu Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz Konwencji ONZ o prawach dziecka, które to dokumenty zawierają szczegółowe wytyczne dotyczące rozwoju społeczeństw sprzyjających włączeniu społecznemu i chroniących niepełnosprawne dzieci;

181. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do skoordynowania polityki pomocy humanitarnej i polityki rozwoju w celu przeciwdziałania niedożywieniu dzieci;

Prawa ludności tubylczej

182. z zaniepokojeniem zauważa, że ludność tubylcza jest szczególnie zagrożona dyskryminacją oraz szczególnie narażona na zmiany i zaburzenia polityczne, gospodarcze, środowiskowe i związane z zatrudnieniem; zauważa, że większość przedstawicieli tej ludności żyje poniżej progu ubóstwa oraz ma niewielki dostęp do reprezentacji, procesu podejmowania decyzji politycznych lub wymiaru sprawiedliwości, bądź jest ich całkowicie pozbawiona; wyraża szczególne zaniepokojenie doniesieniami o rozpowszechnionej praktyce zawłaszczania gruntów, wymuszonych wysiedleniach oraz naruszeniach praw człowieka spowodowanych konfliktami zbrojnymi;

Działania UE w dziedzinie migracji i uchodźców

183. potępia dramatycznie wysoką liczbę zgonów na Morzu Śródziemnym, która zgodnie z szacunkami Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji zawartymi w jej sprawozdaniu pt. „Śmiertelne przeprawy” wyniosła w 2013 r. 3 000 osób, co czyni z tego morza najbardziej zabójczy region świata dla nielegalnych migrantów; jest wyjątkowo zaniepokojony doniesieniami na temat naruszeń praw człowieka podczas podróży do UE migrantów i osób ubiegających się o azyl; w celu rozwiązania tych problemów wzywa Unię i państwa członkowskie do współpracy z ONZ, mechanizmami regionalnymi, rządami i organizacjami pozarządowymi; podkreśla pilną potrzebę opracowania bardziej zdecydowanych, zintegrowanych i solidarnych strategii politycznych na szczeblu Unii, aby uwzględnić pilne problemy związane z migrantami, uchodźcami i osobami ubiegającymi się o azyl, w sposób zgodny z prawem międzynarodowym dotyczącym praw człowieka i podstawową godnością człowieka, oraz wzywa UE do zagwarantowania skutecznych wspólnych standardów w procedurach przyjmowania w całej Unii, w celu ochrony osób nieletnich pozbawionych opieki i osób wymagających szczególnej troski; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel, komisarza do spraw migracji, spraw wewnętrznych i obywatelstwa oraz ESDZ do zacieśnienia współpracy i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, włączając w to przyjmowanie i przesiedlanie uchodźców oraz udział w misjach poszukiwawczo-ratunkowych w celu udzielenia pomocy migrantom, którzy znaleźli się w sytuacji zagrożenia życia na morzu podczas próby dotarcia do wybrzeży UE; przypomina w tym kontekście o potrzebie przestrzegania na wodach europejskich i międzynarodowych zasady zakazu wydalania lub zawracania, która została potwierdzona przez Europejski Trybunał Praw Człowieka; przypomina o zobowiązaniu Komisji do rozwijania odpowiednich legalnych kanałów migracji; wzywa zatem państwa członkowskie do pełnego wdrożenia niedawno przyjętego wspólnego unijnego pakietu azylowego i wspólnego prawodawstwa dotyczącego migracji i w tym celu domaga się wdrożenia mechanizmu

Czwartek, 12 marca 2015 r.

kryzysowego, określonego w art. 33 rozporządzenia dublińskiego, który wyraźnie określałby minimalny kontyngent dla każdego państwa członkowskiego, aby w krótkim czasie ustanowić sprawnie działający mechanizm kryzysowy umożliwiający rozlokowanie migrantów i zmniejszenie obciążenia w państwach członkowskich borykających się z największymi problemami, kiedy minimalne kontyngenty zostają wyraźnie przekroczone; wzywa państwa członkowskie do uczestnictwa w programach przesiedleń oraz zintensyfikowania rozwoju regionalnych programów ochrony w najbardziej dotkniętych obszarach; podkreśla, że należy zwalczać przyczyny nielegalnej migracji; zachęca ESDZ i państwa członkowskie do zwrócenia bacznej uwagi na kraje, w których handel ludźmi lub ich przemyt ma swój początek, na kraje tranzytowe i kraje docelowe; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz państwa członkowskie do dalszego wzmocnienia zewnętrznego wymiaru Unii, współpracy z krajami pochodzenia i krajami docelowymi, w tym państwami partnerskimi UE, szczególnie z regionu Morza Śródziemnego, do systematycznego poruszania tych kwestii w dialogach politycznych z zainteresowanymi państwami i w oświadczeniach publicznych, oraz zintensyfikowania współpracy z tymi krajami w jak największym stopniu w celu rozbijania siatek przestępczych trudniących się przemytem migrantów i zwalczania nielegalnych organizacji mafijnych czerpiących korzyści z handlu ludźmi;

184. jest zdania, że dzieci migrantów są szczególnie narażone, zwłaszcza jeśli są pozbawione opieki; przypomina, że pozbawione opieki dzieci są przede wszystkim dziećmi oraz że naczelną zasadą obowiązującą podczas wyjaśniania ich sytuacji musi być ich ochrona, a nie polityka imigracyjna, co oznacza poszanowanie nadrzędnej zasady zabezpieczenia najlepszych interesów dziecka;

185. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz ESDZ do dalszego wspierania procesu ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, dołączonego do niej protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu i karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną oraz protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i handlowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją;

186. wzywa UE do dopilnowania, aby negocjacje oraz wdrażanie wszelkich porozumień dotyczących współpracy w dziedzinie migracji i umów o readmisji z państwami spoza UE były zgodne z międzynarodowymi prawami człowieka, prawem dotyczącym uchodźców i międzynarodowym prawem morskim oraz zwraca się z prośbą o przeprowadzenie z nim konsultacji przed zawarciem takich porozumień; apeluje o zapewnienie większej przejrzystości podczas negocjacji dotyczących takich porozumień oraz do uwzględniania w nich mechanizmów monitorowania w celu oceny wpływu na prawa człowieka współpracy z państwami spoza UE w dziedzinie migracji i środków dotyczących kontroli granic, w tym agencji Frontex i systemu EUROSUR; podkreśla, że prawa człowieka muszą odgrywać ważną rolę w dziedzinie migracji i azylu; apeluje zatem o to, by urzędnik ds. praw podstawowych agencji Frontex oraz eksperci ds. szkoleń Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) otrzymywali odpowiednie fundusze, pozwalające im na realizowanie działań w zakresie oceny i monitoringu oraz na przedstawianie najlepszych praktyk;

187. wzywa Komisję do przeprowadzania stałej oceny jej programów kontrolowania migracji i granic w państwach UE i państwach trzecich w celu zaproponowania usprawnionych rozwiązań służących zapobieganiu naruszeniom praw człowieka oraz wymiany dobrych praktyk;

188. zachęca EASO do rozwijania partnerstw z państwami trzecimi w celu zwiększenia międzynarodowej ochrony osób ubiegających się o azyl;

189. z zadowoleniem przyjmuje wpisanie kryterium przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności na listę kluczowych kryteriów uwzględnianych przy rozpoczynaniu negocjacji z państwami trzecimi w sprawie umów o zniesieniu wiz⁽¹⁾; wzywa Komisję do stosowania tego nowego kryterium jako narzędzia służącego pogłębieniu dialogu prowadzonego z państwami trzecimi na temat praw człowieka w kontekście istotnych pod względem strategicznym i gospodarczym negocjacji w sprawie wiz;

190. potępia coraz częstsze przypadki kryminalizacji nielegalnej migracji wewnątrz UE kosztem praw człowieka odnośnych osób; wzywa do niezwłocznego zapewnienia przepisów dotyczących ustanowienia niezbędnych mechanizmów zabezpieczających prawa człowieka oraz mechanizmów rozliczalności i egzekwowania;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 509/2014 z dnia 15 maja 2014 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 67).

Czwartek, 12 marca 2015 r.

191. zwraca się do Komisji i ESDZ o aktywny udział w debacie na temat pojęcia „uchodźcy klimatycznego”, w tym jego ewentualnej definicji prawnej w prawie międzynarodowym lub jakiejś prawnie wiążącej umowie międzynarodowej;

192. uznaje bezpieczeństwo za poważne wyzwanie w zakresie praw człowieka; zwraca się do Komisji i ESDZ o zwalczanie bezpieczeństwa za pomocą wszelkich działań zewnętrznych UE, w szczególności poprzez eliminowanie — w przepisach prawnych regulujących kwestię obywatelstwa — dyskryminacji ze względu na płeć, religię lub status mniejszości, poprzez promowanie prawa dzieci do posiadania obywatelstwa i wspieranie kampanii Agencji ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) mającej na celu położenie kresu bezpieczeństwu do 2024 r.;

Prawa człowieka i rozwój

193. podkreśla, że poszanowanie praw człowieka, w tym praw gospodarczych, kulturalnych, społecznych i z zakresu ochrony środowiska naturalnego, oraz dostęp do żywności, dobre rządy, wartości demokratyczne, pokój, bezpieczeństwo i dostęp do sprawiedliwego i skutecznego wymiaru sprawiedliwości są warunkami wstępnymi ograniczenia ubóstwa i nierówności oraz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; jest zdania, że należy uwzględnić prawa człowieka jako kwestie przekrojowe we wszystkich celach, wartościach docelowych i wskaźnikach programu działań na okres po 2015 r.; podkreśla również, że realizacja programu działań musi opierać się na solidnych mechanizmach przejrzystości i rozliczalności; twierdzi, że zobowiązania dotyczące zarządzania i praw człowieka muszą być mierzalne i dające się monitorować;

194. przypomina, że ONZ uznała, iż bez podejścia rozwojowego opartego na poszanowaniu praw człowieka nie można w pełni osiągnąć celów z zakresu rozwoju; wzywa UE do zachowania czujności w zakresie dopilnowania, aby kwestia obrońców praw człowieka i przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego była wyraźnie uwzględniona w dyskusjach prowadzonych po zakończeniu realizacji milenijnego celu rozwoju;

195. podkreśla współzależność między skrajnym ubóstwem a brakiem praw człowieka oraz unaocznia konieczność dopracowania ogółu zasad stosowania norm i kryteriów dotyczących praw człowieka w zwalczaniu skrajnego ubóstwa;

196. podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest ważna dla zapewnienia przestrzegania praw człowieka; powtarza, że w tym celu należy dopilnować, by spójność polityki na rzecz rozwoju została realnie uwzględniona w polityce UE i państw członkowskich, zwłaszcza w obszarze handlu i rolnictwa, dzięki skutecznemu przyjęciu wytycznych, ocen skutków oraz mechanizmów monitorowania i mechanizmów sprawozdawczych; jest zdania, że UE powinna utrzymać przywództwo polityczne w tej sprawie; dlatego wzywa UE, aby wraz z zainteresowanymi krajami partnerskimi wszczęła inicjatywy na szczeblu międzynarodowym (na forum ONZ, G-20 itd.), tak aby przekształcić spójność polityki na rzecz rozwoju w powszechny program działań;

197. wzywa UE i państwa członkowskie do lepszej koordynacji ich programów działań na rzecz rozwoju w duchu Traktatu z Lizbony, umieszczając politykę na rzecz rozwoju na pierwszym planie zewnętrznych stosunków Unii, tak aby priorytety krajowe i europejskie programy działań dotyczące propagowania praw człowieka były lepiej skoordynowane w ramach rozwoju z uwzględnieniem złożonych aspektów będących elementem unijnej polityki na rzecz rozwoju;

198. wzywa ESDZ, w ramach koordynacji prowadzonej przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, do lepszego powiązania polityki zagranicznej i bezpieczeństwa z polityką na rzecz rozwoju w celu stworzenia synergii i zapewnienia spójnego podejścia służącego powszechnemu stosowaniu praw człowieka za sprawą wykorzystania unijnej polityki na rzecz rozwoju; wzywa ponadto UE do lepszej koordynacji zewnętrznej z gospodarkami wschodzącymi, takimi jak BRICS, na forach wielostronnych w celu rozwiązania problemów związanych z globalnym rządzeniem oraz w celu propagowania praw człowieka za sprawą koordynacji poszczególnych programów działań na rzecz rozwoju;

199. wzywa UE do skutecznego włączania kwestii praw człowieka i demokracji w główny nurt współpracy na rzecz rozwoju oraz do zadbania o to, by programy rozwoju UE przyczyniały się do wypełniania przez kraje partnerskie ich międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

200. podkreśla znaczenie powiązania pomocy rozwojowej z wiarygodnymi wysiłkami na rzecz demokratyzacji;

201. wzywa Radę ds. Oceny Skutków pod nadzorem przewodniczącego Komisji do dopilnowania, aby wpływ na sytuację w zakresie praw człowieka był uwzględniany podczas rozmów na temat unijnych projektów dotyczących współpracy na rzecz rozwoju i vice versa;

202. uznaje znaczenie aktywnego zaangażowania organizacji pozarządowych w planowanie, wdrażanie i ocenę przepisów dotyczących praw człowieka, tak aby zapewnić jak najszerszy udział społeczeństwa obywatelskiego w kształtowaniu polityki oraz w gwarantowaniu skuteczności przepisów dotyczących praw człowieka;

203. z zadowoleniem przyjmuje nową inicjatywę Wolontariusze Pomocy UE, która w latach 2014–2020 umożliwi około 18 000 osób z UE i państw trzecich udział w operacjach humanitarnych w tych regionach świata, w których pomoc jest najbardziej potrzebna, a także będzie okazją do zademonstrowania solidarności przez udzielenie pomocy społecznościom poszkodowanym w wyniku klęsk żywiołowych i klęsk spowodowanych przez człowieka;

204. apeluje o intensywne działania UE w celu rozwiązania problemu zawłaszczania ziemi, takie jak promowanie odpowiednich środków zapobiegawczych w odnośnych państwach oraz wśród unijnych i europejskich przedsiębiorstw obecnych w tych państwach; stwierdza, że odmowa dostępu do ziemi i zasobów naturalnych osobom ubogim na obszarach wiejskich i miejskich jest jedną z głównych przyczyn głodu i ubóstwa na świecie, co wpływa na korzystanie przez społeczności lokalne z przysługujących im praw człowieka, w szczególności z prawa do odpowiedniego wyżywienia; apeluje o dokonanie oceny wpływu unijnej polityki handlowej na zawłaszczanie ziemi; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w rozwój dobrowolnych globalnych wytycznych dotyczących odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do ziemi, łąk i lasów w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego, przyjętych pod egidą ONZ, i wzywa do ich wdrożenia oraz przyjęcia wiążących wytycznych w celu zapobiegania zawłaszczaniu ziemi; podkreśla jednak pilną potrzebę uwzględniania aspektów praw człowieka i ograniczenia ubóstwa w podejmowaniu decyzji dotyczących nabywania lub długoterminowej dzierżawy dużych obszarów ziemi przez inwestorów; uważa, że reakcja UE na ten problem jest ważnym sprawdzianem jej zobowiązania do przyjęcia podejścia opartego na prawach człowieka w polityce współpracy na rzecz rozwoju, o czym jest mowa w Traktacie z Lizbony, za sprawą którego unijna polityka rozwoju ma dalej przyczyniać się do zrównoważonego rozwoju gospodarczego, społecznego i środowiskowego krajów rozwijających się, a nadrzędnym jej celem jest eliminacja ubóstwa na świecie; wzywa UE, by zobowiązała się, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, do dokonania zasadniczej zmiany i przejścia na agroekologię, która jest sposobem na zagwarantowanie prawa do pożywienia;

205. z głębokim zaniepokojeniem zauważa, że ludy tubylcze są szczególnie dotknięte naruszeniami praw człowieka związanymi z wydobywaniem zasobów; wzywa ESDZ do wspierania rygorystycznych przepisów prawnych i inicjatyw mających na celu zapewnienie przejrzystości i dobrego zarządzania w przemyśle wydobywczym i innych sektorach związanych z zasobami naturalnymi, które to przepisy i inicjatywy szanują dobrowolną, uprzednią i świadomą zgodę ludności tubylczej oraz Deklarację praw ludów tubylczych ONZ;

206. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że grupy szczególnie wrażliwe wyjątkowo odczuwają przypadki naruszenia praw człowieka powiązane z degradacją środowiska, ponieważ ekspansja monokulturowych plantacji, pozyskiwanie drewna, infrastruktura oraz wsparcie dla wydobywania gazu i ropy naftowej, biopaliwa, górnictwo czy elektrownie wodne na dużą skalę prowadzą do wylesiania i degradacji lasów; zwraca się do Komisji, aby wdrożyła 7. unijny program działań w zakresie środowiska i wprowadziła kompleksowy plan na rzecz przeciwdziałania wylesianiu i degradacji lasów, a także eliminacji ich skutków społecznych i skutków w zakresie środowiska oraz praw człowieka;

207. przypomina, że realizacja programów w dziedzinie rozwoju, edukacji i opieki zdrowotnej umożliwia likwidację ubóstwa i w konsekwencji przyczynia się do zwalczania międzynarodowego terroryzmu; apeluje do UE o rozwijanie na świecie większej liczby strategii wzorowanych na strategii ESDZ „na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu”;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

208. podkreśla, że mimo już osiągniętych postępów w odniesieniu do dostępu do wody pitnej i systemów sanitarnych nadal około 2,6 mld ludzi nie posiada latryny, a 1,1 mld ludzi nie ma dostępu do żadnego rodzaju wody pitnej; jest zdania, że ten stan rzeczy wynika nie tylko z braku zasobów, ale również z powodu braku woli politycznej; wzywa zatem rządy do zagwarantowania dostępu do bezpiecznej wody pitnej i systemów sanitarnych ze zwróceniem szczególnej uwagi na kobiety i dzieci;

209. apeluje o ambitną i długoterminową strategię polityczną oraz plan działania na rzecz zdrowia publicznego, innowacji i dostępu do leków, które to strategię i plan działania będą wykorzystywać nowe systemy zachęt w odniesieniu do badań i rozwoju – zgodnie z tym, co zostało przedstawione w sprawozdaniu z 2012 r. konsultacyjnej grupy roboczej ekspertów WHO dotyczącym badań i rozwoju: finansowanie i koordynacja – w celu zabezpieczenia prawa do odpowiedniego standardu życia w zakresie zdrowia i dobrobytu każdego człowieka bez względu na rasę, religię, przekonania polityczne, warunki gospodarcze lub społeczne; podkreśla, że kobiety i dziewczęta pozostają grupą najbardziej dotkniętą pandemią HIV i są także najbardziej zaangażowane w opiekę nad pacjentami w ich społecznościach;

Międzynarodowe wydarzenia kulturalne i sportowe a prawa człowieka

210. potępia coraz częściej stosowaną przez państwa autorytarne praktykę polegającą na organizacji największych wydarzeń sportowych lub kulturalnych w celu zwiększenia swojej międzynarodowej legitymacji przy jednoczesnym dalszym nakładaniu ograniczeń na krajowych przeciwników politycznych; wzywa UE i państwa członkowskie do nawiązania dialogu z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach, w tym w odniesieniu do pierwszych Igrzysk Europejskich organizowanych w Baku w 2015 r. oraz mistrzostw świata w piłce nożnej organizowanych przez FIFA w Rosji w 2018 r.; wzywa do opracowania unijnych ram polityki dotyczących sportu i praw człowieka oraz do uwzględnienia stosownych zobowiązań w nadchodzącym planie działania na rzecz praw człowieka;

211. ponownie podkreśla, że w ramach powszechności praw człowieka oraz na podstawie konwencji UNESCO, różnorodność kulturowa i dziedzictwo kulturowe są dziedzictwem światowym, a także iż społeczność międzynarodowa ma obowiązek współpracować przy ich ochronie i waloryzacji; uważa, że umyślne formy niszczenia dziedzictwa kulturowego i artystycznego, które mają obecnie miejsce w Iraku i Syrii, powinny być ścigane jako zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości;

Wzmocnienie działań Parlamentu Europejskiego w zakresie praw człowieka

212. potwierdza swoje zaangażowanie w ciągłe doskonalenie własnych procedur, procesów i struktur w celu zapewnienia, aby prawa człowieka i demokracja znajdowały się w centrum jego działań i polityk; przypomina o swym historycznym zaangażowaniu w dziedzinie praw człowieka, czego wyrazem jest w szczególności przyznawana corocznie Nagroda im. Sacharowa na rzecz wolności myśli; uważa ponadto, że aby Podkomisja Praw Człowieka wypełniła swoje zadanie określone w Regulaminie, którym jest zapewnienie spójności wszystkich strategii polityki zagranicznej Unii z unijną polityką praw człowieka, konieczna jest skuteczna współpraca ogólnoparlamentarna i uwzględnianie problematyki praw człowieka;

213. apeluje o sprawniejsze wdrażanie wytycznych dla delegacji międzyparlamentarnych Parlamentu Europejskiego dotyczących wspierania praw człowieka i demokracji, i zwraca się o przegląd tych wytycznych, który powinna przeprowadzić Konferencja Przewodniczących Delegacji we współpracy z Podkomisją Praw Człowieka; zaleca w związku z tym bardziej systematyczne i przejrzyste poruszanie podczas wizyt delegacji w państwach trzecich kwestii praw człowieka, zwłaszcza poszczególnych przypadków, o których mowa w rezolucjach Parlamentu, a także sytuacji znajdujących się w niebezpieczeństwie laureatów Nagrody Sacharowa i osób do niej nominowanych, oraz informowanie Podkomisji Praw Człowieka o podjętych działaniach na piśmie, a także – o ile jest to uzasadnione politycznie – na specjalnym posiedzeniu podsumowującym;

214. podkreśla potrzebę ciągłego rozważania najbardziej odpowiednich sposobów zapewnienia jak największej wiarygodności, widoczności i skuteczności rezolucji Parlamentu w sprawie naruszania praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności oraz podkreśla konieczność odpowiedniej synchronizacji między działaniami następczymi podejmowanymi przez wszystkie instytucje europejskie, a także przez Europejski Fundusz na rzecz Demokracji; podkreśla zwłaszcza potrzebę instytucjonalnych działań następczych dotyczących kwestii poruszanych w przyjmowanych w trybie pilnym rezolucjach Parlamentu;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

215. zachęca do dyskusji na temat uwzględnienia poszczególnych narzędzi służących do wspierania i promowania praw człowieka, którymi dysponuje Parlament, w jednym dokumencie strategicznym, który powinien zostać przyjęty przez Parlament na posiedzeniu plenarnym; wzywa do stworzenia regularnie uaktualnianej strony internetowej zawierającej listę obrońców praw człowieka, o których jest mowa w przyjmowanych w trybie pilnym rezolucjach Parlamentu, a także do utworzenia w Parlamencie wewnętrznej grupy roboczej, której zadaniem byłoby śledzenie losów znajdujących się na liście obrońców praw na całym świecie i zachęcanie delegacji podróżujących do państw trzecich do odbycia z nimi spotkań;

o

o o

216. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 69. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącej Rady Praw Człowieka ONZ, wysokiej komisarzy ONZ ds. praw człowieka i szefom delegatur UE.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0077

Stosunki UE z Ligą Państw Arabskich oraz współpraca w zwalczaniu terroryzmu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie stosunków UE z Ligą Państw Arabskich i współpracy w zwalczaniu terroryzmu (2015/2573(RSP))

(2016/C 316/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję w sprawie zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego spowodowanych przez akty terroryzmu (rezolucja 2178 (2014)), przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w dniu 24 września 2014 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie z Rygi po nieformalnym posiedzeniu ministrów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, które odbyło się w Rydze w dniach 29 i 30 stycznia 2015 r.,
 - uwzględniając działania biura łącznikowego UE-LPA na Malcie, mające na celu ułatwienie dialogu między Komisją Europejską i Ligą Państw Arabskich,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając deklarację przyjętą na trzecim posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych UE-Liga Arabska, które odbyło się w dniach 10–11 czerwca 2014 r.,
 - uwzględniając podpisanie w dniu 19 stycznia 2015 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (VP/HR) Federikę Mogherini, w imieniu Unii Europejskiej, i przez sekretarza generalnego Ligi Państw Arabskich Nabila El Araby'ego, w imieniu Ligi Państw Arabskich, protokołu ustaleń między UE i Ligą Państw Arabskich,
 - uwzględniając strategię bezpieczeństwa wewnętrznego UE przyjętą przez Radę w dniu 25 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych dotyczące zwalczania terroryzmu, w szczególności z dnia 9 lutego 2015 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie środków zwalczania terroryzmu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie sytuacji w Egipcie ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące krajów Ligi Państw Arabskich (LPA),
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Federiki Mogherini z dnia 19 stycznia 2015 r.,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że terroryzm i brutalny ekstremizm stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i swobód w skali ogólnoswiatowej, oraz mając na uwadze, że poszanowanie praw podstawowych jest czynnikiem o zasadniczym znaczeniu dla powodzenia polityki zwalczania terroryzmu;
- B. mając na uwadze, że terroryzm jest globalnym zagrożeniem, które należy wyeliminować w drodze skoordynowanych działań podejmowanych przez rządy krajowe, organizacje regionalne i międzynarodowe; podkreśla, że tym zagrożeniem można się skutecznie zająć tylko dzięki światowemu sojuszowi w pełnej zgodności z prawem międzynarodowym, podstawowymi wartościami i międzynarodowymi standardami z zakresie praw człowieka;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0032.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0012.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- C. mając na uwadze, że w dniu 19 stycznia 2015 r. wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federica Mogherini oraz sekretarz generalny Ligi Państw Arabskich (LPA) Nabil El Araby podpisali protokół ustaleń między Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Sekretariatem Generalnym LPA;
- D. mając na uwadze, że treść protokołu ustaleń zawartego w 2015 r. między ESDZ a Sekretariatem Generalnym LPA nie została upubliczniona;
- E. mając na uwadze, że znalezienie trwałego rozwiązania zapewniającego pokój i stabilizację w regionie leży we wspólnym interesie UE i LPA; mając na uwadze, że celem protokołu ustaleń ma być wspieranie i zacieśnianie stosunków między państwami członkowskimi UE i członkami LPA w celu wzmocnienia struktur roboczych, wymiany doświadczeń i nasilenia dialogu, aby dążyć do osiągnięcia wspólnych celów w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania;
- F. mając na uwadze, że w najbliższych latach bojownicy z Europy będą prawdopodobnie nadal wyjeżdżać w różne miejsca świata, aby wziąć udział w dżihadzie, zatem zagrożenie, które mogą stanowić po powrocie do UE, będzie ciągle aktualne; mając na uwadze, że w następstwie wybuchu wojny i przemocy w Syrii, Iraku i Libii tysiące obywateli UE opuściło domy, aby zostać zagranicznymi bojownikami, stwarzając dodatkowe zagrożenie dla bezpieczeństwa obywateli UE; mając na uwadze, że niedawnych zamachów w Paryżu i Kopenhadze dokonali obywatele UE;
- G. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie się propagandy terrorystycznej jest ułatwione dzięki wykorzystywaniu internetu i mediów społecznościowych; mając na uwadze, że cyberterroryzm umożliwia grupom terrorystycznym nawiązywanie i podtrzymywanie kontaktów bez przeszkód fizycznych w postaci granic, dlatego w coraz mniejszym stopniu potrzebują oni baz lub schronień w danym kraju;
- H. mając na uwadze poważne i systematyczne łamanie praw człowieka w państwach należących do Ligi Państw Arabskich;
- I. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego, które zdaniem UE korzystają z powszechnych praw człowieka i podstawowych wolności, są często kwalifikowane przez rządy państw LPA jako organizacje terrorystyczne; mając na uwadze, że coraz częściej zwalczanie terroryzmu i bezpieczeństwo narodowe są przytaczane jako powód, aby uzasadnić represje wobec opozycjonistów, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i dziennikarzy;
- J. mając na uwadze, że polityka zewnętrzna UE musi się przyczyniać do przeciwdziałania zagrożeniu terrorystycznemu, które nasila się na niektórych obszarach sąsiadujących z UE; mając na uwadze, że strategie zwalczania terroryzmu powinny się opierać na wszechstronnym podejściu bezpośrednio zmierzającym do zapobiegania przygotowywaniu ataków na terytorium UE, lecz także do uwzględnienia konieczności zwalczania pierwotnych przyczyn terroryzmu;
- K. mając na uwadze, że UE potępia stosowanie kary śmierci oraz okrutne i nieludzkie karanie na całym świecie, w tym też w stosunku do skazanych za akty terrorystyczne;
1. wyraża głębokie przerożenie skalą cierpień ludzkich i liczbą osób, które poniosły śmierć w wyniku ataków terrorystycznych, oraz wyraża solidarność z rodzinami wszystkich niewinnych ofiar;
 2. podkreśla, że terroryzm bezpośrednio zagraża wszystkim państwom i ludziom, bez względu na pochodzenie etniczne, religię lub przekonania;
 3. domaga się opublikowania protokołu ustaleń, aby poddać jego treść demokratycznej i sądowej kontroli;
 4. wzywa Radę, aby wraz z wszystkimi państwami należącymi do LPA podjęła prace nad ujednoczoną, jednoznaczną definicją terroryzmu;
 5. podkreśla wagę, jaką ma współpraca w dziedzinie pomocy humanitarnej za pomocą wymiany informacji o sytuacjach kryzysowych; podkreśla, jak ważne jest dzielenie się, w stosownych przypadkach, ocenami i najlepszymi praktykami, oraz jak istotna jest współpraca przy określaniu praktycznych środków, które pomogą stawić czoła zagrożeniom, w tym skuteczniejszych działań zmierzających do przeciwdziałania radykalizacji, werbowaniu oraz podróżowaniu terrorystów i zagranicznych bojowników, a także jak ważne są środki podejmowane wobec bojowników powracających do miejsca wyjazdu;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

6. przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym w zwalczaniu terroryzmu należy się zajmować nie tylko skutkami, lecz także czynnikami powodującymi radykalizację, oraz podkreśla potrzebę kompleksowego międzysektorowego podejścia gwarantującego powiązania z wszystkimi odpowiednimi strategiami politycznymi, oraz podkreśla, że niezwykle ważne jest propagowanie kultury integracji i tolerancji, na przykład poprzez edukację, politykę społeczną i regionalną;
7. zauważa, że jedną z głównych przyczyn obecnego zagrożenia terrorystycznego w UE i w państwach arabskich jest ekstremizm dżihadystów; popiera pogląd, według którego polityka mająca na celu przeciwdziałanie radykalizacji i zwalczanie terroryzmu nie może być skuteczna, jeżeli nie będzie opracowana w ścisłej współpracy z państwami pochodzenia;
8. wzywa władze państw członkowskich UE i LPA do przestrzegania zakazu stosowania tortur, który jest wyraźnie zapisany w Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, którą to konwencję większość z tych państw podpisała i ratyfikowała; przypomina, że zeznania wymuszone torturami są nieważne;
9. potwierdza, że w odpowiedzi na zagrożenia terrorystyczne należy utrzymać równowagę między wolnością a bezpieczeństwem oraz rozważyć wszelkie środki, jakie należy podjąć z punktu widzenia zgodności tych środków z praworządnością i wymogami praw podstawowych;
10. ogólnie ujmując, z zadowoleniem odnosi się do współpracy i partnerstwa między UE a państwami trzecimi w przeciwdziałaniu terroryzmowi; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie strategicznego dialogu UE-LPA, obejmującego wymiany w kwestiach politycznych i związanych z bezpieczeństwem, organizowanie regularnych posiedzeń z udziałem unijnego Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa oraz stałych przedstawicieli państw arabskich, oraz pochwała postępy w dziedzinie wczesnego ostrzegania i reagowania w sytuacjach kryzysowych, zwłaszcza pełne wdrożenie projektu w dziedzinie wczesnego ostrzegania i reagowania w sytuacjach kryzysowych;
11. przypomina jednak, że nie należy nigdy nadużywać środków zwalczania terroryzmu, aby represjonować za uprawnione odmienne opinie lub łamać powszechne prawa człowieka; wzywa UE do ustanowienia wyraźnych gwarancji w ramach współpracy z państwami trzecimi, aby bezpośrednio ani pośrednio nie wspierać ani nie usprawiedliwiać w imię zwalczania terroryzmu represji stosowanych wobec organizacji i osób działających zgodnie z prawem;
12. podkreśla, że ministrowie spraw zagranicznych UE i LPA postanowili również kontynuować prace nad wszechstronnym wdrożeniem globalnej strategii ONZ na rzecz zwalczania terroryzmu; przychylnie odnosi się do faktu, że z zadowoleniem przyjęli utworzenie Ośrodka ONZ ds. Walki z Terroryzmem oraz inicjatywę opiekuna dwóch świętych islamskich meczetów i poprosili o udzielenie wsparcia temu ośrodkowi, oraz że z zadowoleniem przyjęli pierwszą międzynarodową Konferencję ds. Zwalczania Terroryzmu, która odbyła się w marcu 2014 r. w Bagdadzie i była okazją do omówienia i poszukiwania odpowiednich środków i sposobów wspierania międzynarodowej współpracy oraz zwalczania terroryzmu na szczeblu regionalnym;
13. potwierdza wagę, jaka ma współpraca między UE a LPA w dziedzinie praw człowieka, i podkreśla, jak duże znaczenie ma dalsze propagowanie i ochrona praw człowieka oraz obrona tych praw dla wszystkich ludzi, w tym prawa do rozwoju gospodarczego i społecznego, do wolności słowa, wolności religii lub przekonań, przy jednoczesnym propagowaniu wartości takich jak tolerancja i współistnienie różnych religii, odrzucanie wykluczenia, ekstremizmu, podburzania do nienawiści oraz szerzenia nienawiści i przemocy;
14. wzywa Radę, aby sprawdziła, czy doszło do naruszeń Kodeksu postępowania UE w sprawie wywozu broni w odniesieniu do stosowania represji;
15. wzywa UE do rozwinięcia, we współpracy z Ligą Państw Arabskich, ukierunkowanego mechanizmu mającego na celu ograniczenie zjawiska handlu bronią, koncentrując się zwłaszcza na krajach, w których rodzi się terroryzm oraz na krajach, w których terroryści są szkoleni; wzywa UE do ścisłego nadzorowania wywozu broni, w tym technologii podwójnego zastosowania, która ostatecznie może zostać instrumentalnie wykorzystana przez terrorystów; uważa, że finansowanie terroryzmu należy zwalczać w koordynacji z zainteresowanymi podmiotami, w tym LPA i jej członkami;
16. uważa, że UE musi ponownie przemyśleć główne słabe punkty, które cechowały wcześniejszą współpracę w zwalczaniu terroryzmu prowadzoną z państwami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia zagranicznych bojowników i środków służących ich wsparciu, w tym też z państwami należącymi do LPA;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

17. podkreśla, że wszechstronna strategia UE dotycząca środków zwalczania terroryzmu, opartych na podejściu łączącym dyplomację, narzędzia społeczno-gospodarcze, rozwój, zapobieganie konfliktom, budowanie pokoju oraz narzędzia zarządzania kryzysowego musi również w pełni wykorzystywać unijną politykę zagraniczną i politykę rozwoju, aby zwalczać ubóstwo, dyskryminację i marginalizację, zwalczać korupcję i propagować dobre rządy oraz zapobiegać konfliktom i rozwiązywać je, ponieważ wszystkie te zjawiska przyczyniają się do marginalizacji niektórych grup i warstw społeczeństwa, a tym samym czynią je bardziej podatnymi na propagandę grup ekstremistycznych;
 18. przypomina, że wspólnota międzynarodowa zobowiązała się do przyjęcia środków zapewniających wszystkim poszanowanie praw człowieka i zasad praworządności, które mają być absolutną podstawą zwalczania terroryzmu dzięki przyjęciu przez ONZ w rezolucji 60/288 globalnej strategii zwalczania terroryzmu;
 19. przypomina państwom członkowskim i agencjom UE, w tym Europolowi i Eurojustowi, o obowiązkach, jakie spoczywają na nich na mocy Karty praw podstawowych, międzynarodowych przepisów w dziedzinie praw człowieka oraz celów polityki zewnętrznej UE;
 20. przypomina swoje stanowisko, według którego prawa mniejszości religijnych są nierozdzielnie związane z poszanowaniem innych podstawowych praw człowieka i wolności, takich jak prawo do wolności, bezpieczeństwa, równych szans dla kobiet i mężczyzn oraz wolności słowa, a także wzywa LPA, ESDZ i państwa członkowskie obu organizacji do ochrony mniejszości religijnych w świecie arabskim oraz do pełnego wdrożenia wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań;
 21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Sekretarzowi Generalnemu Ligi Państw Arabskich.
-

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0078

Zrównoważona eksploatacja labraksa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie zrównoważonej eksploatacji labraksa (2015/2596(RSP))

(2016/C 316/20)

Parlament Europejski,

— uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rybołówstwa,

— uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że dane naukowe o stanie stad labraksa są niedostateczne, zwłaszcza jeśli chodzi o dostępne dane dotyczące dokładnych granic występowania, ścieżek migracji stad i miejsc rozmnażania się labraksa;
- B. mając na uwadze, że Międzynarodowa Rada Badań Morza (ICES) zidentyfikowała cztery rodzaje zasobów labraksa: występujące w Morzu Celtyckim/kanale La Manche/Morzu Północnym, w Zatoce Biskajskiej, w wodach na zachód od Półwyspu Iberyjskiego oraz w wodach na zachód od Szkocji/Irlandii;
- C. mając na uwadze, że różne badania wykazują, iż stan zasobów labraksa jest niepokojący pomimo uprzednio podjętych przez Komisję środków nadzwyczajnych;
- D. mając na uwadze, że ze względu na to, iż śmiertelność jest nadal bardzo wysoka, a labraks jest gatunkiem późno osiągniętym dojrzałość i wolno rosnącym, potrzebuje on długiego czasu, by jego populacja powróciła do poprzednich rozmiarów;
- E. mając na uwadze, że labraks jest szlachetnym gatunkiem, na który istnieje bardzo duży popyt w branży rybackiej z uwagi na jego wysoką wartość handlową;
- F. mając na uwadze, że w połowach labraksa uczestniczy znaczna liczba statków i że połowy te mają bardzo niejednorodny charakter pod względem rozmiarów uczestniczących w nich statków, okresów połowu i stosowanych narzędzi połowowych;
- G. mając na uwadze, że dużą rolę odgrywają połowy rekreacyjne i że odpowiadają one za co najmniej jedną czwartą całkowitego połowu tego gatunku;
- H. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾ stanowi, iż stada ryb należy odbudować lub zachować powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
- I. mając na uwadze, że labraks nie jest gatunkiem podlegającym całkowitemu dopuszczalnemu połowowi;
- J. mając na uwadze, że Komisja podjęła środki nadzwyczajne polegające na zakazie połowów labraksa przy użyciu włoków pelagicznych w Morzu Celtyckim, w kanale La Manche, w Morzu Irlandzkim oraz w południowej części Morza Północnego do dnia 30 kwietnia 2015 r.;
- K. mając na uwadze, że dotychczasowe krajowe środki zarządzania zasobami są niewystarczające, aby utrzymać liczebność tego gatunku, i nie rozwiązują kwestii dzielenia się zasobami ani kwestii dostępu do nich;
- L. mając na uwadze, że eksploatacja labraksa w okresie tarła musi zostać drastycznie ograniczona, gdyż wyraźnie spowalnia odnawianie stada i uniemożliwia jego odbudowę;
- M. mając na uwadze, że Irlandia zarezerwowała połowy labraksa dla rybaków rekreacyjnych;
- N. mając na uwadze, że Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) zaleca obniżenie śmiertelności połowowej labraksa o ok. 60 %;
- O. mając na uwadze, że międzykomitetowa grupa robocza ds. labraksa w ramach swoich prac zaleca podjęcie europejskich środków zarządzania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- P. mając na uwadze, że zrównoważona eksploatacja labraksa wymaga politycznych wyborów, których należy dokonać z udziałem wszystkich zainteresowanych podmiotów;
1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia oceny stanu stad labraksa oraz granic jego występowania, migracji gatunku oraz dokładnych miejsc rozmnażania się; wzywa Komisję i państwa członkowskie do skorzystania z europejskiego funduszu gospodarki morskiej i rybołówstwa, który przewiduje znaczne środki finansowe na gromadzenie danych naukowych;
 2. podkreśla znaczenie precyzyjnego oszacowania części dotyczącej różnego rodzaju działalności połowowej w odniesieniu do labraksa oraz części dotyczącej udziału połowów rekreacyjnych w całkowitym połowie;
 3. uważa, że w celu ochrony tego gatunku potrzebne są środki zarządzania prowadzeniem połowów labraksa na szczeblu europejskim; uważa ponadto, że środki te powinny w dostatecznym stopniu uwzględniać wiedzę naukową i sprzyjać zarządzaniu z bliska i zasadzie regionalizacji;
 4. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji wieloletniego planu zarządzania labraksem w celu doprowadzenia stanu stada do poziomu powyżej maksymalnego zrównoważonego połowu; podkreśla potrzebę zaangażowania zawodowych i rekreacyjnych rybaków oraz komitetów doradczych w przygotowywanie tego planu zarządzania;
 5. przypomina, że wieloletnie plany zarządzania powinny być przygotowywane zgodnie z procedurą współdecyzji;
 6. uważa, że dla celów opracowania wieloletniego planu zarządzania dotyczącego labraksa ważne jest dokonanie oceny różnych środków zarządzania dotyczących połowów komercyjnych, a zwłaszcza ustalenia całkowitego dopuszczalnego połowu oraz konieczności podjęcia rozsądnej z naukowego punktu widzenia decyzji o minimalnym rozmiarze i o czasowo-przestrzennych wyłączeniach obszarów z połowów w celu ochrony hodowli oraz innych środków technicznych;
 7. zauważa trudności związane z wprowadzeniem maksymalnego dopuszczalnego połowu, a w szczególności problemy z wyliczeniem połowów historycznych, z podziałem kwot na szczeblu krajowym między różnego rodzaju działalność połowową oraz z objęciem połowów rekreacyjnych, lecz z uwagi na absolutną konieczność zajęcia się stanem stad labraksa podkreśla, że trzeba rozważyć taki środek;
 8. sądzi, że niezbędne są środki unijne odnoszące się do połowów rekreacyjnych w postaci ograniczeń ilościowych, których forma pozostaje do ustalenia;
 9. uważa, że środki dotyczące połowów komercyjnych i rekreacyjnych muszą być ze sobą spójne, aby utrzymać stan zasobów powyżej maksymalnego zrównoważonego połowu zgodnie z celami wspólnej polityki rybołówstwa;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0079

28. sesja Rady Praw Człowieka ONZ

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie priorytetów UE w Radzie Praw Człowieka ONZ w 2015 r. (2015/2572(RSP))

(2016/C 316/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich, w tym Konwencję o prawach dziecka i Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW),
 - uwzględniając rezolucję nr 60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając ramy strategiczne i plan działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji przyjęte dnia 25 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie naruszania praw człowieka, w tym swoje rezolucje na ten temat przyjęte w trybie pilnym,
 - uwzględniając roczne sprawozdanie dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 9 lutego 2015 r. w sprawie priorytetów UE na fora ONZ dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, art. 21, art. 27 i art. 47 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając 28. sesję Rady Praw Człowieka ONZ, która odbędzie się w dniach 2–27 marca 2015 r.,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie, wspieranie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jeden z podstawowych elementów europejskiej jedności i integralności;
- B. mając na uwadze, że prawa człowieka to nieodłączne prawa wszystkich istot ludzkich niezależnie od narodowości, rasy, płci, pochodzenia etnicznego, wyznania lub innego statusu, a także mając na uwadze, że poszanowanie tych praw zapisano w Powszechnej deklaracji praw człowieka, Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, jak również w sformułowanych później międzynarodowych konwencjach, deklaracjach i rezolucjach dotyczących praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że wszystkie prawa człowieka, czy są to prawa obywatelskie, polityczne, gospodarcze, społeczne czy kulturalne, są niepodzielne i wzajemnie ze sobą powiązane, a także mając na uwadze, że pozbawienie jednego z nich wywiera bezpośredni i negatywny wpływ na pozostałe;
- D. mając na uwadze, że brak przestrzegania praw człowieka oraz gwarantowanego prawem udziału demokratycznego prowadzi do niestabilności, państw upadłych, kryzysów humanitarnych oraz konfliktów zbrojnych;
- E. mając na uwadze, że działania Unii w stosunkach z krajami trzecimi zostały określone w art. 21 Traktatu z Lizbony, który potwierdza uniwersalność i niepodzielność praw człowieka oraz podstawowych wolności oraz gwarantuje poszanowanie godności człowieka, zasad równości i solidarności, a także zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- F. mając na uwadze, że wszystkie państwa są zobowiązane do szanowania praw podstawowych swojej ludności oraz mają obowiązek podejmowania konkretnych działań, aby ułatwić przestrzeganie tych praw na szczeblu krajowym, a także obowiązek współpracy na szczeblu międzynarodowym mającej na celu eliminowanie przeszkód na drodze przestrzegania praw człowieka we wszystkich dziedzinach;
- G. mając na uwadze, że regularne sesje Rady Praw Człowieka ONZ, powoływanie specjalnych sprawozdawców, mechanizm powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz specjali eksperci (UN Special Procedures) zajmujący się sytuacjami konkretnych krajów lub konkretnymi tematami przyczyniają się do wspierania praw człowieka, demokracji i praworządności oraz ich poszanowania;
- H. mając na uwadze, że niestety niektórzy członkowie obecnego składu Rady Praw Człowieka należą do osób dopuszczających się najpoważniejszych naruszeń praw człowieka oraz znani są z braku współpracy ze specjalnymi ekspertami ONZ oraz z niestosowania się do wymogów sprawozdawczych w stosunku do organów traktatowych ONZ ds. praw człowieka;

Rada Praw Człowieka ONZ

1. z zadowoleniem przyjmuje priorytety UE na nadchodzącą 28. sesję zwyczajną Rady Praw Człowieka ONZ, które przedstawiono w konkluzjach Rady z dnia 9 lutego 2015 r.;
2. z zadowoleniem przyjmuje powołanie ambasadora Joachima Rückera na przewodniczącego Rady Praw Człowieka ONZ w roku 2015;
3. gratuluje Zeidowi Ra'ad Al Husseinowi powołania na Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka oraz ponownie zapewnia o zdecydowanym wsparciu dla podejmowanych przez niego wysiłków i dla jego mandatu;
4. z zadowoleniem przyjmuje udział wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa F. Mogherini w posiedzeniu wysokiego szczebla Rady Praw Człowieka ONZ, jako że jest to dowód głębokiego zaangażowania UE w wielostronny system praw człowieka;
5. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ za okres od grudnia 2013 r. do listopada 2014 r. oraz wyraża pełne wsparcie dla niezależności oraz integralności jego urzędu; podkreśla, że ważna jest obrona tej niezależności, aby zagwarantować Wysokiemu Komisarzowi dalsze skuteczne i bezstronne wykonywanie zadań; ponownie podkreśla potrzebę właściwego finansowania urzędu Wysokiego Komisarza;
6. przypomina o zobowiązaniu Parlamentu Europejskiego i jego Podkomisji Praw Człowieka do wspierania silnego wielostronnego systemu praw człowieka pod egidą ONZ, w tym Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego, Rady Praw Człowieka, Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka oraz prac powiązanych wyspecjalizowanych agencji ONZ, takich jak Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP), a także prac specjalnych ekspertów ONZ;
7. wzywa ESDZ, aby – szczególnie za pośrednictwem delegatur UE w Nowym Jorku i Genewie – zwiększyła spójność działań UE poprzez terminowe i merytoryczne konsultacje mające na celu jednogłośnie przedstawianie stanowiska UE; potwierdza znaczenie włączenia prac prowadzonych w Nowym Jorku i Genewie w ramach Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Trzeciego Komitetu i Rady Praw Człowieka do odpowiednich działań wewnętrznych i zewnętrznych UE w celu zapewnienia spójności;
8. uważa, że ciągle nękanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez wielu członków Rady Praw Człowieka ONZ podważa wiarygodność tego organu; ponownie podkreśla, że członkowie Rady Praw Człowieka ONZ powinni być wybierani spośród państw, które czuwają nad poszanowaniem praw człowieka, praworządności i demokracji oraz które postanowiły przedłużyć mandaty wszystkich specjalnych ekspertów, a także nalega, aby państwa członkowskie promowały i przyjmowały kryteria skuteczności w zakresie przestrzegania praw człowieka, które powinny mieć zastosowanie do wszystkich państw kandydujących na członków Rady Praw Człowieka ONZ; apeluje do państw członkowskich, by wspierały przejrzyste, otwarte i oparte na zasadach konkurencji procedury wyboru członków Rady;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

9. potwierdza wsparcie dla mechanizmu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i uznanie dla cennej pracy wykonywanej w ramach tego mechanizmu, a także wzywa członków, by aktywnie przygotowywali swe powszechne okresowe przeglądy, w tym angażując społeczeństwo obywatelskie, aby uczestniczyli w interaktywnym dialogu w trakcie sesji poświęconych tym przeglądom i podczas dyskusji na temat przyjęcia wyników przeglądu, a także aby wdrażali zalecenia z tego przeglądu i podejmowali konkretne działania w celu poprawy i podtrzymania realizacji zobowiązań w dziedzinie praw człowieka;
10. w dalszym ciągu sprzeciwia się głosowaniom blokowym w Radzie Praw Człowieka ONZ; apeluje do państw należących do Rady Praw Człowieka ONZ o zachowanie przejrzystości głosowania;
11. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby nadal podejmowały dalsze działania w związku z zaleceniami w ramach powszechnego okresowego przeglądu we wszystkich debatach nt. polityki UE z zainteresowanymi krajami, aby wspierać kraje w realizacji tych zaleceń;
12. potwierdza wsparcie dla specjalnych ekspertów oraz niezależnego statusu osób upoważnionych, które umożliwi im w pełni niezależne wykonywanie funkcji; wzywa wszystkie państwa do współpracy z tymi ekspertami i zachęca państwa członkowskie do piętnowania braku współpracy ze strony państw z osobami posiadającymi mandat specjalnego eksperta;
13. uważa, że ważne jest wysyłanie delegacji parlamentarnych na sesje Rady Praw Człowieka ONZ oraz inne odnośne sesje Zgromadzenia Ogólnego ONZ;
14. ubolewa nad faktem, że obszar współdziałania między społeczeństwem obywatelskim a Radą Praw Człowieka ONZ kurczy się, a organizacje pozarządowe mają mniej możliwości zabierania głosu podczas jej sesji; apeluje do UE i Rady Praw Człowieka ONZ, aby dopilnowały, by przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego mogli możliwie najlepiej uczestniczyć w 28. sesji tej Rady, a także w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i innych mechanizmach ONZ dotyczących praw człowieka, bez obaw, że po powrocie do kraju ojczystego czekają ich represje;

Prawa cywilne i polityczne

15. potwierdza, że wolność słowa, która jest podstawą każdego wolnego i demokratycznego społeczeństwa, to podstawowe prawo każdego człowieka; zdecydowanie potępia zabójstwo 12 osób we Francji w styczniu 2015 r., w tym rysowników z tygodnika Charlie Hebdo, a także 4 osób w supermarkecie z żywnością kosztowną, jak również zabójstwo reżysera filmowego i strażnika synagogi w Kopenhadze przez terrorystów dokonujących zamachu na wolność słowa i wyznania;
16. potępia wykorzystywanie religii przez grupy ekstremistów i dżihadystów we wszystkich krajach, a w szczególności w Syrii, Iraku, Libii, Mjanmie/Birmie, Nigerii oraz Afryce Centralnej, które uciekają się do zamachów z bronią w rękę i zamachów bombowych, zamachów samobójczych, porwań, a także innych brutalnych aktów terroryzujących ludność; jest zdania, że walka z terroryzmem wymaga działań eliminujących najgłębsze przyczyny tego zjawiska, wśród których jest marginalizacja społeczna i polityczna, a także brak równości; wzywa do podejmowania dalej idących działań na rzecz ochrony ludności należącej do mniejszości religijnych; apeluje o zapewnienie poszanowania praw człowieka i praworządności we wszystkich działaniach antyterrorystycznych;
17. wyraża obawy z powodu wszelkich ograniczeń wolności zgromadzeń i zrzeszania się, w tym zakazu tworzenia organizacji społeczeństwa obywatelskiego, agresywnego stosowania prawa karnego dotyczącego zniesławienia i innych restrykcyjnych przepisów, przesadnych wymogów w zakresie rejestracji i sprawozdawczości oraz zbyt rygorystycznych przepisów dotyczących finansowania zagranicznego, a także potwierdza, że wolność zgromadzeń i pokojowego zrzeszania się to podstawowe elementy praw człowieka;
18. wzywa wszystkie rządy, by propagowały i wspierały organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz obrońców praw człowieka, a także umożliwiały im prowadzenie działalności bez strachu, represji lub bycia zastraszanymi, aby współpracowały z Radą Praw Człowieka ONZ w zakresie mechanizmu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz aby dokładały starań, by kraje odpowiedzialne za akty odwetu w stosunku do działaczy praw człowieka zostały z nich rozliczone, w szczególności z krwawych aktów odwetu, jak ten, który w marcu 2014 r. doprowadził do śmierci działacza praw człowieka Cao Shunli w Chinach za to, że próbował on wsiąść do samolotu, by udać się na posiedzenie Rady Praw Człowieka ONZ w Genewie we wrześniu 2013 r.;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

19. jeszcze raz potępia stosowanie kary śmierci oraz zdecydowanie popiera wprowadzenie moratorium na tę karę jako rozwiązanie zmierzające do jej zniesienia;

20. ponownie podkreśla, jak ważne jest zwalczanie stosowania tortur oraz innych form brutalnego traktowania oraz to, że UE zobowiązała się do priorytetowego traktowania tej kwestii, w tym również w odniesieniu do dzieci, a także do ułatwiania pracy specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. tortur; wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie UE do zademonstrowania wspólnego zobowiązania do wykorzenia tortur i udzielania wparcia ofiarom, zwłaszcza poprzez dalsze wnoszenie lub – w stosownych wypadkach – rozpoczęcie wnoszenia wkładu do dobrowolnego funduszu ONZ na rzecz ofiar tortur i specjalnego funduszu utworzonego na mocy protokołu dodatkowego do Konwencji przeciwko torturom;

21. wyraża zaniepokojenie z powodu trwającej i zakrojonej na szeroką skalę dyskryminacji migrantów, w tym osób ubiegających się o azyl i uchodźców, a także z powodu łamania praw tych osób; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania pracy specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw migrantów, a także do realizacji wysuniętych przez niego zaleceń; wzywa rządy do poszanowania praw człowieka oraz niezbywalnej godności migrantów, do położenia kresu niesłusznym aresztowaniom i zatrzymaniom oraz – aby uniknąć nadmiernej liczby zatrzymań nielegalnych migrantów – do dokonania przeglądu okresów zatrzymania, a także do stosowania rozwiązań alternatywnych w stosunku do zatrzymania; wzywa rządy do przestrzegania w każdym wypadku zasady non-refoulement, a także do pełnego przestrzegania swych międzynarodowych zobowiązań prawnych dotyczących wydalania migrantów; wzywa państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do wprowadzenia systemów i procedur umożliwiających zagwarantowanie pełnego wywiązywania się ze swych zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa praw człowieka w ramach wszystkich programów oraz instytucji w dziedzinie migracji;

22. wyraża poparcie dla ostatniego sprawozdania specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka ONZ, a także dla konkluzji dotyczących współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii oraz powiązanego z tymi kwestiami braku tolerancji; wzywa UE i jej państwa członkowskie do realizacji zaleceń specjalnego sprawozdawcy w polityce wewnętrznej, by walczyć z rozprzestrzenianiem się rasizmu, nienawiści na tle etnicznym i wynikającej z ksenofobii, a także podburzaniem do niej w internecie oraz sieciach mediów społecznościowych poprzez podjęcie niezbędnych środków legislacyjnych, przy pełnym poszanowaniu innych praw podstawowych, takich jak wolność słowa i wolność myśli;

23. uznaje, że szybki rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych zmienił warunki korzystania z wolności wypowiedzi na świecie, z czego wynikają zarówno duże zalety, jak i poważne obawy; w tym kontekście z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Radę w maju 2014 r. wytycznych UE w sprawie wolności słowa w internecie i poza nim, a także potępia wszelkie ograniczenia łączności cyfrowej, w tym ograniczenia uderzające w podmioty społeczeństwa obywatelskiego; ponownie podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na prawa dziennikarzy i blogerów;

24. zachęca Radę Praw Człowieka ONZ do kontynuowania debaty na temat prawa do prywatności oraz do powołania w tym celu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do prywatności, szczególnie w kontekście łączności cyfrowej;

Prawa społeczne i gospodarcze

25. zwraca uwagę na fakt, że celem programu działań ONZ na rzecz milenijnych celów rozwoju w okresie po 2015 r. jest wykorzystanie ubóstwa do 2030 r. za pomocą całościowego podejścia do kwestii gospodarczych, społecznych i środowiskowych; z zadowoleniem odnosi się do sprawozdania podsumowującego sekretarza generalnego ONZ w przededniu specjalnego szczytu ONZ poświęconego programowi dotyczącemu celów zrównoważonego rozwoju w okresie po 2015 r.; wspiera wezwanie sekretarza generalnego ONZ, by w działaniach na rzecz eliminacji ubóstwa stosować podejście ukierunkowane na potrzeby i prawa ludności;

26. uważa, iż ważne jest zajęcie się ogromną i pogłębiającą się nierównością, aby zwalczyć ubóstwo w ogóle, a w szczególności wspierać prawa społeczno-gospodarcze poprzez ułatwianie dostępu do żywności, wody, kształcenia, opieki zdrowotnej oraz odpowiednich warunków mieszkaniowych; podkreśla w tym kontekście pogłębiający się problem masowego wykupu ziemi, którym należy się zająć;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

27. jest zdania, że korupcja, uchylanie się od opodatkowania, niewłaściwe gospodarowanie dobrami publicznymi, jak również brak rozliczalności przyczyniają się do łamania praw obywatelskich, ponieważ prowadzą do odpływu środków na inwestycje w niezbędne usługi publiczne, takie jak kształcenie, podstawowe świadczenia zdrowotne i inną infrastrukturę społeczną, a tym samym pogłębiają ubóstwo ludności; przypomina, że Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych nakłada na rządy obowiązek przestrzegania praw swoich obywateli poprzez udostępnianie odpowiednich zasobów; w związku z tym podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na ochronę obrońców praw człowieka działających na rzecz wspierania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;

28. ponownie wyraża poparcie dla wyznaczenia specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. przestępstw finansowych, korupcji i praw człowieka;

Biznes a prawa człowieka

29. zdecydowanie popiera skuteczne i szeroko zakrojone rozpowszechnianie i wdrażanie w UE i poza nią wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka oraz podkreśla, że należy podejmować wszystkie niezbędne działania, aby uzupełnić luki w skutecznym wdrażaniu wytycznych ONZ, w tym w odniesieniu do dostępu do wymiaru sprawiedliwości; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą rozporządzenia ustanawiającego łańcuch dostaw oparty na zasadzie należytej staranności w celu odpowiedzialnego pozyskiwania minerałów z obszarów dotkniętych konfliktami; wzywa wszystkie zainteresowane strony, by odegrały aktywną rolę w 11. sesji grupy roboczej ONZ ds. praw człowieka i transnarodowych korporacji i innych przedsiębiorstw oraz by wspierały starania o dostosowanie swoich strategii politycznych do wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych i do wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka; ponownie zwraca się do Komisji, aby do końca 2015 r. złożyła sprawozdanie w sprawie realizacji wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka przez państwa członkowskie UE;

30. zachęca delegatury UE na świecie do współpracy z przedsiębiorstwami unijnymi w zakresie propagowania poszanowania praw człowieka oraz do dokładania starań, aby aspekty biznesu i praw człowieka znalazły się wśród głównych elementów lokalnych zaproszeń do składania wniosków o środki z Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;

31. jest zdania, że działalność gospodarcza i prawa człowieka mogą się wzajemnie wzmacniać dzięki tworzeniu nowych możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w regionach, w których najbardziej potrzebne są zrównoważone i odpowiedzialne inwestycje, a także dzięki przyczynianiu się do ogólnego poszanowania praw człowieka w krajach rozwijających się;

32. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zaangażowania się w nową debatę na temat prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego biznesu i praw człowieka w ramach systemu ONZ;

Prawa kobiet

33. zwraca uwagę, że uwzględnianie aspektu płci, obejmujące reorganizację, doskonalenie, rozwój i ocenę strategii politycznych, aby zagwarantować włączenie do nich promowania równości szans – na wszystkich poziomach i wszystkich etapach – przez wszystkie podmioty zaangażowane w kształtowanie polityki, jest ważnym narzędziem osiągnięcia równouprawnienia płci;

34. wzywa UE do aktywnego udziału w 59. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet i do dalszego zwalczania wszelkich prób naruszenia pekińskiej platformy działania, która zostanie poddana przeglądowi przy okazji 20. rocznicy Czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w odniesieniu między innymi do dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej, jako podstawowych praw człowieka, oraz praw reprodukcyjnych i seksualnych;

35. krytycznie odnosi się do faktu, że pomimo poczynionych do tej pory postępów w zapewnianiu równouprawnienia płci i upodmiotowienia kobiet w wielu krajach nadal obowiązują dyskryminacyjne przepisy prawa, zwłaszcza w obszarze rodziny i dostępu do własności; zauważa, że kobiety są wciąż zdecydowanie niedostatecznie reprezentowane na stanowiskach decyzyjnych oraz że przemoc wobec kobiet jest nadal zjawiskiem powszechnym, a dostęp do wymiaru sprawiedliwości pozostaje ograniczony, choć co dnia wiele kobiet umiera w wyniku przemocy domowej; wyraża poważne obawy w związku z tym, że w niektórych krajach zaobserwowano pogorszenie się sytuacji, zwłaszcza w obszarze praw reprodukcyjnych i seksualnych;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

36. zdecydowanie potępia stosowanie przemocy seksualnej wobec kobiet, obejmującej takie zbrodnie jak masowe gwałty, niewolnictwo seksualne, przymusowa prostytutka, formy prześladowań ze względu na płeć, w tym okaleczanie żeńskich narządów płciowych, handel ludźmi, wczesne i przymusowe małżeństwa, zabójstwa honorowe oraz wszelkie inne formy przemocy seksualnej porównywalnej wagi, w tym przemocy stanowiącej element taktyki wojennej; ponownie zachęca UE i jej wszystkie państwa członkowskie do podpisania i ratyfikowania Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencji stambulskiej);

37. powtarza zobowiązanie UE do włączenia praw człowieka i kwestii związanych z płcią w główny nurt misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; ponawia w związku z tym swój apel do UE i jej państw członkowskich o wsparcie – w procesie budowania trwałego pojednania – systematycznego udziału kobiet jako istotnego elementu procesów pokojowych oraz o uznanie konieczności uwzględnienia perspektywy płci w zapobieganiu konfliktom, operacjach pokojowych, pomocy humanitarnej i odbudowie po zakończeniu konfliktu oraz procesie przejścia do demokracji;

38. podkreśla, że okaleczanie narządów płciowych kobiet stanowi formę tortury; zwraca uwagę, że konieczne jest prowadzenie przez UE dalszej stałej współpracy z krajami trzecimi w zakresie wykorzenia tej praktyki; przypomina państwom członkowskim, których prawodawstwo krajowe kryminalizuje ten proceder, że muszą one stosować to prawodawstwo w przypadku wykrycia, iż ich obywatelki zostały poddane tej formie tortury;

39. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez MTK przestępstw seksualnych i przestępstw na tle płciowym, jak gwałt, napaść i upokorzenie na tle seksualnym, a także jego zalecenie, by przestępstwa te uznawano za zbrodnie wojenne;

Prawa dzieci

40. wyraża zaniepokojenie faktem, że choć od czasu przyjęcia w 1989 r. Konwencji o prawach dziecka poczyniono postępy w tej kwestii, przynajmniej 58 mln dzieci, głównie dziewcząt, dzieci z rodzin ubogich, dzieci upośledzonych i dzieci z terytoriów ogarniętych konfliktem, nie uczęszcza do szkoły, wiele dzieci nadal cierpi na choroby, których można łatwo uniknąć, a jeszcze inne muszą pracować;

41. wzywa wszystkie państwa, by zobowiązały się do eliminacji najgorszych form pracy dzieci określonych w art. 3 konwencji MOP nr 182, a mianowicie niewolnictwa dzieci, handlu nimi, prostytutce dzieci, a także wykonywania przez nie niebezpiecznej pracy, która wywiera wpływ na ich zdrowie fizyczne i psychiczne;

42. przypomina, że jednym z głównych obowiązków państwa jest zapewnienie wszystkim dzieciom kształcenia poprzez poprawę możliwości, tworzenie odpowiednich instytucji, a także zajmowanie się strukturalnymi przyczynami występowania poważnych przeszkód w oferowaniu powszechnego kształcenia na poziomie podstawowym, w tym przedwczesnego przerywania nauki, które jest główną przeszkodą w kształceniu na tym poziomie;

43. apeluje o odpowiednie środki UE na programy demobilizacji i reintegracji dzieci związanych ze zbrojnymi konfliktami oraz dla byłych dzieci-żołnierzy; przypomina o swym zdecydowanym poparciu dla kampanii „Dzieci, nie żołnierze”, które wyraził podczas przesłuchania na ten sam temat w Podkomisji Praw Człowieka w dniu 3 grudnia 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdania przedstawione przez specjalnego przedstawiciela ONZ ds. dzieci i konfliktów zbrojnych oraz specjalnego przedstawiciela ONZ ds. przemocy wobec dzieci, a także sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ds. handlu dziećmi, prostytutce i pornografii z udziałem dzieci;

Prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI)

44. wyraża zaniepokojenie niedawnym wzrostem liczby dyskryminacyjnych ustaw i praktyk oraz aktów przemocy wobec jednostek ze względu na ich orientację seksualną i tożsamość płciową; zachęca do ścisłego monitorowania sytuacji osób LGBTI, w tym w Nigerii i Gambii, gdzie niedawno wprowadzone prawo godzące w te grupy ludności zagraża życiu mniejszości seksualnych; wyraża głębokie zaniepokojenie tzw. prawami antypropagandowymi ograniczającymi wolność słowa i zgromadzeń, w tym w krajach na kontynencie europejskim; z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie walki z przemocą i dyskryminacją na tle orientacji seksualnej i tożsamości płciowej, przyjętą w dniu 26 września 2014 r.; potwierdza swe wsparcie dla dalszych działań Wysokiego Komisarza na rzecz promowania i ochrony korzystania przez osoby LGBTI ze wszystkich praw człowieka, obejmujące zwłaszcza oświadczenia, sprawozdania i kampanię „Wolni i Równi”; zachęca Wysokiego Komisarza, by kontynuował walkę z dyskryminacyjnym prawem i praktykami;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Zmiana klimatu a prawa człowieka

45. podkreśla, że zmiana klimatu wywiera ogromny wpływ na grupy i osoby znajdujące się w trudnej sytuacji, w szczególności w krajach o niskich dochodach, a także w państwach nadbrzeżnych oraz państwach na nisko położonych wyspach, które nie posiadają zasobów gospodarczych pozwalających im na przystosowanie się do poważnych zmian środowiskowych;

46. z zaniepokojeniem zauważa, że wydarzenia związane ze zmianą klimatu szczególnie dotkliwie oddziałują na ludy tubylcze; zauważa w związku z tym, że większość przedstawicieli tej ludności żyje poniżej progu ubóstwa oraz ma niewielki dostęp do reprezentacji, procesu podejmowania decyzji politycznych lub wymiaru sprawiedliwości, bądź wcale nie ma do nich dostępu;

47. z zadowoleniem odnosi się do uznania przez Radę Praw Człowieka ONZ faktu, że zmiany środowiskowe wywierają niekorzystny wpływ na możliwości utrzymania się ludności, a także stanowią przeszkodę w realizacji podstawowych, uznanych na szczeblu międzynarodowym praw człowieka; nalega zatem na państwa członkowskie, aby podczas mającej się odbyć w 2015 r. w Paryżu Konferencji w sprawie Zmiany Klimatu w trybie pilnym przyjęły ambitne środki na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej;

48. zwraca się do Komisji i ESDZ o aktywny udział w debacie na temat pojęcia „uchodźcy klimatycznego”, w tym jego ewentualnej definicji w prawie międzynarodowym lub jakiegokolwiek prawnie wiążącej umowie międzynarodowej;

Walka z bezkarnością i Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK)

49. ponownie wyraża pełne poparcie dla prac MTK, którego rolą jest położenie kresu bezkarności sprawców najpoważniejszych zbrodni będących przedmiotem zainteresowania wspólnoty międzynarodowej oraz zagwarantowanie sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa; pozostaje czujny na wszelkie próby podważenia jego prawomocności lub niezawisłości; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z Trybunałem oraz do udzielania mu silnego wsparcia dyplomatycznego, politycznego i finansowego, w tym na forum ONZ; wzywa UE, jej państwa członkowskie oraz specjalnych przedstawicieli UE do aktywnego wspierania misji MTK, egzekwowania jego decyzji oraz walki z bezkarnością osób odpowiedzialnych za zbrodnie zdefiniowane w statucie rzymskim; z zadowoleniem odnosi się do niedawnego ratyfikowania przez Narodową Władzę Palestyńską statutu rzymskiego w styczniu 2015 r.;

Ludy tubylcze

50. wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie, by wsparły przegląd mandatu mechanizmu eksperckiego w kwestii praw ludów tubylczych zgodnie z dokumentem końcowym Światowej Konferencji w sprawie Ludów Tubylczych (rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 69/2) w celu nadzorowania, oceny i usprawnienia wdrażania Deklaracji praw ludów tubylczych; nalega na państwa członkowskie UE, aby domagały się, by wszyscy specjaliści eksperci zwracali szczególną uwagę na kwestie dotyczące tubylczych kobiet i dziewcząt oraz regularnie składali Radzie Praw Człowieka ONZ sprawozdania z tych kwestii; wzywa ESDZ i państwa członkowskie do aktywnego wspierania opracowania systemowego planu działania na rzecz ludów tubylczych, o co zwróciło się Zgromadzenie Generalne ONZ w rezolucji z września 2014 r., szczególnie w odniesieniu do organizowania regularnych konsultacji z ludami tubylczymi w ramach tego procesu;

Międzynarodowe wydarzenia kulturalne i sportowe a prawa człowieka

51. potępia coraz częściej stosowaną przez państwa autorytarne praktykę polegającą na organizacji największych wydarzeń sportowych lub kulturalnych w celu zwiększenia swojej międzynarodowej legitymacji przy jednoczesnym dalszym nakładaniu ograniczeń na krajowych przeciwników politycznych; apeluje do UE i jej państw członkowskich o aktywne podnoszenie tej kwestii, także na szczeblu Rady Praw Człowieka ONZ, oraz o nawiązanie dialogu z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach, w tym w odniesieniu do pierwszych Igrzysk Europejskich organizowanych w Baku w 2015 r. oraz mistrzostw świata w piłce nożnej organizowanych przez FIFA w Rosji w 2018 r. i w Katarze w 2022 r.;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Bezzałogowe statki powietrzne i broń autonomiczna

52. ponawia apel do Rady o opracowanie wspólnego stanowiska UE dotyczącego wykorzystywania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, nadającego nadrzędne znaczenie poszanowaniu praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz uwzględniającego takie kwestie jak ramy prawne, proporcjonalność, rozliczalność, ochrona ludności cywilnej i przejrzystość; ponownie wzywa UE do zakazania opracowywania, produkcji i stosowania w pełni autonomicznej broni, która umożliwi przeprowadzanie ataków bez interwencji człowieka; nalega, aby prawa człowieka były elementem wszystkich dialogów z państwami trzecimi na temat zwalczania terroryzmu;

Uwzględnianie praw człowieka w innych obszarach polityki UE

53. wzywa UE do wspierania powszechnego charakteru i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich i politycznych, gospodarczych i społeczno-kulturalnych, zgodnie z art. 21 Traktatu z Lizbony oraz postanowieniami ogólnymi dotyczącymi działań zewnętrznych Unii;

54. apeluje do UE, jej państw członkowskich, a także do Komisji i ESDZ, by uwzględniły prawa człowieka we wszystkich dziedzinach swej polityki zagranicznej dotyczących krajów trzecich; podkreśla, że unijna polityka praw człowieka musi gwarantować spójność polityki wewnętrznej i zagranicznej, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o Unii Europejskiej, oraz należy w niej unikać podwójnej moralności w kwestii poszanowania praw człowieka;

55. domaga się, by UE przyjęła podejście oparte na respektowaniu praw, a także by włączała poszanowanie praw człowieka do współpracy w dziedzinie handlu, inwestycji, usług publicznych oraz współpracy na rzecz, jak również do wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;

Priorytety UE w kwestiach dotyczących poszczególnych krajów*Ukraina*

56. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu przemocy oraz konfliktu zbrojnego we wschodniej Ukrainie; wyraża nadzieję, że utrzyma się porozumienie o zawieszeniu broni oparte na porozumieniu z Mińska; potępia łamanie praw człowieka na szeroką skalę, do jakiego dochodzi w sytuacjach konfliktów, a także konsekwencje niedawnych walk; wyraża pełne poparcie dla misji obserwacyjnej ONZ ds. praw człowieka oraz specjalnej misji obserwacyjnej OBWE na Ukrainie oraz nawołuje do wzmocnienia tej ostatniej; jest poważnie zaniepokojony losem osób wewnętrznie przesiedlonych w wyniku konfliktu zbrojnego w regionach południowo-wschodnich; potępia nielegalne zaanektowanie Krymu będące konsekwencją agresywnej i ekspansyjnej polityki Rosji, która stanowi zagrożenie dla jedności i niezależności Ukrainy; jest nadal zaniepokojony dyskryminacją i powszechnym łamaniem praw człowieka lokalnej ludności w tym regionie, zwłaszcza Tatarów krymskich; wzywa państwa członkowskie UE do wsparcia wszelkich możliwych wysiłków ze strony ONZ w kierunku walki z bezkarnością oraz do przeprowadzenia bezstronnych dochodzeń w sprawie krwawych wydarzeń oraz łamania praw człowieka powiązanych z represjami będącymi odpowiedzią na demonstracje na Majdanie, w sprawie nielegalnej aneksji Krymu, jak również konfliktu zbrojnego we wschodniej Ukrainie; wzywa do przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego oraz zasad ochrony ludności cywilnej w konflikcie;

Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna (KRLD)

57. z zadowoleniem przyjmuje planowane przedłużenie mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej; z zadowoleniem odnosi się również do rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ zachęcającej Radę Bezpieczeństwa ONZ do podjęcia właściwych kroków mających na celu zapewnienie rozliczalności społecznej, między innymi poprzez uwzględnienie skierowania sytuacji w KRLD do MTK; wzywa Radę Praw Człowieka, by ponowiła apel dotyczący rozliczalności, w tym w odniesieniu do osób odpowiedzialnych za zbrodnie przeciwko ludzkości związane ze strategiami politycznymi ustanowionymi na najwyższym szczeblu państwowym; z zadowoleniem odnosi się do stworzenia w Republice Korei struktury terenowej, która pozwoli poprawić nadzór sytuacji oraz dokumentowanie dowodów w celu zagwarantowania rozliczalności, a także nalega na wszystkie państwa, aby współpracowały z tą strukturą; w kontekście zbliżającej się sesji Rady Praw Człowieka ONZ wzywa tę Radę, aby z większą uwagą śledziła sytuację w KRLD poprzez powołanie specjalnego zespołu, w którego skład weszłyby m.in. ofiary łamania praw człowieka;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Iran

58. pozytywnie odnosi się do rezolucji Rady Praw Człowieka ONZ z marca 2014 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu, a także do rozszerzenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ; wzywa Iran do zezwolenia temu sprawozdawcy na wjazd do kraju, co będzie postrzegane jako podstawowy sygnał gotowości tego kraju do podjęcia kroków w kierunku nawiązania dialogu na temat praw człowieka; ponownie potępia stosowanie w Iranie kary śmierci, w tym w stosunku do nieletnich, którą często wymierza się w drodze procesu sądowego niezgodnego z przyjętymi na szczeblu międzynarodowym standardami minimum dotyczącymi rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego; wyraża zaniepokojenie wysoką liczbą egzekucji wykonywanych bez rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego; wspiera wspólne oświadczenie wydane w sierpniu 2014 przez specjalnych ekspertów ONZ, w którym potępili oni falę aresztowań i wyroków skazujących podmioty społeczeństwa obywatelskiego w Iranie; apeluje do UE i Rady Praw Człowieka ONZ o dalsze dokładne monitorowanie sytuacji w zakresie regularnego naruszania praw człowieka i dopilnowanie, by prawa człowieka pozostały głównym priorytetem we wszelkich kontaktach z rządem irańskim; wzywa władze irańskie do przestrzegania międzynarodowego prawa praw człowieka, zgodnie z którymi egzekucje młodych przestępców stanowią naruszenie minimalnych standardów międzynarodowych, oraz do niewykonywania egzekucji na tych przestępcach;

Mjanma/Birma

59. popiera najnowszy raport specjalnego sprawozdawcy ONZ na temat sytuacji praw człowieka w Mjanmie/Birmie, w którym uznano dotychczasowe postępy, a także wyszczególniono kwestie nadal budzące poważne zaniepokojenie; wzywa rząd Mjanmy/Birmy do włączania praw człowieka i praw mniejszości w ramy instytucjonalne i prawne kraju oraz uwzględniania ich we wszystkich dziedzinach polityki, domaga się pełnego szanowania przez ten kraj wolności słowa i zgromadzeń; wyraża zaniepokojenie proponowanymi przepisami dotyczącymi ochrony rasy i religii, które obejmują cztery projekty ustaw: o małżeństwach międzywyznaniowych, zmianie religii, monogamii i kontroli populacji; zwraca się do Rady Praw Człowieka ONZ, by przedłużyła mandat specjalnego sprawozdawcy w ramach pkt 4, by ponownie wyraziła zaniepokojenie sytuacją mniejszości Rohingya w stanie Arakan, którą pogarsza fakt, że społeczność ta nie posiada statusu prawnego, w związku z czym stale pada ofiarą dyskryminacji, i wezwała do przeprowadzenia pełnych, przejrzystych i niezależnych dochodzeń w sprawie wszystkich zgłoszonych przypadków łamania praw człowieka mniejszości Rohingya oraz przyspieszyła proces otwierania krajowego biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z pełnym mandatem do monitorowania i składania sprawozdań; ubolewa nad zamachami na ludność cywilną w stanach Kaczin i Szan, przemocą seksualną, jakiej dopuszczały się siły bezpieczeństwa podczas konfliktu zbrojnego, braniem więźniów politycznych, nękaniami obrońców praw człowieka, działaczy oraz dziennikarzy, egzekucjami pozasądowymi, konfiskatą gruntów, a także atakami na mniejszości religijne i etniczne; jest zdania, że należy ostrożnie podchodzić do negocjacji umowy inwestycyjnej pomiędzy UE a Mjanmą/Birmą, jako że inwestycje zagraniczne w tym kraju mogą przyczynić się do nasilenia łamania praw człowieka;

Białoruś

60. wyraża głębokie zaniepokojenie nieustannym łamaniem praw człowieka na Białorusi; potępia trzy egzekucje wykonane w 2014 r., napastowanie obrońców praw człowieka, prześladowanie niezależnych dziennikarzy, cenzurę łączności internetowej, a także restrykcyjne przepisy prawne dotyczące organizacji pozarządowych; domaga się przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji praw człowieka na Białorusi na 29. sesji Rady, a także wzywa rząd do zapewnienia pełnego dostępu specjalnym ekspertom ONZ, w tym specjalnemu sprawozdawcy; apeluje o bezwarunkowe uwolnienie i rehabilitację wszystkich pozostałych więźniów politycznych;

Bahrajn

61. wyraża nieustanne obawy w związku z represjami wobec przywódców opozycji, podmiotów i działaczy społeczeństwa obywatelskiego w Bahrajnie, a także w związku z sytuacją obrońców praw człowieka i działaczy opozycji politycznej w tym kraju; wzywa wszystkie zainteresowane strony w Bahrajnie do podjęcia konstruktywnych i integracyjnych rozmów mających na celu rzeczywiste pojednanie i szanowanie praw człowieka wszystkich społeczności bahrańskich; domaga się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, dziennikarzy, obrońców praw człowieka i uczestników pokojowych demonstracji, wyraża również poparcie dla wspólnego oświadczenia specjalnych ekspertów ONZ z dnia 4 lutego 2015 r. na temat zaarrestowania wysokiego rangą polityka opozycji, a także rozbicia kolejnych demonstracji; wzywa państwa członkowskie UE oraz innych członków Rady Praw Człowieka ONZ do dalszego uważnego śledzenia sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Bahrajnie, skupiając się na wdrażaniu zobowiązań poczynionych przez ten kraj w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz zaleceń bahrańskiej Niezależnej Komisji Dochodzeniowej, przychylnie przyjętych przez króla Bahrajnu; ubolewa nad brakiem postępów ze

Czwartek, 12 marca 2015 r.

strony rządu Bahrajnu we współpracy z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka oraz specjalnymi ekspertami ONZ i apeluje do państw członkowskich UE o podejmowanie działań na rzecz przyjęcia podczas marcowej sesji Rady Praw Człowieka ONZ rezolucji zawierającej wezwanie do pełnego wdrożenia zobowiązań podjętych przez Bahrajn w ramach procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i zaleceń wysuniętych w ramach tego przeglądu, w tym zaleceń dotyczących obrońców praw człowieka, Niezależnej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Bahrajnu, która wysunęła wniosek, by Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka składał sprawozdania z sytuacji praw człowieka na miejscu, a także z postępów poczynionych we współpracy Bahrajnu z mechanizmami ONZ z zakresu praw człowieka;

Egipt

62. z zadowoleniem odnosi się do procedury powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka w Egipcie, która odbyła się w listopadzie 2014 r., i z niecierpliwością oczekuje przyjęcia jej ustaleń podczas nadchodzącej sesji Rady Praw Człowieka ONZ; domaga się, aby Egipt niezwłocznie i bezwarunkowo uwolnił wszystkich działaczy i obrońców praw człowieka, a także osoby zatrzymane za pokojowe korzystanie z wolności słowa, zgromadzeń i zrzeszania się; domaga się również, by rząd Egiptu wprowadził prawodawstwo zgodne z międzynarodowymi normami, a także zagwarantował prawo do zrzeszania się zapisane w konstytucji Egiptu, jak również prawo do otrzymywania i wykorzystywania funduszy, a także aby uchylił ustawę w sprawie protestów z listopada 2013 r. oraz wprowadził nowe prawodawstwo gwarantujące wolność zgromadzeń; nalega, by rząd Egiptu przeprowadził dochodzenie prowadzące do ujawnienia tożsamości osób odpowiedzialnych za zlecenie i przeprowadzenie nielegalnych zabójstw, jakie miały miejsce w procesie dławienia głównie pokojowych demonstracji od 3 lipca 2013 r., w tym rozpędzeń pod meczetem Rabi'a al-Adawijja i na placu An-Nahda w dniu 14 sierpnia 2013 r., w których śmierć poniosło przynajmniej 1 000 osób; nalega, by Egipt przeprowadził niezależne, bezstronne i skuteczne śledztwa w sprawie wszystkich przypadków naruszania praw człowieka, jakie miały miejsce od 2011 r., w tym przestępstw przemocy seksualnej, a także by zagwarantował postawienie przed sądem sprawców oraz zapewnienie ofiarom właściwego zadośćuczynienia zgodnie z międzynarodowymi normami; wzywa władze Egiptu, by niezwłocznie anulowały wszystkie wyroki śmierci oraz zarządziły ponowne przeprowadzenie procesów, aby zagwarantować prawo do rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego, wzywa je również do natychmiastowego nałożenia moratorium na wyroki śmierci i egzekucje, niezwłocznego uwolnienia wszystkich zatrzymanych dziennikarzy oraz pracowników środków masowego przekazu, a także do zagwarantowania prawa do wolności informacji i wolności słowa zgodnie z międzynarodowymi normami; wzywa władze Egiptu, by zezwoliły na wizytę specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. przemocy wobec kobiet, która została uzgodniona w 2014 r., jednak nadal się nie odbyła; wzywa je również do zaproszenia odnośnych ekspertów ONZ ds. mechanizmów i procedur dotyczących praw człowieka, tj. specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności zgromadzenia, specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur, specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w warunkach walki z terroryzmem, a także specjalnego sprawozdawcy ds. niezawisłości sędziów i adwokatów; wzywa władze Egiptu do zagwarantowania zgodności prawa krajowego z międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka, a także do natychmiastowego uchylecia ustawy nr 136/2014 i położenia kresu sądeniu ludności cywilnej przed sądami wojskowymi, jak również do anulowania wszystkich wyroków wydanych przez te sądy w stosunku do ludności cywilnej i do natychmiastowego zarządzenia ponownego przeprowadzenia procesów przed sądami cywilnymi; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wsparcia zdecydowanego stanowiska w zakresie tych kwestii;

Mali

63. z zadowoleniem odnosi się do prac niezależnego eksperta ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Mali i wzywa Radę Praw Człowieka ONZ do przedłużenia jego mandatu; pozytywnie ocenia postępy poczynione przez rząd Mali w przywracaniu władzy sądowej w niektórych częściach kraju, a także w śledztwach w sprawie tortur i zabójstwa 21 żołnierzy elitarnych formacji w 2012 r., jak również utworzenie komisji ds. prawdy, sprawiedliwości i pojednania; jest nadal zaniepokojony pogarszaniem się bezpieczeństwa oraz nieustanną rekrutacją i wykorzystywaniem dzieci-żołnierzy, zwraca się do rządu Mali o przeprowadzenie śledztwa i postawienie przed sądem wszystkich przedstawicieli walczących frakcji odpowiedzialnych za akty przemocy wojennej popełnione podczas konfliktu zbrojnego w okresie 2012–2013; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie pokojowe dla ogółu ludności Mali, jako że ludność ta będzie jednym z pierwszych beneficjentów po wielu miesiącach braku stabilności i bezpieczeństwa, ubolewa jednak nad opóźnieniem, jakiego domagają się rebelianci z północy; zwraca się do wszystkich stron, by poszły za przykładem rządu Mali i natychmiast podpisały porozumienie, którego wdrażanie będzie nadzorowała UE, a także o dołożenie starań, by jakiegokolwiek przyszłe porozumienie pokojowe wzywało do odpowiedzialności, wzmocnienia komisji prawdy oraz weryfikacji pracowników służb bezpieczeństwa;

Sudan Południowy

64. zwraca się do Unii Afrykańskiej o upublicznienie sprawozdania komisji dochodzeniowej w sprawie przypadków naruszania praw człowieka przez wszystkie strony w Sudanie Południowym, co stanowiłoby element promowania sprawiedliwości względem przypadków naruszania praw człowieka od początku konfliktu; potępia uprowadzenie grupy dzieci, którego dokonano w Wau Shilluk w lutym 2015 r. w celu wyszkolenia ich na dzieci-żołnierzy; wzywa Radę Praw

Czwartek, 12 marca 2015 r.

Człowieka ONZ, aby przyjęła rezolucję, w której podkreśli, że sprawiedliwe i wiarygodne dochodzenia w sprawie przestępstw i ściganie ich sprawców na mocy prawa międzynarodowego są niezbędne do tego, by Sudan Południowy przerwał cykl przemocy potęgowanej bezkarnością, a także w której zaapeluje w związku z tym o rozważenie utworzenia mieszanego mechanizmu sądowego i ponownie wezwie Sudan Południowy do przystąpienia do statutu rzymskiego, a także apeluje do Rady Praw Człowieka o ustanowienie mandatu specjalnego przedstawiciela ds. Sudanu Południowego, aby wesprzeć promowanie sprawiedliwych i wiarygodnych dochodzeń i szerzej zakrojonych środków rozliczalności, przy wsparciu społeczności międzynarodowej;

Sri Lanka

65. odnotowuje zobowiązania poczynione przez nowo wybrany rząd Sri Lanki i wzywa go do podjęcia przed 30. sesją Rady Praw Człowieka ONZ we wrześniu 2015 r. konkretnych kroków na rzecz rozliczalności w celu zrealizowania obietnic dotyczących poprawienia sytuacji w zakresie praw człowieka w kraju oraz zapobieżenia powrotowi na złą drogę, w tym do poważnych dochodzeń i ścigania, a także do podjęcia innych kroków w celu rozwiązania szerszego problemu bezkarności i naruszania praw człowieka oraz do pełnej współpracy z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka i w ramach prowadzonych przez niego dochodzeń międzynarodowych dotyczących Sri Lanki;

Syria

66. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu dramatycznego i krwawego konfliktu oraz kryzysu humanitarnego, którego przyczyną jest stosowanie przemocy wobec cywilów, a w szczególności słabych grup, takich jak kobiety i dzieci, przede wszystkim przez reżim Asada, ale także przez Państwo Islamskie/Daisz oraz inne bojówki; wyraża zaniepokojenie z powodu propagowania przez Daisz swej ideologii za granicą; jest również zaniepokojony regularnym łamaniem praw człowieka oraz międzynarodowego prawa humanitarnego w Syrii, które może stać się zbrodniami wojennymi i zbrodniami przeciwko ludzkości; nalega, by wszystkie strony przestrzegały odnośnych przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego, aby chronić ludność cywilną i jej prawa człowieka, a także zaspokajać jej podstawowe potrzeby; domaga się, aby wszystkie państwa ONZ wyraźnie opowiedziały się przeciwko przemocy, a w szczególności poparły prawa mniejszości, a także przeciwko regularnym prześladowaniom chrześcijan; domaga się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich osób, które zostały bezprawnie zatrzymane lub porwane w związku z korzystaniem przez nie z przysługujących im praw człowieka lub prowadzenia innej pokojowej działalności politycznej; domaga się zdecydowanego wsparcia ze strony UE i jej państw członkowskich w zakresie egzekwowania odpowiedzialności społecznej oraz przedłużenia mandatu komisji dochodzeniowej ONZ;

Irak

67. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu dramatycznego i krwawego konfliktu oraz kryzysu humanitarnego w Iraku; zauważa, że sytuacja w dziedzinie praw człowieka pogarsza się, gdyż IS/Daisz i inne bojówki dopuszczają się porwań i masowych egzekucji, a także prześladują irackie mniejszości etniczne i religijne, w tym chrześcijan;

Palestyna/Izrael

68. potępia ostrzały raketowe na Izrael przeprowadzone przez Hamas i inne ugrupowania zbrojne ze Strefy Gazy oraz wyraża głębokie zaniepokojenie kryzysem humanitarnym w Gazie; wzywa UE i jej państwa członkowskie do publicznego wyrażenia poparcia dla komisji dochodzeniowej ONZ, a także do poddania władz izraelskich krytyce w związku z brakiem współpracy z tą komisją oraz nieudzieleniem jej wstępu, w drodze wydania oświadczenia publicznego podczas sesji Rady Praw Człowieka ONZ; podkreśla, że sprawiedliwość i poszanowanie praworządności to niezbędne podstawy pokoju i domaga się położenia kresu długoletniej, stałej bezkarności za naruszanie prawa międzynarodowego; z zadowoleniem przyjmuje otwarcie przez prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego wstępnego postępowania w celu zbadania sytuacji w Palestynie; wzywa UE do pełnej współpracy z jego biurem; wzywa UE do ponownego zaangażowania się w kwestię będącą przedmiotem pkt 7 porządku obrad Rady Praw Człowieka ONZ oraz do zdecydowanego potępienia dalszego naruszania praw międzynarodowego oraz niewdrożenia opinii doradczej MTK, a także do wsparcia przedłużenia mandatu komisji dochodzeniowej ONZ;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

69. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 69. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ oraz Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0080

Sytuacja w Wenezueli

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli (2015/2582(RSP))

(2016/C 316/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji w Wenezueli, w szczególności rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli ⁽¹⁾ i rezolucję z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie prześladowań demokratycznej opozycji w Wenezueli ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie pewności prawa w odniesieniu do inwestycji europejskich poza Unią Europejską ⁽³⁾,
 - uwzględniając oświadczenia prasowe rzecznika wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji Federiki Mogherini z dnia 23 lutego 2015 r. w sprawie aresztowania burmistrza Caracas Antonia Ledezmy oraz w sprawie sytuacji w Wenezueli,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika sekretarza generalnego ONZ z dnia 26 lutego 2015 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli,
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego Unii Narodów Południowoamerykańskich i byłego prezydenta Kolumbii Ernesta Sampera z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie sytuacji w Wenezueli oraz śmierci czternastoletniego ucznia Kluiverta Roi,
 - uwzględniając oświadczenie Międzyamerykańskiej Komisji Praw Człowieka (IACHR) z dnia 24 lutego 2015 r.,
 - uwzględniając opinię grupy roboczej ds. arbitralnych zatrzymań Komisji Praw Człowieka Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 26 sierpnia 2014 r.,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka z dnia 20 października 2014 r. w sprawie zatrzymania manifestantów i polityków w Wenezueli,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, którego Wenezuela jest stroną,
 - uwzględniając sprawozdanie Amnesty International 2014/2015 z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowane „Sytuacja praw człowieka na świecie” oraz sprawozdanie Human Rights Watch z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie Wenezueli, zatytułowane „Nowe uprawnienia dla wojska służące tłumieniu protestów”,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 19 lutego 2015 r. Antonio Ledezma, dwukrotnie demokratycznie wybrany na burmistrza dystryktu metropolitalnego Caracas i należący do przywódców opozycji, został arbitralnie zatrzymany przez silnie uzbrojonych funkcjonariuszy boliwariańskich służb wywiadu (SEBIN), którzy nie przedstawili nakazu aresztowania ani jakichkolwiek dowodów, że zatrzymany popełnił przestępstwo; mając na uwadze, że po zatrzymaniu Antonio Ledezma został oskarżony o udział w spisku i związku przestępczym, przestępstwa karane w Wenezueli wieloletnimi wyrokami więzienia, oraz osadzony w więzieniu wojskowym Ramo Verde,
- B. mając na uwadze, że przetrzymywanie cywilów w areszcie w więzieniach wojskowych jest niezgodne z normami międzynarodowymi; mając na uwadze, że Wenezuela ma obowiązek zagwarantować ochronę życia, humanitarne traktowanie i bezpieczeństwo wszystkich osób pozbawionych wolności oraz zapewnić warunki przetrzymywania zgodne z obowiązującymi normami międzynarodowymi;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0176.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0106.

⁽³⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 84.

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- C. mając na uwadze, że prezydent Nicolás Maduro ogłosił w państwowym radiu i telewizji, iż udaremniono rzekomy plan destabilizacji jego rządu w wyniku zamachu stanu, w którym mieli brać udział przywódcy Koalicji Jedności Demokratycznej, deputowani Zgromadzenia Narodowego María Corina Machado i Julio Borges, a także burmistrz Caracas Antonio Ledezma; mając na uwadze, że wspomniani przywódcy opozycji mieli również jakoby związek z planem zabójstwa lidera opozycji Leopolda Lópeza, przetrzymywanego od ponad roku w więzieniu wojskowym; mając na uwadze, że od czasu zatrzymania wobec Leopolda Lópeza dopuszczono się tortur fizycznych i psychicznych oraz że jest on przetrzymywany w izolacji;
- D. mając na uwadze, że prezydent Nicolás Maduro informował również o dziwnych rzekomych spiskach zawiązywanych za granicą, planach destabilizacji i próbach zabójstwa, o których niejednokrotnie wspominały krajowe organy administracji;
- E. mając na uwadze, że w przeszłości przywódcy opozycji demokratycznej byli wielokrotnie i bezpodstawnie oskarżani o udział w rzekomych planach destabilizacji i zamachów stanu; mając na uwadze, że nasiliło się zastraszanie i złe traktowanie więzionych liderów opozycji i studentów, którzy brali udział w protestach w 2014 r.; mając na uwadze, że Leopoldo López, Daniel Ceballos i inni politycy opozycji są nadal arbitralnie przetrzymywani, María Corina Machado została w sposób bezprawny i arbitralny odwołana z funkcji i wykluczona z parlamentu Wenezueli, a rząd Wenezueli grozi pozbawieniem immunitetu deputowanego Julio Borgesa;
- F. mając na uwadze, że jeśli wobec osoby, której postawiono zarzuty popełnienia przestępstwa, zastosowano areszt tymczasowy bez właściwego uzasadnienia, to można uznać, iż złamano zasadę domniemania niewinności, ponieważ w takim przypadku zatrzymanie staje się środkiem karnym, a nie środkiem ostrożności;
- G. mając na uwadze, że według doniesień organizacji lokalnych i międzynarodowych w rok po pokojowych demonstracjach ponad 1 700 protestujących oczekuje na proces, ponad 69 jest nadal więzionych, a mordercy, którzy zabili w czasie protestów co najmniej 40 osób, nadal nie odpowiedzieli za swoje czyny; mając na uwadze, że policja, gwardia narodowa oraz brutalne i niekontrolowane prorzadowe oddziały zbrojne używały wobec protestujących niewspółmiernej siły i systematycznie stosowały przemoc;
- H. mając na uwadze, że demokratyczne państwo nie może traktować przywódców opozycji politycznej jak przestępców, musi natomiast gwarantować udział wszystkich grup społecznych w życiu politycznym kraju, a także poszanowanie praw człowieka osób deklarujących przynależność do opozycji, zgodnie z oświadczeniem organizacji z dnia 24 lutego 2015 r.;
- I. mając na uwadze, że sędziowie sądu najwyższego otwarcie odrzucili zasadę podziału władzy, publicznie zobowiązali się do udziału w realizacji programu politycznego rządu oraz wielokrotnie orzekali na korzyść rządu, sankcjonując jego lekceważące podejście do praw człowieka; mając na uwadze, że w grudniu 2014 r. prorzadowa większość w Zgromadzeniu Narodowym zwykłą większością głosów mianowała 12 nowych sędziów sądu najwyższego, kiedy nie udało się osiągnąć większości dwóch trzecich, do czego konieczne byłoby osiągnięcie kompromisu z opozycją;
- J. mając na uwadze, że w uchwale ministerstwa obrony nr 8610 zezwolono wojsku na użycie broni palnej do kontrolowania „zgromadzeń publicznych i demonstracji pokojowych”; mając na uwadze, że zgodnie z art. 68 konstytucji Wenezueli użycie broni palnej i substancji toksycznych do kontroli demonstracji pokojowych jest zakazane; mając na uwadze, że zgodnie z normami międzynarodowymi należy ograniczać wykorzystanie sił zbrojnych w operacjach bezpieczeństwa publicznego;
- K. mając na uwadze, że w dniu 24 lutego 2015 r. w czasie demonstracji przeciwko niedoborom żywności i leków w San Cristóbal w stanie Táchira został zastrzelony czternastoletni uczeń Kluivert Roa, stając się pierwszą ofiarą od czasu wprowadzenia użycia broni palnej do tłumienia protestów; mając na uwadze, że w dniu 25 lutego 2015 r. prokuratura generalna wydała oświadczenie, że o umyślne zabójstwo i inne przestępstwa oskarżono funkcjonariusza policji;
- L. mając na uwadze, że wolność słowa i prawo do udziału w pokojowych demonstracjach to podstawa demokracji; mając na uwadze, że równość i sprawiedliwość dla wszystkich są niemożliwe, jeśli nie są przestrzegane podstawowe wolności i prawa wszystkich obywateli; mając na uwadze, że liczne doniesienia potwierdzają coraz ostrzejszą cenzurę mediów i ich zastraszanie;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

- M. mając na uwadze, że Wenezuela posiada największe zasoby energetyczne spośród krajów Ameryki Łacińskiej; mając na uwadze, że ludność Wenezueli cierpi z powodu poważnego niedoboru podstawowych towarów oraz że ceny żywności wzrosły dwukrotnie i wprowadzono bardziej rygorystyczne racjonowanie żywności; mając na uwadze, że niepowodzenie państwa w utrzymywaniu prawa i porządku oraz rosnąca polaryzacja polityczna uczyniły z Wenezueli jeden z najbardziej ogarniętych przemocą krajów na świecie;
- N. mając na uwadze, że tylko poszanowanie podstawowych praw i wolności oraz konstruktywny dialog prowadzony w duchu szacunku i tolerancji mogą pomóc temu krajowi wyjść z obecnego poważnego kryzysu i przezwyciężyć przeszłe trudności;
- O. mając na uwadze, że rozpoczęto negocjacje (zwane „Mesa de Diálogo”) między rządem a opozycją, lecz niestety zostały one przerwane, nie doprowadziwszy do pomyślnego zakończenia;
- P. mając na uwadze, że art. 207 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, iż europejskie inwestycje w państwach trzecich są podstawowym elementem wspólnej polityki handlowej UE, dlatego nieodłącznie wiążą się z jej polityką zewnętrzną, a zgodnie z Traktatem z Lizbony bezpośrednie inwestycje zagraniczne stanowią wyłączną kompetencję UE, co zapisano w art. 3 ust. 1 lit. e) oraz w art. 206 i 207 TFUE;
- Q. mając na uwadze, że rząd Wenezueli ma szczególny obowiązek przestrzegania zasad praworządności i prawa międzynarodowego, gdyż w dniu 16 października 2014 r. kraj ten został wybrany na niestałego członka Rady Bezpieczeństwa ONZ;
- ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją w Wenezueli i potępia użycie przemocy wobec protestujących; wzywa władze Wenezueli do natychmiastowego uwolnienia Antonia Ledezmy, Leopolda Lópeza, Daniela Ceballosa i wszystkich uczestników pokojowych demonstracji, studentów i liderów opozycji arbitralnie przetrzymywanych za wykonywanie prawa do wolności słowa i przynależnych im praw podstawowych, zgodnie z żądaniami różnych organów ONZ i organizacji międzynarodowych; wzywa władze Wenezueli do wycofania bezpodstawnych oskarżeń wobec tych osób;
 - wzywa władze Wenezueli, by zagwarantowały, że Antonio Ledezma, Leopoldo López, Daniel Ceballos i pozostali więźniowie polityczni otrzymają wszelką pomoc medyczną, jakiej mogą potrzebować, oraz natychmiastowy, regularny i zapewniający prywatność dostęp do rodzin oraz do wybranych przez nich adwokatów; jest głęboko zaniepokojony z powodu pogorszenia się warunków przetrzymywania więźniów;
 - apeluje do rządu Wenezueli o zaprzestanie prześladowań politycznych i represjonowania opozycji demokratycznej, łamania wolności słowa i prawa do demonstracji, a także wzywa do zniesienia cenzury środków przekazu; przypomina władzom, że głosy opozycji są niezbędne w demokratycznym społeczeństwie;
 - potępia zastrzelenie Kluiverta Roi i sześciu innych studentów oraz składa kondolencje ich rodzinom; apeluje do rządu o uchylenie niedawno opublikowanej uchwały nr 8610, które zezwala siłom bezpieczeństwa na użycie potencjalnie śmiertelnych środków, np. broni palnej czy innej śmiertelnej broni, przy tłumieniu cywilnych protestów, co narusza art. 68 konstytucji Wenezueli;
 - wzywa rząd Wenezueli do przestrzegania własnej konstytucji i międzynarodowych zobowiązań w odniesieniu do niezawisłości sądownictwa, prawa do wolności słowa, zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń oraz pluralizmu politycznego, które stanowią podstawę demokracji; wzywa rząd Wenezueli do stworzenia otoczenia, w którym obrońcy praw człowieka i niezależne organizacje pozarządowe będą mogły prowadzić legalną działalność w zakresie promowania praw człowieka i demokracji; podkreśla, że jako niestały członek Rady Bezpieczeństwa ONZ rząd Wenezueli ma szczególny obowiązek przestrzegania zasad praworządności i prawa międzynarodowego;
 - wzywa rząd Wenezueli do zapewnienia sprawnych i bezstronnych dochodzeń w sprawie oskarżeń, niepozostawiających miejsca na bezkarność, z pełnym poszanowaniem zasady domniemania niewinności i prawa do rzetelnego procesu sądowego; przypomina, że poszanowanie zasady podziału władzy jest podstawą demokracji, a wymiaru sprawiedliwości nie można wykorzystywać jako broni politycznej; apeluje do władz Wenezueli o zapewnienie bezpieczeństwa wszystkim obywatelom kraju, niezależnie od ich poglądów i przynależności politycznej;

Czwartek, 12 marca 2015 r.

7. wyraża zaniepokojenie, że kolejne protesty mogą doprowadzić do dalszych aktów przemocy, które tylko pogłębiłyby przepaść między stanowiskiem rządu a opozycji i spowodowały jeszcze większą polaryzację w newralgicznej sytuacji politycznej, w jakiej znajduje się Wenezuela; wzywa przedstawicieli wszystkich partii i grup społecznych Wenezueli do zachowania spokoju w działaniach i w słowach; przestrzega przed jakimikolwiek działaniami mogącymi wywołać atmosferę napięć i regres prowadzący do delegitymizacji i delegalizacji opozycji demokratycznej lub do odwołania wyborów;
 8. jest zaniepokojony faktem, że działacze opozycyjni padają ofiarą arbitralnych zatrzymań i ataków w roku wyborczym, co może doprowadzić do zakwestionowania zarówno prawomocności, jak i wyniku procesu wyborczego;
 9. wzywa władze Wenezueli, by wykorzystały okres poprzedzający zbliżające się wybory parlamentarne do zainicjowania procesu politycznego z udziałem wszystkich stron, bazującego na porozumieniu i współodpowiedzialności, w formie autentycznego dialogu narodowego ze znacznym udziałem wszystkich demokratycznych sił politycznych, zgodnie z zasadami demokracji i praworządności oraz przy pełnym poszanowaniu praw człowieka; ponadto wzywa obie strony do debaty na temat najpoważniejszych problemów, przed którymi stoi kraj, z myślą o przeprowadzeniu koniecznych reform w gospodarce i systemie sprawowania rządów; wzywa władze Wenezueli do zagwarantowania wolnych i uczciwych wyborów parlamentarnych z pełnym udziałem wszystkich stron i wszystkich przedmiotów demokratycznych; apeluje do wszystkich podmiotów politycznych o utrzymanie walki politycznej w granicach porządku konstytucyjnego i opieranie się wszelkim naciskom zmierzającym do radykalizacji;
 10. zachęca regionalnych partnerów Wenezueli, np. Unię Narodów Południowoamerykańskich i Organizację Państw Amerykańskich, do utworzenia kanałów dialogu i porozumienia między stronami konfliktu oraz do zagwarantowania bezpieczeństwa publicznego i ochrony oraz przywrócenia spokoju i normalności w Wenezueli;
 11. wzywa UE, państwa członkowskie i społeczność międzynarodową do wydawania oświadczeń i przyjmowania środków będących wyrazem solidarności ze społeczeństwem wenezuelskim w tym trudnym okresie;
 12. wzywa Komisję i Radę, by przeanalizowały i przyjęły wszelkie środki niezbędne do ochrony interesów europejskich i zasady pewności prawa w odniesieniu do europejskich przedsięwzięć w Wenezueli;
 13. zwraca się do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i delegatury UE w Wenezueli, a także do ambasad państw członkowskich w tym kraju, by dalej uważnie śledziły dochodzenia i procesy sądowe przeciwko przywódcom opozycji; ponawia apel, by Parlament Europejski jak najszybciej wysłał delegację ad hoc mającą ocenić sytuację w Wenezueli i przeprowadzić rozmowy ze wszystkimi stronami zaangażowanymi w konflikt;
 14. ponownie wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji Federikę Mogherini, by domagała się natychmiastowego uwolnienia demonstrantów arbitralnie aresztowanych od początku protestów;
 15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Boliwariańskiej Republiki Wenezueli, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Państw Amerykańskich.
-

Środa, 11 marca 2015 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0059

Wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego Theodorosa Zagorakisa

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Theodorosa Zagorakisa (2015/2048(IMM))

(2016/C 316/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Theodorosa Zagorakisa przekazany przez zastępcę prokuratora Sądu Najwyższego Grecji w dniu 19 grudnia 2014 r. i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 28 stycznia 2015 r., w związku ze sprawą E2010/3844 toczącą się przed sądem karnym do spraw wykroczeń w Salonikach orzekającym w składzie jednoosobowym,
 - po rezygnacji Theodorosa Zagorakisa z prawa do udzielenia wyjaśnień przysługującego mu na mocy art. 9 ust 5 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dni: 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 62 Konstytucji Republiki Greckiej,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0044/2015),
- A. mając na uwadze, że zastępca prokuratora Sądu Najwyższego Grecji wystąpił z wnioskiem o uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego Theodorosa Zagorakisa w związku z możliwością nałożenia kary za domniemane popełnienie przez niego czynu karalnego;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Środa, 11 marca 2015 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
 - C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 62 Konstytucji Republiki Greckiej członek parlamentu – bez zgody parlamentu – nie może w czasie kadencji być ścigany, zatrzymany lub aresztowany ani też nie można w żaden inny sposób ograniczyć jego wolności;
 - D. mając na uwadze, że Theodorosowi Zagorakisowi zarzuca się nieumyślne spowodowanie uszkodzenia ciała i naruszenie przepisów bezpieczeństwa w miejscu pracy;
 - E. mając na uwadze, że postępowanie karne dotyczy wypadku przy pracy z dnia 13 maja 2010 r. z udziałem pracownika klubu piłkarskiego PAOK na stadionie tego klubu w Salonikach i toczy się przeciw Theodorosowi Zagorakisowi jako prezesowi i prawnemu przedstawicielowi klubu;
 - F. mając na uwadze, że zarzucany czyn nie ma żadnego związku z wykonywaniem przez Theodorosa Zagorakisa mandatu posła do Parlamentu Europejskiego, lecz z pełnieniem przez niego funkcji prezesa klubu piłkarskiego PAOK;
 - G. mając na uwadze, że postępowanie karne nie dotyczy opinii wyrażonej w czasie wykonywania obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego ani stanowiska zajętego w głosowaniu w rozumieniu art. 8 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
 - H. mając na uwadze, że nie istnieją podstawy do założenia, jakoby postępowanie opierało się na zamiarze zaszkodzenia politycznej działalności posła (fumus persecutionis), ponieważ wszczęto je kilka lat przed objęciem przez niego mandatu posła;
 - 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Theodorosa Zagorakisa;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji prokuratorowi Sądu Najwyższego Grecji.
-

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0060

Wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego Sergeja Stanisheva

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Sergeia Stanisheva (2014/2259(IMM))

(2016/C 316/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Sergeia Stanisheva, przekazany przez prokuratora generalnego Republiki Bułgarii w dniu 24 listopada 2014 r. w związku z postępowaniem sądowym zawisłym się przed Sądem dla miasta Sofii (nr ref. CCAN No C-280/2013) i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 grudnia 2014 r.,
 - po wysłuchaniu wyjaśnień S. Stanisheva zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dni: 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 70 Konstytucji Republiki Bułgarii,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0045/2015),
- A. mając na uwadze, że prokurator generalny Republiki Bułgarii przekazał wniosek Prokuratury w Sofii o zezwolenie na kontynuację postępowania karnego przeciwko Sergejowi Stanishevowi w odniesieniu do przestępstwa podlegającego art. 358 ust. 1, w związku z art. 26 ust. 1 bułgarskiego Kodeksu Karnego;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu o przywilejach i immunitetach Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych posłom do parlamentu ich państwa;
- D. mając na uwadze, że na mocy art. 70 ust. 1 Konstytucji Republiki Bułgarii posła do Zgromadzenia Narodowego nie można zatrzymać ani wszcząć przeciw niemu postępowania karnego, chyba że popełnił on przestępstwo o charakterze ogólnym, zaś w takich przypadkach wymagana jest zgoda Zgromadzenia Narodowego lub, jeśli trwają wakacje parlamentarne, przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego, poza przypadkami zatrzymania *in flagrante delicto*; mając na uwadze, że na mocy art. 70 ust. 2 Konstytucji Republiki Bułgarii zgoda na wszczęcie postępowania karnego nie jest wymagana, gdy poseł do Zgromadzenia Narodowego udzielił na nie zgody na piśmie;
- E. mając na uwadze, że tylko Parlament może podjąć decyzję o uchyleniu lub odmowie uchylenia immunitetu w danym przypadku; mając na uwadze, że Parlament może w uzasadnionym stopniu wziąć pod uwagę stanowisko danego posła przy podejmowaniu decyzji o uchyleniu lub odmowie uchylenia jego immunitetu⁽²⁾;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

⁽²⁾ Sprawa T-345/05, *Mote vs Parlament* (przywołana powyżej), pkt 28.

Środa, 11 marca 2015 r.

- F. mając na uwadze, że zarzucany czyn nie ma bezpośredniego, oczywistego związku z wykonywaniem przez S. Stanisheva mandatu posła do Parlamentu Europejskiego ani nie stanowi opinii lub stanowiska zajętego przezeń w głosowaniu w czasie wykonywania obowiązków służbowych posła do Parlamentu Europejskiego do celów zastosowania art. 8 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- G. mając na uwadze, że wstępne dochodzenie przeciw Sergeiowi Stanishevowi rozpoczęło się na długo, zanim został on posłem do Parlamentu Europejskiego, oraz że przedmiotowe postępowanie nie jest zatem w żaden sposób powiązane z pełnioną przez niego funkcją posła do Parlamentu Europejskiego;
- H. mając na uwadze, że Sergei Stanishev – najpierw jako premier, a następnie jako członek Zgromadzenia Narodowego – przedłożył przewodniczącemu Zgromadzenia Narodowego dwa oświadczenia pisemne, w których zgodził się na wszczęcie przeciw niemu postępowania karnego zgodnie z art. 70 ust. 2 Konstytucji Republiki Bułgarii;
- I. mając na uwadze, że w tym przypadku Parlament nie znalazł dowodów wskazujących na zaistnienie *fumus persecutionis*, czyli wystarczająco poważnego i precyzyjnego podejrzenia, że sprawę wniesiono z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności danego posła;
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Sergeia Stanisheva;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji, właściwym organom Republiki Bułgarii oraz Sergeiowi Stanishevowi.
-

Wtorek, 10 marca 2015 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0041

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2013/009 PL/Zachem – Polska)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/009 PL/Zachem złożony przez Polskę) (COM(2015)0013 – C8-0010/2015 – 2015/2016(BUD))

(2016/C 316/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0013 – C8-0010/2015),
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0036/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

⁽¹⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- C. mając na uwadze, że wniosek ten jest jednym z dwóch ostatnich wniosków do rozpatrzenia w ramach rozporządzenia EFG z 2006 r., a przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 1309/2013⁽¹⁾ odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków pomagających w rozpoczęciu własnej działalności;
- D. mając na uwadze, że Polska złożyła wniosek EGF/2013/009 PL/Zachem w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku z 615 zwolnieniami w przedsiębiorstwie Zachem SA oraz 2 przedsiębiorstwach będących jego dostawcami, wynikającymi z przerwania produkcji i reorganizacji przedsiębiorstwa Zachem, działającego w dziale 20 według klasyfikacji NACE 2 „Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych” w regionie Kujawsko-Pomorskie według klasyfikacji NUTS II; mając na uwadze, że 404 osoby spośród 615 zwolnionych pracowników zarejestrowało się jako bezrobotni w Powiatowym Urzędzie Pracy w Bydgoszczy; mając na uwadze, że zwolnienia miały miejsce w okresie referencyjnym od 31 marca 2013 r. do 31 lipca 2013 r. i są związane z utratą udziału Unii w rynku przemysłu chemicznego;
- E. mając na uwadze, że wkład finansowy z EFG, którego dotyczy wniosek, opiewa na kwotę 115 205 EUR (50 % całkowitego budżetu);
- F. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zauważa, że warunki wymienione w art. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i w związku z tym zgadza się z Komisją, iż Polska ma prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że władze polskie złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG na mocy rozporządzenia EFG w dniu 9 października 2013 r., nie przekraczając terminu na poinformowanie, a Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku w dniu 21 stycznia 2015 r.;
 3. wyraża zaniepokojenie z powodu długości procedury od daty pierwszych zwolnień do momentu oceny wniosku; przypomina, że celem EFG jest jak najszybsze oferowanie pomocy zwalnianym pracownikom;
 4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Polski postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 4 marca 2013 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;
 5. zauważa, że udział Unii w rynku chemikaliów drastycznie spadł w latach 1992–2012, z 35,2 % w 1992 r. do 17,8 % w 2012 r.⁽²⁾; zauważa, że w ostatnich latach potwierdza się tendencja do przenoszenia produkcji chemikaliów do Azji, a zwłaszcza do Chin, gdzie produkcja chemikaliów wzrosła z 8,7 % w 2002 r. do 30,5 % w 2012 r. z powodu zwiększenia sprzedaży na wschodzących rynkach i niższych kosztów siły roboczej, dostępu do rynków, dotacji, podatków i regulacji; w związku z tym uważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Zachem i 2 przedsiębiorstwach będących jego dostawcami są powiązane z poważnymi zmianami strukturalnymi w handlu światowym spowodowanymi globalizacją;
 6. podkreśla, że Zachem był największym pracodawcą w regionie i że w okresie odniesienia pracownicy zwolnieni bezpośrednio lub pośrednio z przedsiębiorstwa Zachem stanowili 60 % wszystkich nowo zarejestrowanych bezrobotnych w Powiatowym Urzędzie Pracy w Bydgoszczy;
 7. zauważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Zachem i u jego dostawców będą miały prawdopodobnie negatywne skutki dla regionu Kujawsko-Pomorskiego, który ma najwyższą stopę bezrobocia w kraju, sięgającą 17,4 % w lipcu 2013 r., pomimo ekspansji gospodarczej, z jakiej korzystał ten region;
 8. zauważa, że środki wspierane przez EFG są skierowane do 50 pracowników znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji i obejmują następujące 2 środki: dopłaty do zatrudnienia i prace interwencyjne;
 9. zauważa, że największa część środków na zindywidualizowane usługi zostanie przeznaczona na dopłaty do zatrudnienia, które obejmą 45 pracowników i będą stanowić zachęty dla pracodawców, którzy zdecydują się na zatrudnienie tych pracowników przynajmniej na 24 miesiące;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855).

⁽²⁾ Europejski przemysł chemiczny. Facts & Figures 2013, CEFIC (Fakty i Liczby 2013, Europejska Rada Przemysłu Chemicznego – CEFIC) (<http://www.cefic.org/Facts-and-Figures>)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

10. zauważa, że wsparcie w mniejszym zakresie zapewnione jest 5 zwolnionym pracownikom powyżej 50 lat, aby opłacić ich składki na ubezpieczenie społeczne; zauważa, że ta grupa wiekowa jest bardziej zagrożona długotrwałym bezrobociem i wykluczeniem z rynku pracy;
11. z zadowoleniem przyjmuje komplementarność środków EFG z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; zauważa w szczególności, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług ma na celu uzupełnienie szeregu realizowanych środków dostępnych dla zwalnianych pracowników w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz innych środków podejmowanych przez urzędy pracy w regionie; wskazuje, jak ważne jest, by zapobiegać podwójnemu finansowaniu w przypadku takich uzupełniających działań;
12. zauważa, że zindywidualizowane usługi mają zostać planowo wdrożone do dnia 30 września 2015 r., oraz że ze wstępnych danych wynika, iż 36 osób znalazło dotychczas nowe miejsce pracy dzięki uczestnictwie w usługach oferowanych w pakiecie; odnotowuje, że do końca 2014 r. wdrożono 59 % planowanego budżetu;
13. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego przedyskutowała możliwości pomocy zwolnionym pracownikom Zachem i jego dostawców oraz że proponowany pakiet zindywidualizowanych usług został przedyskutowany na spotkaniu Powiatowej Rady Zatrudnienia w Bydgoszczy, w którym wzięły udział związki zawodowe, przedstawiciele biznesu oraz władz lokalnych i regionalnych;
14. przypomina, że ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej;
15. wyraża zadowolenie, że na poszczególnych etapach wdrażania środków EFG i dostępu do nich stosowana była i nadal stosowana będzie zasada równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;
16. podkreśla, że z EFG można współfinansować jedynie aktywne instrumenty rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
17. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/009 PL/Zachem złożony przez Polskę)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/469.)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0042

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2014/014 DE/Aleo Solar – Niemcy)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek nr EGF/2014/014 DE/Aleo Solar z Niemiec) (COM(2014)0726 – C8-0012/2015 – 2015/2018(BUD))

(2016/C 316/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0726 – C8-0012/2015),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w sprawach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0030/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, co do rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz co do finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Niemcy złożyły wniosek nr EGF/2014/014 DE/Aleo Solar o wkład finansowy z EFG w związku ze zwolnieniem 657 pracowników – 390 w przedsiębiorstwie Aleo Solar AG prowadzącym działalność w dziale 26 według klasyfikacji NACE 2 („Produkcja komputerów, wyrobów elektronicznych i optycznych”) oraz 267 w jego dwóch jednostkach zależnych, przy czym 476 osób ma zostać objętych środkami pomocowymi – w trakcie okresu referencyjnego od dnia 7 marca 2014 r. do dnia 7 lipca 2014 r. i po jego upływie, wskutek spadku udziału Unii w rynku produkcji modułów fotowoltaicznych;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zauważa, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i w związku z tym zgadza się z Komisją, iż Niemcy mają prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że w dniu 29 lipca 2014 r. władze Niemiec złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG i uzupełniły go dodatkowymi informacjami do dnia 23 września 2014 r., a także zauważa, że Komisja udostępniła swoją ocenę dnia 16 grudnia 2014 r.;
 3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Niemiec postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 11 kwietnia 2014 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;
 4. jest zdania, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Aleo Solar AG są związane z poważnymi zmianami strukturalnymi w handlu światowym spowodowanymi globalizacją, przy czym udział Chin w rynku wzrósł z 11 % do 45 %, natomiast udział Niemiec skurczył się z 64 % do 21 % w latach 2005–2011; zauważa, że z powodu znacznego nadmiaru zdolności produkcyjnych w przypadku modułów fotowoltaicznych w Chinach, których nie są w stanie przyjąć ani konsumenci krajowi, ani rynek światowy, ceny tych wyrobów w UE spadły w 2011 r. o 40 % w porównaniu do roku 2010, czyli poniżej kosztów produkcji Aleo Solar AG; zauważa, że w 2013 r. UE zatwierdziła dodatkowe cła na moduły fotowoltaiczne pochodzące z Chin, a także cenę minimalną, która jednak wciąż jest niższa niż koszty produkcji niemieckich producentów;
 5. odnotowuje, że w 2010 r. obroty Aleo Solar AG wyniosły 550 mln EUR, a zysk przedsiębiorstwa wyniósł 43 mln EUR, jednak od 2011 r. gwałtownie spadał, przynosząc do 2013 r. stratę w wysokości 92 mln EUR; podkreśla, że podjęto szereg wysiłków z myślą o restrukturyzacji i podniesieniu wydajności, lecz niestety nie zdołano przywrócić rentowności;
 6. zauważa, że jest to drugi wniosek o wsparcie z EFG dotyczący produkcji modułów fotowoltaicznych i zapewne nie ostatni;
 7. zauważa, że oczekuje się, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Aleo Solar AG będą mieć negatywny wpływ na region Prenzlau/Brandenburgię, gdzie dochód na mieszkańca jest znacznie niższy niż średnia krajowa, a stopa bezrobocia jest najwyższa w Niemczech i wynosi odpowiednio 15,5 % oraz 16,4 %; podkreśla, że uwzględnienie zwolnień w przedsiębiorstwie Aleo Solar AG podniosłoby ten wskaźnik o 0,9 %; wyraża ubolewanie, że nie można się spodziewać, iż zwolnieni pracownicy szybko znajdą jakąkolwiek równoważną pracę, ponieważ gęstość zaludnienia jest stosunkowo niska i brakuje potencjalnych pracodawców; w regionie tym działają głównie małe i średnie przedsiębiorstwa, a tylko 10 przedsiębiorstw (0,3 %) zatrudnia ponad 249 pracowników (przedsiębiorstwo Aleo Solar AG było jednym z największych pracodawców);
 8. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje następujące środki skierowane do 476 zwolnionych pracowników: szkolenia zawodowe, doradztwo zawodowe, zajęcia grupowe/warsztaty, porady dotyczące zakładania przedsiębiorstwa, międzyregionalne porady dotyczące mobilności, poszukiwanie pracy przy pomocy fachowców, dalsza opieka nad pracownikami, którzy znaleźli nową pracę, lecz mogą potrzebować porady w celu zapewnienia sobie tego miejsca pracy lub w związku z koniecznością zmiany miejsca zamieszkania, dodatek szkoleniowy w wysokości 60 % poprzedniego wynagrodzenia netto pracownika zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie EFG;
 9. zwraca uwagę, że władze zamierzają wykorzystać maksymalną dozwoloną część wszystkich kosztów (35 %) na świadczenia i zachęty w postaci świadczeń szkoleniowych (Transferkurzarbeitergeld) stanowiących 60 % lub 67 % poprzedniego wynagrodzenia netto pracownika – w zależności od sytuacji w gospodarstwie domowym beneficjenta – co jest zgodne z praktyką stosowaną w Niemczech, gdy pracownicy tracą pracę; zauważa, że dodatek szkoleniowy nie zastępuje biernych środków ochrony socjalnej i podlega rygorystycznym warunkom podjęcia szkolenia i innych zorganizowanych działań;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

10. wyraża zadowolenie, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z przedstawicielami osób objętych pomocą, przy uwzględnieniu potencjału regionu i otoczenia biznesowego;
11. przypomina, że ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
12. zauważa, że 164 pracowników Aleo Solar AG zwolnionych w Prenzlau zostało ponownie zatrudnionych przez azjatyckie konsorcjum, które kupiło zakład od likwidatora; zwraca uwagę, że władze Niemiec uzasadniały umożliwienie tym pracownikom skorzystania ze środków finansowanych z EFG tym, że w momencie składania wniosku ich nowe zatrudnienie nie było pewne;
13. odnotowuje, że środki finansowane z EFG nie obejmą 104 pracowników zwolnionych w ośrodku administracyjnym w Oldenburgu; zauważa, że sytuacja zatrudnienia w tym regionie jest dużo bardziej obiecująca;
14. ubolewa nad wysokim ryzykiem długotrwałego bezrobocia, na jakie narażeni są zwolnieni pracownicy, i podkreśla w związku z tym znaczenie środków zachęcających pracowników do poszukiwania pracy również poza bezpośrednim obszarem zamieszkania i podejmowania pracy, którą można znaleźć w innych regionach;
15. uważa, że pracownicy w grupach wiekowych 55–64 oraz 15–29 są bardziej zagrożeni przedłużającym się bezrobociem i wykluczeniem z rynku pracy; wobec tego uważa, że pracownicy ci mają szczególne potrzeby, jeśli chodzi o zapewnienie im zindywidualizowanego podejścia;
16. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a także pakiet ten powinien być zgodny z przejściem na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
17. podkreśla, że z EFG można współfinansować jedynie aktywne instrumenty rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
18. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zadbania o jej publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY****w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2014/014 DE/
Aleo Solar z Niemiec)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/473.)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0043

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2013/007 BE/Hainaut steel (Duferco-NLMK) – Belgia)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/007 BE/Hainaut steel (Duferco-NLMK) z Belgii) (COM(2014)0725 – C8-0013/2015 – 2015/2019(BUD))

(2016/C 316/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0725 – C8-0013/2015),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0031/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) nr 1309/2013 ⁽⁴⁾ odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament Europejski i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków zachęcających do rozpoczęcia własnej działalności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855).

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Belgia złożyła wniosek EGF/2013/007 BE/Hainaut steel w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 708 pracowników w dwóch przedsiębiorstwach spowodowanym zamknięciem przedsiębiorstwa Dufenco oraz zmniejszeniem liczby pracowników w przedsiębiorstwie NLMK, które to przedsiębiorstwa prowadzą działalność w dziale 24 według klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja metali”) i znajdują się w La Louvière w prowincji Hainaut; mając na uwadze, że zwolnienia te miały miejsce w okresie referencyjnym od 22 stycznia 2013 r. do 22 października 2013 r. i są powiązane ze spadkiem udziału Unii w rynku produkcji stali;
- E. mając na uwadze, że wkład finansowy z EFG, którego dotyczy wniosek, opiewa na kwotę 981 956 EUR (50 % całkowitego budżetu);
- F. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zauważa, że warunki wymienione w art. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione, i w związku z tym zgadza się z Komisją, iż Belgia ma prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że w dniu 27 września 2013 r. władze belgijskie złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG, nie przekraczając terminu na poinformowanie, a także zauważa, że Komisja udostępniła swoją ocenę dnia 9 grudnia 2014 r.;
 3. wyraża zaniepokojenie czasem trwania procedury od daty pierwszych zwolnień do oceny wniosku; przypomina, że celem EFG jest jak najszybsze zaoferowanie pomocy zwolnionym pracownikom; podkreśla, że wniosek o wsparcie z EFG przedstawiono dnia 27 września 2013 r., ale Komisja Budżetowa przeprowadziła głosowanie w jego sprawie prawie półtora roku później;
 4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze belgijskie postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 czerwca 2013 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;
 5. jest zdania, że zwolnienia pracowników przedsiębiorstw Dufenco i NLMK mają związek z poważnymi zmianami strukturalnymi w handlu światowym spowodowanymi globalizacją, z uwagi na to, że w sektorze produkcji stali pojawiły się poważne problemy gospodarcze, a w szczególności nastąpił gwałtowny spadek udziału UE w rynku; ponadto w wyniku kryzysu gospodarczego i relatywnego wzrostu kosztów produkcji zmiany w strukturze handlu zostały dodatkowo spotęgowane przez inne czynniki, takie jak spadek popytu na stal w przemyśle motoryzacyjnym i budowlanym;
 6. zauważa, że według danych, na które powołują się władze belgijskie ⁽¹⁾, w latach 2006–2011 wielkość produkcji stali surowej w UE-27 zmalała z 206,9 mln ton do 177,7 mln ton (- 14,1 %; - 3,0 % rocznego wzrostu) ⁽²⁾, podczas gdy produkcja na poziomie światowym wzrosła z 1 249,0 mln ton do 1 518,3 mln ton (+ 21,6; + 4,0 rocznego wzrostu); rozumie, że doprowadziło to do spadku udziału UE-27 w rynku produkcji stali surowej, mierzonego wielkością produkcji, z 16,6 % w 2006 r. do 11,7 % w 2011 r. (- 29,4 %; - 6,7 % rocznego wzrostu), oraz dla porównania wskazuje na wzrost udziału Chin w rynku z 33,7 % do 45,0 % w tym samym okresie;
 7. zauważa, że jest to piąty wniosek w sektorze stali, z czego trzy dotyczyły globalizacji, a jeden światowego kryzysu finansowego i gospodarczego; zwraca uwagę na potrzebę zastosowania skutecznego i skoordynowanego podejścia na szczeblu Unii, aby zwalczać bezrobocie w sektorze stali;
 8. zauważa, że przewiduje się, iż zwolnienia w przedsiębiorstwach Dufenco i NLMK będą miały negatywny wpływ na prowincję Hainaut, gdzie wcześniej wydobywano węgiel i produkowano stal oraz gdzie zatrudnienie w dużej mierze zależy od tradycyjnego przemysłu ciężkiego i sektora publicznego, a także gdzie w 2012 r. stopa bezrobocia wyniosła 17,7 % (w porównaniu do średniej dla regionu Walonia wynoszącej 15,8 % i średniej krajowej wynoszącej 11,2 %) ⁽³⁾, przy czym stopa bezrobocia osób w wieku od 18 do 25 lat wzrosła do 39 %; podkreśla, że dodatkowym utrudnieniem przy poszukiwaniu pracy jest niski poziom kwalifikacji osób poszukujących zatrudnienia (51 % takich osób nie posiada wykształcenia średniego II stopnia w porównaniu z 47 % w Walonii);

⁽¹⁾ Źródło: Światowe Stowarzyszenie Producentów Stali (World Steel Association), „Steel Statistical Yearbook 2012”.

⁽²⁾ Średnioroczna stopa wzrostu.

⁽³⁾ Źródło: Steunpunt WSE.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

9. zauważa, że – w związku z sytuacją gospodarczą oraz z liczbą zwolnień w sektorze metalurgicznym w regionie – pracownicy Duferco i NLMK będą musieli się przekwalifikować, aby znaleźć pracę w innych zawodach i sektorach w tym regionie;
10. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje następujące środki skierowane do 701 zwolnionych pracowników (pogrupowane według kategorii): (1) indywidualna pomoc w poszukiwaniu pracy, zarządzanie sprawami oraz ogólne usługi informacyjne, (2) szkolenia i przekwalifikowanie oraz (3) promowanie przedsiębiorczości;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że różni partnerzy społeczni i różne organizacje były zaangażowane w ogólną koordynację i wdrażanie środków, w tym: związki zawodowe (FGTB, CSC), FOREM (publiczna agencja ds. zatrudnienia i szkolenia w Walonii), sektorowe ośrodki szkolenia zawodowego i technicznego działające w Walonii, Agencja Europejskiego Funduszu Społecznego Wspólnoty Francuskiej Belgii i rząd Walonii; docenia ponadto, że związki zawodowe są bezpośrednio zaangażowane w zarządzanie specjalnie utworzonymi w obu przedsiębiorstwach dwiema jednostkami ds. przeniesienia pracowników;
12. z zadowoleniem przyjmuje aktywne instrumenty rynku pracy zaproponowane w celu zwiększenia szans zwolnionych pracowników na zatrudnienie; przypomina, że dodatków nie wymieniono wśród zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG;
13. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej oraz do potencjału regionu;
14. zauważa, że proponowane działania kierowane są również do grupy kierowników z odnośnych przedsiębiorstw;
15. wyraża zadowolenie, że na poszczególnych etapach wdrażania środków EFG i dostępu do nich stosowana była i nadal stosowana będzie zasada równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;
16. podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne instrumenty rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
17. zauważa, że działania, które są obowiązkowe zgodnie z procedurą zwolnień grupowych w Belgii i które są wprowadzane w ramach standardowych działań jednostek ds. przeniesienia pracowników (np. pomoc w zakresie zwolnień monitorowanych, szkolenia, pomoc w poszukiwaniu pracy i doradztwo zawodowe itd.), nie zostały uwzględnione w niniejszym wniosku w sprawie wkładu z EFG; zwraca uwagę, że ponad połowa całkowitych przewidywanych środków ma być przeznaczona na usługi dotyczące przeniesienia pracowników, a mianowicie wsparcie, doradztwo i środki integracyjne;
18. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/007 BE/Hainaut steel (Duferco-NLMK) złożony przez Belgię)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/468.)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0044

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2014/012 BE/ArcelorMittal – Belgia)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek nr EGF/2014/012 BE/ArcelorMittal z Belgii) (COM(2014)0734 – C8-0014/2015 – 2015/2020(BUD))

(2016/C 316/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0734 – C8-0014/2015),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0035/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych środków, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, co do rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz co do finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Belgia złożyła wniosek EGF/2014/012 BE/ArcelorMittal o wkład finansowy z EFG w związku ze zwolnieniem – w okresie odniesienia od dnia 1 stycznia do 1 maja 2014 r. oraz po upływie tego okresu – 1 285 pracowników w przedsiębiorstwie ArcelorMittal Liège S.A. prowadzącym działalność w dziale 24 wg klasyfikacji NACE 2 „Produkcja metali”, przy czym 910 osób ma zostać objętych środkami pomocowymi, z powodu poważnych trudności gospodarczych, w szczególności gwałtownego spadku udziału Unii w rynku;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zauważa, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i w związku z tym zgadza się z Komisją, iż Belgia ma prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że w dniu 22 lipca 2014 r., 12 tygodni od daty spełnienia kryteriów interwencji, władze Belgii złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG i uzupełniły go dodatkowymi informacjami do dnia 16 września 2014 r., a także zauważa, że Komisja udostępniła swoją ocenę dnia 9 grudnia 2014 r.;
 3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Belgii postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 stycznia 2014 r., czyli na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;
 4. uważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie ArcelorMittal Liège S.A. wiążą się z istotnymi zmianami w strukturze światowego handlu spowodowanymi globalizacją, gdyż w latach 2007–2013 produkcja stali surowej w UE-27 zmalała z 210,1 do 166,2 mln ton ⁽¹⁾ (- 20,9 %; - 3,8 % rocznej stopy wzrostu ⁽²⁾), natomiast produkcja na poziomie światowym wzrosła z 1 348,1 do 1 649,3 mln ton (+ 22,3 %; + 3,4 % rocznej stopy wzrostu); zwraca uwagę, że zmniejszenie udziału Unii w produkcji stali z 16 % ogólnoświatowej produkcji stali w 2007 r. do 10 % w 2013 r. było znacznie niższe niż w Stanach Zjednoczonych i Rosji, przy czym w tym samym okresie gwałtownie zwiększył się udział Azji w rynku, wzrastając z 56 % do 67 %, w wyniku czego zatrudnienie w branży metalurgicznej w Liège spadło w ostatnich latach z 6 193 miejsc pracy w 40 przedsiębiorstwach w 2007 r. do 4 187 miejsc pracy w 35 przedsiębiorstwach w 2012 r., co odpowiada spadkowi zatrudnienia w tym sektorze o 32 %;
 5. podkreśla, że skutki tych zmian w strukturze handlu dodatkowo spotęgowały inne czynniki, takie jak spadek popytu na stal w przemyśle motoryzacyjnym i budowlanym w Unii w wyniku kryzysu gospodarczego oraz względny wzrost kosztów produkcji (surowce, energia, ograniczenia środowiskowe itd.); wspomniane czynniki wpłynęły negatywnie na konkurencyjność przemysłu hutniczego w Unii i doprowadziły do znacznej liczby zwolnień w sektorze stalowym w ostatnich latach z powodu zamykania zakładów lub ich restrukturyzacji przez kilku producentów stali w Europie;
 6. podkreśla potrzebę skutecznego i skoordynowanego podejścia na szczeblu Unii, aby odwrócić tendencję spadkową w konkurencyjności unijnego sektora stalowego; podkreśla, że potrzebne są odpowiednie i ukierunkowane inwestycje mające na celu zapewnienie innowacji jako głównego motoru konkurencyjności globalnej w unijnym sektorze stalowym i gwarancji zatrzymania miejsc pracy w Europie;
 7. zwraca uwagę na sprawozdanie z postępów w realizacji określonego w komunikacie Komisji planu działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu stalowego w Europie z dnia 11 czerwca 2013 r., w którym stwierdzono, że wdrożono połowę działań przewidzianych w komunikacie; podkreśla konieczność odpowiedniego wdrożenia odnośnych działań, aby osiągnąć konkretne rezultaty, które doprowadzą do ożywienia unijnego sektora stalowego;
 8. zwraca uwagę, że jest to czwarty wniosek o wkład z EFG dla sektora produkcji stali, przy czym trzy spośród tych wniosków wiążą się z istotnymi zmianami w strukturze światowego handlu spowodowanymi globalizacją ⁽³⁾, a jeden – ze światowym kryzysem finansowym i gospodarczym ⁽⁴⁾; wzywa Komisję do zapobiegnięcia dalszym zwolnieniom w tym sektorze poprzez opracowanie i wdrożenie środków prewencyjnych i stymulujących;

⁽¹⁾ Źródło: Światowe Stowarzyszenie Producentów Stali (World Steel Association), „Steel Statistical Yearbook 2014”.

⁽²⁾ Średnioroczna stopa wzrostu.

⁽³⁾ Sprawy EGF/2009/022 BG/Kremikovtsi (wniosek odrzucony przez Komisję), EGF/2012/010 RO/Mechel (COM(2014)0255 final z dnia 7 maja 2014 r.), EGF/2013/007 BE Hainaut steel (Dufenco-NLMK) (COM(2014)0725 final z dnia 9 grudnia 2014 r.), EGF/2013/002 BE/Carsid (COM(2014)0553 final z dnia 5 września 2014 r.).

⁽⁴⁾ Sprawa EGF/2010/007 AT/Steiermark-Niederösterreich. Decyzja 2011/652/UE z dnia 27 września 2011 r. (Dz.U. L 263 z 7.10.2011, s. 9).

Wtorek, 10 marca 2015 r.

9. zwraca uwagę, że zwolnienia w przedsiębiorstwie ArcelorMittal Liège S.A. będą mieć poważny negatywny wpływ na region Liège, który jest w dużej mierze uzależniony od branży metalurgicznej i gdzie skutki ograniczenia zatrudnienia w ArcelorMittal są tym ważniejsze, iż udział tego przedsiębiorstwa w lokalnym rynku pracy wynosi 78,9 % w branży metalowej i 14,3 % w przemyśle wytwórczym;
10. odnotowuje, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje trzy główne dziedziny: przeniesienia, szkolenia i przekwalifikowanie oraz promowanie przedsiębiorczości; podkreśla, jak ważne jest dopilnowanie, by usługi w zakresie przekwalifikowania były świadczone w zgodzie z rzeczywistymi potrzebami rynku pracy w odnośnym regionie;
11. opowiada się za wykorzystaniem w przyszłości postanowień rozporządzenia w sprawie EFG do wsparcia młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się w tym regionie;
12. wyraża zadowolenie, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z osobami objętymi pomocą i z partnerami społecznymi;
13. zwraca uwagę, że ponad połowa całkowitych przewidywanych środków ma być przeznaczona na usługi dotyczące przeniesienia pracowników, a mianowicie wsparcie, doradztwo i środki integracyjne; odnotowuje, że usługi te będą świadczone przez FOREM (publiczne służby zatrudnienia i szkoleń regionu Walonii), który pośredniczy w realizacji niniejszego wniosku;
14. przypomina, jak ważne jest zwiększanie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednio dostosowane szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie pracy zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
15. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a także pakiet ten powinien być zgodny z przejściem na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
16. podkreśla, że z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
17. zauważa, że działania, które są obowiązkowe zgodnie z procedurą zwolnień grupowych w Belgii i które są wprowadzane w ramach standardowych działań jednostek ds. przeniesienia pracowników (np. pomoc w zakresie zwolnień monitorowanych, szkolenia, pomoc w poszukiwaniu pracy i doradztwo zawodowe itd.), nie zostały uwzględnione w niniejszym wniosku w sprawie wkładu z EFG;
18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w przeszłości przyznano wsparcie z Europejskiego Funduszu Społecznego projektowi (En Train – En Transition-Reconversion-Accompagnement), który miał na celu opracowanie metod pedagogicznych na potrzeby jednostek ds. przeniesienia pracowników, oraz że wyniki tego projektu prawdopodobnie okażą się przydatne przy realizacji planowanych działań;
19. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek nr EGF/2014/012 BE/
ArcelorMittal z Belgii)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/472.)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0045

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2014/011 BE/Caterpillar – Belgia)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/011 BE/Caterpillar z Belgii) (COM(2014)0735 – C8-0015/2015 – 2015/2021(BUD))

(2016/C 316/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0735 – C8-0015/2015),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0033/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych środków, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, co do rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz co do finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Belgia złożyła wniosek EGF/2014/011 BE/Caterpillar o wkład finansowy z EFG w związku ze zwolnieniami 1 030 pracowników w przedsiębiorstwie Caterpillar Belgium S.A., które działało w sektorze gospodarki klasyfikowanym do działu 28 NACE 2 „Produkcja maszyn i urządzeń, gdzie indziej niesklasyfikowana”, przy czym 630 osób ma zostać objętych środkami pomocowymi — w trakcie lub po upływie okresu referencyjnego od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r. — co jest konsekwencją spadku popytu w Europie;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zauważa, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione, i w związku z tym zgadza się z Komisją, iż Belgia ma prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że w dniu 22 lipca 2014 r. władze Belgii złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG i uzupełniły go dodatkowymi informacjami do dnia 16 września 2014 r., a także zauważa, że Komisja udostępniła swoją ocenę dnia 9 grudnia 2014 r.;
 3. odnotowuje, że całkowity budżet wynosi 2 038 090 EUR, z czego 73 378 EUR przeznaczone jest na wdrażanie, oraz że wkład finansowy z EFG wynosi 1 222 854 EUR, co stanowi 60 % całkowitych kosztów proponowanych działań;
 4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Belgii postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 kwietnia 2014 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku; zauważa, że te już świadczone zindywidualizowane usługi będą się kwalifikowały do finansowania z EFG;
 5. uważa, że zwolnienia pracowników w Caterpillar Belgium S.A. związane są z poważnymi zmianami w strukturze handlu światowego spowodowanymi globalizacją, gdzie wytwarzanie i przywóz urządzeń z Azji do Europy jest tańszy dla przedsiębiorstwa, niż produkcja w samej Europie na zmniejszający się rynek; zauważa, że zakład produkcyjny w Goselies doświadczył negatywnych skutków zarówno na wyższym, jak i niższym szczeblu rynku, ponieważ podmioty wytwarzające produkty ze stali i metalu ucierpiały na skutek konkurencji ze strony gospodarek wschodzących, a kryzys w 2009 r. osłabił europejski sektor budowlany i górniczy, które są najważniejszymi klientami Caterpillara;
 6. zwraca uwagę, że popyt na maszyny budowlane spadł w związku ze zmniejszeniem prywatnych i publicznych inwestycji w infrastrukturę spowodowanym złymi wynikami gospodarki światowej;
 7. odnotowuje, że jest to dwunasty wniosek dotyczący EFG, który napłynął z sektora „Produkcja maszyn i urządzeń, gdzie indziej niesklasyfikowana”, a poprzednie wnioski rozkładały się równo pomiędzy kryteriami w zakresie handlu i kryzysu gospodarczego;
 8. ubolewa nad tym, że wiele osób bezrobotnych w regionie Charleroi jest nisko wykwalifikowanych (59 % nie ma wykształcenia średniego II stopnia) oraz że 43 % jest na bezrobociu od ponad dwóch lat; wyraża ubolewanie w związku z tym, że wskaźnik zatrudnienia w Charleroi – 52,26 % – należy do najniższych wskaźników w regionie Walonii; zatem z zadowoleniem przyjmuje, że władze wystąpiły z wnioskiem o finansowanie z EFG, aby wesprzeć zwolnionych pracowników;
 9. zauważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Caterpillar będą mieć poważny negatywny wpływ na region Charleroi, który stoi w obliczu bardzo trudnej sytuacji na rynku pracy ze względu na zbytnią zależność od tradycyjnego zatrudnienia w przemyśle i braku nowych gałęzi przemysłu; podkreśla, że niski poziom kwalifikacji zwolnionych pracowników utrudnia im znalezienie nowej pracy w niesprzyjających warunkach gospodarczych; zaleca, aby Komisja przeprowadziła badanie mające na celu stwierdzenie przypadków sukcesu przedsiębiorców w regionie oraz wsparcie zwolnionych pracowników dzięki pomysłom na projekty inspirowane najlepszymi przypadkami;
 10. uważa, że 18 % zwolnionych pracowników, którzy mają skorzystać ze środków pomocy, jest zagrożonych wykluczeniem z rynku pracy, ponieważ należą oni do grupy wiekowej 55-64;
 11. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje trzy główne obszary: przeniesienie pracowników, szkolenia i przekwalifikowanie oraz promowanie przedsiębiorczości;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

12. zwraca uwagę, że ponad połowa całkowitych przewidywanych środków ma być przeznaczona na usługi dotyczące przeniesienia pracowników, a mianowicie wsparcie, doradztwo i środki integracyjne; odnotowuje, że usługi te będą świadczone przez FOREM (publiczne służby zatrudnienia i szkoleń regionu Walonii), który pośredniczy w realizacji niniejszego wniosku;
13. wyraża zadowolenie, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z osobami objętymi pomocą i z partnerami społecznymi, przy uwzględnieniu potencjału regionu i otoczenia biznesowego;
14. przypomina, że ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
15. opowiada się za wykorzystaniem w przyszłości postanowień rozporządzenia w sprawie EFG do wsparcia młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nie szkolącej się w tym regionie;
16. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien także wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
17. podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w przeszłości przyznano wsparcie z Europejskiego Funduszu Społecznego projektowi (En Train – En Transition-Reconversion-Accompagnement), który miał na celu opracowanie metod pedagogicznych na potrzeby jednostek ds. przeniesienia pracowników, oraz że wyniki tego projektu prawdopodobnie okażą się przydatne przy realizacji planowanych działań;
19. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Uruchomienie europejskiego funduszu dostosowania do globalizacji (wniosek EGF/2014/011 BE/Caterpillar z Belgii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/471.)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0046

Maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (11296/3/2014 – C8-0294/2014 – 2013/0105(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 316/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (11296/3/2014 – C8-0294/2014),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0195),
- uwzględniając zobowiązanie Komisji, podjęte podczas posiedzenia plenarnego Parlamentu Europejskiego, do przyjęcia stanowiska uchwalonego przez Parlament w drugim czytaniu, oraz zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 18 grudnia 2014 r., do zatwierdzenia tego stanowiska, zgodnie z artykułem 294 ust. 8 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 69 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A8-0032/2015),
- 1. przyjmuje poniższe stanowisko w drugim czytaniu;
- 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
- 3. proponuje, by akt ten był cytowany jako „dyrektywa Leichtfrieda i Lupiego w sprawie obciążeń i wymiarów pojazdów użytkowych” ⁽³⁾;
- 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC2-COD(2013)0105

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 10 marca 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zmieniającej dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2015/719.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 133.

⁽²⁾ Teksty przyjęte dnia 15.4.2014, P7_TA(2014)0353.

⁽³⁾ Jörg Leichtfried i Maurizio Lupi prowadzili negocjacje dotyczące aktu w imieniu, odpowiednio, Parlamentu i Rady.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji w sprawie przeglądu ram homologacji typu

Odstępstwo dotyczące maksymalnej długości całkowitej aerodynamicznych kabin i aerodynamicznych urządzeń montowanych w tylnej części pojazdów ciężarowych, przewidziane w nowej dyrektywie w sprawie maksymalnych obciążeń i wymiarów pojazdów ciężarowych (zmieniającej dyrektywę 96/53/WE), wymaga zmian w ramach prawnych homologacji typu (a mianowicie w rozporządzeniu (WE) nr 661/2009 i rozporządzeniu (UE) nr 1230/2012).

Komisja przeprowadza obecnie przegląd rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 661/2009 w celu zwiększenia ogólnego bezpieczeństwa pojazdów. Zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 661/2009 Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w 2015 r. sprawozdanie obejmujące, w razie potrzeby, wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia lub innych właściwych aktów prawnych Unii, odnoszące się do uwzględniania kolejnych nowych aspektów bezpieczeństwa, w szczególności w przypadku pojazdów ciężarowych. Komisja zamierza zaproponować niezbędne zmiany po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi stronami, a w razie potrzeby po sporządzeniu oceny skutków, najpóźniej do 2016 r.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0047

Europejskie długoterminowe fundusze inwestycyjne *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (COM(2013)0462 – C7-0209/2013 – 2013/0214(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 316/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0462),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0209/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 października 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 30 stycznia 2014 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie złożone przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 10 grudnia 2014 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 i art. 61 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0211/2014),
 - uwzględniając poprawki przyjęte przez komisję na posiedzeniu w dniu 17 kwietnia 2014 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 18 września 2014 r. dotyczącą spraw w toku pozostałych po siódmej kadencji parlamentarnej,
 - uwzględniając sprawozdanie uzupełniające Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0021/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 6.3.2014, s.71.

⁽²⁾ Dz.U. C 126 z 26.4.2014, s. 8.

⁽³⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2014)0448.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TC1-COD(2013)0214

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/760.)

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0048

**Oplaty interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę
I*Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (COM(2013)0550 – C7-0241/2013 – 2013/0265(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 316/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0550),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0241/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 lutego 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 grudnia 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie złożone przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 21 stycznia 2015 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 oraz art. 61 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0167/2014),
 - uwzględniając poprawki przyjęte przez Parlament na jego posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2014 r. ⁽³⁾
 - uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 18 września 2014 r. dotyczącą spraw w toku pozostałych po siódmej kadencji parlamentarnej,
 - uwzględniając sprawozdanie uzupełniające Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0022/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0265**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/751.)*⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 24.6.2014, s. 2.⁽²⁾ Dz.U. C 170 z 5.6.2014, s. 78.⁽³⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2014)0279.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0049

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2013/011 BE/Saint-Gobain Sekurit – Belgia)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/011 BE/Saint-Gobain Sekurit złożony przez Belgię) (COM(2015)0009 – C8-0011/2015 – 2015/2017(BUD))

(2016/C 316/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0009 – C8-0011/2015),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0034/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia utworzyła instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom ponoszącym konsekwencje istotnych zmian w strukturze światowego handlu, dramatycznie pogłębionych przez kryzys gospodarczy, finansowy i społeczny, oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być odpowiednia i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że jest to ostatni wniosek, który będzie rozpatrywany na mocy rozporządzenia z 2006 r.;
- D. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie celów i kryteriów rozporządzenia w sprawie EFG wprowadzonego w grudniu 2013 r. w celu uwzględnienia i ułatwienia składania wniosków z regionów i państw o mniejszej gęstości zaludnienia;
- E. z zadowoleniem przyjmuje wzrost efektywności rozpatrywania wniosków o wsparcie z EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, rozszerzenie zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowanie środków zachęcających do rozpoczęcia własnej działalności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 10 marca 2015 r.

- F. mając na uwadze, że Belgia złożyła wniosek EGF/2013/011 BE/Saint-Gobain Sekurit w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 257 pracowników w wyniku zamknięcia zakładu produkcyjnego należącego do grupy Saint-Gobain Sekurit (SGS) w Auvelais, który produkował szkło bezpieczne dla przemysłu motoryzacyjnego; mając na uwadze, że zwolnienia te miały miejsce w okresie referencyjnym od dnia 31 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. i po tym okresie, i są związane ze spadkiem produkcji szkła bezpiecznego do samochodów w Unii;
- G. mając na uwadze, że wkład finansowy z EFG, którego dotyczy wniosek, opiewa na kwotę 1 339 928 EUR (50 % całkowitego budżetu);
- H. mając na uwadze, że choć wniosek ten nie spełnia kryteriów, o których mowa w art. 2 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie EFG, to zalicza się on do kategorii wyjątkowych okoliczności, które uzasadniają uruchomienie EFG;
1. zgadza się z decyzją Komisji, że wniosek o wkład finansowy z EFG złożony przez Belgię w dniu 19 grudnia 2013 r. kwalifikuje się do otrzymania tego wkładu na mocy art. 2 lit. c), zgodnie z którym należy wykazać wyjątkowe okoliczności – mimo że warunki określone w art. 2 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie EFG nie zostały spełnione; podkreśla jednak, że powoływanie się na art. 2 lit. c) powinno każdorazowo podlegać ocenie i nie powinno stać się ogólną metodą uruchamiania EGF, jeżeli podstawowe warunki nie zostały spełnione;
 2. podkreśla, że EFG to szczególne narzędzie, które pozwala Unii reagować na szczególne nieprzewidziane okoliczności i które powinno służyć swojemu podstawowemu celowi, jakim jest udzielanie wsparcia w przypadku, gdy w okresie referencyjnym dochodzi do zwolnień dużej grupy pracowników (co najmniej 500) wskutek istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz globalnymi kryzysami finansowymi i gospodarczymi; podkreśla, że EFG nie może zastępować innych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, takich jak Europejski Fundusz Społeczny, i musi pełnić rolę uzupełniającą w stosunku do nich; podkreśla, że wyjątkowe okoliczności pozwalające na uruchomienie EFG nie mogą zmieniać przedstawionego wyżej zakresu jego stosowania;
 3. odnotowuje, że władze belgijskie złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 19 grudnia 2013 r. na mocy rozporządzenia EFG, nie przekraczając terminu na poinformowanie, a Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku w dniu 21 stycznia 2014 r.; ubolewa, że nie przedstawiono dostatecznych informacji w odniesieniu do wyjątkowych okoliczności, na które się powoływano; podkreśla, że takie wyjątkowe okoliczności muszą podlegać należytej ocenie, tak aby uzyskać odstępstwo od warunków określonych w art. 2 lit. a) oraz art. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie EFG;
 4. wyraża zaniepokojenie z powodu długości procedury od daty pierwszych zwolnień do momentu oceny wniosku; przypomina, że celem EFG jest jak najszybsze oferowanie pomocy zwalnianym pracownikom;
 5. wzywa państwa członkowskie i wszystkie zaangażowane instytucje do podjęcia niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych w celu szybszego uruchamiania EFG; zwraca w związku z tym uwagę na ulepszoną procedurę, wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sporządzonej przez Komisję oceny dotyczącej kwalifikowalności wniosku o wkład z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG, a także odnotowuje przyjęcie nowego rozporządzenia w sprawie EFG (rozporządzenie (UE) nr 1309/2013), które umożliwia większą skuteczność, przejrzystość, rozliczalność i widoczność EFG;
 6. wzywa państwa członkowskie do korzystania z możliwości wymiany najlepszych wzorców oraz do uczenia się szczególnie od tych państw członkowskich oraz organów regionalnych i lokalnych, które uruchomiły już krajowe sieci informacji na temat EFG z udziałem partnerów społecznych i zainteresowanych stron na szczeblu lokalnym i regionalnym, tak aby posiadać już dobrą strukturę pomocy w razie wystąpienia sytuacji objętych zakresem EFG;
 7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze belgijskie postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 31 sierpnia 2013 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;

Wtorek, 10 marca 2015 r.

8. zauważa, że w sektorze produkcji szkła bezpiecznego dla przemysłu motoryzacyjnego pojawiły się poważne problemy gospodarcze wynikające z różnych czynników, takich jak spadek produkcji szkła bezpiecznego do samochodów w Unii, zwiększenie udziału w rynku konkurentów z krajów spoza UE i wzrost przywozu tego produktu do Unii; zauważa, że działalność SGS Benelux była ściśle związana z tendencjami w produkcji w sektorze motoryzacyjnym, w którym odnotowano spadek produkcji samochodów osobowych z 21,9 mln pojazdów do 19,5 mln pojazdów w latach 2007–2012, natomiast w pozostałej części świata nastąpił wzrost z 47,5 mln pojazdów do 60,6 mln pojazdów w tym samym okresie; zauważa ponadto ogólną tendencję producentów i dostawców w sektorze motoryzacyjnym do przenoszenia produkcji wewnątrz Unii z Europy Zachodniej (w szczególności z Francji, Belgii i Hiszpanii) do Europy Wschodniej;

9. zauważa, że chociaż nie przedstawiono innych wniosków o wkład z EFG dotyczących konkretnie sektora szkła samochodowego ⁽¹⁾, to złożono szereg wniosków dotyczących producentów pojazdów silnikowych lub dostawców sprzętu samochodowego ⁽²⁾;

10. odnotowuje, że zwolnienia w SGS dotyczą głównie pracowników linii produkcyjnej (83% z nich ma status „robotnika”); jest zdania, że z uwagi na sytuację na rynku pracy w tym regionie zwolnieni pracownicy będą musieli się przekwalifikować, by znaleźć pracę w innych zawodach i/lub sektorach;

11. ubolewa nad tym, że przy uwzględnieniu sytuacji społeczno-gospodarczej na wspomnianym obszarze i na obszarach z nim sąsiadujących (Charleroi, Namur) pracownicy zwolnieni z SGS Benelux mają ograniczone możliwości zatrudnienia na tych obszarach z uwagi na prawdopodobną konkurencję ze strony wielu innych pracowników posiadających podobne kwalifikacje i doświadczenie przy ograniczonej liczbie miejsc pracy w sektorze produkcji szkła; przypomina, że region ten charakteryzuje się stosunkowo wysokim poziomem bezrobocia strukturalnego oraz stosunkowo wysokim odsetkiem osób długotrwale bezrobotnych posiadających niski poziom kwalifikacji i umiejętności; podkreśla, że zwolnienia w przedsiębiorstwie SGS Benelux miały zatem miejsce w trudnej lokalnej sytuacji społeczno-gospodarczej;

12. zauważa, że zindywidualizowane usługi wymienione we wniosku obejmują szereg środków mających na celu wspieranie powrotu pracowników na rynek pracy oraz pomoc przy procedurach administracyjnych, a większość tych środków zostanie prawdopodobnie skierowana do wszystkich zwolnionych pracowników;

13. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje następujące środki mające na celu powrót 257 zwolnionych pracowników na rynek pracy (pogrupowane według kategorii): (1) indywidualna pomoc w poszukiwaniu pracy, zarządzanie sprawami oraz ogólne usługi informacyjne, (2) szkolenia i przekwalifikowanie oraz (3) promowanie przedsiębiorczości;

14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że różni partnerzy społeczni i różne organizacje były zaangażowane w ogólną koordynację i wdrażanie środków, w tym: związki zawodowe (FGTB, CSC), FOREM (publiczna agencja ds. zatrudnienia i szkolenia w Walonii), sektorowe ośrodki szkolenia zawodowego i technicznego działające w Walonii, Agencja Europejskiego Funduszu Społecznego Wspólnoty Francuskiej Belgii i rząd Walonii; docenia ponadto, że związki zawodowe są bezpośrednio zaangażowane w zarządzanie specjalnie utworzonymi w każdym przedsiębiorstwie dwiema jednostkami ds. przenoszenia pracowników;

15. nalega na potrzebę zapewnienia i poprawy niezależnego i łatwego dostępu do wsparcia na szczeblu regionalnym, aby wdrożyć podejście oddolne, sprzyjające lokalnym rozwiązaniom na szczeblu regionalnym w razie wystąpienia sytuacji objętych zakresem EFG;

⁽¹⁾ Zob. baza danych EFG dostępna na stronie <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=582>.

⁽²⁾ Zob. projekty wniosków Komisji w sprawach EGF/2007/001 FR/Peugeot suppliers (decyzja COM(2007)0415 z dnia 12 lipca 2007 r.), EGF/2007/010 PT/Lisboa-Alentejo (decyzja COM(2008)0094 z dnia 20 lutego 2008 r.), EGF/2008/002 ES/Delphi (decyzja COM(2008)0547 z dnia 9 września 2008 r.), EGF/2008/004 ES/Castilla y León/Aragón automoción (decyzja COM(2009)0150 z dnia 20 marca 2009 r.), EGF/2009/007 SE/Volvo i EGF/2009/009 AT/Steiermark (decyzja COM(2009)0602 z dnia 27 października 2009 r.), EGF/2009/013 DE/Karmann (decyzja COM(2010)0007 z dnia 22 stycznia 2010 r.), EGF/2009/019 FR/Renault (decyzja COM(2011)0420 final z dnia 11 lipca 2011 r.), EGF/2010/002 ES/Cataluña automoción (decyzja COM(2010)0453 z dnia 2 września 2010 r.), EGF/2010/004 PL/Wielkopolskie Automotive (decyzja COM(2010)0616 z dnia 29 października 2010 r.), EGF/2010/031 BE/General Motors Belgium (decyzja COM(2011)0212 z dnia 14 kwietnia 2011 r.), EGF/2011/003 DE/Arnsberg i Düsseldorf Przemysł motoryzacyjny (decyzja COM(2011)0447 z dnia 20 lipca 2011 r.), EGF/2011/005 PT/Norte-Centro Automotive (decyzja COM(2011)0664 z dnia 13 października 2011 r.), EGF/2012/004 ES/Grupo Santana (decyzja COM(2014)0116 z dnia 5 marca 2014 r.), EGF/2012/005 SE/Saab (decyzja COM(2012)0622 z dnia 19 października 2012 r.), EGF/2013/006 PL/Fiat Auto Poland (decyzja COM(2014)0699 z dnia 10 listopada 2014 r.), EGF/2013/012 BE/Ford Genk (decyzja COM(2014)0532 z dnia 22 sierpnia 2014 r.).

Wtorek, 10 marca 2015 r.

16. odnotowuje zaproponowane środki mające poprawić szanse na zatrudnienie zwolnionych pracowników; przypomina, że dodatków nie wymieniono wśród zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG;
17. zwraca uwagę, że przedmiotowy wniosek o wsparcie z EFG nie obejmuje środków, które są obowiązkowe w ramach procedur stosowanych w odniesieniu do zwolnień grupowych na mocy belgijskiego ustawodawstwa federalnego oraz wykonywane w ramach standardowych działań jednostek ds. przenoszenia pracowników (np. wsparcie przy reorientacji zawodowej, szkolenia, pomoc w poszukiwaniu pracy i doradztwo zawodowe);
18. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
19. wyraża zadowolenie, że na poszczególnych etapach wdrażania środków EFG i dostępu do nich stosowana była i nadal stosowana będzie zasada równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;
20. z zadowoleniem przyjmuje włączenie partnerów społecznych w przygotowywanie planu socjalnego oraz wdrażanie środków;
21. podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne instrumenty rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
22. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/011 BE/Saint-Gobain Sekurit z Belgii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/470.)

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0053

Wspólne reguły przywozu z niektórych państw trzecich ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (wersja przekształcona) (COM(2014)0323 – C8-0014/2014 – 2014/0168(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

(2016/C 316/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0323),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0014/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 13 listopada 2014 r. skierowane do Komisji Handlu Międzynarodowego zgodnie z art. 104 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 104 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0014/2015),
- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, iż wniosek Komisji nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do ujednoczenia niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera proste ujednoczenie istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TC1-COD(2014)0168

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (wersja przekształcona)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/755.)

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0054

Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu z Czarnogórą ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych procedur stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony (tekst jednolity) (COM(2014)0374 – C8-0035/2014 – 2014/0190 (COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – ujednoczenie)

(2016/C 316/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0374),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C8-0035/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 103 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0051/2014),
- A. mając na uwadze opinię konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, zgodnie z którą przedmiotowy wniosek ogranicza się do zwykłego ujednoczenia istniejących tekstów, bez zmiany co do istoty;
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0190

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony (tekst jednolity)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/752.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0055

Unijne kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady otwierającego i ustalającego zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (tekst jednolity) (COM(2014)0594 – C8-0169/2014 – 2014/0276(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – ujednoczenie)

(2016/C 316/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0594),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C8-0169/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 103 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0052/2014),
- A. mając na uwadze opinię konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, zgodnie z którą przedmiotowy wniosek ogranicza się do zwykłego ujednoczenia istniejących tekstów, bez zmiany co do istoty;
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0276

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. otwierającego i ustalającego zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (tekst jednolity)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/754.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0056

Przywóz do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity) (COM(2014)0586 – C8-0166/2014 – 2014/0272(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – ujednolicenie)

(2016/C 316/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0586),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C8-0166/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 103 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0048/2014),
- A. mając na uwadze opinię konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, zgodnie z którą przedmiotowy wniosek ogranicza się do zwykłego ujednolicenia istniejących tekstów, bez zmiany co do istoty;
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0272

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/.. w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/753.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0057

Zawieszenie niektórych koncesji związanych z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zawieszającego niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity) (COM(2014)0593 – C8-0170/2014 – 2014/0275 (COD))**

(Zwykła procedura ustawodawcza – ujednoczenie)

(2016/C 316/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0593),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C8-0170/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 103 i 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0050/2014),
- A. mając na uwadze opinię konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, zgodnie z którą przedmiotowy wniosek ogranicza się do zwykłego ujednoczenia istniejących tekstów, bez zmiany co do istoty;
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0275**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 marca 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zawieszającego niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji (tekst jednolity)***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/756.)*⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.⁽²⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0058

Powołanie Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej przyjęcia, w imieniu Unii Europejskiej, zmienionego Porozumienia w sprawie powołania Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego (14993/2014 – C8-0027/2015 – 2014/0274(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 316/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14993/2014),
 - uwzględniając projekt zmienionego Porozumienia o powołaniu Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego (15458/2014),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0027/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci oraz art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa (A8-0038/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie zmienionego porozumienia;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego.

Środa, 11 marca 2015 r.

P8_TA(2015)0061

Wytyczne dla budżetu na rok 2016: sekcja 3**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2016: sekcja 3 – Komisja (2015/2008(BUD))**

(2016/C 316/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 312 i 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego nowego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 ⁽⁵⁾ oraz sześć dotyczących go wspólnych oświadczeń uzgodnionych między Parlamentem, Radą i Komisją, jak i trzy oświadczenia jednostronne,
 - uwzględniając komunikat w sprawie planu inwestycyjnego dla Europy, który Komisja przyjęła w dniu 26 listopada 2014 r. (COM(2014)0903), a także wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych przyjęty przez Komisję w dniu 13 stycznia 2015 r. (COM(2015)0010),
 - uwzględniając tytuł II rozdział 8 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0027/2015),
- A. mając na uwadze, że budżet UE jest przede wszystkim budżetem inwestycyjnym o silnym efekcie mnożnikowym oraz katalizatorem wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy w całej Unii; mając na uwadze, że ułatwia on wdrażanie programów i projektów, których realizacja byłaby bez niego trudna lub niemożliwa, a także zapewnia strategiczne inwestycje w działania o europejskiej wartości dodanej, gdyż łączy zasoby i umożliwia uzyskiwanie efektów skali; mając na uwadze, że budżet UE ma wymierny pozytywny wpływ na życie obywateli; mając na uwadze, że budżet UE odgrywa kluczową rolę w zmniejszaniu rozbieżności między regionami Europy i zapewnianiu inwestycji w obszarach, w których są one najbardziej potrzebne;
- B. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu gospodarczego i finansowego poziom inwestycji w UE znacznie się obniżył, a różnice w rozwoju pomiędzy poszczególnymi regionami UE pogłębiły się; mając na uwadze, że z uwagi na utrzymujące się ograniczenia gospodarcze i budżetowe na szczeblu państw członkowskich budżet UE odgrywa kluczową rolę we wspieraniu konkurencyjności oraz podnoszeniu stopnia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Unii;
- C. mając na uwadze, że budżet UE nie może sprostać stawianym przed nim zadaniom, jeżeli kwestionuje się jego dobrą kondycję, uczciwość i wiarygodność; mając na uwadze, że wszystkie zobowiązania stanowiące część wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 muszą być w pełni respektowane, a liczne problemy, które nagromadziły się w ciągu ostatnich lat, zwłaszcza bezprecedensowa kwota niezapłaconych faktur na koniec roku 2014, bezzwłocznie rozwiązane; mając na uwadze, że nagromadzenie niezapłaconych faktur powoduje opóźnienia w realizacji programów i funduszy europejskich ze szkodą w pierwszej kolejności dla obywateli europejskich; mając na uwadze, że opóźnienia

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0100.⁽⁵⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2015.

Środa, 11 marca 2015 r.

w płatnościach strukturalnych wiążą się również z kwestią wprowadzenia odsetek od zaległych należności, ponieważ wspólnoty terytorialne muszą pozyskiwać na rynkach finansowych środki na wstępne sfinansowanie udziału Unii Europejskiej; podkreśla, że umorzenie nie jest rozwiązaniem kryzysu płatności; przypomina, że zgodnie z art. 310 TFUE dochody i wydatki wykazane w budżecie UE muszą się równoważyć;

D. mając na uwadze, że rok 2016 będzie rokiem, w którym w pełni rozpocznie się realizacja nowych programów UE przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020 oraz śródkresowy przegląd wieloletnich ram finansowych;

Powrót na ścieżkę wzrostu gospodarczego – zatrudnienie, przedsiębiorstwa i przedsiębiorczość na rzecz inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego w Unii Europejskiej sprzyjającego włączeniu społecznemu

1. podkreśla potencjał i wartość dodaną budżetu UE, jeżeli chodzi o tworzenie miejsc pracy oraz rozwój przedsiębiorstw i przedsiębiorczości na rzecz inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego w całej Unii sprzyjającego włączeniu społecznemu; w tym kontekście podkreśla również wkład budżetu UE w spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną oraz wynikające zeń wsparcie na rzecz badań naukowych i rozwojowych, a także możliwości, jakie transformacja energetyki i wzajemne połączenia stwarzają dla wzrostu i zatrudnienia; przyznaje, że wiele programów UE, w tym Horyzont 2020, COSME, Erasmus+ i inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, bezpośrednio przyczynia się do realizacji wyznaczonych celów; oczekuje, że Komisja nada takim ukierunkowanym na wzrost programom i instrumentom priorytetowe znaczenie w projekcie budżetu na 2016 r., aby zapewnić na nie niezbędne środki;

2. przypomina, że w UE jest ponad 20 mln małych i średnich przedsiębiorstw oraz że przypada na nie 99 % działalności gospodarczej; uważa, że korzystne warunki prowadzenia działalności gospodarczej i rozwój kultury przedsiębiorczości, w tym powstanie godnych miejsc pracy w UE, mogłyby przywrócić małym i średnim przedsiębiorstwom ich – osłabioną w wyniku kryzysu gospodarczego – rolę jako głównego źródła zatrudnienia w Unii; podkreśla w tym kontekście potrzebę ułatwienia zakładania i prowadzenia nowych przedsiębiorstw w UE poprzez łączenie przedsiębiorców i wspieranie nowych projektów; uważa, że wraz z uproszczeniami ustawodawczymi i ograniczaniem biurokracji należy w pełni wykorzystać instrumenty finansowe dostępne w ramach programu COSME, aby pomóc małym i średnim przedsiębiorstwom w osiągnięciu tego celu i wspierać je poprzez ułatwienie im w szczególności dostępu do rynków i kredytów; podkreśla duże możliwości, jakie małym i średnim przedsiębiorstwom oraz spółkom o średniej kapitalizacji daje Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych;

3. podkreśla, że za pośrednictwem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych wydaje się największą część środków z budżetu UE przeznaczonych na inwestycje oraz że mają one decydujące znaczenie dla tworzenia miejsc pracy i pobudzania wzrostu oraz dla konkurencyjności i innowacji; podkreśla, że polityka spójności UE odgrywała zasadniczą rolę w utrzymaniu inwestycji publicznych w kluczowych obszarach gospodarki i że uzyskała w tych obszarach widoczne wyniki, dzięki którym państwa członkowskie i regiony są w stanie przezwyciężyć obecny kryzys i zrealizować cele strategii Europa 2020; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uczynienia wszystkiego, co w ich mocy, aby w najbliższych miesiącach sprawnie przyjąć pozostałe programy operacyjne, dzięki czemu w 2016 r. ich realizacja będzie się odbywać w normalnym tempie;

4. wyraża zaniepokojenie kwestią finansowania inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych od 2016 r., gdyż wszystkie środki finansowe w ramach tego programu skoncentrowano na latach 2014–2015; podkreśla, że walkę z bezrobociem młodzieży należy jeszcze bardziej nasilić oraz że niezbędne jest rozważenie w tym celu wszelkich możliwości finansowania; w związku z tym przypomina, że rok 2016 będzie pierwszym rokiem, w którym łączny margines na zobowiązania, przewidziany w rozporządzeniu w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020, zostanie przeznaczony poza pułapami ustanowionymi w wieloletnich ramach finansowych na lata 2016–2020 na cele polityczne związane ze wzrostem gospodarczym i zatrudnieniem, w szczególności z zatrudnieniem ludzi młodych; wzywa Komisję do określenia przyczyn opóźnień w realizacji tego programu oraz do współpracy z państwami członkowskimi, aby zadbać o pełne wykorzystanie funduszu;

5. podkreśla znaczenie mobilności transgranicznej jako środka umożliwiającego Europie korzystanie z różnorodności kwalifikacji obywateli przy jednoczesnym rozszerzaniu oferty szkoleniowej i możliwości zatrudnienia dla przedstawicieli wszystkich pokoleń; jest zdania, że udane programy na rzecz mobilności, które stały się już wzorcem, takie jak Erasmus+, są korzystne zarówno dla samych zainteresowanych, jak i dla gospodarki, wobec czego należy je w pełni wykorzystywać; przypomina w tym kontekście, że zawsze należy uwzględniać społeczne aspekty mobilności oraz że mobilność jest tylko jednym z możliwych narzędzi zwalczania bezrobocia i nie powinna być środkiem ostatecznym;

Środa, 11 marca 2015 r.

6. przypomina, że oszustwa podatkowe i unikanie płacenia podatków to zjawiska mające negatywny wpływ na gospodarkę państw członkowskich, a w konsekwencji na budżet UE; podkreśla w szczególności, że wszelkie nadużycia w zakresie podatku VAT, takie jak tzw. karuzela podatkowa, mają bezpośredni wpływ na dochody UE; zwraca się do Komisji o wzmocnienie programów UE uzupełniających działania państw członkowskich w tej dziedzinie;

7. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie kryteriów ekologicznego rozwoju do budżetu UE; uważa, że strategię polityczną UE powinny wydatnie przyczyniać się do realizacji uzgodnionych celów w walce ze zmianami klimatu, w dziedzinie promowania energii ze źródeł odnawialnych i wydajności energetycznej oraz w zakresie ochrony środowiska i bioróżnorodności; jest zdania, że są to kluczowe wyzwania średnio- i długoterminowe o charakterze globalnym, o których nie należy zapominać;

Budżet UE a plan inwestycyjny

8. z zadowoleniem przyjmuje, jako pierwszy krok, plan inwestycyjny przedstawiony przez Komisję w celu zrehabilitowania deficytu w inwestycjach publicznych i prywatnych wynikających ze zmniejszenia wydatków publicznych w kontekście kryzysu gospodarczego i finansowego, który może umożliwić zgromadzenie kwoty 315 mld EUR na inwestycje w infrastrukturę, edukację i badania naukowe, a także małe i średnie przedsiębiorstwa oraz spółki o średniej kapitalizacji; zwraca uwagę, że budżet UE ma stanowić trzon tego planu inwestycyjnego, gdyż to z niego będzie pochodził fundusz gwarancyjny w kwocie 8 mld EUR w środkach na zobowiązania i płatności w celu zasilenia Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych; uważa, że wkład z budżetu UE powinien umożliwić osiągnięcie wysokiego zwrotu dzięki większemu efektowi mnożnikowemu; potwierdza swoją chęć drobiazgowego przeanalizowania sposobu, w jaki zobowiązania finansowe UE i EBI na rzecz ustanowienia Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych przekładają się na budżet;

9. podkreśla dodatkowy i uzupełniający charakter proponowanego planu inwestycyjnego i budżetu UE, a także wspólne dla tych instrumentów zobowiązanie do pobudzania gospodarki i tworzenia miejsc pracy; podkreśla, że budżet UE sam w sobie jest istotnym narzędziem inwestycyjnym wyróżniającym się z uwagi na swoją rolę i swoje cele, które przynosi wymierne rezultaty o jednoznacznej europejskiej wartości dodanej; jest przekonany, że nie można oszczędzić wysiłków na rzecz osiągnięcia efektów synergii nie tylko między planem inwestycyjnym a budżetem UE, ale również w odniesieniu do budżetów krajowych, aby złagodzić braki inwestycyjne, zagwarantować konwergencję i stabilność w UE oraz zmaksymalizować wpływ wydatków publicznych na realną gospodarkę; podkreśla ponadto, jak ważne jest usuwanie istniejących utrudnień związanych z inwestowaniem, zwłaszcza w kwestii jasności i przewidywalności ram regulacyjnych;

Solidarność wewnętrzna i zewnętrzna a bezpieczeństwo Europy

10. przypomina, że budżet UE to narzędzie służące wewnętrznej solidarności, gdyż sprzyja on spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, pomaga zwalczać ubóstwo, promuje włączenie społeczne oraz przyczynia się do ograniczania różnic w rozwoju między państwami członkowskimi oraz między regionami państw członkowskich; podkreśla, że jest on również instrumentem solidarności zewnętrznej służącym udzielaniu pilnej pomocy w sytuacji kryzysów humanitarnych i cywilnych w postaci wsparcia dla krajów potrzebujących pomocy, takich jak Ukraina, i dzięki niemu UE jest największym darczyńcą pomocy rozwojowej mającym za cel wypełnienie zobowiązań na rzecz eliminacji ubóstwa, odnowionych w ramach konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju, i wniesienie wkładu na rzecz globalnej agendy rozwoju po 2015 r.;

11. z niepokojem zauważa, że w Europie, która jest jednym z najbezpieczniejszych miejsc na świecie, pojawiają się nowe rodzaje zagrożeń w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego, wymagające zapewnienia ściślejszej współpracy i koordynacji policyjnej i sądowej, opracowania środków na rzecz lepszej integracji i zwiększenia spójności społecznej, a jednocześnie działań na rzecz stabilności i pokoju na obszarach ogarniętych konfliktami; podkreśla, że wspólne działania na rzecz zarządzania przepływami migracyjnymi zależą zarówno od wewnętrznej, jak i od zewnętrznej solidarności; przypomina o swoim poparciu dla wzmocnienia środków, jakimi dysponuje UE, oraz dla rozwoju kultury sprawiedliwego podziału obciążeń wśród państw członkowskich w dziedzinie azylu i migracji, aby zagwarantować bezpieczeństwo granic zewnętrznych przy jednoczesnym poszanowaniu wszystkich podstawowych wartości UE, ze szczególnym uwzględnieniem działań podejmowanych w obszarze Morza Śródziemnego oraz przy południowo-wschodniej granicy UE; zwraca się do Komisji o zaproponowanie ukierunkowanego wsparcia dla odpowiednich programów i instrumentów, co będzie dowodem zaangażowania UE na rzecz rozwiązywania tych kwestii;

Przestrzeżenie zobowiązań

12. jest przekonany, że nie można w pełni wykorzystać potencjału budżetu UE, jeżeli nie rozwiąże się w sposób zdecydowany i jednoznaczny szereg problemów, które nagromadziły się w ciągu ostatnich kilku lat i niestety zdominowały ubiegłoroczne negocjacje budżetowe, zwłaszcza powracającego problemu niezapłaconych faktur na koniec roku, kwestii uwzględnienia w budżecie specjalnych instrumentów wieloletnich ram finansowych oraz opóźnień w realizacji nowych programów operacyjnych w ramach polityki spójności; uważa, że rok 2015 powinien być ostatecznym terminem na zaproponowanie konkretnych i trwałych rozwiązań tych nierozstrzygniętych kwestii;

Środa, 11 marca 2015 r.

13. apeluje o pełne wdrożenie wspólnych oświadczeń w sprawie środków na płatności oraz planu płatności, uzgodnionych między Parlamentem, Radą i Komisją pod koniec procedury budżetowej na 2015 r. i uważa, że takie działanie oznaczałoby, że wszystkie trzy instytucje poważnie podchodzą do kwestii rozwiązania problemu niezapłaconych faktur; przypomina o zobowiązaniu do odbycia w ciągu bieżącego roku co najmniej trzech posiedzeń międzyinstytucjonalnych poświęconych płatnościom, aby podsumować stan realizacji płatności i uwzględnić zmienione prognozy; oczekuje, że pierwsze z tych posiedzeń, w marcu 2015 r., umożliwi wstępny ogląd sytuacji w zakresie faktur niezapłaconych na koniec 2014 r., a dotyczących głównych obszarów polityki; wyraża ubolewanie, że zgodnie z oczekiwaniami kwota tych faktur osiągnęła na koniec 2014 r. niespotykaną dotychczas wysokość 24,7 mld EUR w samym tylko zakresie programów spójności na lata 2007–2013; ubolewa, że dług ten osłabia wiarygodność UE i stoi w sprzeczności z celami w zakresie wzrostu i zatrudnienia, ustalonymi na najwyższym szczeblu politycznym; podkreśla, że płatności są bezpośrednim i logicznym następstwem wcześniejszych zobowiązań;

14. przywiązuje ogromną wagę do opracowania i wdrożenia wiarygodnego planu płatności w celu obniżenia liczby niezapłaconych faktur na koniec roku do poziomu o charakterze strukturalnym w okresie obowiązywania obecnych wieloletnich ram finansowych, zgodnie ze wspólnym oświadczeniem Rady, Parlamentu i Komisji uzgodnionym w ramach procedury budżetowej na rok 2015; przypomina, że plan ten zostanie uzgodniony przez trzy instytucje jeszcze przed przedstawieniem projektu budżetu na 2016 r.; uważa, że posiedzenie międzyinstytucjonalne w marcu 2015 r. powinno stanowić dla wszystkich trzech instytucji okazję do uzgodnienia takiego planu;

15. ponownie podkreśla swoje już dawno wypracowane stanowisko, zgodnie z którym płatności związane z instrumentami specjalnymi (instrumenty elastyczności, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji i rezerwa na pomoc nadzwyczajną) muszą być obliczane poza pułapami płatności wieloletnich ram finansowych, jak ma to miejsce w przypadku zobowiązań; ubolewa, że podczas ubiegłorocznej procedury budżetowej nie osiągnięto porozumienia z powodu błędnej interpretacji przez Radę odpowiedniego zapisu w wieloletnich ramach finansowych; podkreśla, że stanowisko Rady w tej kwestii może doprowadzić do dalszego obniżenia środków w wieloletnich ramach finansowych w porównaniu z okresem 2007–2013; oczekuje, że Komisja rozstrzygnie tę kwestię w ramach technicznego dostosowania łącznego marginesu płatności w 2015 r.;

16. przypomina, że agencje UE odgrywają ważną rolę w opracowywaniu i wdrażaniu strategii politycznych i celów UE, takich jak konkurencyjność, wzrost gospodarczy i zatrudnienie; przypomina Komisji i Radzie, że agencje UE realizują zadania powierzone im przez władzę ustawodawczą i w związku z tym muszą być traktowane jako istotna część administracji UE; podkreśla, że agencje potrzebują wystarczających zasobów finansowych i ludzkich, aby mogły w pełni i skutecznie wypełniać swoje zobowiązania statutowe; podkreśla, że jedna agencja UE ogłosiła już odroczenie i anulowanie realizowanych projektów z powodu drastycznych cięć środków budżetowych i obniżenia liczby pracowników, o czym zdecydowano w ramach budżetu na 2015 r.; przypomina o sprzeciwie Parlamentu wobec puli realokacji i domaga się od Komisji odwrócenia odnośnych skutków w procedurze budżetowej na rok 2016;

Dalsze działania

17. wzywa Komisję do należytego uwzględnienia wspomnianych wyżej priorytetów politycznych podczas opracowywania projektu budżetu na rok 2016, tak aby na odpowiednie programy i działania UE były dostępne niezbędne środki na osiągnięcie tych celów; w związku z tym oczekuje od Komisji pozytywnej odpowiedzi na dalsze wnioski i stanowiska wyrażone w niniejszej rezolucji, aby rozwiązać powracające problemy i ułatwić przeprowadzenie tegorocznej procedury budżetowej; oczekuje także, że w projekcie budżetu Komisja zaproponuje odpowiedni poziom środków na płatności w oparciu o realne prognozy i potrzeby, aby zapewnić Unii Europejskiej środki na realizację jej celów;

18. przypomina, że zgodnie z traktatem Parlament Europejski, Rada i Komisja zapewniają dostępność środków finansowych umożliwiających Unii wykonywanie jej zobowiązań prawnych wobec stron trzecich; domaga się wykorzystania wszystkich środków dostępnych na mocy rozporządzenia w sprawie wieloletnich ram finansowych w celu spełnienia zobowiązań prawnych Unii i nienarażania lub opóźniania płatności na rzecz zainteresowanych podmiotów, takich jak pracownicy naukowcy, uniwersytety itd.;

19. apeluje do Rady o to, aby rozpatrując przyszłoroczny budżet, porzuciła stosowanie podwójnych standardów i spełniła oczekiwania wynikające z jej własnych oświadczeń i decyzji, bez względu na to, czy dotyczą one kryzysu w sferze płatności, wieloletnich ram finansowych, strategii Europa 2020 czy też wznowienia inwestycji; uważa, że takie deklaracje i zobowiązania polityczne są pustosłowiem, jeżeli nie towarzyszą im wystarczające środki budżetowe umożliwiające wprowadzenie ich w życie;

Środa, 11 marca 2015 r.

20. w granicach pułapów wieloletnich ram finansowych oraz przy należyтым uwzględnieniu dotkliwego niedoboru płatności zobowiązuje się do pełnienia funkcji organu władzy budżetowej angażującego się w sposób sumienny i odpowiedzialny na rzecz dobrze ukierunkowanego wzrostu środków w obszarach budżetowych charakteryzujących się wysoką zdolnością absorpcyjną, które odpowiadają jego priorytetom politycznym i gwarantują dobre wyniki; w związku z powyższym z pomocą swoich wyspecjalizowanych komisji zamierza zbadać konkretne programy i linie budżetowe, w ramach których możliwe jest osiągnięcie tego celu przy zapewnieniu lepszych wyników;

21. podkreśla, że budżet na 2016 r. będzie miał decydujące znaczenie, gdyż nie tylko będzie to pierwszy rok wdrażania nowego zapisu w wieloletnich ramach finansowych dotyczącego łącznego marginesu na zobowiązania, lecz powinien on służyć również za punkt odniesienia dla powyborczego przeglądu wieloletnich ram finansowych, który ma się rozpocząć przed końcem 2016 r.; wskazuje na potrzebę ustalenia priorytetów politycznych i odpowiednio wczesnego określenia dziedzin o dowiedzionej wartości dodanej wynikającej z wydatkowania przez UE środków finansowych, w których to dziedzinach w drugiej połowie okresu obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 dalsze inwestycje zostaną uznane za niezbędne; podkreśla w tym kontekście znaczenie ścisłego monitorowania procesu wdrażania i wyników kluczowych programów UE już podczas obecnej procedury budżetowej;

22. ponownie potwierdza swoje poparcie dla dogłębnej reformy systemu zasobów własnych UE, którego obecne braki są przyczyną poważnych zastoju w negocjacjach budżetowych; wobec tego najwyższą wagę polityczną przywiązuje do prac grupy wysokiego szczebla ds. zasobów własnych pod przewodnictwem Mario Montiego; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze sprawozdanie z oceny przedstawione przez grupę wysokiego szczebla, w którym proponuje się przeanalizowanie kwestii zasobów własnych w budżecie UE z jak najróżniejszych perspektyw, oraz z zainteresowaniem oczekuje wyników prac grupy i ostatecznych propozycji, które mają zostać przedstawione podczas międzynarodowej konferencji z udziałem parlamentów narodowych w 2016 r., a także rozpatrzone w kontekście powyborczego przeglądu wieloletnich ram finansowych;

o

o o

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL